

Kustra Gábor

- Servier Saga -

Harmadik könyv

A Flore-rejtély

ELSŐ RÉSZ

Első fejezet - A magánnyomozó

Hat év telt el, mióta Maximilien de Servier gróf régi ellensége, Legrand tábornok meghalt. A férfi és családja élete nyugalmasabbá vált, és a család is gyarapodni kezdett. Néhány hónappal Amelie után Adéle-ről is kiderült, hogy gyermeket vár. A két nő így szinte együtt töltötte a babavárással telt időket. Így aztán néhány hónap különbséggel, 1835-ben megszülettek a gyerekek. Amelie májusban ikreknek adott életet, egy fiú és egy lánygyermek jött a világra. A fiú a David, a lány pedig az Olivia nevet kapta. De alig másfél-két hónap elteltével, júliusban megszületett Adéle és Angelo fia is. Ő tipikusan spanyol nevet kapott, szülei Carlosnak keresztelték. Bár Párizsban éltek, de szülei megtanították neki a francia és a spanyol szellemiséget, hogy a fiú egyik országban se érezze magát idegennek. A két fiú, David és Carlos testvérekként szerették egymást, pedig a kis korkülönbség ellenére David tulajdonképpen a nagybátyja volt Carlosnak, de úgy éltek, mint a testvérek, és ugyanúgy civódtak közös hűgukkal, Oliviviával. Mindezek ellenére a három gyerek nagyon összetartó volt, és sülve-főve együtt voltak. Szüleik nevelőnőket is fogadtak fel arra az időre, amíg ők nem érnek rá gyermekeikkel foglalkozni, de ennek ellenére igyekeztek a lehető legtöbbet velük lenni. Így a Servier kastélyban kialakult az élet megszokott rendje. Adéle és Amelie továbbra is a család által alapított árvaház és iskola ügyeivel foglalkozott, míg Angelo és a gróf a bank ügyeit vitte. Minden ment a maga megszokott rendjében, de a gróf számára időnként eljött egy-egy nap, amikor elvonult a világtól, az üzleti ügyeitől, mert időről időre felmerült a gondolataiban egy kérdés, amely már évek óta nem hagyta nyugodni. Így volt ez már évekkel azelőtt is, mielőtt megismerte volna Amelie-t és a családját, még a katonaevei alatt is. S amikor ellátogatott édesanyja sírjához, mindig a felszínre tört ez az érzés. S hogy konkrétan miről is volt szó? Erre még a gróf sem tudott magyarázatot adni. Amikor a férfi meglátogatta a sírt, mindig friss virágot talált rajta, és látszott, hogy valaki állandóan gondozza. A férfinak nem volt tudomása arról, hogy anyjának voltak-e rokonai, s ha igen, akkor kik. Nem sokat tudott a szüleiről, ahol laktak, ott is alig ismerték őket, apját pedig, aki a házasság után korán elment a hadsereghez, még kevesebben ismerték. Így aztán a grófban mindig maradt egy kérdőjel, és hiányérzet, hogy a múltjáról nem sokat tudott. Ez az érzés az 1840-es év tavaszára erősödött meg igazán, amikor a férfi végül eldöntötte, hogy végleg utánajár a dolgoknak. Úgy

érezte, mindenképp ki kell derítenie, hogy ki az az ismeretlen, aki a sírt rajta kívül még gondolja. Több más kérdés is forgott a fejében, amikre egyelőre nem tudott magyarázatot adni, s csak remélte, hogy egy alapos nyomozás választ ad a kérdéseire. A férfi otthon tartózkodott, és várta, hogy a magánnyomozó, Lentille úr, akit az ügy felderítésével megbízott, jelentkezzen nála. Néhány nappal korábban meg is jött a sürgöny, hogy a nyomozó talált információkat, és a hétvégére ígerte, hogy jelentkezik a grófnál. Mivel aznap Servier szabad volt, otthon várta, hogy a nyomozó megérkezzen a hírekkel. Délután két óra is elmúlt már, amikor Baptiste jelezte a férfi érkezését. A gróf és családja odakint ült a parkban a kerti asztaloknál, és beszélgettek. A három gyerek tőlük jóval arrébb egy leterített pokrócon játszott. Amikor a komornyik feltűnt, oldalán a magánnyomozóval, Servier felállt, és feléjük indult.

- Üdvözlöm, Lentille úr! - köszöntötte a férfit, és kezét fogtak.

- Itt vagyok, ahogy ígértem, gróf úr! - felelte a férfi.

A gróf a kert felé invitálta.

- Jöjjön, ne zavarjuk a többiekét!

- Talán valami családi eseményt zavartam meg? - kérdezte a nyomozó.

- Á, dehogya! - felelte a gróf. - Nem zavart meg semmit! A hölgyek idejét most úgyis a gyerekek kötik le! Jöjjön, sétáljunk egyet! Addig szépen elmeséli, hogy mire jutott!

- Rendben! - felelte a férfi, és elindult a gróffal a parkban.

A gróf a nyomozóra tekintett.

- Nos, akkor milyen információkkal tud nekem szolgálni, Lentille úr?

- Vannak híreim! - felelte a nyomozó, és elkezdte.

- Először Marseille-be mentem, és lenyomoztam a kérdéses sír eredetét, és múltját. A hölgyet, akit a sírba temettek, valóban Liz Flore-nak hívták, és 1803. július elsején halt meg, gyermekágyi lázban. Annyit megtudtam, hogy 1803. július 1-én született egy fiúgyermek, de a szüléstől annyira legyengült, hogy kómába esett, és meghalt. A gyermeket a katolikus egyház vette gondozásába, és egy helyi árvaházban helyezték el az anya halála után. De hogy melyikben, és milyen néven, azt nem tudni.

- Értem! - felelte a gróf. - Engem most elsősorban az érdekel, hogy azt a sírt ki gondolja, szinte naponta? Másrészt hogyan lehetett Marseille-ben eltemetve, amikor tudomásom szerint Cassis-ban élt? Megtudott erről valamit?

A nyomozó a grófra tekintett.

- Hát elég nehezen! Azt mondtam a temetőgondnokságon, hogy a család távoli rokona vagyok, és szeretném őket felkutatni. Erre aztán elárulták, hogy a sír mindennapi gondozását ők végzik, mert valaki megfizeti őket ezért.

- Megfizeti?

- Igen! A gondnok azt állítja, hogy Liz Flore temetése óta állandó pénzüsszegeket kapnak azért, hogy ezt a sír gondozására fordítsák!

- A temetés óta? Az már 37 éve volt!

- Igen! A pénz azóta is rendszeresen jön, és időnként feltűnik egy ember is, aki ellenőrzi, hogy betartják-e az előírást.

- Ez kezd egyre érdekesebb lenni! - csóválta a fejét a gróf. - A pénz honnan érkezik?

- Innen, Párizsból.

- Párizsból?! - csodálkozott a gróf.

- Igen! Egy bankon keresztül utalják! De csak vagy tíz éve! Előtte helyi utalás volt! Marseille-ből!

- Ez különös! - felelte Servier. - No, mindegy! Ezzel majd később foglalkozom! Mi a helyzet a többi dologgal?

A nyomozó tovább beszélt.

- Utánanéztam, mi van a lakcím dolgával. Megtudtam, hogy Liz Flore 1803. április eleje óta lakott Marseille-ben, már látszott a terhessége, amikor eredeti lakhelyéről, Cassis faluból költözött Marseille-be, a Rue Terrusse 99. számú ház földszinti lakásába. De itt is található érdekességek! A hölgy lánykori neve Elizabeth Merson volt, eredetileg angol származású. Megtudtam, hogy volt egy két évvel fiatalabb húga is, akit Therese-nek hívtak. Apjuk egy angol követségi tisztviselő volt itt Franciaországban, de a forradalom kitörése után a család elszegényedett, és annyi pénzüik sem maradt, hogy a család visszautazzon Angliába. Így aztán cselédmunkával keresték meg a pénzt. A szülők néhány év múlva, 1793-ban, a terror idején meghaltak, mint royalistákat, kivégezték őket. Így a két gyerek, a tizenegy éves Elizabeth és a kilenc éves Therese magukra maradtak. Idáig hivatalos, amit megtudtam! Ami ezután következett, arról már nincs sehol feljegyzés, csak Cassisban, a helyiek pletykái alapján tudtam meg pár dolgot!

A gróf a férfira nézett.

- Nem baj, ha csak pletyka, de bármit is tudott meg, mondja el!

- Rendben! Az ezt követő időszakról nem sokat lehet tudni, de annyi biztos, hogy az idősebbik lány, Elizabeth ezután majd csak 1800-ban, tizennyolc évesen tűnik föl, új, férjezett nevén, Liz Flore-ként. A férje egy francia származású lovászmester, Jaques Flore. Az 1800. év tavaszán költöztek Cassisba, és egy kis házban laktak. Szegények voltak, többnyire napszámos munkából tartották el magukat. Ez ment is egy ideig, de a férj egy idő után megunta, hogy így élnek, és beállt a hadseregbe, hogy az így kapott pénzből segíthesse a nejét.

- Ez eddig tiszta! Mi ebben a furcsa? - kérdezte a gróf.

A nyomozó egy nagyot sóhajtott.

- Hát elég érdekes! - felelte. - A helyiek szerint volt a párral kapcsolatban néhány furcsa dolog! Azt vették észre, hogy amikor együtt látják őket, látszólag boldognak tűnnek, de ez olyan volt, mintha csak megjátszanák! Sokaknak az a véleménye, hogy nem is szerették egymást, annak ellenére, hogy másokkal el akarták hitetni, hogy ők a legboldogabb házaspár! Sokan még mindig úgy tartják arrafelé, hogy milyen szép pár voltak, de vannak, akiknek más a véleménye! Amikor azt hitték, hogy nem látják őket, néhány jó megfigyelő szerint nem volt közöttük olyan nagy az összhang! Nem ölelték meg egymást, és nem úgy viselkedtek, mint egy házaspár.

- Ez furcsa!

- Hát igen! De a legfőbb dolog azonban még hátravan! És ez eléggé megdöbbentő! Elmondhatom?

- Halljuk! - felelte a gróf.

A nyomozó bólintott.

- Rendszerben! Liz Flore 1803. július 1-én szülte meg a gyermekét, ez biztos!

- És?

- A férje, Jaques Flore 1802. júniusában állt be a hadseregbe! Tizenhárom hónappal korábban, mint amikor a gyerek megszületett!

A gróf elgondolkodva nézett maga elé.

- Értem! Ez tehát azt jelenti, hogy annak a gyerekeknek nem Jaques Flore az apja!

- Úgy néz ki.

- Hát ez tényleg megdöbbentő! - felelte a gróf. - Ha nem ő, akkor kicsoda?

- Erre sajnos nem lehet tudni a választ! - felelte a nyomozó. - A helyiek szerint Liz Flore nem nagyon járt sehová, és őt sem nagyon látogatták! Főként nem idegen férfiak!

- És a húgáról, Therese-ről mit lehet tudni?

- Nem sokat! A nővére halála után hozzáment egy emberhez, és elköltözött.

- Ez nem sok! - morogta a gróf.

- Túl sok itt a rejtély! De talán van egy halvány nyom, amin el lehetne indulni!

- Mondja!

- Nem sokkal Jaques Flore távozása után még néhány új család érkezett Cassisba. S az egyik család női tagja azt találta mondani, hogy Liz Flore emlékezteti őt egy tízéves körüli kislányra, akit egyszer régebben, még a jakobinus diktatúra idején egy gazdag ember házában látott! Először azt gondoltam, hogy ez nem sokat jelent, de ha utánaszámolunk, nagyon is lehetséges! Liz Flore 1782-ben született, és a jakobinus diktatúra idején úgy tíz-tizenegy éves lehetett! Mivel a szülei halála utánról már nem tudunk róla semmit, utána akár egy gazdag ember házában is élhetett, mint gyermek!

- Ez igaz! Szép munka, Lentille úr! Csak van itt még néhány dolog, amit

nem igazán értek! Ha ő az, akiről beszélünk, akkor egyrészt ki lehetett az a gazdag ember, akinek a házában élt, és ha ez igaz, akkor ezek után hogyan kerülhetett Cassisba, a nyomorgók közé? Mi történt közben? Hogy ismerkedett meg Jaques Flore-ral? És a legfőbb dolog! Ki lehetett Liz fiának az apja? Talán az az ismeretlen, aki elrendelte, hogy a sírt rendszeresen gondozzák! Egy ember, aki nem akarja, hogy tudjanak róla, és arról, hogy született egy törvénytelen gyereke!

- Elképzelhető! - felelte a nyomozó. - Ha kívánja, még folytathatom a nyomozást, gróf úr!

- Folytassa, Lentille úr! Az eddigi munkája is kiváló volt, az illetményét holnap reggel megkapja!

- Köszönöm, gróf úr! - felelte a nyomozó, elbúcsúzott a családtól, majd távozott.

Második fejezet - Bousqué szabadulása

Szinte ugyanebben az időben, a város másik felén nyílt a városi börtön kapuja. Egy rossz arcú, alacsony, köpcös ember lépett ki rajta. Arca nem volt valami bizalomgerjesztő, valami elfojtott agresszió látszott rajta, de most, hogy kilépett a szabadba, megkönnyebbülést tükrözött a tekintete. Az embert ismerősnek is vélhetnénk, talán csak úgy tűnt, mintha a kevés haja is kihullott volna, és jócskán megöregedett volna, pedig nem volt idős ember, jóllehet még ötven sem volt. Megtapogatta kopottas ruháját, és elindult a járdán. Érdeklődve nézegetett körbe, s közben fogalma sem volt róla, hogy hová menjen, merre induljon. Végül elindult arrafelé, ahol a házak sűrűbbnek látszottak. A zsebében lévő rabkeresmény nem volt túl sok, a férfi nem is szándékozott azt elkölteni. Csak ment előre, nem tudva, hogy mit csinál majd ezen a napon. Ez a férfi Bousqué úr volt, Adéle egykori gyámaja. A tettelességért kiszabott börtönbüntetése most járt le, és a frissen szabadult ember elindult az ismeretlen felé. Elérte az utcasarkot, és csak úgy találmra befordult jobbra. Nem volt ideje hosszan a gondolataiba mélyedni, mert valaki megszólította.

- Üdvözlöm, Bousqué úr! Látom, még egészben van, s a börtönének nem viselték meg annyira!

Bousqué felpillantott. Mercanti volt az, az itáliai kalandor. Ő sem sokat változott, talán csak egy kicsit öregedett.

- Maga az? - morgott az orra alatt Bousqué. - Mit akar tőlem?

Az olasz kedélyeskedve válaszolt.

- Ugyan már, Bousqué úr! Miért ilyen morcos? Elvégre mi ketten jól

megvöltünk egymással.

A köpcös férfi felpillantott a nála magasabb emberre.

- Megvöltünk, amíg közösek voltak az érdekeink. De annak ma már nincs jelentősége!

- Már hogyné lenne! Van itt még tennivaló!

- Azt kétlem! Adéle ma már huszonnégy éves, és nyilván családja is van.

Mercanti bólintott.

- Van bizony! Feleségül ment ahhoz a spanyolhoz, és van egy fia is.

- Na látja! - morgott Bousqué. - Akkor itt nincs keresnivalónk!

Mercanti azonban nem hagyta annyiban.

- Adéle-lal kapcsolatban valóban nincs! De azt, hogy a gróf ellen ne tegyek semmit, azt nem tudom elfogadni! Ne mondja, hogy a bosszúvágynem fűti magát is!

Bousqué bólintott.

- Servier-t én is elkapnám szívesen! De ne legyünk örültek! Egy ilyen hatalmas ember ellen mit tehetünk?

- Sok mindent! Én mindig azt az elvet vallottam, hogy a férfiakhoz a nőkön keresztül vezet az út! A férfiak hajlamosak elgyengülni, ha egy csinos nő van a közelükben, és nekik gyakran elárulnak olyan dolgokat is, amit másnak nem. Higgye el, Bousqué úr, a nők sokszor okoztak fordulatot a történelemben, és sok háború kiváltó okai is voltak! Csak gondoljon Trójára!

- Mire céloz? Azt nem hinném, hogy a grófnét az ágyába tudná csábítani, Adéle-ről nem is beszélve! Ez eleve halott ötlet.

Mercanti megrázta a fejét.

- Ki beszélt itt elcsábításról? Tisztában vagyok velem, hogy ez itt nem lehetséges. De a házasságát tönkre lehet tenni!

- De hogyan? Ez reménytelennek látszik!

- Majd ha itt az ideje, megtudhatja! De ahhoz velem kell tartania! Ismerek egy embert, aki el tudja intézni, hogy a gróf és a neje házassága felbomoljon! Bármilyen stabil is a házasságuk, egy kéretlen harmadik személy ezt a harmóniát könnyen tönkretelheti. Ráadásul ott áll mellette a sziklaszilárd hatalommal rendelkező főügyész is! Amíg ők ketten barátságban vannak egymással, mi nem tehetünk semmit! De két legyet üthetünk egy csapással! Ebben segít majd az emberünk.

- Ez biztos? - kérdezte Bousqué.

- Teljesen biztos! Az illető elég magas rangú körökben mozog, ahol pénzzel bármit el lehet érni. Még büntetlenséget is!

- Ez érdekes!

- Ugye?

- Hát igen!

- No, akkor hajlandó velem tartani, Bousqué úr? Megismertetem önt ezzel az emberrel, és megtudhatjuk, hogy miféle tervei vannak!

Bousqué az olaszra pillantott.

- Most csak azt mondhatom, hogy először meghallgatom, és aztán mondom igent. De azért hadd kérdezzek valamit! Ezt a keresztes hadjáratot maga egyedül is megcsinálhatja a barátjával! Miért kellek ehhez én?

- Azért, mert lesznek dolgok, amiket a társammal mi nem tudunk megtenni, mert messziről lerí rólunk, hogy a felsőbb körökből jöttünk! Magának viszont vannak ismerősei jócskán odalentől, már ha érti, miről beszélek!

- Á, már kezdem érteni! Tehát szükség van a jó öreg Bousqué-ra, aki az aljanép köreiben tud szervezni, és információkat megtudni!

- Erről van szó!

- Ez azért kockázatos dolog! És ha nem vállalom? - felelte Bousqué.

- Akkor mi ketten, maga nélkül is megcsináljuk a tervünket, és akkor sajnos maga talán egy jó kis summától is eleshet! S ezt, gondolom, nem szeretné!

- Ez igaz! - bólintott Bousqué.

- Nos? Akkor benne van a dologban?

- Benne vagyok!

- Kezet rá!

A két férfi kezet fogott. Végül elindultak az utcán fölfelé, ahol a sarkon túl egy bérkocsi várt. Beszálltak, és a fogat elindult ismeretlen célja felé.

Harmadik fejezet - Osilly úr pénze

Délután három óra körül lusta, álmosító meleg szállta meg a várost. Aki csak tehetett, árnyékba vonult, hogy megkímélje magát a nyárelő melegtől. Így volt ezzel Sabine is, aki az Osilly kastély emeletén lévő szobájában ült a fotelben, és egy könyvet olvasott. Szerette az afféle könnyed történeteket, melyekkel tele volt a könyvespolca. Tulajdonképpen azért is vette elő ezt a kötetet, mert eléggé unatkozott, és a nyárnak ebben az időszakában nem ígérkezett semmi érdekes. Férje az újságjának szerkesztésével volt elfoglalva, ő pedig unatkozott. Sabine számára úgy tűnt, mintha megállt volna az idő. Sehol semmi mozgás, sem egy hang. Az utcán néha-néha elhaladt egy kocsi, de aztán megint beállt a nyári kora délutánok lomha csöndje. Ez az az időszak, amikor szinte senki sem jár az utcákon, és a magány ilyenkor szinte fojtogató. Sabine ezt nagyon nem szerette, és ilyenkor elfoglalta magát valamivel. Már majdnem végzett a könyvvel, amikor a földszintről beszélgetés hangjait hallotta.

- Végre, jön már valaki! - gondolta a nő, letette a könyvet és felállt.

Kilépett a nyitott szobaajtón, s az előszobából a földszintre vezető kis csigalépcsőhöz ment. Hallgatózott, hogy megtudja, vajon ki érkezett.

Sabine nem szeretett minden vendéget, aki rendszerint meglátogatta őket, de a kedves ismerősöket mindig örömmel üdvözölte. Az a sok ügyészségi tisztviselő, akik szinte naponta jártak az apjához, állandóan idegesítette Sabine-t. A behízsgő, és megjárzottan sikamlós modoruk ellenérzést keltettek a nőben. Éppen ezért volt szükség az efféle elővigyázatossági intézkedésekre, mert ha Sabine egyből lement, ott bárkivel összefuthatott. S ha egy ilyen képmutató hivatalnokocská tűnt fel a kastélyban, szinte lehetetlen volt lerázni. Így aztán a nő hallgatózott, hogy megtudja, ki jött.

- Üdvözlöm, ügyész úr! - hangzott letről egy férfihang.

- Jó napot, Drosser úr! - felelt az ügyész.

- Nyugodtan beszélhetünk? - kérdezte a jövevény. - Nincs itthon senki?

- Csak a kisebbik lányom, Sabine, de ő fönt van az emeleten, a szobájában.

- Jól van. Akkor nincs mitől tartanunk!

- Jöjjön, menjünk beljebb! - invitálta be az ismeretlen vendéget Osilly úr.

Ezután léptek hallatszottak, és egy ajtócsukódás.

Sabine most egy kicsit megdöbbsent. Vajon mit jelenthet a jövevénynek az a kijelentése, hogy nincs mitől tartanunk? Talán valami baj történt? Mit titkolhat az apja? Efféle furcsa találkozások még nem történtek ebben a házban. Legalábbis Sabine nem emlékezett ilyenre. Most viszont furdalta az oldalát a kíváncsiság, és óvatosan, hogy meg ne hallják, cipő nélkül, mezítláb leosont a csigalépcsőn, egészen a lépcső és a földszinti hall ajtajának találkozásáig. Mivel a kis kastély előszobájában nem volt senki, a nő a hall becsukott ajtajához lépett, és hallgatózni kezdett.

Odabentről fojtott hangok hallatszottak. Néha egész hosszú mondatrészeket lehetett érteni.

- Tudja, Drosser úr, hogy milyen fontos a diszkréció ebben az ügyben ... ha a lányaim tudomást szereznek a pénzről ... nem kis összegről van szó ...

- Ne aggódjon, ügyész úr ... senki nem tud erről az összegről ... de van azért még egy nyugtalanító hírem is ...

- Miféle hír? - kérdezett vissza Osilly úr.

- ... az egyik távoli rokon tudomást szerzett a dologról ... ebből még baj lehet ...

- Miféle rokon?

- Nem tudom... nemrég bukkant föl... kérdezősködni kezdett, hogy honnan van az összeg...

- És?

- ... azt hiszem, nem tudott meg semmi fontosat.

- Akkor jó! Nem lenne szerencsés, ha kiderülne, hogy a főügyész efféle dolgokba keveredett... mindig ügyeltem rá, hogy... és a nevem feddhetetlen

legyen...

- És ha ez a rokon ismét felbukkan?

- Ha ismét felbukkan, csak szóljon... majd egy magánnyomozót... aki kideríti, hogy... most nem alkalmas hosszabb beszélgetésre... jöjjön holnap az irodámba... megbeszéljük a részleteket...

Sabine teljesen megijedt ezektől a szavaktól. Nem tudta, hogy mit gondoljon. Az apja, akit szeretett és tisztelt, talán valami pénzügyi csalásba keveredett? Hogyan? S miért? Talán nincs elég pénze a családnak?

- Erről mélyen hallgatni kell! Hallgatni! Még Pierre és Hermine sem tudhatja meg! Ha kiderül, hogy apánk valami csúnya ügybe keveredett, akkor az tönkreteheti az egész családot! - száguldoztak Sabine gondolatai.

Elhatározta, hogy teljesen egyedül, saját szakállára nyomozást kezd. Kideríti, hogy az apja mibe keveredett, és ha kell, a kiutat is megtalálja. Sabine bármire kész volt, hogy az apját megmentse. S ez a cél ismét erőt adott neki az eljövendő unalmas nyári hétköznapiakhoz.

Negyedik fejezet - Sabine titka

Másnap délelőtt Servier gróf az irodájában ült, és az elkövetkezendő tervein gondolkodott. Vajon hogyan kezdjen hozzá az anyja, és családja múltjának kiderítéséhez. Mivel anyja eredeti lánykori neve Elizabeth Merson volt, talán először ennek a családnak kellene utánanéznie. A magánnyomozó szerint volt egy húga is, Therese. Talán ő lehet a megoldás kulcsa! Ha meg lehetne tudni, hogy ő él-e még, s ha igen, akkor hol, talán sok minden kiderülne a későbbi eseményekről! S vajon melyik volt az a család, amelyik befogadta a két lányt? Lehetséges, hogy a leendő apa személyét ott kell keresni? Talán!

Ezek a gondolatok forogtak a férfi fejében, amikor kopogtak.

- Tessék! - szólt a gróf.

A titkár lépett be.

- Elnézést, gróf úr, Sabine De Frane báróné van itt!

- Engedje be!

A titkár eltűnt, s az ajtóban feltűnt Sabine még mindig kissé lányos, karcsú alakja. Szőke haja szinte világitott az ablakon besütő napfénytől.

- Üdvözlöm, Sabine! Miben segíthetek? - szólalt meg Servier.

A nő arcán aggodalom tükröződött, amikor közelebb jött.

- Bocsásson meg, hogy itt zavarom, Maximilien, de úgy érzem, valakivel muszáj beszélnem, és csak ön az egyetlen ember, akivel megoszthatom, ami a lelkemet nyomja, mert csak önben bízom! - felelte.

Servier kezét csókolt a nőnek, majd helyet kínálta. Sabine leült, a gróf pedig vele szemben.

- Miben segíthetek? Talán valami baj van?

Sabine felemelte a fejét, és a gróf szemébe nézett.

- Aggódok az apám miatt! Ne lepődjön meg azon, amit mondok, és kérem, hogy amiről beszélek, az maradjon kettőnk között!

A gróf bólintott.

- Legyen nyugodt, Sabine! Hiszen ismer!

- Igen! - bólintott a fiatal nő. - Azért is jöttem önhöz!

- Mi a baj? - kérdezte a férfi. - Az ügyész úrral van valami probléma?

Sabine bólintott.

- Így is lehet mondani. Úgy érzem, hogy valami baj van körülöttem!

- Baj? Ez mit jelent pontosabban?

A nő felsóhajtott.

- Tegnap délután egy ember jött hozzá látogatóba. Én fönn voltam az emeleten, amikor megérkezett. Le akartam menni, hogy köszöntsem, de még a lépcsőn járva meghallottam néhány furcsa mondatot.

- Miféle furcsa mondatot?

- Az idegen megkérdezte apámtól, hogy egyedül van-e itthon. Amikor apa azt felelte, hogy rajta kívül csak én vagyok a házban, de fönn vagyok az emeleten, a jövevény megjegyezte, hogy akkor szerencsére nincs mitől tartani! Mintha nem akarták volna, hogy valaki hallja a beszélgetésüket! Ez nekem nagyon gyanús volt!

A gróf megpróbálta megnyugtatni Sabine-t.

- Ez még nem jelent semmit! Hivatali ügy is lehet!

- Talán! De azokat általában bent, az Igazságügyi Palotában szokták megtárgyalni! Ez engem nem hagyott nyugodni, főleg azután, hogy bezárkóztak a földszinten.

- És?

- Leosontam a földszintre, és a bezárt ajtónál hallgatóztam. Szégyellem is, hogy ilyet csináltam, de muszáj volt!

- S mit tudott meg, ami ennyire felzaklatta?

- Valami pénzekekről beszéltek, amiknek a létét előttünk el akarták titkolni! Én csak arra tudok gondolni, esetleg piszkos pénzekekről van szó! Remélem, nem sikkasztott apa, vagy valami ilyesmi!

- Talán nem! Bár Osilly urat nem olyan embernek ismerem.

- Én sem! - rázta meg a fejét Sabine. - De mi van, ha pénzügyi zavarba került, és nem talált más kiutat?

Servier a nőre nézett.

- Ha így is lenne, tudhatná, hogy rám mindig számíthat! Én szívesen adtam volna neki, ha szükséges.

- Hát ez az! Ezt ő is tudja, de mégsem élt vele! Vajon miért?
- Ki tudja! Biztos ön abban, hogy ez valami rossz pénz, és csúnya ügy lehet?
- Igen! - bólintott a nő. - Mert a beszélgetésből még kivettem valami olyasmit, hogy ennek a pénznek a létre valaki rájött, és kérdezősködni kezdett!
- Igen?
- Igen! Apámék azt tervezik, hogy egy magánnyomozót állítanak rá, és megtudják, hogy ki lehet. Mert nem szeretnék, ha kiderülne, hogy a főügyész efféle kínos ügybe keveredett!
- Ez tényleg komolynak látszik! - állt fel a férfi, és elgondolkodott.
- Ugye? - felelte Sabine, és ő is felpattant.
- Hát igen! Meglátom, hogy mit tehetek! Nyugodjon meg, Sabine! Ne csináljon semmit! Nem lesz semmi baj! Én majd utánajárok ennek a dolognak!
- Köszönöm, Maximilien! Tudtam, hogy önnek elmondhatom, ami a lelkemet nyomja! - tört ki hirtelen a fiatal nőtől, és anélkül, hogy tervezte volna, a grófhoz lépett, és átölelte. A férfit teljesen váratlanul érte mindez. Először nem is tudta, hogy mit csináljon, de aztán átölelte a nőt, akinek szépsége, és közelsége most először megérintette. Bár már hét éve ismerték egymást, a gróf sohasem gondolt úgy Sabine-ra, mint egy potenciális partnerre. Csak egy barát volt, akiben mindig megbízhatott. De most valami megváltozott. S ez a férfit zavarba ejtette. Gyengéd érzéseket kezdett táplálni Sabine iránt, ami megijesztette. De nemcsak őt, hanem a nőt is.
- Jaj, bocsánat! - szípigott Sabine. - Azt hiszem, egy kicsit tapintatlan voltam!
- Nem baj! Most már megtörtént! - felelte a férfi.
- A nő ellépett a gróftól, és zavarában azt sem tudta, merre nézzen.
- Végül a férfi törte meg a csendet.
- Tudja, Sabine, hogy hét év alatt ez volt az első alkalom, amikor táncon kívül megöleltük egymást?
- A nő kissé szégyellősen elmosolyodott.
- Hát igen! Bár részemről már gondolatban számtalanszor megtörtént!
- Valóban?
- Igen! Tudom, hogy nem helyes, ha ezt mondom, de én nagyon vonzódok önhöz, Maximilien!
- Igen, tudom.
- Tudja?
- Hát persze! Mindig is éreztem!
- Tényleg? Remélem, hogy én is ébresztek önben is valami érzelmet!
- Talán.

- Talán? Ez mit jelent?

- Nézze, Sabine! Ön egy nagyon szép, és aranyos nő, de önnek ott van a férje, Pierre, aki az én legjobb barátom! Nekem pedig ott van a feleségem, Amelie, aki az ön legjobb barátnője, s akit én nagyon szeretek! S akit nem tennék kockára semmiért!

Csend lett. Egyikük sem szólt egy szót sem. Végül a nő szólalt meg először.

- Igaza van, Maximilien! Ez, amit érzek, talán csak egy fellángolás!

- Fellángolás? S mitől?

- Pierre-t már régóta csak az ügyei és a munkája érdekli, a házasságunk teljesen ellaposodott! Nekem pedig szükségem van egy kis szeretetre! Kell valaki, aki szeret!

- A férje szereti önt, csak egy kicsit fel kell ébreszteni az érdeklődését!

Sabine felsóhajtott.

- Próbáltam én már sok mindennel, de csak időlegesen a hatása, utána minden kezdődik újra!

- Én talán megpróbálhatok hatni rá!

- Megtenné?

- Hát persze!

- Köszönöm, hogy tesz értem valamit! Csak Pierre ne hogy megtudja, hogy én beszéltem erről önnek, mert akkor megharagszik, és talán az önök barátságának is vége!

- Ne aggódjon, Sabine! Diplomatikusan csináljuk!

Sabine elmosolyodott.

- Hát igen! Ebben ön utolérhetetlen!

- Azt hiszem!

A nő végül készülődni kezdett.

- Most már mennem kell! Sajnálom, hogy raboltam az idejét!

- Nem kell semmit sajnálnia! Ami pedig az édesapja ügyét illeti, utánanézek pár dolognak! Ne aggódjon! Ha van valami, értesítem!

- Köszönöm! - felelte Sabine. - És ezért az ölelésért pedig bocsásson meg! Bár úgy érzem, ezzel mindkettőnknek fájdalmat okozok, de ki kell vernem a fejből azt, ami itt történt. De ... valahogy mégsem megy... Ön olyan jó...

Bár Sabine menni készült, mégsem tudott megtenni egy lépést sem. Valami visszatartotta. Mondani, vagy tenni szeretett volna még valamit, de aztán mégsem történt semmi. Csak állt, és nézett férfi szemébe. Olyan gyámoltalanul állt meg a férfi előtt, hogy az megsajnálta. S ezúttal most ő lépett oda hozzá, és megölelte. A nő ezúttal teljesen elfelejtette, hogy ezt nem szabad csinálnia, elengedte magát, és hagyta, hogy a férfi simogassa a haját.

- De jó, ahogy megölelsz! - mondta csöndesen Sabine.

- Nekem is nagyon jó! - felelte a férfi.
A nő elpityeredett.
- Miért csinálod ezt velem?
- Talán mert... elszédít a szépséged és a fiatalságod... de érzem, hogy ostoba vagyok...
- Engem pedig rabul ejt a magabiztosságod, a belőled áradó erő, és mindaz a szeretet, amit kezdetektől fogva irántam és a családom iránt táplálsz!
A férfi tovább simogatta a szőke haját, és alig hallhatóan szólalt meg.
- Azt mondják, az örültek nem tehetnek arról, hogy örültek. Talán most mi is azok vagyunk! Butaság, amit csinálunk! Nem helyes! Talán jobb lesz, ha kerüljük az efféle helyzeteket!
- Igen. Jobb lesz! - felelte csöndesen Sabine.
A férfi megsimogatta a fiatal nő arcát, majd halkán elköszönt tőle.
- Isten önnel, Sabine De Frane báróné!
- Ég önnel, Maximilien de Servier gróf úr!
- A nő sarkon fordult, és távozott. A gróf egyedül maradt a helyiségben. A gondolatai és érzései ide-oda száguldoztak.
- Istenem! Miért műveled ezt velem? Ketté nem szakadhatok! Kérlek, adj erőt ahhoz, hogy ne kövessék el ostobaságot! - sóhajtott fel.

Ötödik fejezet - A triumvirátus

Mercanti hintója a külváros felé vette az irányt, afelé a birtok felé, amelyet az olasz pár hónapja vásárolt. Ott rendezte be az életét, és időnként ott találkozott a kétes hírű barátaival. A kocsiban az itáliain kívül egy másik ember is ült. Bousqué volt, ugyan még mindig az a ruhája volt rajta, amivel a börtönből elküldték, de pártfogója ígérete alapján hamarosan új ruhát kap, ha részt vesz Mercanti újdonsült terveiben. Bousqué persze azonnal igent mondott, mert ha már új életet kezd, akkor legyen valami kiindulópont.

- Biztos, hogy létezik az az ember, akiről beszélt nekem? - kérdezte morcosan.
- Biztos! - felelte az olasz. - Az illető már napok óta a házam vendége, hamarosan találkozhat is vele!
- És garantálja, hogy segíthet nekünk?
- Garantálom! Már nekem is említett pár dolgot, és én meglepődtem, hogy mennyi mindent tud ez az ember az elit köreiről! Higgye el, sok érdekeset fog mesélni!
- Azt nagyon remélem!
- Már nem kell sokáig várnia! - nézett ki a hintó ablakán az olasz.

A fogat éppen befordult balra, egy gazdasági udvarnak kinéző területre hajtott be, amelynek végében egy kétszintes ház állt. Amikor megálltak, a két férfi kiszállt. A kaput éppen ekkor csukta be egy ember.

- No itt vagyunk! - lélegzett egy nagyot Mercanti.

- Maga itt lakik? - kérdezte Bousqué.

- Igen. Bár tudom, hogy nem egy Versailles-i kastély, és még az udvar és a kert is rendezésre szorul, de az is meglesz idővel!

- Nekem jó! - jegyezte meg Bousqué, és követte a házba a házigazdát, aki elindult előre. Az ajtóhoz érve ismét volt valaki, aki ajtót nyitott. A férfiak beléptek a házba. Az épület belülről egy régies stílusú vidéki kúriának tűnt, rendesen berendezve, de még kissé hiányosan. Az előszobából két helyiség nyílt, jobbra és balra, míg szemben egy nyikorgó falépcső vezetett föl az emeletre.

- Tailleur úr itt van? - kérdezte az inástól Mercanti.

- Igen, uram! A nappaliban várja önöket!

- Helyes! - felelte az olasz, majd belépett a bal oldali ajtón.

Bousqué követte. Odabent a falnál, az érkezőknek háttal egy ember állt, és az egyik fali képet nézegette. Az érkezők közeledtére megfordult. Vastag barkója, erős szakállja és bajusza volt, s kissé hunyorogva nézett a jövevényekre.

- Üdvözlöm, Tailleur úr! Meghoztam a társaságunk harmadik tagját, akinek szintén jó oka van rá, hogy velünk tartson.

A szakállas ember közelebb lépett, és kezét nyújtott Bousqué-nak.

- Tailleur! - mutatkozott be szűkszávúan.

- Bousqué! - felelt hasonló bőbeszédűséggel a frissen szabadult ember.

Mercanti elvigyorodott ezen a furcsa jeleneten.

- Remélem, hogy az urak kissé bőbeszédűbbek lesznek, amikor rátérünk a témára!

Tailleur nem szólt egy szót sem, Bousqué pedig nem tudta, mit mondjon.

- Üljünk le! - intett az asztal felé az olasz. - Sok minden van, amiről beszélnünk kellene!

A három férfi helyet foglalt. Mercanti magához ragadta a szót.

- Mindhárman tudjuk, hogy miért vagyunk itt! Azt talán mondanom sem kell, hogy most elég nagy fába vágtuk a fejszénket. A legkisebb hiba is végzetes lehet! De erről talán Tailleur úr tudna mesélni.

A szakállas férfi felpillantott, és tekintetét a másik kettőre szegezte.

- Így van! Most két olyan ellenféllel állunk szemben, amilyennel maguk még nem találkoztak! Majdhogynem kikezdehetetlenek, erősek, és rendkívül biztos alapjai a mostani hatalomnak!

- Valóban? - csodálkozott Mercanti.

- Pontosan! A kezük elér a legnagyobb magasságokba is, még a katonai

titkosszolgálatra is befolyásuk van, ha akarják!

Mercanti felsóhajtott.

- Miért akarják ezt a két embert annyian ellehetetleníteni?

- Egyszerű! Azért, mert gazdagok, befolyásosak és hatalmasok. S ez sokaknak szúrja a szemét. De nemcsak erről van szó! Az ok lehet nő, becsület, és sok egyéb más is! Ha valakik gyűlölik egymást, akkor szinte minden nap a pokolba kívánják a másikat, és mindent elkövetnek, hogy pusztulni lássák! Mint a dzsungel törvénye! Őlj, vagy téged ölnek meg! De a felsőbb tízezer köreiből ez másképp működik, mint odalent!

- Tehát önnek van egy terve? - kérdezte Mercanti.

- Van! De ez nemcsak az én érdekem, hanem sok más emberé is, akiknek nem tetszik a gróf és Osilly úr barátsága!

- Akiket ön persze jól ismer!

- Úgy van!

Mercanti és Bousqué hallgatott, és a gondolataikba merültek. Végül az olasz szólalt meg újra.

- Honnan ismer ön ennyi nagy embert?

A szakállas ember most először mintha elmosolyodott volna.

- A hatalmas emberek közé tartozni furcsa érzés! Mindig van pénz, és az emberek tisztelnek, s talán félnék is tőlünk! Az elit köreiből mozgunk, és hallgatjuk a történeteiket, sok titkukról tudunk, és az egészhez jó képet vágva úgy csinálunk, mintha nem tudnánk semmit, és kedvelnénk is a társaságukat! Aztán amikor túl közel kerülünk egy titokhoz, vagy a másik fél kerül túl közel a mi titkunkhoz, akkor indul el igazán a képmutatás! Még mindig udvariasan beszélünk az ellenfelünkkel, mintha a barátja lennénk, miközben mindketten tudjuk, hogy a másik a pokolba kíván minket.

- Értem! - felelte Mercanti. - Ezek szerint ebben a történetben vannak páran, akik ezt már megtapasztalták, amikor megpróbálták behatolni a Servier-Osilly bástya mögé, de még sohasem sikerült nekik!

- Ahogy mondja! S nem is egy-két emberről beszélünk! Ez egy sokszereplős játék. És soha senki sem tudja, hogy ki melyik csapathoz tartozik. Én mindig ahhoz vagyok lojális, akitől előbbre jutást remélek! Azt ajánlom, hogy önök is tegyenek így, ha előbbre akarnak jutni! S ha minden jól megy, akkor egy-két hónap múlva önök is tűzközébe lesznek, és nem lesz gondjuk a pénzre! Talán még befolyásos emberek között is megfordulhatnak!

- Ez kedvemre való lenne! - hangzott Mercanti hangja.

Tailleur a társaira pillantott.

- Nos, uraim! Velem tartanak? - kérdezte.

- Benne vagyunk! - felelte az olasz.

- Részemről is rendben! - szólalt meg Bousqué.

- Akkor kezet rá!

A három férfi kezet fogott, ezzel pecsételve meg szövetségüket.

Hatodik fejezet - Kétségek

Vasárnap délután volt. A gyerekek odakint játszottak, Adéle és Amelie pedig a parkban sétáltak. A téma pedig nem volt más, mint a család.

- Angelo még mindig nem vette rá magát, hogy felkeresse a szüleit Mallorcán, és kibéküljön végre az apjával? - kérdezte Amelie.

Adéle széttárta a karját.

- Nem tudom. Úgy érzem, hogy kétségek gyötrik. Úgy váltak el, főleg az apjától, hogy soha többé szóba sem állnak egymással. Carlos úr tulajdonképpen kitagadta a fiát.

- De mi is volt a veszekedés tárgya? - kérdezte Amelie.

- Úgy tudom, a papa jogi pályára szánta Angelo-t, de ő erről hallani sem akart. Szabad akart lenni és a tengeren kereskedni. Ebből aztán akkora veszekedés lett, hogy az apa kidobta Angelót.

- Hát ez elég szomorú! - jegyezte meg Amelie. - S ez mikor történt?

- Tizenhárom éve.

- Te jó isten! Az sok! Azóta nem is látta őket?

- Úgy tudom, nem! - felelte Adéle.

Amelie a lányra nézett.

- Valahogy rá kellene vennünk, hogy vegye fel a kapcsolatot a szüleinevel, és béküljön ki az apjával! Ha ugyan él még! Mert ha nem él, akkor már késő lesz!

Adéle felsóhajtott.

- Én is ezen töröm már a fejem hónapok óta. Az esküvőnk előtt Angelo azt tervezte, hogy a bál után felkeresi őket, aztán mégsem lett belőle semmi. Félt attól, hogy mi várja őt otthon.

- Pedig lehet, hogy akkor jobb lett volna, mint most. Ki tudja, tizenhárom év milyen dolgokon változtat! Ki tudja, hogy azóta mi van a szüleinevel! Élnek-e, s ha igen, akkor milyen anyagi körülmények között? Valójában mivel is foglalkoznak Angelo szülei?

- Az édesanyja háztartásbeli, az apa viszont jogász. Úgy tudom, hogy Mallorcai kereskedő cégeket képvisel. Halfeldolgozó, mandula és olajbogyó kereskedő cégeket. Más európai cégekkel köt üzleti szerződéseket, és elvégzi azok jogi eljárását is! - felelte Adéle.

- Jó lenne tudni, hogy mi van velük!

- Én is pont azon gondolkodom, hogy miként tudhatnánk meg róluk

valamit.

- Talán kérjük meg Maximiliént, hogy segítsen! - javasolta Amélie.

- Ez jó lenne, de attól félek, hogy az amúgy is sok munkája mellett megterheljük őt! - nézett a grófnéra Adéle. - Az utóbbi időben nagyon fáradtnak, és olyan merengőnek látom. Nem akarom szegényt még a mi gondjainkkal is terhelni!

Amélie bólintott.

- Ez igaz! Én is észrevettem, hogy az utóbbi időben megint sokat ül le egyedül, és bámul maga elé. Mintha valami bánatná őt.

- Igen. S ez mindig akkor jön elő nála, amikor ellátogat az édesanyja sírjához. Biztosan sokat gondol rá! - felelte Adéle.

- Igen, de ez valahogy más. Van valami gondja, ami nyomasztja őt! S amiről nem beszél!

- Nem kellene egy kicsit elbeszélgetni vele?

Amélie felsóhajtott.

- Talán! De nem biztos, hogy jó lenne. Ő mindig is ilyen ember volt. Zavarja őt a gyökértelensége, az, hogy nincs a múltjában egy kapaszkodó, amihez nyúlhat. S ez biztosan bántja őt. Mindig is bántotta.

- Mi történt a szüleivel? - kérdezte Adéle.

- Az apja a napóleoni háborúban esett el, édesanyja pedig a szülés után, gyermekágyi lázban halt meg.

- Így ő nem is ismerte a szüleit?

- Nem. Árvaházban nőtt fel. A maga erejéből jutott oda, ahol most van. S neki köszönhető mindaz, ami minket itthon körülvesz.

Adéle megállt. A park túlsó vége felé nézett, ahol egy padon egyedül ült a gróf, és láthatóan elmerengett valamin. Adéle a grófnéhez szolt.

- Nézd! Megint ott ül a padon egyedül. Valami nagyon nyomasztja szegényt! Ritkán szokott így viselkedni. De mostanában egyre többször teszi. Nem kellene odamennünk?

Amélie elnézte a férjét, ahogy a padon ült. A férfi mélyen a gondolataiba merült, néha a tenyerébe hajtotta az arcát.

- Lehet, hogy az én hibám is. - szólalt meg Amélie.

- Miért?

- Mert az utóbbi időben sokkal kevesebbet foglalkozom vele, mint régebben. Jóval kevesebbet beszélgetünk, mint kellene. Ő is megy a munkája után, én is intézem az ügyeimet, és aztán eljön az este. Néhány mondatot beszélgetünk, aztán elalszunk.

- Nem kellene odamennünk hozzá? - kérdezte Adéle.

- De! Menjünk! Az utóbbi időben úgysem beszélgettünk olyan sokat, mint régen. Talán egy kicsit javítunk a kedélyén!

S a két nő odasétált a padhoz, ahol a férfi ült. A gróf felpillantott a

jövevények közeledésére, de nem szólt egy szót sem, csak halványan elmosolyodott.

- Nem bánja, kedvesem, hogy leülünk ide? - kérdezte Amelie.

- Miért bánnám? - felelte a férfi. - Ha az én két szeretett hölgyem mellém ül, az nekem mindig örömet okoz.

A két nő leült két oldalt a férfi mellé, aki átkarolta őket.

- Miért ül itt így egyedül, szívem? - kérdezte a grófné.

A férfi a kastély épületét bámulta.

- Csak jólesett egy kicsit leülni és elgondolkodni a dolgokon. A feladatokról, a döntésekről, és az életünkről.

- Az életünk nagyon jó és szép! - felelte Adéle.

A férfi bólintott.

- Ez igaz, de milyen ára van ennek? Szinte minden időmet és energiámat erre kell koncentrálnom, s szándékom ellenére néha keménynek kell lennem az üzletben, ha kell. Az, hogy én a cél érdekében áttapossak mindenkin, az nekem nem megy! S ilyenkor, amikor egyedül vagyok, mindig elgondolkodom, hogy van-e értelme ezt csinálnom! Hogy jó üzletember vagyok-e, jó apa vagyok-e, jó férj vagyok-e? Mindig attól félek, ha nagyon elveszi a figyelmemet az üzlet, és a sok egyéb gond, akkor nem leszek jó apja a gyerekeimnek, és jó férje az én Amelie-mnek!

A férfi szavaitól a két nő meghatódott.

- Ön a legjobb férj, akit csak kívánhatok! Ne aggódjon emiatt, Maximilien! - felelte Amelie, és a férfi vállára hajtotta a fejét.

Adéle megsimogatta a férfi kezét.

- És a legjobb apa is! Bár én nem vagyok a vér szerinti lánya, de én nagyon szeretem önt, és a gyerekek is nagyon szeretik. Itt van ez a család, aki körülveszi, és bárkit is kérdezne meg erről, mindenki ugyanezt mondaná, amit most mi!

- Köszönöm!

Ennyi volt csak, amit a férfi ki tudott mondani, mert attól félt, ha többet mond, elcsuklik a hangja.

Hetedik fejezet - A titokzatos levél

Miután Sabine elhatározta, hogy megtudja, vajon miben sántikál az apja, csakis arra törekedett, hogy megtudjon bármilyen információmorzsát, de a titokzatos vendég, aki pár napja az apjánál járt, már jó ideje nem jelentkezett. Sabine kezdett attól tartani, hogy elveszíti a nyomot, és már-már arra vetemedett, hogy apja dolgozószobájában kutakodni kezd. De

valahányszor, amikor ez a gondolat megfogalmazódott a fejében, lelkiismeret furdalása lett, és végül nem tett semmit. A fiatal nőnek kezdett elmenni a kedve, és magában azon szorongott, nehogy az apja valami olyasmibe keveredjen, ami az egész családot veszélybe sodorhatja.

A fiatal nő komor képpel egyedül ült a kanapén, nem is sejtve, hogy a sors hamarosan a segítségére siet. Amíg így üldögélt, a szobalány jelent meg a küszöbön, és Sabine-hez fordult.

- Asszonyom! Az ügyész úr szobáját kitakarítottam. Az irataihoz nem nyúltam, ahogy meg tetszett hagyni, de ezt a papírkosarat kiüríthetem?

- Persze! - bólintott Sabine. - Dobja csak ki mindet! Ne halmozódjon ott az a sok szemét!

- Értem, asszonyom! - felelte a nő, és az udvari ajtó felé vette az irányt.

Ám ahogy hirtelen fordult, a dugig megtömött papírkosár tetejéről egy összegyűrt papírgombóc esett le, pont Sabine mellé, a heverőre. A szobalány ezt nem vette észre, és kiment. Sabine már azon volt, hogy utána szól, de aztán mégsem tette. A papíron ugyanis írás sejlett át. A nő kihajtogatta, és szemügyre vette a papíron lévő, kacskaringós írást. A cédulán a következő írás volt olvasható.

„Tisztelt Uram!

Mi önnel egy megállapodást kötöttünk. Talán még emlékszik rá, arról volt szó, hogy ön minket anyagilag támogat, hogy az ön hibája miatt lehetőleg ne szenvedjünk hiányt semmiben! Ám többszöri figyelmeztetésem ellenére sem történt meg a kérdéses összeg átutalása, ezért figyelmeztetem, hogy ez az utolsó levél ebben a tárgyban! Ha a pénz határidőre nem jön meg, kénytelen leszek az ön hálátlanságát és érzéketlenségét a világ elé tárni!”

A levél nem volt aláírva, de a tartalma nagyon sokat mondott. Sabine kifejezetten megijedt. Az az indulat, ami a sorokból áradt, ijesztő volt a fiatal nő számára.

- Vajon mi történhetett? Mit takar az a hálátlanság és érzéketlenség, amit a levél írója említett? Apa valami csúnya ügybe keveredett? - jártak ide-oda a nő gondolatai.

- Ezt csakis Maximiliennel lehet megbeszélni! Ha valami baj van, ő biztosan segít! - gondolta ismét.

Ahogy napirendre tért a dolgok fölött, és eltette a levelet, kissé megnyugodott. Kiment a kertbe, és a borókafenyők melletti padra leült. Ahogy az egyik gondja elszállt, előjött a másik. Sabine gondolatai a gróf irodájában történt események körül kezdtek forogni.

- Mi történt ott akkor? Talán elment a józan eszem? - kérdezte önmagától.

A kérdéseire nem talált választ, de az érzései összevissza kavartak. Nem

tudta, hogy mi történik most vele, csak azt érezte, hogy Maximilien közelében nagyon jól érzi magát. Nyugalmat, biztonságot és erőt sugárzott. Sabine világosan érezte, hogy szereti a férfit. De hogyan tehetné ezt meg úgy, hogy bünt ne kövessen el? Hogyan nézhetne úgy a férje szemébe, hogy közben az ő legjobb barátjára gondol? És hogyan nézhetne úgy a barátnője szemébe, hogy közben a férjét szereti? De mit érez valójában Maximilien? Sabine érezte a férfi vonzalmát felé, de mégsem tudta hová tenni. Kedves volt, de valahogy mégis más, mint korábban. Hét éve, amióta ismerték egymást, mindig vibrált közöttük valami, de ki tudja, hogy ez szerelem volt-e, vagy valami mélyebb, emberi barátság, amit mindketten félreértelmeztek? De az a bizsergés, amit Sabine a gróf közelében érzett, jelezte, hogy az érzés erős, akár szerelem, akár barátság. A férje, Pierre más volt. Szerelmük két ifjú ember szertelen szerelme volt. Talán túl fiatalon kezdtek bele! Sabine szerette a férjét, s a fiatal újságíró jó ember és jó barát is volt, de a lángolás már elmúlt. Talán ha lenne gyerekük! De nincs! S ez az összekötő kapocs hiányzott leginkább a fiatal nőnek. Huszonhét éves volt, és még mindig nem szült gyermeket. Ahogy gondolatban Sabine idáig eljutott, rájött, hogy mi is hiányzik az ő életéből. Mindennél jobban vágyott rá, mert amikor a Servier kastélyban vendégeskedtek, örökké a gyerekek körül forgolódott. Segített hol Amelie-nek, hol Adéle-nak etetni, pelenkázni. Ezt nagyon élvezte. És most úgy érezte, hogy fantasztikus érzés lenne, ha ezt a saját gyermekével is megtehetné. De ez egyelőre csak terv volt, talán valamikor a jövőben megvalósulhat.

Nyolcadik fejezet - Családi reggel

Másnap reggel a Servier család a reggelit szokás szerint együtt költötte el. Ez mindig is így volt, s ha módjuk volt rá, soha nem hagyták ki. Ilyenkor mód adódott különböző dolgok megbeszélésére, és a család együtt lehetett. A három gyereknek is megvolt a maga helye, s ha véletlenül egyikük elfoglalta a másik helyét, általában mindig civakodás lett a vége. De szerencsére a szülők ezt jól lekezelték, s ilyenkor általában hamar helyreállt a rend. A gyerekek mindig gyorsan ettek, siettek, hogy minél hamarabb kimehessenek a kertbe, ahol szinte az egész napjukat töltötték, s alig lehetett őket berángatni az étkezésekhez. Ez a mai nap sem ígérkezett másnak, főleg, amikor Amelie hozzájuk szólt.

- Remélem, gyerekek, hogy ma nem fogtok kardozósat játszani!

- Miért, anya? - méltatlankodott David. - Az olyan izgalmas!

- Mást is kitalálhatnátok, ne csak folyton egymást csépeljétek!

Olivia kissé csúfolódva nézett a fiúkra.

- Ti fiúk, nem tudtok mást csinálni, mindig csak harcoltok!

- Te meg állandóan babázol, vagy virágokat rajzolsz! - csúfolódott vele a bátyja, és még a nyelvét is kinyújtotta felé.

Eközben a harmadik gyerek, Carlos befejezte az evést, felállt, és megtörölte a száját.

- Ilyen hamar végeztél? - kérdezte fiát Adéle. - Elég volt?

- Sí, gracias! - felelte a fiú, és sarkon fordulva elviharzott.

Adéle erre elmosolyodott.

- Úgy látom, még mindig keveri a franciát és a spanyolt. Hol így szólal meg, hol pedig úgy.

- Nem baj! - nevetett Servier. - Majd kialakul az!

- Hová rohan ilyen hévvel? - nézett a gyerek után Amelie.

- Egy hajót építenek fából Peuplier úrral! - felelte David.

- És te? Nem vagy ott velük? - kérdezte az anyja.

- Nem. Én inkább homokvárat építek hátul, a homokdombnál.

- És honnan van ott nektek annyi homok?

- Oscar bácsi hozta!

- Ja persze! - felelte Amelie. - A mi kertészsegédünk a fejébe vette, hogy ellátja minden jóval a fiúkat!

- Helyes! Legalább van valaki, aki nem hagyja őket unatkozni! - felelte Angelo. - Tulajdonképpen érthető is a dolog. Oscar is még épp, hogy felnőtt. Pár éve még fiatal fiúként segédkezett Peuplier úrnak a kert gondozásában.

- Hát igen! Eltelik az idő! - felelte Servier. - Csak gondolunk egyet, és máris megöregedtünk!

- Ez igaz! - felelte Angelo. - Ki gondolná, hogy már hét éve, hogy itt élek!

- Hát bizony! - felelte a gróf. - S már tizenhárom éve, hogy eljöttél otthonról!

- Ne is mondd! Mennék is, hogy lássam őket, meg nem is!

- Mi tart vissza, hogy kibékülj az apáddal?

- A bizonytalanság! Meg a visszautasítástól való félelem!

- Szerintem nincs mitől félned! Egzisztenciád van, családot, vagyonod, minden. Édesapád most már nem vetheti a szemedre, hogy nem jogász lettél. Szerintem boldog lenne, ha újra láthatna, és bemutatná neki az unokáját.

- Gondolod?

- Hát persze!

- Gondolkodom rajta.

- Helyes! Mi a mai programod?

- Nehéz terepen kezdek. Juvénile hercegékhez megyek.

- Te jó ég! Nem irigyellek! Remélhetőleg a hercegné nem lesz otthon! Különben a végén még halláskárosodást szenvedsz a nyivakolásától!

Angelo elnevette magát.

- Hála istennek a Rivierára utazott a hűgával, egy kis kikapcsolódásra!

- Remek! Akkor nem lesz gond! Sok sikert a tárgyaláshoz! Amikor hazajössz, lehet, hogy én már nem leszek itthon! S egy pár napig nem is leszek!

- Hová mész?

- Marseille-ben is lesz egy gyermekotthon, amit átveszünk. Mivel az egészet a nejed csinálja, Adéle-lal elutazunk délre, hogy elintézzük az átvétellel és a működéssel kapcsolatos dolgokat. El kell intéznünk a papírmunkát, a jogi dolgokat, meg találnunk kell az ottani intézet élére egy megfelelő embert is, aki majd irányítja az intézményt.

- Jól van. Én meg itthon majd viszem az üzletet. De mikor érkeztek haza? Servier széttárta a karját.

- Nem tudom! Az attól függ, meddig tart ezt az egészet megcsinálni!

Adéle Amelie-re pillantott.

- Úgy látszik, senki sem lesz itthon! Te mit csinálsz majd itthon egyedül?

A grófné elmosolyodott.

- Ne aggódjatok miattam! A gyerekekkel jól elleszek! S ráadásul délután eljön látogatóba Sabine is! Úgy látom, amióta a gyerekek megvannak, még inkább szeret hozzánk járni!

- Talán ő is szeretne végre gyereket! Elvégre már mióta házasok Pierre-rel, de még nincs gyerekük! - szólalt meg Angelo.

- Előbb, vagy utóbb úgyis eljön az az idő! - felelte Amelie. - De majd kifaggatom Sabine-t, ha eljön!

A beszélgetést Baptiste úr érkezése szakította félbe.

- Gróf úr! A kocsi készen áll!

- Helyes! - felelte a férfi. - Köszönöm, én befejeztem a reggelit! Még néhány jegyzetemért fölmegegyek a szobába, és indulhatunk, ha kész vagy, Adéle!

A lány bólintott, és ő is felállt.

- Készen vagyok! Csak adok egy puszit Carlosnak, és indulhatunk! - felelte. Miután a két ember elkészült, beültek a hintóba, a kocsi kigördült a kapun, balra fordult, és elindult, hogy utasait délre szállítsa.

Kilencedik fejezet - Az új üzletfél

Néhány nappal később Servier és Adéle megérkezett a kikötővárosba, ahol az új gyermekotthon, és egy új iskola átvételének a dolgait intézték. Szerencsére túl sok idejüket nem rabolta el ez a dolog, amikor mindennel megvoltak, elmentek egy kicsit sétálni a városban. Adéle nagy érdeklődéssel figyelte a város dimbes-dombos utcáit, itt-ott szűk, mediterrán hangulatú, magas kőfalakkal szegélyezett sikátorait. A két ember a Rue Marchetti és a Rue Mazenod sarkánál járt, amikor a lány a férfira nézett.

- De jó, hogy ilyen hamar elintéztük a dolgainkat! Legalább van egy kis időnk még nézelődni egy kicsit!

A férfi bólintott.

- Igen! Bár az az igazság, hogy nemcsak a gyermekotthon és az iskola ügyei miatt hoztalak magammal! Van még egy kis dolgunk, mielőtt hazaindulnánk. És ehhez rád is szükség lesz!

- Rám?

- Úgy van! Ne aggódj, semmiféle üzleti ügyről nincs szó, más miatt hoztalak magammal! Elmegyünk valahová!

- Hová?

- Vendégségbe megyünk egy régi ismerősömhöz, aki egykor az üzletfelem volt. Ma már visszavonult az üzlettől, jelentős felhalmozott vagyona van, abból él. Most hozzá megyünk!

- Tudja, hogy itt vagyunk?

- Persze! Még a múlt héten küldtem neki sürgönyt. De nemcsak a régi kapcsolatunk miatt megyünk hozzá! Lesz még ott más vendég is, és vele fogunk megismerkedni!

- És ehhez miért kellek én?

- Mert kíváncsi vagyok a véleményedre! Tudni akarom, hogy milyennek tartod az illetőt! Bár még én sem láttam, de szeretném megismerni!

- És ki ő?

- Majd meglátod! Én is először látom! Úgyhogy itt az ideje, hogy induljunk!

- Gyalog, vagy kocsival megyünk?

- Gyalog! Itt fölmegyünk ezen a lépcsősoron, és onnan már nincs messze a ház, ahová megyünk!

Elindultak. Adéle felnézett az elég hosszú lépcsősorra, ami mélyen fekvő utcasarok felől vezetett fölfelé, a magasabban lévő következő utcába.

- Errefelé sok ilyen lépcsősor van?

- Van elég! Ez a város egy dimbes-dombos helyre épült, az utcák hol fönt, hol lent futnak egymás mellett. Talán nehéznek találod?

- Annyira nem, csak egy kicsit szokatlan! Ennyi lépcsőn még nem nagyon

jártam!

- Otthon talán nincs elég lépcső? Az épületbe is lépcsősor vezet, aztán odabent is az emeletekre is több lépcsősor megy föl.

- Ez igaz! Csak városban olyan szokatlan.

- Nem lesz már több lépcsősor! Ha itt felmentünk, utána már sík a terep.

- Hála istennek! - sóhajtott fel a lány, amikor felértek a lépcsősor tetejére.

Itt jobbra fordultak, és elindultak a viszonylag széles utcában. Ez szélesebb volt, mint az, amelyiken jöttek eddig, és láthatóan több ház határolta. Itt továbbmentek. Az út jobb oldalán, nem túl messze tőlük egy több toronyból álló, kupolás épületegyüttes volt látható.

- De szép az az épület! - ámuldozott Adéle.

- Szép! Az a katedrális!

- Ez nem olyan, mint amilyeneket otthon látni!

- Nem! Ez bizánci! Látszik is rajta!

A két ember tovább sétált, elérkeztek a katedrális előtti térre.

- Itt merre? - kérdezte a lány.

A férfi továbbmutatott előre, ahol egy kereszteződés volt látható.

- Arra! Továbbmegyünk egyenesen.

Itt az utca összeszűkült, és ismét a mediterrán stílusú, keskeny, magas házakkal határolt utcában sétáltak.

- Milyen különös helyek vannak erre felé! - nézelődött Adéle.

- Az biztos! De ez azért van így, mert ebben a városban a történelem során rengeteg féle náció élt, görögök, rómaiak, gallok, frankok, és ezeknek a nyoma jól látszik a városon!

A két ember végre elért a célhoz. A keskeny utca végén egy közepes méretű tér következett. Bal felé több nagy ház állt. Arrafelé vették az irányt. A gróf megállt az első ház kapujánál, és bekopogott.

Hamarosan nyílt is az ajtó. Egy cselédruhás nő volt.

- Jó napot! - szólalt meg Servier.

- Jó napot! Kit jelenthettek be?

- Maximilien de Servier grófot és a lányát!

- Aviron úr már várja önöket! Fáradjanak be!

A két jövevény belépett. A házban egy nagyobb előszoba fogadta őket, és innen három ajtó nyílt. A nő bekopogott a szemben lévő ajtón, és bejelentette a vendégeket.

A házigazda megjelent a küszöbön, és köszöntötte őket.

- Örülök, hogy újra láthatom, gróf úr! Már évek óta nem találkoztunk!

- Bizony, évek óta! De hadd mutassam be a nevelt lányomat, Adéle-t!

Aviron úr kissé nyájas, konzervatív úr volt, és ekképpen szólt Adéle-hoz.

- Köszöntöm házamban, kisasszony! Fáradjanak be! - mutatta az utat.

A két érkező belépett a nappalinak kinéző helyiségbe, melynek ablakai arra

a kis szűk utcára néztek, amelyiken jöttek. A háziúr helytel kónálta őket, rögtön le is ültek. Adéle örült, hogy végre leülhet a séta után.

- Nagyon örültem a levelének, Maximilien! - folytatta a házigazda. - Önt errefelé elég ritkán látni!

- Ez igaz! Most volt itt a lányommal egy hivatalos ügyünk, ezért jöttünk elsősorban, de amikor ön megírta nekem, hogy a spanyol Almendra mundo cég képviselője Franciaországba érkezik, új piacokat, és üzleti partnereket keresni, rögtön tudtam, hogy jönnöm kell!

- Valóban? Önt érdeklik a keleti fűszerek és az exotikus gyümölcsök is? Azt hittem, bankár!

Servier bólintott.

- A bankból származik a jövedelmem egy része! Ez így is van! De pont azért, hogy ha bármi történne, ne csak egy dologtól függjön az életem, emiatt többféle üzletben is benne vagyok! Például áruszállítással is foglalkozom, és tőzsdézem is!

- Á, értem! Akkor ezek szerint szeretné, ha ön lenne az első itteni üzleti partnere az Almendra mundo cégnek!

- Ahogy mondja! Párizsban, az arisztokraták mindent megadnának egy-egy luxustermékért, legyen az tárgy, vagy akár nálunk nem megtermő gyümölcs, fűszer, illatszer! Az Almendra mundo mindezt elérhető közelségből, és elérhető áron biztosítani tudja! Nem kell a fél világon átszállítani a dolgokat, csak innen Mallorcáról!

Ez az utolsó mondat megütötte Adéle fülét.

- Mallorca? - kérdezte.

Servier bólintott.

- Igen! Mallorca! A cég képviselője, akivel ma találkozunk kell, Mallorcáról származik!

Adéle még mondani akart valamit, amikor a szobalány ismét megjelent a küszöbön.

- Aviron úr!

- Mi az?

- Az Almendra mundo cég képviselője megérkezett!

- Na végre! - állt fel a házigazda. - Kísérje be!

Az ajtóban hamarosan megjelent egy ember. Hatvan év körül járhatott, idegen szabású, és fazonú ruhát viselt. Szigorú, konzervatív úrnak tűnt. Ám vonásainak szigorúsága végül enyhült valamelyest, amikor a szobába lépve a másik két vendéget meglátta.

A házigazda kézfogással köszöntötte.

- Üdvözlöm! Jöjjön csak be! Már itt is van az az úr, akinek be szerettem volna önt mutatni!

- Jó napot! - köszönt kissé akcentusos kiejtéssel a jövevény. - Az Almendra

mundo képviselője vagyok! A nevem Carlos Carrone! Azért utaztam ide Franciaországba, hogy új piacokat és új üzletfeleket keressek a cég számára!

A név hallatán Adéle szíve nagyot dobbant. Hirtelen azt sem tudta, hogy mit tegyen. Angelo édesapját is ugyanígy hívták! Ez a találkozás talán a véletlen műve? De a gróf tekintetéből kiolvasta, hogy nem az. A pillantása mindent elárult, de egyelőre hallgatást parancsolt. Így aztán Adéle nem szólt egy szót sem, csak állt, és várta, hogy a jövevény őt is köszöntse.

A gróf Carrone úr elé lépett, és köszöntötte.

- Üdvözlöm, Carrone úr! Maximilien de Servier gróf vagyok, remélhetőleg a leendő üzletfele!

- Örülök, hogy végre megismerhetem önt személyesen is! - nyújtotta a kezét Carrone úr. - A mediterrán országokban önnek elég nagy híre van!

Servier megrázta a spanyol úr kezét.

- Igen, arrafelé is vannak üzleti érdekeltségeim, évekkal ezelőtt gyakran megfordultam arrafelé. De engedje meg, hogy bemutassam önnek a lányomat! - intett Adéle felé a gróf.

- Adéle Merveille de Servier vagyok! - mosolygott a lány az úrra.

Carrone úr szigorú vonásai ellágyultak a lány láttán. Határozottan tetszett neki a hollófekete hajú szépség.

- Ilyen szépséget is ritkán látni, mint kegyed, kisasszony! Bennem Carlos Carronét tisztelheti! Talán elnézi nekem, hogy egy kicsit akcentussal beszélek, de született spanyol vagyok! - mondta, és kezét csókolt Adéle-nak.

A lány a férfira mosolygott.

- Köszöntöm a mi Franciaországunkban, Carrone úr! Remélem, jól fogja érezni magát nálunk!

- Talán nem veszi tolakodásnak, kisasszony, de úgy érzem, még a nap is kisütött, hogy ön itt van!

- Köszönöm!

- Üljünk le! - tessékelte be a többieket a házigazda.

Miután mindenki leült, a vendéglátójuk a vendégeire nézett.

- Uraim! Jól éreztem én, hogy önöknek találkozniuk kell! Carrone úr megfelelő üzleti partnereket keres, főleg fővárosiakat, és én rögtön a gróf úrra gondoltam!

- Megtisztel vele, Aviron úr! - felelte Servier. - Én pedig éppen olyan üzleti partnereket kerestem, akik lehetőleg a déli országokból jöttek! Párizsban imádják az exotikumokat!

- Akkor én vagyok az ön embere! - nézett a grófra Carrone úr. - Bár az attól is függ, hogy meg tudunk-e egyezni a feltételekben!

- Biztos vagyok benne, hogy megegyezünk. Mivel hajózási

szállítóvállalatom is van, az áru Franciaországba való szállítása sem okozhat gondot - hangzott a válasz.

- Ez remek hír! A legtöbb vállalkozó, akivel tárgyaltam, azt szeretne volna elérni, hogy az árat vigyem lejjebb, mondván, hogy neki túl nagyok a költségei!

- Biztos olyan üzleti partnerrel tárgyalt, aki üzletileg nem érdekelt a szállításban. Az ilyen vállalkozók bérszállítók szolgáltatásait veszik igénybe, akik ezért pénzt kérnek, megbízhatatlanok, és így sokba vannak. Carrone úr elégedetten bólintott.

- Látom, ön elég jól érti a dolgok lényegét! Pontosan erről van szó! Az illető összevissza problémázott azon, hogy a szállítás költségeit álljam én! De hát miért állnám?! Én csak eladom neki az árut, a többi az ő dolga! Az árban nincs benne a szállítás díja! Ha benne lenne, akkor még többet kellene kérnem érte!

- Ez egyértelmű! - bólintott Servier. - Én viszont vállalom, hogy az árut a saját költségeimre és saját kockázatomra elhozom akár Mallorcáról, akár Katalóniából, vagy bárhonnán, ahol önöknek lerakataik vannak.

- S ezt hajlandó akár írásba is adni? - nézett rá Carrone úr.

- Természetesen! Minden további nélkül! S ha olyan az áru, akkor hajlandó vagyok nagyobb mennyiséget is megvenni az Almendra mundo cégtől!

A spanyol elnevette magát. Most először, amióta itt volt.

- Ahogy látom, gróf úr, ön nem szívbjajos! Ennyire egyértelműen nyilatkozó emberrel még nem nagyon találkoztam, amióta itt vagyok! Bár itt Marseilleben valahogy nem találom a helyem. Hiányoznak azok a típusú emberek, akik bele mernek vágni dolgokba. Úgy érzem, ha csak itt próbálkozom, nem fogok túl gyorsan előrehaladni.

- Ez így is van, Carrone úr! Megfelelő üzleti érzékkel, és vállalkozó szellemmel ellátott embereket csak Párizsban fog találni!

- Én is gondoltam erre, és szerettem volna odautazni, hiszen eredetileg két hónapot maradtam volna Franciaországban, hogy üzleteket kössek, de ez a sok ide-oda járkálás és hiábavaló beszéd a sok értetlenkedő üzletféllel elég sok pénzembe került. Ha elutaznék Párizsba, és ott tölteném még ezt a másfél hónapot, nem biztos, hogy maradna pénzem arra, hogy egyáltalán hazajussak.

- A cég nem hitelezi önnek ezeket a költségeket?

- De igen! Egy hónapig! Csakhogy én rájöttem, hogy egy hónap alatt nem tudom azt a tervet végigvinni, amit az Almendra mundo vezetősége elvár tőlem! Ha eredményes akarok lenni, akkor még egy hónapot rá kellene húznom!

Servier elgondolkodott, majd ismét a spanyol férfirra nézett.

- Induló üzleti kapcsolatunk kezdeti gesztusaként a Servier Bankház, és

Hajózási Vállalat felajánlja önnek, hogy a leendő párizsi tartózkodásának költségeit azon felül állja, ami a plusz egy hónapi ottlét miatt felmerül!

Carrone úr különös tekintettel nézett a grófra.

- Meg kell, hogy mondjam, ilyen emberrel még tényleg nem találkoztam, mint ön! Mondták már nekem, hogy készüljek fel váratlan ajánlatokra, de erre azért nem gondoltam! Örülök, hogy ön felvetette ezt a fajta megoldást is, de sajnálom, nem fogadhatom el!

- Miért nem?

- Tudja, gróf úr, én egy büszke ember vagyok! Soha semmit nem fogadok el csak úgy, a semmiért! Ha én elfogadnám az ön ajánlatát, akkor önnek költségei lennének, melyeket az én párizsi ottlétem okozna. S én nem szeretek adósa lenni senkinek!

A gróf bólintott.

- Ezt megértem, Carrone úr! S ebben igaza is van! De mi lenne, ha azt mondanám, hogy ezt az összeget ne ingyen pénznek tekintse, hanem befektetésnek! Befektetésnek, ami az én hozzájárulásom a közös üzleteink kezdeti beindulásához! Ön Párizsban rengeteg emberrel találkozhat, a legnagyobb emberekkel, akikről valaha hallhatott! S ez hozzásegíti önt ahhoz, hogy a várva várt üzlet elképesztő gyorsasággal beinduljon! S ha már lesz elég pénze, akkor már nagyobb mozgástere is lesz! Ha úgy érzi, hogy nem akar adós maradni, akkor vissza is fizetheti a pénzt, mint kölcsönt! Úgy gondolom, önt a rendes fizetésén kívül teljesítményben is fizetik!

- Úgy van!

- No látja! Én holnap reggel hazautazom Párizsba, s ha ön is velem tart, a következő másfél hónapban annyi üzletet köthet majd, aminek a jutalékából tíz Párizsi útra is telik majd!

- Ez ígéretesnek hangzik!

- Az is! Ha hallott már rólam, akkor azt is hallhatta, hogy Maximilien de Servier gróffal még senki sem járt rosszul!

Carrone úr bólintott.

- Ebben igaza van! Hallottam már erről, de nem gondoltam, hogy ez valóban így is van! De ezek szerint mégis! Meg kell, hogy mondjam, hogy ez alatt a pár perc alatt, amíg önnel beszéltem, többet tanultam, mint az elmúlt kétheti itt tartózkodásom alatt!

- És mi a véleménye? Érdemes lenne belevágnia?

- Úgy érzem, hogy igen! Ostoba lennék, ha egy ilyen kínákozó lehetőséget elszalasztanék!

- Na ugye! Akkor megállapodtunk?

- Kezet rá! - felelte Carrone úr, és a két férfi kezet rázott.

- Ez a beszéd! - jelentette ki Servier. - Akkor velünk tart?

Carrone úr ezúttal a némán üldögélő Adéle-ra nézett.

- Szívesen önökkel tartok, ha nem zavarom a kisasszonyt a jelenlétemmel!

A leány a férfit mosolygott.

- Ne érezze kényelmetlennek a helyzetet, Carrone úr! - felelte. - Szíves örömet osztjuk meg önnel a kocsinkat! Biztos vagyok benne, hogy az utazás a kedvére való lesz!

- Köszönöm mindkettejük kedvességét! Elfogadom!

- Helyes! - felelte Servier. - Holnap reggel terveztük az indulást.

Önnek mikor jó?

Carrone úr kettejükre nézett.

- Nekem bármikor jó! Általában korán kelő típus vagyok!

- Remek! Ha önnek megfelel, holnap reggel itt találkozunk, nyolc órakor!

- Nekem jó lesz!

- Rendben! Mi reggel itt leszünk, és innen, Aviron úr háza elől indulunk Párizsba.

- Számíthatnak rám!

- Jól van! Ezt megbeszéltük!

A leendő utastársak kezét fogták, elbúcsúztak egymástól és a házigazdától, majd mentek a maguk útján. Servier és Adéle lassan sétáltak karonfogva a katedrális árnyékában, amikor a férfi a lányhoz szólt.

- Na, mi a véleményed?

Adéle elmosolyodott.

- Meglepődtem! Most már értem, hogy miért kellett eljöttünk ide is! Azt hittem, hogy csak a gyermekotthon és az iskola miatt kellett nekem is jönnöm ide, Marseille-be, de most már világos a dolog!

A férfi bólintott.

- Elég hosszú időmbe telt, mire kinyomoztattam, hogy hol érhetem el Angelo apját, mivel foglalkozik, hol dolgozik, és hogyan kerülhetek vele kapcsolatba. Mindent elrendeztem, s csak reméltem, hogy Carlos úr végre eljön, és akkor lesz itt, amikor mi is jövünk! Szerencsére minden jól alakult! Adéle elnevette magát.

- Amikor bemutatkozott, én majdnem elájultam!

- Azért is jeleztem, hogy egy szót se! Angelo-t és Carlos urat kész tények elé kell állítani! Itt már nincs mese! Találkoznunk kell, és beszélgetniük kell egy jót! Hátha helyreáll a kettejük közötti béke!

- És a mama? Vele vajon mi van, amíg a férje távol van?

- Ne aggódj! Ő is megvan! Az egyik emberem jelentése szerint, amíg a férje távol van, általában mindig a nővéreékhez költözik.

- S vele mi lesz? Mikor láthatja újra a fiát?

A férfi az aggódó Adéle-ra pillantott.

- Hamarosan!

- Jaj, csak végre megtörténne már! Angelo mindig olyan szeretettel beszélt az édesanyjáról! - tördelte a kezét Adéle.

- Te csak ne aggodalmaskodj! Bízz rám mindent! Csalódtál te valaha bennem?

- Nem, soha! - mosolygott a férfira a leány.

- Na látod! Most sem fogsz. Ha minden jól alakul, Angelo hamarosan találkozhat a szüleivel.

Adéle rögtön megértette a mondat rejtett értelmét.

- Jaj, Maximilien! Ön mindig tud meglepetést okozni! - kuncogott a leány, szembefordult a férfival, s a nyílt utcán átölelte és megpuszilta.

A járókelők egy része ezen mosolygott, mások pedig méltatlankodtak. De a két ember ezzel nem törődött, az ölelés után sétáltak tovább, alakjukat elnyelte az egyik mellékutca.

Tizedik fejezet - A jövevények

Délután három óra is elmúlt már, s az ügyészék házában a teljes család otthon tartózkodott, és úgy tűnt, mintha vártak volna valakit. Ez elég ritka dolog volt, de most oka volt ennek a várakozásnak.

Andre Gheron úr unokatestvére, Carine Poin érkezett látogatóba a családdhoz. Ez azért ment eseményszámba, mert a most húsz éves hölgyet még az unokabátyja sem látta tizenkét éves kora óta. Emiatt a család nagyon kíváncsi volt az ifjú lányra, másrészt az anyja nem véletlenül hozta magával gazdag rokonaihoz. Az anya mindenképpen szerette volna, ha lánya kifog magának egy jó anyagi helyzetben lévő, módos kérést, s ha ez a hozományvadászat sikerrel jár, a mama tervei szerint a család is a fővárosba költözik. Ám e terveit nem osztotta meg rokonaival, de lányát ellátta rengeteg tanáccsal. Hogy jóval, vagy rosszal, az még egyelőre a jövő zenéje volt. Mindenesetre a család minden földi jóval várta az ifjú hölgyet, aki hamarosan meg is érkezett. A kocsi hangjára mindannyian felálltak. Gheron úr az ablakhoz ment.

- Ines néni egy cseppet sem változott, de ahogy nézem, Carine igencsak felnőtt! Egy fiatal nő lett belőle! Ha elmegy mellettem az utcán, talán meg sem ismerem!

Ekkor nyílt az ajtó. A két nő lépett be rajta, néhány inas kíséretében.

- Szép jó napot mindenkinek! - köszönt Ines néni.

- Á, üdvözlöm, nénikém! - ölelte meg a természetes asszonyt Gheron.

- Jaj, de örülök, hogy végre ideértünk! - beszélt tovább a néni. - Ez a hosszú kocsit igencsak fárasztó volt!

- Jöjjenek csak be! - invitálta be a vendégeket Osilly úr.

Miközben a vendégek beljebb léptek, Sabine megnézte magának az ifjú lányt, Carine-t. A leány hosszú, vörös hajú volt, arcán a fiatalság tettekeszsége, és a vidéki rokon kíváncsisága tükröződött. Nem volt túlzottan szép lány, de csúnyának sem volt mondható. Ám a szemében ott lapuló, és néha felvillanó ravaszság érdekessé tette az arcát. Olyan benyomást keltett, mint aki tud valamit, de nem akarja elmondani senkinek. Ám ez senki másnak nem tűnt föl, csak Sabine-nak.

Ám ő mégsem tette ezt szóvá, hanem a megszokott kedvességgel köszöntötte az ifjú hölgyet.

- Milyen szép lány lettél, Carine! - jegyezte meg Sabine.

A vörös hajú lány a nőre pillantott.

- Azt hiszem, ebben igazad van! Remélem, hogy ezt a párizsi férfiak is észreveszik!

- Talán szeretnél magadnak fogni egyet?

- Pontosan! Andre mesélte, hogy itt Párizsban egymást érik a bálók, és mindenféle ember megfordul itt!

- Ez igaz! Ha jó partit keresel, megtalálhatod, de egy nagy pofonba is beleszaladhatsz! - felelte Sabine. - Itt ugyanis jó nagy számban megtalálhatók a szerencsevadászok is! Könnyen megszerezhető prédára lesnek, és aki nem ismeri a helyi viszonyokat, könnyen a csapdájukba eshet!

- Az én eszemen egyik sem fog ki! - nevetett a lány.

- Jó, csak légy óvatos! - válaszolt Sabine.

Közben az inasok felvitték a vendégek csomagjait.

- Vigyék a bőröndöket a vendégszobába! - rendelkezett Osilly úr.

Az inasok eltűntek, miközben Hermine helyet kínálta a vendégeket.

- Foglaljanak helyet, Ines néni!

A nagynéni és a lánya helyet foglaltak a nappaliban lévő kényelmes fotelekben. Közben a család többi tagja is leült.

- De nagy ez a Párizs! És az a sok kastély, és park! Jó hely a rongyrázóknak! - szólalt meg Ines néni.

Ezen a kijelentésen Pierre De Frane elnevette magát.

- Itt nemcsak rongyrázókkal lehet találkozni! Vannak itt igazi urak is! Olyanok, akik tényleg bármit megengedhetnek maguknak!

- Hát az lehet, Pierre fiam, de hogy mi egy olyannal sem fogunk összefutni, az biztos! - bólintott Ines néni.

Pierre tovább nevetett a néni kissé szögletes stílusán.

- Ó, dehogynem! - felelte. - Az egyik ilyen igazi nagyúr éppen a családunk barátja!

- Komolyan?

- A lehető legkomolyabban! Multimilliárdos!

Erre felkapta a fejét Carine is.

- És önök ismerik, Andre? - kérdezte.

Az építész bólintott.

- Hát hogyne! Szokott is idejárni hozzánk!

- Egy ilyen neked is jól jönne, Carine! - hangoskodott Ines néni.

Sabine ettől a mondatától nem tudta visszatartani a nevetését, és kuncogni kezdett.

- Te meg mit nevezsz? - kérdezett rá a néni.

- Semmit! - nevetett Sabine. - Csak ez a kijelentés, ahogy Ines néni a milliárdos fogásról beszélt, az olyan komikus volt! Párizs bármennyire is az elit és a művészetek fővárosa, azért itt sem lehet olyan könnyen milliárdost fogni!

- Éppen azért kell lecsapni erre az emberre!

- Az elég nehezen fog menni! - felelte Osilly úr. - Servier gróf úr ugyanis nős, és gyermekei vannak!

- De kár! És legalább öreg is? - keseredett el a néni.

- Nem öreg! Ha jól tudom, harminchét éves! - felelte Hermine.

- Az annyi, mint te! - vakkantott egy újat Ines néni.

Most Hermine nevette el magát.

- Nem, Ines néni! Én csak harmincöt vagyok!

- Az majdnem annyi! De a fiadat, a kis Christiant nem látom!

- Az a kis Christian már tizenöt éves! Most nincs itthon, ugyanis bentlakásos iskolába jár, és a tanév még nem ért véget!

- De hát már nyár van!

- Az iskola a jövő héten ér véget.

- Jaj, az az iskola! Ott annyi mindent tömnek szegény gyerekek fejébe, hogy egyszer kipukkan! - szónokolt Ines néni.

- Ne aggódjon, Ines néni! Az én Christianomnak sok minden fér a fejébe!

- Ha így van, akkor legalább doktornak kell lennie, Hermine! Egy férfi legyen művelt, okos, és gazdag! És persze jó családból való lányt kell feleségül vennie!

- Az még egy kicsit arrébb van, Ines néni!

- Az igaz. Ennek a grófnak nincsen legalább egy lánya, akit ki lehetne Christiannak szemelni?

- De van, kettő is!

- Kettő?! Hát akkor?!

- Ez sem egy járható út, Ines néni. A nagyobbik huszonnégy éves, férjnél van, és van egy fia. A kisebbik lány pedig még csak öt éves.

- Na igen! - felelte Ines néni. - De ha a gróf harminchét éves, hogy lehet huszonnégy éves lánya? Tizenhárom évesen bokorba járt a lányokkal?

Erre megint kitört a nevetés.

- Nem, Ines néni! - rázta a fejét Hermine. - A nagyobbik lányát örökbe fogadta!

- Ja, hogy örökbe fogadta?! Hogy mik vannak erre felé! És tényleg jár ide?

- Persze! Minden héten látogatást tesz! Leülünk, beszélgetünk, és jól érezzük magunkat!

- És ez a gróf kártyázni tud? - röppent Ines néni újabb kérdése.

- Azt hiszem! - kuncogott Hermine. - Bár én még sohasem kártyáztam vele! De Andre és Pierre már többször is! Miért? Talán maga is játszani akar vele, Ines néni?

- Minden további nélkül! Gróf legyen a talpán, aki ellenem nyerni tud!

- Azt hiszem, elég furcsa látvány lenne, ha a Servier kastély játéktermében Ines néni leülne kártyázni a férfiakkal! - jegyezte meg Sabine.

- Milyen kastély?

- Servier kastély, Ines néni! Annak a grófnak az otthona!

- Hű! Egy olyan jóféle grófi kastélyban szívesen megfordulnék! - beszélt a néni. - Ha majd itt jár az a gróf, Sabine kedvesem, vedd rá, hogy meghívjon minket is a házába!

Sabine a nőre mosolygott.

- Azt hiszem, nem kell őt rávenni! Magától is fel fogja ajánlani! Ha minket meghív, a meghívás a társaságunkban lévőket is érinti!

- Tényleg?

- Igen.

- És titeket miért hívna meg?

- Egyrészt, mert a barátai vagyunk, másrészt Keresztelő Szent János éjszakáján mindig bált rendeznek itt, Párizsban, és ezt idén a gróf házában tartják.

- Abban a kastélyban?

- Bizony!

- Merre van az a kastély? Szívesen megnézném, még az ünnep előtt!

- Azzal várni kell még egy kicsit, Ines néni! A kastély Marly-ban van!

- Az merre van!

- Egy jópár mérföldre innen, nyugatra!

- Mérföldekre?!

- Úgy van! Mindenütt csak erdő, és ligetek!

- Jajjaj! Erdőbe én nem megyek! Ott félek, mert sötét van! És állítólag sok arrafelé a csibész!

- Ne aggódjon, Ines néni! Amikor megyünk, nem lesznek csibészek, csak sok gazdag ember!

- Helyes! Legalább lehet közöttük válogatni, hogy melyik felelne meg Carine-nak!

A társaság tovább beszélgetett, hallgatta Ines néni szokatlan szófördulatait,

csak egyvalaki hallgatott. Az ifjú Carine. Minden információmorzsát magába gyűjtött, mert határozott elképzelése volt arról, hogy ezen a párizsi nyaraláson megfog magának egy gazdag embert, aki végre arra a színvonalra emeli az életét, amelyet szerinte megérdemelne.

Tizenegyedik fejezet - Találkozás

Szinte ugyanebben az időben Amelie egy karosszékben ült odakint a kertben, és egy könyvet olvasott. A három gyerek nem messze tőle egy hatalmas homokvárat épített. Ők nagyon el voltak merülve a játékban, föl sem figyeltek arra, amikor Baptiste jelentette a kocsis érkezését. A nő letette a könyvet a székre, és sietve elindult, hogy köszöntse az érkezőket. Inkább kikerülte a házat, mert így hamarabb odaért a feljáróhoz, mintha átment volna rajta. Amikor a köves beállóhoz ért, a hintó épp akkor fordult be oda. Nyílt az ajtaja, és megjelent a gróf. Kiszállt, és amikor meglátta a feleségét, elmosolyodott.

- De jó, hogy látom, kedvesem! - szólalt meg, átölelte és megcsókolta a nőt.
- Eredménnyel zárult az út? - kérdezte Amelie.
- Teljes mértékig! Adéle-lal sok érdekes helyen jártunk, és még érdekesebb emberekkel találkoztunk!
- Az nagyszerű!
- Bizony! Egy vendéget is hoztunk!
- Egy vendéget?
- Igen! Itt is van!

A hintóból ekkor szállt ki Adéle és az ismeretlen úr. A jövevény jókedvű és elégedett volt, láthatóan élvezte Adéle társaságát. Egy hatvan év körüli férfi volt. A kocsiból kiszállva érdeklődve nézelődött, de amikor meglátta Amelie-t, elé lépett. A gróf megszólalt.

- Kedvesem, engedje meg, hogy bemutassam önnek az Almendra mundo cég képviselőjét. Hamarosan üzletet fogunk kötni, és szeretném az urat bevezetni a társaságba!

A férfi meghajtotta magát, és kezét csókolt.

- Carlos Carrone vagyok, Mallorcáról érkeztem! - felelte a férfi.

Amelie is felkapta a fejét a név hallatán, de amikor tekintete találkozott a férjével, tudta, hogy Angelo-ról hallgatnia kell. Mosolyogva köszöntötte a férfit.

- Köszöntöm önt az otthonunkban! Amelie de Servier grófné vagyok!
- A férfi teljesen el volt alélva a helytől és hogy két ilyen szép nő vette körül.
- Őszintén remélem, hogy a személyes jelenlétem nem lesz teher önöknek! -

felelte.

- Emiatt ne aggódjon, señor Carrone! Ebben a kastélyban és ezen a birtokon önnek is jut hely bőven!

- Megtisztelnék vele! - hangozott a válasz.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy bemenjünk! Hosszú volt az út! Ránk fér egy jó vacsora, egy kis beszélgetés, aztán le is pihenhetünk! Hozzák be az úr csomagjait! - rendelkezett a gróf, miközben mind a négyen elindultak befelé.

- Az üzlettársam itthon van? - kérdezte Baptiste úrtól Servier, miközben fölfelé lépkedtek a lépcsőn.

- Nincs, gróf úr! A Szent János napi bál előkészületeivel foglalkozik. De hamarosan haza kell érkeznie!

- Jól van! Szóljanak, ha megjött! - intett a gróf, majd a vendégére nézett.

- Na hogy tetszik önnek az új szállása?

- Lenyűgöző, gróf úr! Ez a kastély a parkkal együtt elragadó!

- Ha majd kipihentük magunkat, és lesz egy kis időnk, megmutatom önnek!

- Őszintén szólva, ilyen helyen még nem jártam!

- Ezt is el kell kezdeni!

- Az igaz!

Ekkor már bent voltak az épületben. Szemben az emeletre vezető, széles lépcsősor volt látható, de a mellette lévő széles üvegajtó is ki volt nyitva, ahonnan a hátsó udvar és a park volt látható. Ide is kiléptek. Megálltak a korlátnál, és lenéztek a hatalmas parkra. Gyönyörű volt, mindenütt fák, díszcserjék, virágágyások tarkították a frissen zöldellő gyepet. Az összképet csak talán egyvalami zavarta meg. A park hátsó sarkában, a kerítés mellett egy jókora homokdomb volt látható, melyet a három gyerek birtokolt. Most is ezzel foglalatostkodtak, amikor meglátták a korlátnál álló embereket. Azonnal otthagyták a játékot, és futva elindultak a ház felé.

- Á, a gyerekek! - mosolygott Carrone úr. - Az ön gyermekei?

Servier bólintott.

- Kettő igen! A kislány és a világosabb hajú fiú! De a harmadik gyerek Adéle fia!

- Kisasszony! Bocsánat...asszonyom! Ön nem is említette, hogy férjnél van! S hogy van egy fia is!

- Nem kérdezte, Carrone úr! - mosolygott Adéle.

- Ez igaz! - bólintott a férfi. - Egyébként a fia hasonlít önre! Olyan szép, hollófekeete haja van! Ha nem Franciaországban lennék, azt mondanám, hogy egy helyes kis spanyol gyerek!

Adéle elnevette magát.

- Hát igen! Nem is tudja, Carrone úr, hogy mennyire fején találta a szöveget! A férjem ugyanis spanyol!

- Igazán?!

- Igen, csak most még nincs itthon! Elég sok dolga van, mert hamarosan kezdődik a Keresztelő Szent János napi bál, és annak a szervezésével sok ideje elmegy! - felelte Adéle.

Eközben a három gyerek odaért hozzájuk, és felszaladtak a külső lépcsőn.

- Apa! Itthon tetszik lenni?! - kiáltozott Olivia és David.

- Itthon vagyok! - felelte a férfi, és megölelte a homoktól szutykos két gyereket.

- Mama! - hallotta Adéle a fia hangját.

A gyerek szintén odafutott anyjához, és a két ember megölelte egymást.

- Gyerekek, vendégünk van! A köszönés hol marad? - emelte föl a hangját Amelie.

- Jó napot uram! - köszöntek egyszerre a gyermekei, de a következő pillanatban már el is tűntek a pincejárónál.

- Azt hiszem, ma este rájuk fér egy alapos fürdés! - mosolygott Carrone úr, a két gyerek pincébe rohanására utalva.

- Hát igen! - felelte Amelie. - A pincében mindig valami rejtett tikot, meg kincseket keresgélnek!

Carrone úr elmosolyodott ezen a családi jeleneten, majd látta, hogy a harmadik gyerek nem tart velük, hanem leül ez egyik kis székre, és hatalmasakat ásít.

- Látom, elfáradtál! - szólt a gyerekhez.

- Igen! - hangzott a rövid felelet.

- Hogy hívnak?

- Carlosnak!

- Tényleg?! Az én nevem is Carlos! - felelte Carrone úr.

A gyerek nagy szemeivel nézett fel a férfira.

- Az én nagypapámat is Carlosnak hívják! - jelentette ki.

- Igazán? Itt ennyi Carlos van? - mosolygott a gyerekre Carrone úr.

De a fiú a fejét rázta.

- Nincs! Az én nagypapám messze van innen! De majd egyszer elmegyünk, és meglátogatjuk őt!

- Biztos nagyon várja, hogy újra lásson téged!

- A nagypapa még soha nem látott engem! Én sem találkoztam még vele!

De egyszer majd szeretnék vele találkozni!

A gyerek őszinte szavaira Adéle könnyezni kezdett. Carrone úr ezt észrevette.

- Bocsásson meg, Adéle! - szabadkozott a férfi. - Talán valami olyat mondtam, amit nem kellett volna?

Adéle egy szót sem tudott kimondani, csak a fejét rázta. Carrone úr nem értette, hogy mi történik. Ám ekkor valami olyasmi történt, amire a férfi

nem számított. A kastély elülső bejárata felől egy fiatal férfi alakja közeledett. A szemből sütő nap miatt csak az alakja volt kivehető, de ahogy közeledett, eleinte határozott lépteit lassultak. Carrone úr tekintetét meresztette a közeledő férfira, akinek alakja hamarosan kitűnt a sötétből, és megérkezett a hátsó teraszhoz. Ahogy kiért a teraszra, megállt. És ekkor ott állt egymással szemben a két férfi. Apa és fia. Egyikük sem szólt egy szót sem, nem is tudtak volna mit mondani.

- Fiam... valóban te vagy az? - kérdezte halkán az apa.

Angelo mozdulni sem tudott, nem tudta, hogy mit tegyen. Csak két szóra tellett az erejéből.

- Én vagyok.

Az apa egy lépést tett előre, de aztán bizonytalanul megállt.

- Fiam... bocsáss meg... az önféjú apádnak!

- Ön pedig bocsásson meg... az ugyanolyan önféjú fiának!

Ennél több szóra nem volt szükség. A két ember már nem bírta tovább. Apa és fia tizenhárom év után újra megölelte egymást. S ez az eltelt idő mindkettejüket ráébresztette arra, hogy jobban kellett volna figyelniük egymásra.

VÉGE AZ ELSŐ RÉSZNEK

MÁSODIK RÉSZ

Tizenkettedik fejezet - A festmény

Két nappal később a gróf már Cassisban járt, határozott célja volt, hogy anyja nyomát személyesen is felkutatja. A városházán nagy nehezen megtalálták az utcát, és a házszámot, ahol lakott. A férfi el is ment a megadott címre, de azon a helyen, ahol egykor az anyja háza állt, most egy üres telket talált. A férfi csalódottan állt meg a telek előtt, és gondolkodott. Most mit kellene tennie? Talán kérdezősködjön? Ki tudja, talál-e itt olyan embert, aki még emlékszik a századelő eseményeire! Ahogy így állt, elgondolkodva, és az üres telket bámulva, egy hang szólította meg.

- Keres valamit, uram? - hangzott a dörmögő hang mellette.

A gróf felpillantott. Egy öregember állt mellette, egy rozoga talicskát tolt.

- Jó napot! Igen, keresnék, ha tudnám, hogy hol kezdjem! - felelte a gróf.

- Talán házat szeretne itt vásárolni?

- Nem, hanem egy családnak a nyomát kutatom! Valamikor, úgy negyven évvel ezelőtt itt laktak, ebben az utcában! Sőt! Abban a házban, amelyik ezen az üres telken állt!

Az öreg tekintete felélénkült.

- Ó, csak nem a kis Lizzy nyomát kutatja?!

- De igen! Ön talán ismerte őt?

Az öreg bólintott.

- Ismertem! Kedves kislány volt! De egy kissé szomorú! Miért kutat utána?

Servier az öregre pillantott.

- A hölgy és a férje rokonaim, és szeretném megtudni, hogy mi lett sorsuk!

Az öregember felsóhajtott.

- Kész csoda, hogy ennyi év után valakit egyáltalán érdekel, hogy mi lett Lizzy-vel!

- Hogyhogy?

- Sajnos ezzel a fiatal asszonykával még életében sem sokat törődött senki, a halála után meg aztán végképp!

- Mit tud róla? Mesélje el, amit tud?

Az öreg legyintett.

- Nem túl sokat! Amikor ő a férjével ideköltözött, én már családos ember voltam, és a ház körüli munkák nagyon lefoglaltak, velük nem túl sokszor találkoztam.

- Ön itt lakik a közelben? - kérdezte Servier.

- Igen! Itt, a szemben lévő házban! - mutatott a házára az öreg.

- Tehát ön itt élt akkor is, amikor Lizzy ideköltözött?

- Igen! Én itt születtem!

- Értem! Nem számít, hogy milyen keveset tud, kérem, mondja el!

Az öregember megvakarta a fejét, mint aki töpreng. Aztán végül beszélni kezdett.

- Ha jól emlékszem, valamikor a századfordulón költöztek ide, talán 1800. tavaszán! Az biztos, hogy abban az időben volt ez, amikor Napóleon már első konzul volt! Erre azért is emlékszem, mert Liz férje, Jacques nagy bonapartista volt, és állandóan róla áradozott! De Liz nem szerette, ha a férje ilyen fennhangon kinyilvánítja a szimpátiáját! Zavarta, és emiatt veszekedtek is!

- Értem! S mekkora ház volt itt?

- Nem volt túl nagy, de szép kis ház volt! Előtte, mögötte kerttel, amit Liz rendszeresen gondozott is. De nagyon szegények voltak, s emiatt munkát is kellett vállalniuk! Rossz ruhákban jártak, mindenki tudta róluk, hogy mindenféle munkát elvállalnak, napszámosként dolgoztak hol a földeken, hol pedig házaknál! Liz vállalt takarítást is, és gyerekekre is vigyázott, ha kellett. Jacques pedig építkezésekre is elment dolgozni!

- Ez érdekes! De ha olyan szegények voltak, hogyan tudtak házat venni, kerttel!

Az öreg megvonta a vállát.

- Ezt senki sem tudja biztosan! Persze annak idején beszéltek, hogy valaki megvette helyettük a házat, és ideköltöztette őket! Állítólag egy gazdag embernél dolgoztak alkalmazottként, de valami miatt menniük kellett! Összekülönböztek a munkaadójukkal, és az pedig kirúgta őket!

- Értem! De ha ez igaz, akkor utána miért vették meg helyettük a házat, ha rossz viszonyban voltak!

- Ki tudja?! De persze találgatások is voltak bőven! Annak idején azt beszéltek, hogy ebben a dologban szerepet játszottak politikai és családi viszályok is!

- Kifejtené konkrétan?

- Hát persze! De ne feledje, uram, hogy amit most mondok, az csupán találgatás, biztosat nem tud senki!

- Értem! Ennek ellenére figyelmesen hallgatom!

- Rendben! Vannak azért dolgok, amik biztosan igazak! Lizt itt mindenki szerette és sajnálta, nagyon kedves kis fiatal nő volt. Volt a modorában valami kellemes! Sokáig senki sem tudta, hogy miért van ez, amikor egy nap Liz elárulta, hogy nemesi származású. Apja egy angol főúr volt, Lord Paul Merson! Párizsban, az angol nagykövet helyetteseként dolgozott. A fővárosban éltek gondok nélkül, amikor 1789. nyarán kitört a forradalom. A család, mint királypártiak, elveszítették minden vagyonukat, és a

jakobinusok terrorja elől mindig rejtőzködniük kellett. 1793-ban vissza akartak szökni Angliába, de az egyik járőrcsapat elfogta őket. Lord Mersont, és feleségét, mint royalistákat, kivégezték. Két lányukat pedig gondnokság alá helyezték. Ezek biztosak, mert erről az időről Liz sokat mesélt. Ami ezután történt, az már csak találgatás!

- Értem! Ezek itt politikai események! De mintha említett volna valami családi viszályt, amikor Liz, és férje kirúgásáról beszélt!

- Igen! A jól értesültek tudni vélték, hogy Liz, és húga, Therese, egy francia főúri családhoz került gondnokság alá. Hogy melyik családról van szó, azt senki sem tudja, legalábbis az itteniek közül senki, csak azt tudni, hogy Marseille-ben is volt birtokuk. De azt pletykálták, hogy a család legidősebb fia beleszeretett Liz-be, de a Bonapartista érzelmű családfő hallani sem akart arról, hogy fia egy angol királypárti lányt vegyen feleségül! S ezért állítólag megakadályozta a pár egybekelését, és hogy biztosra menjen, erővel hozzá kényszerítette Lizi a lovászfiúhoz, Jaques Flore-hoz. A lovász ugyanis nagyon szerelmes volt a lányba, de Liz észre sem vette. A családfő ezért erővel összeadta Jacques Flore-t, és Lizi, és hogy a lányt eltávolítsa a fia közeléből, elköltöztette őket ide Cassisba, megvette nekik a házat, és pénzt ígért, hogy támogatja őket! Ám az a megígért pénz sohasem érkezett meg! Így aztán Liz és a férje koldusként kezdték el az életüket.

A gróf az öregre pillantott.

- Amit most ön elmondott nekem, az eléggé döbbenetes. Honnan tud ezekről a dolgokról?

Az öreg felsóhajtott.

- Ezekről itt annak idején mindenki hallott! Liz férje, Jacques ugyanis egy nap a kocsmában jócskán leitta magát, és mint sok ittas ember, fecsegni kezdett. Ezekről a dolgokról is ő mesélt! Hogy ezekből mennyi az igaz, azt nehéz eldönteni, főleg, ha azt vesszük figyelembe, hogy azok is részek voltak, akiknek ezt elmesélte. De nagyon is hihető történet! Főleg, ha azt nézzük, hogy Jacques elég sokszor búsult a kocsmában, arról panaszkodva, hogy ő hiába szereti a feleségét, Liz nem érez iránta semmit! Mások előtt persze próbálták eljátszani, hogy ők egy boldog pár, néha azért látszott, hogy a szerelem nem kölcsönös. Liz állítólag még mindig abba a fiatalemberbe volt szerelmes, akinek az apja elválasztotta őt a szerelmétől.

- Értem! Ez elég logikusnak tűnik! De itt jön a másik nagy kérdés! Liz 1803-ban gyermeket szült!

Az öreg jelentősegteljesen bólintott.

- Hát igen! De ez is, mint sok más ebben a történetben, elég furcsa! Ugyanis én nem hinném, hogy annak a gyereknek Jacques az apja! Több dolog miatt is! A pár két évig élt így, és várták, hogy a francia úr majd küldi a pénzt, amiből rendes életet élhetnek. De a pénz nem jött! Erre Jacques begurult, és

írt egy követelő levelet, de erre sem érkezett válasz! A pénztelenség ekkorra már annyira nagy volt, hogy Jacques megelégette a koplalást, és elment! Beállt a hadseregbe, mint zsoldos katona. Ez 1802. nyarán volt. Ezután a pénz, amit küldött, hol jött, hol nem, de mindig volt valamennyi pénze Liznek, hogy megéljen. Egy idő után már látszott is, hogy terhes, de ezzel is egyedül kellett megbirkóznia, a férje ugyanis távol volt. Néhány hónap múlva jött is egy értesítés, amiben a hadsereg tájékoztatta Lizt a férje haláláról. A lány, bár szerelemmel nem szerette a férjét, mégis összetört, mert az alatt a két év alatt, míg együtt éltek, kapcsolatuk igazi barátsággá alakult. Liz egyedül maradt. Élt, ahogy tudott. Aztán 1803-ban, pár hónappal Jacques távozása után, pénz nélkül állt, és mégis elköltözött innen valahová Marseille-be, egy nagyobb házba, és ott szülte meg a gyermekét! De hogyan tudott pénz híján elköltözni, és lakást venni? Talán azt is fizette helyette valaki! De mindegy is, mert alultáplált és gyenge volt, túlságosan legyengült a szüléstől, és nem sokkal később meghalt. Utána mi már soha többé nem láttuk őt.

- Értem! Ezt sajnos már én is hallottam! De Jacques távozása, és a gyerek születése között nem túl nagy az idő?

- De igen! Ez a legfurcsább az egészben! Ha így nézzük, aligha hiszem, hogy a gyereke apja Jacques Flore lett volna, főleg, ha azt is figyelembe vesszük, hogy Liz nem érzett szerelmet Jacques iránt, és nem valószínű, hogy lefeküdt volna vele! Ettől persze még lehet, de a túl nagy időpont eltérés miatt lehetetlen!

- Ha ez így van, akkor ki a gyerek apja?

- Ki tudja? Ezt nehéz kideríteni, mert Liz nem nagyon járt sehová Jacques távozása után. Bár...

- Bár?

- Most jut eszembe! Liz ugyan nem járt sehová, de néha éjszakánként láttak hozzá bemenni, majd hajnalban távozni valakit.

- Egy férfit?

- Úgy van! Egyszer én is összefutottam ezzel a fiatalemberrel! Hajnalban kellett kelnem, hogy kiérjek a földekre időben, és elkezdhessem a munkát. Még pirkadatkor elkészültem és indultam a földek felé, amikor megpillantottam a Liz házából kilépő fiatal férfit. Amikor meglátott, gyorsan elfordult, hogy ne lássam meg az arcát, és elietett.

A gróf elgondolkodott.

- Ez érdekes! - mondta.

- Ugye? Én arra gondolok, hogy valószínűleg a gyerek apját láttam akkor!

- Nagyon valószínű! De ki lehetett?

Az öreg széttárta a karját.

- Ki tudja? De nem környékbeli volt, az biztos! És gazdagabb is volt, mint

az itteniek, mert jó ruhát viselt!

- Azt mondja, hogy jól öltözött volt? Nem lehet, hogy az a fiatal férfi az az arisztokrata fiatalember volt, akivel eltiltották őket egymástól? Talán titkokban továbbra is találkoztatok, hogy a férfi apja meg ne tudja a dolgot!

- Ez könnyen lehet!

- Hogy nézett ki az az ember?

- Hát... nem igazán tudom. Csak egyszer láttam, és akkor is hajnalban, ráadásul amikor megpillantott, elfordult. Az biztos, hogy nem volt több huszonöt évesnél.

- Értem! S ön csak akkor egyszer látta?

- Igen. De állítólag többen is látták, más alkalmakkor.

- Akkor viszont könnyen lehet, hogy ez a férfi a gyerek apja, és ő látta el Lizt pénzzel, meg effélékkel.

- Hát igen! De Liz egy kicsit büszke nő is volt, és sohasem fogadott el könyörömadományokat senkitől, csakis abból a pénzből akart megélni, amiért megdolgozott. De ilyen munkát a terhessége alatt már egyre kevesebbet tudott elvállalni.

- Akkor miből élt?

- Nyomorgott. De ezt mi sem értettük meg teljesen! Ugyanis Liz birtokában volt egy értékes festmény, ami nagyon sokat ért! Ha ezt eladta volna, akkor abból a pénzből még életjáradékot is vehetett volna! De ő ragaszkodott hozzá, mert személyesen érintette! Semmi pénzért el nem adta volna! Egy szekrényben tartotta elzárva!

- Festmény? Miféle festmény?

- A kép valamikor az örökbefogadásuk után, a direktórium idején készült, és két estélyibe öltözött, 16 év körüli fiatal lányt ábrázolt. Ha jól tudom, a képen maga Liz látható, hűgával, Therese-zel. Valószínűleg még az örökbefogadó családnál készültek a képek, megrendelésre. A kép címe: „A Merson nővérek”. De Liz halála után elárverezték, és valaki megvette.

- Ön látta ezt a festményt?

- Igen, többször is! Jó nagy, álló kép! Aranyozott keretbe volt foglalva. Egy virágoskertet ábrázol, amelyben két fiatal lány áll, egymásba karolva, kezükben egy-egy sárga virággal. Az egyik lány egyértelműen Liz! Bár a hűga is nagyon hasonlított rá, őt soha az életben nem láttam, csak a képen. A gróf felsőhajtott. Ez a túl sok információ nehéznek bizonyult számára. Bármit megadott volna érte, ha láthatta volna ezt a képet.

Végül az öregemberre nézett.

- Meséljen nekem Liz-ről! Milyen nő volt?

- Hát... olyan vézna, vékony csontú, halk szavú, alacsony nő. Szinte még lány. És az emberek sokszor bámulták, amikor valamit csinált, ugyanis

balkezes volt. Mindent bal kézzel csinált, még a nevét is bal kézzel írta alá. A haja viszont nagyon szép volt. Szép, hullámos szőke haja volt, egy kicsit szeplős arca. S egy kicsit sántított. De ennek ellenére, amit tudott, mindent elvégzett. Bár sokszor beteges volt. Miért kérdezi?

A gróf nem felelt azonnal. Ismét sóhajtott egy nagyot, amikor felelt az öregnek.

- Én az ő fia vagyok, de sem ismertem soha.

Az öreg a grófra emelte a tekintetét.

- Hajjaj! Én most túl sok mindent elmeséltem magának, amit lehet, hogy nem kellett volna! Sajnálom!

Servier a fejét rázta.

- Nem is baj, hogy elmondta, amit tudott. Szükségem volt rá, hogy ismerjem a múltat. Talán jobb is így!

- És most mit szeretne tenni?

- Meg kell tudnom, hogy ki volt az a fiatalember, aki többször is itt járt! Vagy legalább azt a festményt láthatnám egyszer! S akkor megtudnám, hogy nézett ki az anyám!

Az öreg megvakarta a fejét.

- Ez sajnos nagyon nehéz lesz! Az igazság kiderítése még abban az időben is nagyon nehéz volt, főleg most, harminchét év múltán még nehezebb lesz! S az a festmény pedig akárkinél lehet! Az árverezésen valaki elvitte, de hogy ki, az sajnos már kideríthetetlen!

A gróf nem felelt, szívét most összeszorította valami furcsa érzés, ahogy itt járt, ahol anyja egykor élt, és az öregember szavai nyomán felelevenedtek a múlt eseményei. A férfi úgy látta maga előtt a történéseket, mint egy színpadi drámát a színházban. Mindennél erősebbé vált benne az az érzés, hogy egyszer láthassa azt a festményt, és megtudja, ki is volt az a titokzatos fiatalember, aki egykor látogatásokat tett az anyja házában.

Tizenharmadik fejezet - A kapcsolat

Szinte ugyanebben az időben signore Marcanti ismét látogatást tett annál a szakállas férfinál, aki Tailleur néven mutatkozott be. A durva és erőszakos Bousqué-t ezúttal kihagyták a találkozóból, mert a férfinak nem volt annyi esze, hogy a következő lépés tervét rá lehetett volna bízni. Így aztán Mercanti és Tailleur csak ketten mélyültek el a tervük következő lépésének megbeszélésében.

- Azért hívtam ide csak magát egyedül, mert a tervünk következő lépéséről jobb, ha a Bousqué nem tud! - kezdte a mondanivalóját Tailleur.

- De miért is? - tette föl a kérdést Mercanti.

Tailleur az olasz szemébe nézett.

- Több okból is! Én pontosan tudom, hogy ki maga, és hallottam már a zűrös múltjáról is. Ennek ellenére jobban bízom a maga szövetségében, mint a társáiban. Maga arisztokrata, és megnyílnak ön előtt olyan kapuk is, amelyek hasznosak lehetnek nekünk. Míg Bousqué egy erőszakos, részeges bűnöző, aki nem igazán fér bele abba a tervbe, aminek az első lépéseit én már megtettem. S erről jobb, ha ő nem tud! Csak annyit közlünk vele, amennyiről tudnia kell!

- Értem! S akkor most mi az első lépés?

- Még a mai nap folyamán elmegyünk valakihez, és meghallgatjuk, mit mond!

- Kihez? És köze van a mi ügyünkhöz?

- Ő is a saját pecsenyéjét sütögeti, amely egybeesik a miénkkel.

- Ki ő?

Tailleur Mercantira nézett.

- Úgy hívják, hogy Frederic Laitue. A legfelsőbb ügyésznek, Osilly úrnak a helyettese.

- Egy ügyészhelyettes?! Mi közünk van hozzá? Pont vele kell beszélnünk, nekünk, bajkeverőknek?

Tailleur elnevette magát.

- Ne ijedezzen, signore! Az az ember a mi oldalunkon áll!

- Valóban? És ezt honnan veszi? Kezeskedik érte, hogy nem buktat le minket a felettesénél?

- Kezeskedem! Több okból is! Laitue úr mindennél jobban szeretne legfőbb ügyész lenni, de az öreg Osilly úr olyan stabilan ül a székében, hogy erre aligha van lehetősége!

- S ennek mi köze van a mi ügyünkhöz?

- Gondolkodjon, signore Mercanti! Osilly úr és Servier grófja nagyon jó barátságban van egymással, a családjaik is összejárnak!

- És?

- Laitue úr csak úgy érheti el, hogy őt nevezzék ki a legfőbb ügyésznek, ha eltávolítja a már elég hosszú ideje hivatalban lévő Osilly urat! Az öreg ugyanis az útjában áll, és Laitue mindent megtenne azért, hogy eltávolítsa őt! De Osilly úr stabil helyzetét csak még tovább erősíti a befolyásos és dúsgazdag Servierrel ápolt barátsága. Servier helyzetét pedig ugyanezt visszafelé! Servier-nek sok barátja és kapcsolata van, és ez az erős kapcsolati háló akadályozza az ügyészhelyettes előbbre jutását!

- S ehhez nekünk mi közünk?

- Hogy mi?! Gondolkodjon! Laitue-nek is érdekében áll meggyengíteni Serviert, hogy ezáltal meggyengítse Osilly urat. Ennek a két férfinak a

kapcsolatát, barátságát meg kell ingatni! S ha ez a barátság kettétörik, már könnyű prédává válnak mindketten!

- Kezdem érteni! Csak azt nem értem, maga hogy jutott el eddig az ügyészhelyettesig?

Tailleur elmosolyodott.

- Én az ő embere vagyok! Az efféle kényes munkákat és ügyeket én intézem neki! Tehát ne aggódjon, nem kapnak el!

- Olyan biztos ebben?

- Hát persze! Mit gondol, miért nem tudja rólam senki, hogy ki a valódi munkaadóm? Azért, mert papíron én csak egy hivatali ügyintéző vagyok, de a valóságban nem!

- Így már értem! S mikor indulunk?

- Este hat óra után vár minket a házában.

- Rendben! Ott leszünk!

A két férfi megbeszélte, hogy hol és mikor találkoznak, majd elváltak egymástól.

Tizennegyedik fejezet - Villámcsapás

A Servier család éppen befejezte a reggelit, és a cselédség leszedte az asztalt, amikor Baptiste, a komornyik jelent meg az ajtóban.

- Gróf úr!

- Igen, Baptiste úr?

- Fernand d'Osilly ügyész úr van itt! Önnel és a grófnéval szeretne beszélni!

- Vezesse be!

- Igen, uram! - felelte a komornyik és kiment.

Nemsokára megjelent az ajtóban a főügyész.

- Jó reggelt! Elnézést a korai zavarásért, de egy nagyon fontos ügyben kell önökkel beszélnem! - szabadkozott a férfi.

- Nem baj, ügyész úr! Jöjjön csak be! - invitálta beljebb a férfit a gróf.

Osilly úr köszöntötte a többieket is. Először Amelie-t és Adèle-t, majd kezét fogott a gróffal és Angelo-val. Ám az asztalnál a három gyereken kívül volt még egy idegen férfi is, akit nem ismert.

Angelo be is mutatta őket egymásnak.

- Édesapám! Hadd mutassam be önnek a családjunk egyik barátját, Fernand d'Osilly urat, a királyi főügyészt! Az úr pedig az édesapám, Carlos Carrone! A két férfi kezét fogott egymással.

- Üdvözlöm, Carrone úr! - biccentett az ügyész.

- Én örülök a szerencsének! - felelte a spanyol, és kezét rázott az ügyésszel.

Amelie a fotelek felé invitálta Osilly urat.

- Foglaljon helyet!

- Köszönöm, grófné! Sajnálom, hogy ilyenkor alkalmatlankodom, de tegnap olyan dolog történt, ami nekem és az egész családomnak problémát okoz, és nem tudom, hogyan oldjam meg. S ezért jöttem ide önökhöz, hátha tudnának segíteni!

- Ez csak természetes! - felelte Servier. - Mi történt?

Az ügyész felsőhajtott.

- Óriási probléma! A tegnapi esti viharban a házunk villámcsapást kapott, és az egész tető leégett! A tetőgerendák elszenesedtek, vagy szétporladtak! S hogy ez még ne legyen elég, az özönvízszerű eső beáztatta az emeleti szobák mennyezetét, a víz lefolyt a földszintre is, és sok helyen lehullott a vakolat is, és hatalmas vízfoltok csúfítják a falakat! Most éppen védőhuzatot húznak a tetőre, hogy ha újabb eső jön, ne ázzon tovább a ház! De a ház így sajnos lakhatatlan! Elég sok pénzembe és időmbe fog telni, mire a felújítást elvégeztetem! Az a kis kastély már legalább kétszáz éves, és sok helyen felújításra szorult volna, de hol a pénz, hol pedig az idő hiánya miatt halogattam a felújítását. Sajnos addig vártam, amíg beütött a baj! S most nem tudom, hogy mit csináljak! Ott van hat ember, Sabine, Pierre, André, Hermine, Christian, és én, s most nem tudunk hol lakni! Az egész házat fel kell újítani, mert lakhatatlan lett! Nekem nincs más ingatlanom, ahol ellehetnék, már évekkorábban eladtam mindet! S ráadásul pár napja érkezett két vendégünk is, és pont most történik egy ilyen baj! Szégyen!

Amelie megsimította az öreg vállát.

- Ne keseredjen el, Osilly úr! Ha szüksége van pénzre a felújításhoz, mi szívesen adunk!

A férfi a nőre pillantott.

- Köszönöm, kedvesem, de arra talán nem lesz szükség! Annyi tőkém még van, szerencsére, de nincs hol lagnunk! Szégyellem, hogy önöktől kell kérnem segítséget!

A gróf az ügyészre nézett.

- Ne szégyellje, ügyész úr! Ön és a családja a barátunk! Éppen azért ajánlom fel önnek, és az egész családjának, hogy költözzenek ide hozzánk, amíg a házuk kész nem lesz! Szobánk, helyünk van bőven! Elférünk!

- Nem is tudom, hogy mit mondjak! Ez nekem olyan kellemetlen! Egy hajléktalan királyi főügyész! Egész Párizs rajtunk fog nevetni!

- Ne is foglalkozzon vele! - nyugtatta a férfit Adéle is. - A baj bárkit elérhet! Még egy főügyészt is!

Osilly úr bólintott.

- Ez igaz! Csak olyan kellemetlen érzés, hogy mások jóindulatára

szorulunk! Rádásul épp most érkezett hozzánk két távoli rokon, akik elvileg két hétig maradtak volna, de most nem tudom, hogy mit tegyek! Haza nem küldhetem őket vidékre, ide meg szintén nem hívhatom őket az önök nevében!

- Két rokon? - érdeklődött Angelo.

- Igen. Két hölgy. Ines és Carine Poin. André rokonai. Vidéki polgári család, és még csak most járnak először Párizsban.

A gróf a fejét rázta.

- Nem probléma! Itt a kastélyban hűsznál is több szoba van, mind berendezve, de jobbára kihasználatlanul. Most jókor jönnek! És ha a rokonok a vihar után nem szándékoznak hazautazni, őket is szeretettel várjuk!

- Köszönöm a többiek nevében is! - felelte az ügyész. - Természetesen nem kívánunk itt lakni ingyen! Megfizetjük a szállást, gróf úr! Csak meg kell egyeznünk az összegben!

Seriver Osilly úrra emelte a tekintetét.

- Megértem az indokait, de erre most hadd ne feleljek konkrét összeggel! Két dolog miatt is. Ön és az egész családja a barátom, és akkor pedig én nem tudnék a tükörbe nézni, ha a barátaimtól akkor fogadnék el pénzt, amikor épp bajban vannak! Másodszor pedig nem tudjuk, hogy a ház felújítása mennyi időbe kerül, és így még a végső összeg sem kiszámítható! Egyezünk meg abban, hogy a szállást ingyen biztosítom, ezért nem kérnék pénzt! Nyár van, a szobákat nagyon fűteni sem kell, tehát tüzelőt sem használnak, amíg itt laknak majd! Az étkezésekről majd mi gondoskodunk, az önök egyéb szükségleteit pedig nyilván majd fedezik a saját pénzükből! S amikor ennek az egésznek vége lesz, és kiderül, hány napról volt szó, akkor megállapodunk egy méltányos összegben, ami mindkettőnknek megfelel! Jó lesz így?

Osilly úr bólintott.

- Igen. Jó lesz. Remélem, hogy nem kell sokáig az önök terhére lennünk, és a ház is viszonylag hamar elkészül! De most a ház szigetelésére is sokkal több gondot kell fordítanunk, hogy máskor ilyen ne fordulhasson elő!

A gróf bólintott.

- Ez így van! Ezekkel a régi épületekkel pont ez a baj, hogy a tetőszerkezet egyre romlik, és az idő előrehaladtával a falak állapota is rosszabbodik. Amikor hét évvel ezelőtt a városba jöttem, és megvettem ezt a kastélyt, ez is nagyon rossz állapotban volt. A tető megrogyva, a vakolat lehullva, az ablakok betörve, a parkban pedig embermagasságú gaz volt. Az első dolgom az volt, hogy teljesen felújítottam, leszigeteltetem a falakat, az ablakokat, és a tetőteret is. A parkot pedig teljesen felszántattam, és beparkosítottam. Az esővíz elvezetését is szakemberek segítségével

oldottam meg, így a tegnapi délutáni özvízszerű eső nem okozott problémát. Ha gondolja, ügyész úr, a rendelkezésére bocsátom az említett szakembert, aki kitűnően megoldja majd a vízvezetés kérdését önöknél is, hogy legközelebb ilyen probléma ne történjen meg! Persze a villámcsapás ellen nincs garancia!

- Hát igen! A fő gondot tulajdonképpen ez okozta! A leégett tető miatt az eső a földemre ömlött, ami régi és elavult révén már nem szigetelt rendesen!
- bólintott Osilly úr.

A gróf az öregre pillantott.

- Tudom, mondta, hogy pénze van elég a felújításhoz, de ha mégis szüksége lenne valamennyi tőkére, akkor nyugodtan forduljon hozzám!

- Köszönöm, gróf úr! Remélem, azért erre nem lesz szükség!

- Talán nem, de sohasem tudhatjuk!

Az ügyész felsóhajtott.

- A ház felújítása meg lesz oldva, de az a sok értékes holmi! Pár régi bútorunk is megázott, a szőnyegek is nagyrészt, és néhány érték is.

A gróf Osilly úrra pillantott.

- Bútorokra egyelőre nem lesz szükség, itt minden szoba be van bútorozva. Inkább a személyes holmikat hozzák el, meg ami egy hosszabb tartózkodáshoz kell!

Az ügyész bólintott.

- Igen, én is gondoltam erre, a ház berendezéseit pedig otthon, a pincében majd elhelyezzük, hogy amíg a felújítás tart, ne legyenek útban a munkásoknak.

- Jól van! Azt hiszem, mindent megbeszéltünk! - felelte a gróf. - Önök csak rendezzék el az otthoni dolgaikat, és ha mindennel megvannak, megkezdhetik az ideköltözést! A személyzetnek majd kiadom a megfelelő utasításokat, és szépen berendezkedhetnek itt, nálunk! S remélem, hogy nem fogják magukat rosszul érezni!

Az ügyész végignézett a családon.

- Köszönöm! Nem is találok szavakat! Köszönöm mindenkinek, hogy segítenek! Remélem, nem leszünk a terhükre, és el tudnak minket viselni!

- Nem lesz itt semmi probléma! - mosolygott a férfira Amelie.

Az ügyész kissé mintha megkönnyebbült volna.

- Most már nem is látom olyan sötéten a dolgokat. S ezt önöknek köszönhetem!

- Csak fel a fejjel, ügyész úr! Minden probléma megoldódik! - bízta a férfit Angelo.

Osilly úr végre elmosolyodott.

- Köszönöm, Angelo! - felelte, majd felállt. - Most már indulnom kell, hogy a problémák megoldását elkezdhessük! Mindenkinek nagyon köszönöm a

segítséget! Egyszer majd meghálálom!

- Minden jót, ügyész úr! - köszöntek el a többiek is az idős férfitől, aki mindenkitől elköszönt, majd Amelie és a gróf kíséretében távozott.

A többiek elgondolkodva néztek utána.

Tizenötödik fejezet - Titkok

Két nappal később, amikor az ügyész és családja már beköltözött a Servier kastélyba, az élet folyt tovább a szokásos menetében, annyi különbséggel, hogy Sabine Amelie és Adéle mindennapi tevékenységét látva kezdte megelégedni, hogy neki semmi dolga nincs, és kedve lett volna neki is valamit csinálni. S éppen ezért beszállt a két nő mellé harmadiknak, s a három hölgy így együtt töltötte mindennapjait. Mivel a grófi család által alapított iskolákban és árvaházban volt bőven mindennap tennivaló, Sabine is beszállt a dologba, és nagyon élvezte, hogy végre csinálhat valamit. Kora délután, amikor a hölgyek végeztek a teendőikkel, mielőtt még hazaindultak volna, mindig tettek egy kis sétát a Tuillériák kertjében. Itt elbeszélgettek, ha elfáradtak a sétálásban, leültek a padok valamelyikére, és egy kis kikapcsolódás után elindultak hazafelé.

Most azonban még egymás mellett lépkedtek, és jókedvűen beszélgettek. Ám beszélgetésüket megzavarta valaki! Egy férfi lépett oda hozzájuk.

- Üdvözlöm a hölgyeket! - bólintott feléjük.

- Jó napot, uram! - szólalt meg automatikusan Adéle, és felpillantott.

Giuseppe di Mercanti állt előtte, az olasz szélhámos.

- Maga az?! - ijedt meg Adéle. - Mit akar tőlem?

Mercanti gúnyosan mosolygott.

- Ó, ne ijedezzen, ifjú hölgy! Amióta maga a gróf kegyeltje lett, én nem akarhatok magától semmit! De azért igazán szóba állhatna egy régi ismerőssel!

- Nekünk magával nincs semmi beszélőnivalónk! - utasította el a férfit Amelie.

Az itáliai azonban csak vigyorgott alattomosan.

- Á, a grófné védelmébe vette a kis ártatlan Adéle-t? Milyen jól áll önnek ez a felséges tartás, és ez a nemesi hanghordozás! - nevetett a férfi gonoszul.

- Mit akar? - tette föl a kérdést Amelie.

- Én semmi különösöt! Csak a madarak érdekes dolgokat csiripeltek az ön férjéről, s én úgy éreztem, meg kell önökkel osztanom!

- Miről beszél?

- A gróf úrról és az ő titkairól! Lehet, hogy önnek fogalma sincs, hogy miket

is művel a férje az ön háta mögött!

- Mi ez az ostobaság?

Mercanti megállt és a nők felé fordult.

- Lehet, hogy ön nem tudja, de a férjének óriási titkai vannak! És ezeket gondosan rejtegeti ön elől!

- Beszéljen világosabban!

Mercanti a két másik nőre nézett.

- Ha nem tévedek, ez a szép szőke hölgy Sabine De Frane báróné, a királyi főügyész, Osilly úr kisebbik lánya!

- Én vagyok! - felelte Sabine. - Mit akar tőlem?

- Tudja, valahol mintha azt hallottam volna rebesgetni, még a jó társaságokban is néhol suttogják, hogy az ifjú Sabine többet érez Servier gróf úr iránt, mint barátság! Egyesek tudni vélik, hogy egyenesen szerelmes a legjobb barátnője férjébe! A bálokon és összejöveteleken úgy néz rá, mint egy Istenre, főleg, amikor táncolnak! Ez fölöttébb kellemetlen lehet a királyi főügyész számára, főleg, ha kiderül, hogy a lánya az egyik barátjával ápol barátságot! Nem is beszélve az ön férjéről, Pierre De Frane úrról! Az is biztos, hogy Maximilien de Servier gróf úrnak sem közömbös a szép Sabine! Akkor aztán véget érhet a nagy barátság!

- Hogy beszélhet így?! - esett kétségbe Sabine. - Mit ártottam én magának, hogy ezt csinálja velem?!

Mercanti gőgös felsőbbrendűséggel nézett a nőre.

- Ön is megéri a pénzét, hölgyem! De nekem egyelőre az az egyetlen dolog okoz örömet, ha Servier gróf úr családi, baráti és egyéb kapcsolatait szédülhatom! Servier gróf és Osilly úr túl erős kapcsolatban állnak egymással, és vannak emberek, akiknek ez nem tetszik! S én vagyok közülük az egyik! S ha ez a barátság végül megszakad, az nekem rendkívüli örömet okoz!

Erre Adéle is megtalálta a hangját.

- Tűnjön innen, maga undorító féreg! - kiáltott rá a férfira.

- Ahogy óhajtják! - vigyorgott a férfi, sarkon fordult, és elment.

Amelie és Adéle fegyelmezett volt, de a mindig erősnek és határozottnak tűnő Sabine viszont kiborult. Keservesen zokogott. Amelie átölelte.

- Ne sírj! Egy ilyen hólyag miatt nem érdemes!

- Hogy lehet valaki ilyen gonosz? - sírt Sabine. - Hogy néztek ezek után Maximilien szemébe, főleg most, hogy ott lakunk, egy fedél alatt?! Szeretem őt, mintha testvérem lenne, de ezek után nem pillanthatok rá kedvesen, mert attól kell tartanom, hogy ki és mikor lát ebbe bele többet! És hogy néztek most a te szemedbe, Amelie? Most sokan nyilván azt hiszik, köztük te is, hogy szerelmes vagyok a férjedbe, és el akarom venni tőled! Nem lehet azt elfogadni, hogy egész egyszerűen csak szeretem őt, mint

embert?! Hidd el, Amelie, hogy soha semmi nem volt köztünk Maximiliennel, csak barátság! Hidd el!

Amelie nyugtatgatta a barátnőjét.

- Ne sírj, Sabine! Én nem hiszem azt, hogy el akarod őt venni tőlem! A barátnőd vagyok, és szeretlek! Az, hogy más erről mit gondol, az meg nem számít! A családunknak eddig is voltak ellenségei, akiket zavar a gazdagságunk, és a két család szoros barátsága! Ezzel édesapád is tisztában van! Rosszindulatú pletykák pedig mindig is voltak és mindig is lesznek! Engem inkább az aggaszt, hogy ez az olasz honnan szedi az értesüléseit! Attól félek, hogy még...

- Hogy még Maximilien eredeti nevéről is tudnak?

Amelie Sabine-ra emelte a szemét.

- Te... tudod?

- Igen.

- Mióta?

Sabine a zsebkendőjével megtörölte az arcát, és a barátnőjére nézett.

- Én ezt már tudtam egy ideje, Amelie! Legalábbis éreztem, hogy ő lehet a régi vőlegényed! És Pierre is úgy gondolta. De nyíltan nem akartunk ezzel előjönni, mert tapintatlanságnak éreztük volna.

- Most már biztosan tudjátok! - sóhajtott Amelie. - S én csak remélni tudom, hogy ez nem változtat azon a barátságon, amit eddig éreztetek iránta! Ahogyan az ő barátsága sem fog változni irántatok!

Sabine most már megnyugodott.

- Ne aggódj, Amelie! Nem változik meg semmi! A férjed tisztességes ember, és ezen nem változtat a múlt sem!

- Köszönöm! - nézett a barátnőjére Amelie, majd még felemelte a kezét.

- Van még valami! Hadd kérjek tőletek valamit!

- Mit? - nézett rá Adéle.

- Arra kérlek benneteket, hogy ha lehet, erről a ma történt kis incidensről ne szóljatok Maximiliennek! Nem szeretném, ha ez a dolog most fölkapárná őt! Jobb, ha nem tud róla! Enélkül is van elég gondja! Majd én kézbe veszem a dolgokat! Utánanézek, hogy honnan szedi ez a senkiházi az értesüléseit, és ki az, akinek érdekében áll a két család barátságát szétrombolni! Adjátok szavakat, hogy nem szóltok a dologról otthon senkinek!

- Rendben! - bólintott Sabine.

- Én sem szólok! - felelte Adéle.

Ezután csend lett. A zavart csendet végül Adéle hangja törte meg.

- Gyertek lányok, menjünk haza!

Ez volt a végszó.

Tizenhatodik fejezet - A titkos társaság

Két nappal később egy fontainebleau-i ház pincehelyiségében egy tizenöt főből álló társaság tartotta meg az évek óta szokásos heti ülését. Ez a titkos társaság már a polgárkirály 1830-as hatalomra jutása óta létezett, a föld alatt működő köztársaságiak egyik apró sejtje volt. A csoportban a legalsó népréteg kivételével minden rétegnek voltak képviselői, legfőképp a középpolgárok közül, és nem utolsósorban a még nagyobb hatalomra vágyó ellenzéki politikusok, tisztviselők, és gazdagok közül is. A társaság teljes titokban működött, és kapcsolatban állt más hasonló érzelmű csoportosulásokkal. A pincében felállított asztalok mellett sorban ültek a résztvevők, és hallgatták a társaság helyi vezetőjét, aki egyben az egész nagy szervezet vezetője is volt. S ő nem volt más, mint Frederic Laitue úr, Osilly úr helyettese. Ő volt az egész csoport legbefolyásosabb embere, s így sok dologról volt tudomása. Mivel mindennél jobban vágyott a tényleges hatalomra, mindent elkövetett, hogy a saját előbbre jutását elősegítse. A csoport köztársasági eszméi tulajdonképpen olyan nagyon nem is érdekelték, de itt legalább kiélhette vezetői ambícióit, és a politikai ellenzék néhány képviselőjének segítségére apellált annak érdekében, hogy eltávolíthassa a főügyési székből az idős Osilly urat, és átvegye a helyét. Ám amikor eltervezte ezt a dolgot, nem vette számításba, hogy akad néhány ember, akinek a szellemi szintje nem üti meg azt a mértéket, hogy segíthessen neki, hanem ostoba akcióival inkább hátráltatja őt. Laitue úr szúrós tekintettel nézett a tőle nem messze ülő emberre, aki nem volt más, mint Tailleur.

- Nem megmondtam magának, hogy csak akkor lépjenek, amikor én mondom?! - morogta dühösen Laitue úr. - Ezzel az elhamarkodott lépéssel lehet, hogy veszélybe sodorták az egész akciót! Még szerencse, hogy azt a bolond Bousqué-t nem vették bele a dologba!

Tailleur az ügyéshelyettesre nézett.

- Ezt ne rajtam verje le! Mercanti volt az, aki elhamarkodta a dolgot, és mindent bele alapon kitalált a grófnénak!

- Az lehet! A maga felelőssége lett volna, hogy ne tévessze szem elől azt a felelőtlen olaszt! De az a szerencsétlen flótás nem bírta várni! Kitalált mindent a grófnénak és belemászott Sabine asszony lelkivilágába is! Csak a saját sérelmei vezették! És most tessék! A Servier család és Osilly úr családja pontosan tudja, hogy ellenségektől kell tartaniuk! S pont ezt akartuk elkerülni!

- Ezt magyarázza el Mercantinak! - felelte Tailleur. - Az a fafejű itáliai nagyon haragszik Servierre, és inkább rá összpontosít.

- Épp ez a baj! Ebben az ügyben Servier most kevésbé fontos! Hiába magyarázok maguknak? Ő csak egy eszköz! Sorra kerül ő is, de vele nehezebb dolgunk lesz! Nekünk először a politikai hatalom résztvevőit kell megingatnunk! S ennek egyik legfontosabb résztvevője Osilly úr, a főügyész, nem pedig a barátja! Nem elég, ha csak az egyik bukik! Mindkettejüknek sorra kell kerülni, hogy mi megerősödjünk! Servier viszont nem foglalkozik politikával, csak vannak politikai barátai. Neki más a támadható felülete! S maguk nem elég erősek ahhoz, hogy Serviert megtévesszék! Úgyhogy őt csak bízzák rám!

- Miért?

- Több okból is. Serviernek akkora vagyona és kapcsolatrendszere van, hogy szinte érinthetetlen. Őt csak olyan ember érheti el, aki megfelelő eszközökkel és befolyással rendelkezik. Erre csak én vagyok képes! El kell érniük, hogy a mostani politikai vezetésben számunkra kedvező változások történjenek. S ennek az egyik olyan szereplője, aki számunkra elérhető, az nem más, mint Osilly úr. Őt kell elsőként ellehetetlenítenünk, s legfőképpen a pénzarisztokrácia szemében. Ha ezek az emberek elvesztik a bizalmukat a politikai élet szereplőiben, akkor könnyen megvonják a támogatásukat, s bármennyire is úgy hiszik sokan, hogy a hatalom a politikusok kezében van, ez bizony tévedés! A politikusnak is addig van hatalma, amíg tökeerős támogatottság van mögötte. S ha ez eltűnik, akkor a politikai hatalom is elszáll. Ezért kell Serviert és Osilly urat összeugrasztani! Servier politikailag befolyásos társ nélkül marad, az ügyész pedig pénzügyi támogató nélkül! S nekünk erre van szükségünk!

Egy fiatalabb, fekete hajú és fekete szemű férfi szólalt meg.

- S ezt hogy lehet elérni? Talán terve is van, tisztelt elnök úr?

Laitue úr bólintott.

- Természetesen! Ám ezt egyelőre nem kívánom az önök tudtára hozni, nehogy valamelyikük megint magánakciót indítson, és elrontsa az eddig jól elkezdett építményt!

- S most mi legyen Mercantival?

- Lehet, hogy ki kellene iktatnunk.

- Ez komoly?

Laitue úr bólintott.

- Az! Ha ez az olasz ismét összefut a Servier családdal, és meggondolatlanul fecsegni kezd, a gróf fejében rögtön megfogalmazódik a kérdés, hogy Mercanti honnan tud ennyi mindent! S ha ő ebbe mélyebben belemegy, akkor nekünk régen rossz!

Tailleur bólintott.

- Azt hiszem, értem, miről beszél! Nem tanácsos kivívni a gróf haragját!

Laitue úr a férfira nézett.

- Ezt maga pontosan tudja! Nehogy maga is hibát kövessen el! Döntse el, hogy melyik a fontosabb! Az, hogy az akció gyors legyen, vagy pedig az, hogy eredményes? Választania kell!

Tailleur bólintott.

- Azt hiszem, igaza van.

- Na, látja!

Ekkor egy idősebb úr szólt közbe.

- Elnök úr! Néhány szavam volna!

- Hallgatom!

- Ha az információim nem csalnak, akkor hét évvel ezelőtt Maximilien de Servier gróf segítségével leplezték le Legrand-t, és a társait! Ez számunkra is veszélyes lehet!

- Ugyan már, Alexandre! Ne mondja nekem, hogy amíg Jean Legrand tábornok hatalmon volt, ön nem kívánta a pokolba! Talán elfelejtette, hogy annak idején Legrand miféle módszereket alkalmazott a riválisaival szemben, hogy előbbre jusson? Ennek ön volt az egyik elszenvédője! S azzal, hogy Servier eltávolította a hatalomból, az ön számára megnyílt az út fölfelé, mert a legnagyobb akadály elhárult az útból! Tehát számunkra érdektelen, hogy Legrand-t ő távolította el! Hatalma, pénze van, és az egyik legerősebb szereplője a párizsi közeletnek!

- Értem! Csakhogy ebből számomra még nem derül ki, hogy ebből mit profitálhat a mi mozgalmunk.

Laitue úr a többiekre nézett.

- Nézzék uraim! Pontosán tudjuk, hogy a mostani kormány és Lajos Fülöp királysága nem lesz örökéletű. Én azt mondom, nem kell ide, csak körülbelül nyolc-tíz év, és változások zajlanak le az országban. Mindenki tudja, hogy ez a stílusú politizálás nem sokáig bírja. Ez a folyamat felgyorsítható! A két pillérnek buknia kell! S ha ezt megvalósítjuk, nemcsak a kormányon keletkezik rés, hanem a kormány gazdasági és politikai támogatásán is! Ez a legfőbb cél! S ha a kormánynak nem lesz elég támogatottsága a képviselőházban, új kormányra lesz szükség! S itt jönnek képbe a köztársaság hívei!

- Ez egyértelmű! De Servier és Osilly úr jó barátok! Nem igazán értem, hogy milyen dolgot talált ki, Laitue úr, hogy ez a két embert eltávolítsa egymástól!

- Azt bízzák csak rám! Van itt valami, amit felhasználhatok! Legalábbis úgy néz ki, hogy egész jól használható információ! S ha ez kiderül, garantálom, hogy Servier gróf és Osilly úr barátsága örökre megszakad!

- Megosztaná velünk is?

Laitue úr megrázta a fejét.

- Eszemben sincs! Majd ha itt az ideje, mindent megtudnak. De addig is

megtartom magamnak. A résztvevőkkel most közlöm, hogy a bálon történni fog valami! S ha ez bekövetkezik, ne lepődjenek meg! Garantálom, hogy erről fog beszélni mindenki!

Laitue úr végignézett a csoporton, és elégedetten sóhajtott.

Tizenhetedik fejezet - Az első közös ebéd

Délután egy óra körül járt az idő, amikor a Servier kastélyban a család és a vendégek együtt költöttek el a közös ebédjükre. A kastélyban hosszú idő után ismét népesebb társaság jött össze. S a barátok ezt nagyon élvezték. Eddig is sokat jártak össze, de ez most valahogy más volt. Egy fedél alatt lakni, az egy egészen más hangulatot kíván meg. Ettől a dologtól Sabine egy kicsit szorongott, ugyanis észrevette magán, hogy Maximilien iránt érezni kezd valami többet. S így, hogy most egy fedél alatt laktak, ezt nehéz volt elnyomnia. De azért igyekezett. Próbált ugyanolyan maradni, mint régen, és ha tehetne, főleg a három kisebb gyerekkel foglalkozott, és így kiélhette anyai ösztöneit. Amelie és a gróf örömmel vette, hogy Sabine a gyerekekkel foglalkozik, jó volt látni, hogy milyen jól bánik velük. Így aztán a napok elég változatosan teltek, a kastélyban sohasem volt csend. Az ebéd alatt is folyamatos volt a beszélgetés.

- Sohasem gondoltam volna, hogy egyszer itt, a Servier kastélyban fogok lakni! - kuncogott Sabine.

Az ügyész felsóhajtott.

- Ezt sajnós a sors hozta így, lányom!

- Tudom, papa, de azért itt lakni nem mindennapi élmény!

- Ez igaz! - felelte Pierre. - De azért hallani a szalonokban kissé cinikus megjegyzéseket is!

- Hogyhogy? - nézett sógorára Hermine.

De Frane a többiekre emelte a tekintetét.

- A két família, a Servier és az Osilly család közötti nagyon jó kapcsolat sokaknak szúrja a szemét. Az irigykedők nem nézik jó szemmel, hogy mi rendszeresen összejárunk. S most, hogy a sors kényszere útján össze is kellett költöznünk, a sok álszent rögtön megszólalt!

- Ez mindig is így volt, és így is lesz, amíg világ a világ! - nézett a férfitra Amelie.

- Hát igen! De azért az mégiscsak dühítő, hogy vannak emberek, akik a mások boldogságának nem tudnak örülni!

- Ezen úgysem tudunk változtatni, Pierre! - felelte Servier. - Nekünk csak az a dolgunk, hogy jól meglegyünk egymással! Másoknak pedig semmi közük

ahhoz, ami itt, a kastélyon belül történik! Én erre mindig is nagyon odafigyeltem! A ház, a lakás egy olyan hely, ahová visszavonulhatok, ahol elengedhetem magam, ha úgy tetszik, és ahová a külvilágot csak akkor engedem be, ha én akarom! Az meg, hogy a farkasok odakint üvöltenek, nem érdekel!

Ines néni, aki eddig meglepően csöndes volt, úgy érezte, hogy meg kell szólalnia.

- Tudja, gróf úr, nekem, meg a lányomnak óriási dolog az, hogy volt szíves megvendégelni minket! Én ilyen helyen még sohasem jártam! S főleg nem aludtam!

A férfi a nőre nevetett.

- Örülök, ha jól érzik itt magukat!

A néni felemelt fejjel kezdett szónokolni.

- Ha odahaza megtudják a szomszédok, hogy én a Servier kastélyban laktam a grófi család vendégeként, megeszi őket a sárگا irigység!

A többiek ezen elnevezték magukat.

- Ezzel biztosan fel lehet majd vágni! - ugratta egy kicsit Ines nénit Angelo.

A néni válaszolt is.

- Fel ám! S én fennhangon fogom majd hangoztatni, hogy Maximilien de Servier gróf úrénál laktam!

- Hát igen! Attól nem fél, hogy emiatt irigyelni fogják?

- Nem igazán törődöm vele, Carrone úr! Én vagyok annyira karakán és nagypofájú, hogy megvédem magam!

- Ebben biztos vagyok!

- Na, ugye?

Carine az anyjára tekintett.

- Jaj, anya! Már megint túl sokat beszélsz! A végén még szégyenkezniem kell miattad!

- Én ilyen vagyok, Carine! S nemigen fogok már megváltozni! S azért a gróf úrék is bevallhatják, hogy ilyen figurát, mint én, nemigen láttak még!

- Ez igaz! - mosolygott Amelie. - Beszéljen csak úgy, ahogy önnek jólesik!

- Köszönöm, grófné! Ön egy igazán kellemes hölgy!

- Én is köszönöm, Ines néni! Ugye szólíthatom így?

- Csak tessék! Úgysem nagyon szeretem, ha Madame Poin-nek szólítanak.

Az olyan mesterkél!

- Itt azért egy kicsit viselkedj, anya! - nézett anyjára ismét Carine.

A nő bólintott.

- Jó! Hát itt azért más! Egy ilyen előkelő családban én is tudok viselkedni, de én viszont nem vagyok grófnő, és ezért jobban szeretem, ha Ines néninek szólítanak. Igaz, hogy sokat beszéllek, de azért a szívem a helyén van!

Itt a beszélgetés elakadt. Pierre De Frane-nak azonban eszébe jutott valami,

és a házigazdára nézett.

- Maximilien? Mi van most Pilarral? Úgy tudom, hogy önök kibékültek! De most nem látom itt!

Servier bólintott.

- Igen, így van. Pilar már lassan öt éve, hogy időnként hozzánk látogat, és eltölt itt egy pár hónapot, majd hazamegy a szüleihez. Most is Spanyolországban van.

- Tényleg annyira megváltozott?

Adéle a báróra pillantott.

- Tényleg! Annak idején, amikor az a sajnálatos esemény történt, fokozatosan megváltozott a kettőnk viszonya. Amikor Maximilien felvilágosította arról, hogy kit is kell keresnie, ő idejött Párizsba, s keresni kezdte Legrand-t. Ám a volt tábornok viszont engem keresett! S egy nap meg is talált, az Allée-n. Nekem rontott azzal az örült képével és tébolyult szavaival, s én már nem bírtam tovább, és elszaladtam. Legrand szerencsére eltűnt, én pedig ott maradtam egyedül a sétányon, és sírtam. S ekkor odajött hozzám valaki. Pilar volt az! Teljesen véletlenül épp arra járt, és ő is meglepetten látta, hogy velem futott össze. Megsajnálta, és vigasztalni kezdett. Én akkor láttam rajta, hogy ő nem is gonosz, csak forrófejű. Végül hogy ne legyek egyedül, hazakísért. Velem jött ide, és Amelie-ék akkor tudták meg, hogy mi is történt a városban.

- S utána?

- Utána megbocsátottunk neki, és befogadtuk. Mivel nem volt pénze sem szállásra, sem pedig a hazaútra, Maximilien munkát ajánlott neki. S Pilar állandóan jött velem, hogy ne legyek egyedül, és még a munkában is besegített!

- Ez tényleg nagyon szép dolog! - jegyezte meg Sabine. - Akkor ez a történet végül jól végződött!

- Jól bizony! - felelte Servier. - Pilar itt volt Adéle-ék esküvőjén, végül itt is maradt őszig, aztán hazautazott pár hónapra a szüleihez. S ez így megy most is! Tavasztól őszig itt lakik és dolgozik, s a télen hazautazik Barcelonába. Pár héten belül meg is kell érkeznie!

Adéle az eddig némán üldögélő Carlos úrra nézett.

- Kedves apósom, ön egy szót sem szólt eddig!

A férfi a menyére pillantott.

- Bocsásson meg, kedvesem, de még új vagyok itt, és nem sok embert ismerek!

- Ó, nem kell hozzá sok idő, és ez megváltozik! - mosolygott a férfira Adéle.

- Remélem! - felelte a férfi.

Angelo felsóhajtott.

- Úgy vágyom már rá, hogy végre lássam a mamát is! - szólalt meg kissé bánatosan.

Adéle szeretettel nézett a férjére.

- A nyáron elutazhatunk Spanyolországba, a mamához! Szeretném én is látni őt!

Carlos úr a fiára nézett.

- Évek óta szinte mindig várja, hogy egyszer felbukkansz, fiam!

Angelo az apjára pillantott.

- Én mindig is szerettem volna elmenni, de valahogy mégsem ment.

Az öreg a fia vállára tette a kezét.

- Ami elmúlt, elmúlt! Tegyük félre mindketten a múlt sérelmeit! Édesanyád nagyon fog örülni, ha meglát!

- Jó lenne már látni őt!

- Nemsokára megölelheted őt is, fiam! Ha itt végzek a munkámmal, ti is hajóra szálltok, és eljöttök velem!

- Komolyan mondja, édesapám?

- Komolyan, fiam!

- Ennek örülök!

- Én is, Angelo!

Adéle a két férfira mosolygott.

- A kis Carlos nagyon fog örülni, hogy végre hajón utazhat! Ez minden vágya!

- Hát akkor adjuk meg neki a lehetőséget! - mosolygott menyére Carlos úr.

A gyerek, amikor meghallotta a nevét, arca feldertült.

- Hajón fogunk utazni?! - kiáltotta vidáman.

- Bizony! - mosolygott rá az apja.

- Az jó!

Amelie a Carrone családra mosolygott.

- Végül minden jól alakul! S ez a fontos!

- Így van! - felelte Carlos úr. - Nagyon örülök, hogy a fiam végre megtalálta önmagát, és révbe ért! S hogy még egy menyem és egy unokám is van, az már több, mint amire vágytam!

- A mama is nagyon fog örülni! - jegyezte meg Angelo.

- Fog ám! - bólintott az apja. - Tulajdonképpen nem is tudja, hogy milliomos vállalkozó lett belőled, Angelo! Büszke lesz rád!

- Remélem!

- Úgy lesz, Angelo! - simogatta meg a férje kezét Adéle.

A baráti társaság tovább ebédelt, és a beszélgetéssel teli esemény jól telt el.

Tizennyolcadik fejezet - Megtévesztés

Másnap a délelőttöt a főügyész az irodájában töltötte. Már éppen végzett volna a délelőttre tervezett munkával, amikor kopogtak az iroda ajtaján.

- Tessék! - szólt fennhangon Osilly úr.

Nyílt az ajtó. A helyettes ügyész, Laitue úr volt az.

- Jó napot, ügyész úr! Zavarom?

- Dehogyan zavar, Laitue úr! Jöjjön be! Mi újság?

A jövevény belépett, és leült az egyik fotelbe.

- Azért jöttem, mert reggel találtak a Szajnában egy holttestet, és sikerült azonosítani!

- Ez remek, de miért kellek ehhez én? A nyomozás tudtommal a hatóság feladata.

Laitue úr bólintott.

- Ez igaz, de...

- De?

- Az ügy lehet, hogy kényes lesz!

- Valóban? Világosítson fel!

- Rendben van! A Szajnából kihalászott férfi egy bizonyos Giuseppe di Mercanti. Itáliai származású. Volt odahaza néhány botránya, ami miatt el kellett hagynia a szülővárosát, és ideiglenesen Franciaországba költözött. Ennek már lassan hat, vagy hét éve.

- Hallottam már híret, de még sohasem találkoztam vele - felelte Osilly úr. - Ha jól tudom, itt, Párizsban is csinált néhány botrányt!

Laitue úr bólintott.

- Pontosan! Épp ez az, ami miatt az ügy kényes!

- Miért?

- Azért, mert ez a férfi néhány éve összekülönbözött a legtekintélyesebb párizsi üzletemberrel, az ön barátjával, Maximilien de Servier gróffal. Bár Mercanti csak közvetetten volt érintett az ügyben, de a grófi családnál szerzett egy pár rossz pontot.

- Miről van szó?

- Egy rendkívül kényes ügyről. Én is csak véletlenül szereztem róla tudomást. Egy börtönből nemrég szabadult férfi, Bousqué nyomán tudtam meg néhány érdekes dolgot.

- Miféle dolgokat?

- Bousqué 1834-ben hatéves börtönbüntetést kapott súlyos testi sértésért és kiskorú veszélyeztetéséért. Tulajdonképpen verte és prostitúcióra próbálta rávenni a mostohalányát, Adéle-t. Mivel a lány már elmúlt tizenhét éves, de még nem volt nagykorú, ezért szülői engedéllyel munkát vállalhatott.

Bousqué ezt az engedélyt meg is adta. A kislány el is helyezkedett szobalányként a Servier családnál.

- Igazán?

- Igen! De ez még nem minden! Bousqué viszont sokat részegeskedett, elszedte a lány pénzét, és abból jól berúgott, meg prosituáltakkal töltötte az idejét.

- Értem! És hogy jön ide Mercanti?

- Bosqué ekkor Mercanti szolgálatában állt, mint karbantartó. A problémák már egy ideje tartottak, de Bousqué-nak nem volt elég az a pénz, amit a nevelt lánya adott neki, többet akart! Persze állandóan verte a kislányt, és arra akarta kényszeríteni, hogy elmenjen férfiakkal jó pénzért. Hogy a kislány elment-e, vagy nem, azt nem tudni. Ez így ment sokáig. Adéle-ra azonban felfigyelt Mercanti is, és zaklatni kezdte. Fogdosta és többször meg is akarta erőszakolni. A lánynak valahogy mindig sikerült elmenekülnie. Ám Mercanti nagyon akarta Adéle-t, és alkut kötött Bousqué-val. Ha a férfi erővel neki adja a lányát, akkor jókora pénzzel honorálja ezt.

- Értem! És utána?

- Az történt, hogy a kis szobalány sorsa a gróf fülébe jutott, és megfenyegette Mercantit valamint Bousqué-t, hogy ha még egyszer megtudja, hogy bántják a lányt, akkor elintézi őket!

- Valóban?

- Bousqué szerint ez történt! Eltelt néhány nap, és valamilyen érdekes fordulatnak köszönhetően a kis szobalányt a tenyerén kezdte hordozni a gróf, és Adéle dédelgetett kedvenc lett a Servier házban! Hogy mit csinált a kislány, hogy ezt elérte, nem tudni! Arra gondolni sem merek, hogy a gróf és közte lett volna valami, amivel Adéle elérte, hogy megkedveljék! De nem elképzelhetetlen!

- Gondolja? - nézett a helyettesére Osilly úr.

- Nem tudom. Mindenesetre furcsa. Végül ennek az lett a következménye, hogy Adéle különféle ajándékokat kapott a grófi család tagjaitól, és sokkal több kimenőt is adtak neki. Ám az egyik nap Bousqué elment a kastélyhoz, és megtámadta a házból épp távozó Adéle-t. Összevissza verte, és talán meg is ölte volna, ha épp nem lovagol arrafelé a gróf és két barátja. Ők állították meg ezt a részeges alakot, és ennek alapján tartóztatták le, és zárták börtönbe. De az események itt különös fordulatot vettek!

- Igazán?

- Igen! Servier gróf beadott egy gyámsági keresetet a bírósághoz, amiben azt kérte, hogy ő lehessen Adéle gyámja. Ezt a bíróság meg is ítélte neki. Innentől kezdve Adéle megkapta a gróf nevét, rangját, vagyonát! A kis Adéle, a gróf gyámlánya, akit önök is ismernek, tulajdonképpen egy nyomortanyáról származó kis kolduslány, akit cselédlányként dolgoztattak a

Servier családnál. És a lány most vagyonnal, névvel rendelkezik! De ki tudja, hogyan jutott hozzá? Vajon mit kellett érte tennie?

Az ügyész a helyettesére nézett.

- Ön elég rosszhiszemű, Laitue úr! Miért feltételezi, hogy a leány akart volna valamit Maximilientől?

- Nem is tudom. Igazából a Montero-Raquin féle eljegyzési bál alapján gondolom. A bálon Adéle kisasszony úgy nézett a grófra, mint az Istenre! Ölelgette, mosolygott rá, és ezt a gróf is viszonzta. Valaminek csak kellett történnie, hogy a kislány ennyire ragaszkodik a grófhhoz!

Az ügyész a homlokát ráncolta.

- Hát, nem tudom! Maximilient nem olyan embernek ismerem.

Laitue úr tovább szította a tüzet.

- Én sem benne kételkedem, hanem inkább Adéle kisasszonyban! Ismerve az előzményeket, felmerült bennem, hogy a leány talán mégiscsak elment férfiakkal, annak ellenére, hogy ő ezt mindig is tagadta. És ha így van, akkor nyilván tudta, hogyan kell elcsavarni Servier gróf fejét! S ha megtette, ezért meg is kapta a jutalmát!

Osilly úr a fejét rázta.

- Ez kizárt! Nem hinném, hogy így van!

- Miért, ügyész úr? Ön talán tudta, hogy valójában ki is a szép Adéle? Tudta, hogy egykor a gróf cselédje volt? Tudta, hogy egy nyomortanyáról származik? Tudta, hogy Bousqué prostituáltként dolgoztatta?

- Nem tudtam. A gróf igazán sohasem beszélt róla, hogy honnan jött a kislány, csak annyit tudtunk, hogy örökbe fogadta.

- Hát ez az! Éppen azért mondom önnek, Osilly úr, hogy Mercanti útján eljuthatunk Servier grófhhoz és családjához, és onnan érdekes titkok kerülhetnek napvilágra! Mi lenne, ha a világ ezt mind megtudná? Rögtön elindulnának a találgatások! És ez nem tenne jót önnek sem, ügyész úr! S rögtön felmerül annak a lehetősége, hogy mi van, ha Mercanti, a meghiúsult esküvője miatt zsarolni kezdte Servier gróft, hogy a közvélemény elé tárja a Servier titkot! Ez nem hiányzik sem a grófnak, sem pedig a családjának! Ha a grófné megtudná, hogy a kis Adéle hogyan érte el mindezt, nyilván véget érne a házasságuk! A grófnak csak arról kell gondoskodnia, hogy Mercanti eltűnjön a színről, és minden gond meg van oldva.

- Ezt ön sem gondolja komolyan! S Mercanti miért pont most, hat év után kezdte volna zsarolni a gróft?

A helyettes megvonta a vállát.

- Lehet, hogy nem most kezdte! Lehet, hogy már korábban is zsarolta, de a dolog mostanára érett be! Adéle azóta férjhez ment Carrone úrhoz, szült egy gyereket, és boldogan él. S ez a bomba most robbant volna nagyot, nem hat évvel ezelőtt. Akkor még senki sem tudta, hogy ki is az az Adéle Merveille

de Servier! Most viszont már mindenki ismeri őt! S ha valaki nagyon tönkre akarta őket tenni, akkor most kellett lépnie! S talán Mercanti is ezt tette!

- Hát, nem tudom! - csóválta meg a fejét Osilly úr.

Laitue úr tovább beszélt.

- Lehet, hogy én tévedek, de ez a sok különös esemény elgondolkodtató! Véletlenek pedig nincsenek!

- Ez igaz!

Laitue úr felállt.

- Nos, nekem mennem kell! Elnézését kérem, Osilly úr, hogy feltartottam! Mennem kell, még sok dolgom van!

- Menjen csak!

- Viszontlátásra! - köszönt el az ügyészhelyettes, és kiment.

A folyosón elmosolyodott, és úgy érezte, sikerült elhelyeznie az első tüskét a Servier-Osilly kapcsolat ballonjába.

Tizenkilencedik fejezet - Sabine szeretete

Délután volt. Langyos szellő futkosott a Servier kastély udvarán, a parkban, a fák és a bokrok között. Kellemes volt az idő, sétálásra alkalmas. A hatalmas kastélyban most szinte senki sem volt otthon, mindenki járta a maga útját. Csak két ember sétált a hatalmas parkban. A gróf és Sabine. Egy kicsit feszélyezve érezték magukat, főleg azután, ami kettejük között történt. De nem teheték meg, hogy kerüljék egymást, egyrészt mert voltak olyan jó barátok, másrészt pedig szemet szúrt volna a dolog. Így aztán mindketten próbálták túltenni magukat az irodában törtéteken.

- Olyan furcsán érzem magam ön mellett, Maximilien! - szólalt meg a nő.

- Igazán?

- Igen. Úgy érzem, hogy valami megváltozott.

- Jó, vagy rossz irányba?

A nő felnézett a férfira.

- Nem is tudom! Másnak látom önt, mint régen. Amikor megismerkedtünk, ön egy jóvágású, elegáns, de megközelíthetetlen ember volt. Most viszont már egy közvetlen, nyílt, és jóindulatú barát, akiben mindig meg lehet bízni! A gróf a nőre pillantott.

- Változnak az idők, Sabine. S mi is változunk. Amikor Párizsba költöztem, egy gyanakvó idegen voltam. Nem voltak barátaim, és csak az üzletnek éltem. S ekkor jött az a bizonyos eset, az erdei siklóval és az önök elszabadult lovaival. Amikor meghívtak az esküvői bálba, nem is gondoltam, hogy az az esemény megváltoztatja az életemet. Odamentem,

és...

- És ott meglátta Amelie-t! - folytatta a férfi befejezetlen mondatát a nő.

- Igen! Onnantól kezdve már nemcsak magamnak éltem, hanem érte is! S azon a bálon ismertem meg a legjobb barátaimat! Önöket! Az egész Osilly család, és önök mindannyian olyanok nekem, mintha a rokonaim lennének!

- Tényleg? - mosolyodott el Sabine.

- Igen! Jól érzem magam, amikor önökkel vagyok! Tudja, Sabine, nekem nincsenek testvéreim, egyedüli gyerekként jöttem a világra. S talán ezért is voltam mindig is magányos.

Sabine megállt. Szembefordult a férfival, és szavait hozzá intézte.

- Ön most már nem lehet magányos! Itt van önnek a családja, a gyerekei, Amelie, és itt vagyunk mi is, a barátai! És mind szeretjük önt!

A férfi a fiatal, szőke nőre nézett, szemében furcsa csillogás látszott.

- Köszönöm, Sabine! Olyan jól esik, hogy ezt mondja! De félek!

- Mitől fél, Maximilien? - simogatta meg a férfi vállát a nő.

- Attól félek, hogy nem tudok jó férj, és jó apa lenni. Amikor az üzleti ügyeim miatt rohagálok, akkor nem jut időm a gyerekeimre, és Amelie-re. S minden egyes örömteli pillanatot, amit nélkülük kell eltöltenem, büntetésnek érzek. Ők olyan jók hozzám, amit én pár évvel ezelőttig sohasem éreztem! Nem volt családom, nem volt senkim! És én úgy érzem, hogy nem tudom nekik visszaadni mindazt, amit tőlük kaptam. S éppen ezért érzek most is büntudatot amiatt, hogy ön megmozgatta a szívemet! Ön egy szép, és kedves nő, de én nem érezhetek ön iránt barátságnál többet, mert akkor méltatlanná válok azok szeretetére, akik körülvesznek!

Sabine kissé szomorkásan, de elmosolyodott.

- Ne féljen, Maximilien! Nem tennék semmi olyat, ami önnek fájdalmat okozna. Ahhoz túlságosan is szeretem önt. S önnek Amelie mellett van a helye. Mellette, mert az ő szerelme évekig kitartott, és mindig is önre várt! Bármi is történt akkor Marseille-ben!

A férfit furcsa érzések járták át. Különös pillantással nézett a nő égszínkének szemébe.

- Ön tudja, hogy ki vagyok? - kérdezte.

- Tudom! - felelte csöndesen Sabine.

- Erről én... sohasem beszéltem.

- Nem is kell, Maximilien! De én tudom. S mit számít ez már? Azok az évek elmúltak, és Guillaume de Flore már nem viseli a becstelenség bélyegét.

A férfival furcsa dolog történt. Szeméből könnyek szöktek elő, és végigfolytak az arcán. Sabine gyengéden nézett fel rá.

- Ön sír, Maximilien? Nincs rá oka! - mondta kedves hangon, és magához ölelte a férfit.

S a két alak úgy állt ott, a fák árnyékában, összeölelkezve.

Huszadik fejezet - Therese nyomában

Alig fél óra múlva a gróf életét egy újabb esemény forgatta fel. Megjelent nála a magánnyomozó, aki az édesanyja nyomát kutatta. Mivel időközben megérkezett Amelie és Adéle is, így Sabine csatlakozott a két nőhöz, a gróf fogadhatta a férfit. Végül fölmentek az első emeletre, és a könyvtárszobában ültek le beszélgetni.

- Mi történt? Talált valamit, Lentille úr? - kezdte Servier.

- Igen! - bólintott a férfi.

- Hallgatom! - felelte a gróf.

A nyomozó nem sokat kertelt, belekezdett a mondókájába.

- Mivel Liz Flore nyomán folyamatosan falakba ütköztem, ezért úgy gondoltam, hogy jobb lesz, ha a húga, Therese irányába indulok el!

- És?

- És nyomra bukkantam! Megtaláltam Therese Merson-t!

- Igazán?

- Igen, bár már nem él! De a sírja megtalálható, itt Párizsban.

- Itt?

- Igen! Kilenc évvel ezelőtt halt meg, negyvenhét éves korában. De nemcsak azért kértem önt, hogy erről bizalmasan beszéljünk, mert a nyomozást titokban kell tartani, hanem azért is, mert a szálak egyre közelebb visznek az ön mostani baráti köréhez!

- Hozzám? De hogyan? Fejtse ezt ki részletesebben!

A nyomozó bólintott.

- Hát... az van, hogy Liz húga, Therese Merson nem más, mint az ön barátjának, Fernand Osilly ügyész úrnak az elhunyt felesége!

A gróf megdöbbsent.

- Ezt komolyan mondja?

- Igen, gróf úr! Többször is leellenőriztem, de egyetlenegy más Therese Merson-t nem találtam! Az ügyész úr feleségét viszont így hívták, és ha jól tudom, akkor az Osilly család Marseille-ből származik. Tehát Therese a nővére halála után ott könnyen megismerkedhetett Osilly úrral! Eddig ugye azt tudtuk, hogy Therese hozzámment egy gazdag emberhez, de hogy kihez, az egészen mostanáig titok volt.

- Ez tényleg váratlan információ! - felelte a gróf. - Szép munka, Lentille úr! Ezzel én már el tudok indulni a nyomon, és magam is utánanézek dolgoknak! Most viszont adok önnek egy másik feladatot! Ez is Liz Flore

esetéhez tartozik.

- Hallgatom, gróf úr!

- Meg kell keresnie egy festményt! Egy aranyozott keretbe foglalt, nagy állókép. Egy virágoskertet ábrázol, és ebben a kertben két fiatal lány látható, kezükben virággal, egymásba karolva, a címe „A Merson nővérek”. A képet 1803-ban adták el vagy Marseille-ben, vagy Cassisban. Ha lehet, tudja meg, hogy ki vette meg ezt a képet, mikor és hol!

- Értem, gróf úr! És a többi dolog?

- Azt se hagyja figyelmen kívül! Ha bármi apróságot is megtud, azonnal jelentkezzen!

- Igen, uram! - felelte a nyomozó, és a gróf kíséretében távozott.

A gróf egyedül maradt a gondolataival. Eddig ismeretlen erővel tört rá a felismerés, hogy a titok egyik fele ilyen közel volt hozzá. S most nem tudta, hogy mit kezdjen a kialakult helyzettel. Sabine és Hermine az unokatestvérei voltak. De hogyan is tehetné meg, hogy ezt felfedje előttük. S Osilly úr vajon miért nem beszélt eddig a feleségéről, és annak nővéréről, Lizről? Az ügyészek tudnia kellett volna róla, hogy Guillaume de Flore édesanyja az ő sógornője volt! Vagy nem is tudta, hogy Liz Flore lánykori neve Elizabeth Merson? Vagy nem is ismerte? Esetleg nővére halála után Therese nem is beszélt a nővéréről? S ha a hűg elhallgatta a nővére kiletét, akkor miért tette? Vajon mi az a nagy titok, amibe még a férjét, és a gyerekeit sem avatta be?

Servier érezte, hogy anyja körül egyre nagyobb a titokzatosság, és elképzelni sem tudta, hogy mi történhetett a múltban, amit így titkolni kellett!

A gróf elhatározta, hogy kerülő úton jár utána a dolgoknak. Mintha csak egyszerű beszélgetés lenne, kérdezgetni fogja Osilly urat a feleségéről és a fiatalokáról. Hátha kiderül valami apróság! De mindezt úgy, hogy valódi célja ki ne derüljön! Ám itt volt a másik titok, ami ma kiderült. A gróf most már lelkiileg megnyugodott, mert most már nem kellett attól félnie, hogy beleszeret Sabine-ba. A két Osilly lány az unokatestvére volt, és ez mindent megváltoztatott. Servier Sabine iránti szeretete átalakult, és most már nem fojtogatta a férfit. Most már büntudat nélkül szerethette a kedves, de egy kicsit cserfes Sabine-t.

De hogy ezt a nagy titkot hogyan oldja meg, és ezt a bonyolult ügyet miként zárja le, még ő sem tudta. A titoknak titoknak kell maradnia, még a többiek előtt is! Servier elhatározta, hogy senki előtt nem fedi fel a titkot, amíg a dolgok végére nem jár.

Huszonegyedik fejezet - Őszinte beszélgetés

Este, a vacsora után Servier és az ügyész egyedül maradtak, kint álltak a balkonon. Mindketten érezték, hogy kell valamit kérdezniük a másiktól. Osilly úr a helyettese által rázúdított rosszindulatú feltételezések miatt, a gróf pedig a délután megtudott titok miatt. De egyikük sem tudta, hogyan kezdje, hogy ne vágjon egyből a közepébe. Látva az ügyész gondterhelt arcát, Servier úgy gondolta, hogy neki kell kezdenie a beszélgetést.

- Nagyon gondterheltnek látszik, ügyész úr! - kezdte a férfi.

Osilly úr a barátjára nézett.

- Hát igen! Sajnos vannak dolgok, amikkel a munkám során találkozom, és amik mellett nehéz elmenni.

- Ennyire nyomászó az a dolog?

- Hát eléggé! - bólintott az idősebb férfi. - Bánt is a dolog, mert az egyik haláleset nyomán történt valami, ami sajnos tönkretelheti az önök családi életét! Én az ön barátja vagyok, és nem akarok felülni a felelőtlen pletykáknak, de félek, hogyha ez a dolog kitudódik, akkor nagy vihart kavarr!

- Miről van szó, ügyész úr? - nézett a férfira Servier. - Kezdenek megijeszteni a szavai!

Osilly úr a barátjára nézett.

- Néhány nappal ezelőtt történt egy haláleset, és a nyomozó hatóságok ezt az embert kapcsolatba hozták önnel, és a családjával!

- Valóban? És kiről van szó?

- A hulla, amit a Szajnában találtak, Giuseppe di Mercanti holtteste.

- Mercanti meghalt?

- Igen! Valószínűleg megfojtották.

- Ez különös! Bár nála sohasem lehetett tudni, hogy mibe keveredett.

- Akkor ön ismerte azt az embert, ugye?

- Igen! Sajnos ismertem! Egy igazi léhűtő volt! De szerencsére nagyon régen nem találkoztam vele! De ön az imént azt mondta nekem, hogy a nevem felmerült vele kapcsolatban. Mire gondolt?

Az ügyész felsóhajtott.

- Bár mi ketten és a családjaink barátok vagyunk, de vannak dolgok, amibe még mi sem avatjuk be egymást. S ez pedig a magánélet. Annak idején, amikor ön örökbe fogadta Adéle-t, nem beszélt arról, hogy ez hogyan és milyen körülmények között történt, mi pedig nem kérdeztük soha!

- Kezdem érteni! - bólintott Servier. - Tehát Mercanti szerepe Adéle ügyében kapcsolatot teremtett közöttem és a hullája között. A nyomozó hatóság tehát azt feltételezi, hogy én tettem el az útból az olaszt?

Osilly úr a fejét rázta.

- Így konkrétan nem merült fel ez a dolog! Nem hinném, hogy ez így megállná a helyét! Én inkább a körülmények felfedése miatt aggódom, Maximilien!

- Hogyhogy?

- Mivel az ön családja gazdag, és befolyásos, ezért sokan vannak irigyei!

- Ezt eddig is tudtam!

- Ez igaz, de nem tudja, hogy ezt a Mercanti-féle esetet ön ellen akarnák felhasználni!

- Hogyan?

- Kezd elterjedni, hogy ön milyen körülmények között fogadta örökbe Adéle-t, és ezzel együtt a rossz feltételezések is megszülettek. Mivel ön a barátom, nem szeretnék kertelni, úgy érzem, tájékoztatnom kell önt!

- Hallgatom!

- Amikor ön Adéle kisasszonyt magához vette, a nevét és vagyonát neki adta, senki sem tudta, hogy ön tulajdonképpen a szobalányát vette a nevére, és tette lányává. S akik nem kedvelik önt, azt feltételezik, hogy a kisasszony ezért ellenszolgálatot is kínált önnek.

A gróf megdöbbsent. Torka összeszorult ettől a feltételezéstől. Csalódottan csóválta a fejét.

- Te jó ég! Ez hihetetlen! Világéletemben azt gondoltam, és hittem, hogyha önzetlenül jót teszek valakinek, akkor abból baj nem lehet, mert a jót mindenki szereti és értékeli! De ez! Elképesztő! Mit gondolnak rólam? Talán azt, hogy lefeküdtem a saját szobalányommal? Vagy azt, hogy ő felkínálta magát nekem?

Az ügyész már bánta, hogy felhozta a témát, de visszacsinálni már nem lehetett.

- Sajnálom, hogy szóba hoztam ezt a dolgot! Nem akartam önnek fájdalmat okozni!

A gróf a társára nézett.

- Semmi baj, Osilly úr! Most már legalább tudom, hogy miket gondolnak rólam az ellensegeim! S hogy ők miket forgatnak a fejükben, tulajdonképpen lényegtelen! Engem inkább az érdekel, hogy ön, személyesen mit gondol rólam!

Az ügyész a barátjára nézett.

- Én ismerem önt, Maximilien. A barátomnak tekintem, és tudom, hogy milyen ember! Én sohasem feltételeznék effélet önről!

A gróf az ügyészre pillantott.

- Itt tulajdonképpen nem is az én megítélésem a fontos, mert rólam mindenki azt gondolhat, amit akar! De azt nem hagyom, hogy a családomat, s köztük Adéle-t bántsák! Ő egy kedves, fiatal nő, aki boldog akart lenni, és

ezt én biztosítottam neki! Nem több! Most férje, és kislia van! S nekik mit kellene átélniük, ha ez a fülükbe jutna? El sem tudom képzelni! És ön, ügyész úr, olyan embernek ismeri Adéle-t, mint aki könnyüvéru, és odaadná magát csak úgy bárkinek is?

Az ügyész alig találta a hangját.

- Egyáltalán nem. Amennyire ismerhetem őt, egy kedves és érzékeny lánynak látom. Olyannak, akinek hatalmas szíve van. De ahhoz, hogy objektíven tudjak véleményt mondani, ismernem kell azt a történetet, ami oda vezetett, hogy ő az ön lánya, és örököse lehetett! Ön erről sohasem mesélt.

- Nem, mert ez fájdalmas lett volna Adéle számára. De önnek most elmondom.

- Rendben, hallgatom!

- Adéle tizenhét évesen került a házamba, akkor, amikor feleségül vettem Amelie-t. Szobalányként alkalmaztam őt, mert szükségük volt pénzre. Mivel a kislány abban a korban volt, hogy szülői engedéllyel már munkát vállalhatott, ezt az engedélyt Adéle nevelőapja, Bousqué úr meg is adta. De azt nem tudtam, hogy ez a pénz hová vándorol. Mivel az akkori viszonyokhoz képest elég jó fizetésnek számított, azt hittem, hogy abból meg tudnak élni. De tévedtem! Mint később megtudtam, sajnos kicsit későn, de kiderült, hogy Bousqué ezt a pénzt szinte az utolsó szálig elszedi a kislánytól, és itatra, valamint prostituáltakra költi. S még arra is rá akarta venni Adéle-t, hogy ő is álljon be a pillangók közé! De a kislány erre képtelen volt! Inkább tűrte, hogy Bousqué dühében verje őt, csak ne kelljen a férfiaknak adnia magát!

- Ez nagyon szomorú eset! - sóhajtott fel az öreg.

- Ugye? S az a legrosszabb az egészben, hogy ez Adéle-en soha nem látszott! Mindig becsületesen és fáradhatatlanul végezte a munkáját, pedig nyilvánvalóan nagyon szenvedett! De csinálta, és mindketten nagyon meg voltunk vele elégedve!

- Értem! S hogyan derült ki, hogy baj van?

A gróf az ügyészre nézett.

- Adéle már majdnem egy éve nálunk dolgozott, amikor Angelo felfigyelt rá, és beleszeretett. Egy nap a városban találkoztak, és elbeszélgettek. Adéle ott mondta el a bajait neki. Angelo-t ez felbőszítette, és úgy érezte, hogy tennie kell valamit! Beszámolt nekem az esetről, és én is úgy gondoltam, hogy változtatni kell a kislány sorsán. De akkor még nem tudtuk, hogy Bousqué titésein kívül más baj is van. Bousqué munkaadója, az ön által is említett Mercanti szemet vetett Adéle-ra, és meg akarta szerezni magának. Megbeszéltek Bousquéval, hogy a férfi a lányt az olaszhoz adja, és cserébe kisebb vagyonhoz jut.

- Ez undorító! - jegyezte meg Osilly úr.

- Ugye?

- Hát igen!

- Az a szerencse, hogy a Mercanti házban dolgozó kertésznek, Peuplier úrnak ez a fülébe jutott, és elhatározta, hogy tesz ellene valamit. A két fickó elleni bizonyítékot ellopva hozzám sietett. Elmondott mindent, s átadta a bizonyítékot is. Én ekkor határoztam el, hogy mindenképpen teszek valamit. Amikor egy délelőtt megjelent nálam Bousqué és Mercanti, hogy Adéle-t követeljék, elzavartam őket! Aznap este leültem egyedül, itt a nappaliban, és gondolkodtam. Vajon mit tehetnék? Ekkorra már egyértelművé vált, hogy Adéle és Angelo szeretik egymást. De nem lehettek egymásé, mert Adéle fölött még mindig az a szeszláda rendelkezett. Sokáig gondolkodtam, de a végső lökést végül egy sajnálatos eset hozta meg. Adéle Amelie-től új ruhát és cipőt is kapott, hogy jól nézzen ki, amikor a városba megy a kimenője alatt. A kislány el is indult a delizsánsz állomás felé. De sajnos nem jutott messzire. Itt, a kastély első kapujától nem messze, Bousqué várt rá. Nekiesett Adéle-nak és összevissza verte. Elvette minden pénzét, és az új ruháját is tönkretette. Szegény lány többször is elveszítette az eszméletét.

- Te jó isten! Ez borzasztó!

- Sajnos az! De szerencsére Angelo-val és Antonio-val éppen arrafelé lovagoltunk, és meghallottuk az ordítózást! Elkaptuk a verekedő fickót, és bevittük Adéle-t a házba. Amelie ápolta őt, több hétig. Az orvos is járt ide naponta. Én akkor határoztam el, hogy mit lépek! Nem láttam mást, csak egy szegény, védtelen kislányt, akit a végletekig kihasználnak! Kész csoda, hogy Adéle nem ment tönkre lelkileg! Nagyon megsajnáltam! Magamhoz akartam venni őt! De addig nem tehettem semmit, amíg Bousqué rendelkezett fölötte. Szerencsére jól jött, hogy a fickó elfogása után bizonyíthatóvá vált, hogy alkalmatlan a szülői szerepre. Ekkor léptem én! Beadtam a keresetet, és a pert meg is nyertem! Így Adéle a lányom lett, én neki adtam a nevemet és a vagyonom neki járó részét. S ebben támogatott Amelie is! S ezek után már semmi akadályja nem volt, hogy megadjam a szülői engedélyt Adéle és Angelo házasságához.

A gróf befejezte.

- Most már tudja, mi történt, ügyész úr.

Osilly úr a barátjára nézett.

- Jól tette, amit tett, Maximilien! S ezért tartom a barátomnak, mert milliárdos emberként sem vesztette el a szívét és az erkölcsi tartását!

- Köszönöm!

Ekkor nyílt a terasz üvegajtaja, és egy karcsú alak lépett ki rajta háziköntösben és papucsban. Adéle volt.

- Önök még itt vannak? - kérdezte.

A két férfi a lányra mosolygott.

- Csak elbeszélgettünk egy kicsit! - felelte a gróf.

- Akkor én nem is zavarok! - készült indulni a lány.

- Nem zavar, Adéle! - nézett rá az ügyész.

A lány elmosolyodott.

- Ha két férfi komolyan el akar beszélgetni egymással, akkor ott nőnek nincs helye! - mondta csendesen.

- Okos lány vagy, Adéle! Gyere ide! - nyújtotta ki a kezét felé a gróf.

Adéle odalépett hozzá, és átölelték egymást.

- Büszke vagyok rád! Örülök, hogy a lányom vagy! - mondta a férfi.

- Én pedig örülök, hogy önt apának szólíthatom! - felelte Adéle.

A három ember végül indulni készült, a feltámadó esti szellő végül csak a teraszon álló asztalkát és a körülötte álló székeket simogathatta. Az este elcsendesedett. A még fent lévő három ember mögött becsukódott az üvegajtó, és a Servier ház hamarosan aludni tért.

VÉGE A MÁSODIK RÉSZNEK

HARMADIK RÉSZ

Huszonkettedik fejezet - A második titkos ülés

A republikánusok titkos társasága néhány nap múlva ismét ülést tartott. Ezen az összezejövetelen jelen volt Tailleur és a helyettes ügyész, Laitue úr is. A tagok minden héten megtárgyalták az aktuális eseményeket. Így volt ez most is.

- Hogy áll az ügyési hatalom meggyengítésére indított akciónk? - kérdezte egy tag.

Laitue úr a többiekre nézett.

- Az akció első lépését már megtettem!

- Tájékoztatna minket is a fejleményekről?

- Hogyne! De mindenekelőtt le kell szögezmem, hogy amiről itt most beszámolok maguknak, maradjon egyelőre közöttünk!

- Miért?

- Azért, mert ha bárki is rájön, hogy a rendelkezésünkre álló kényes információk tőlünk kerültek ki, veszélybe sodorjuk az egész mozgalmat! Érthető mindenki számára?

- Igen!

- Rendben van! Nos! Az első teendőnek azt a célt tűztük ki, hogy Servier gróf és Osilly úr eltávolodjon egymástól. Ennek több módja is lehetséges! Az elsőt én már megléptem! Ezt összekapcsoltam a másik fontos teendőnkkel, Mercanti elhallgattatásával!

- Csak nem megölette az olaszt? - állt fel egy tag. - Gyilkosságról nem volt szó!

Laitue úr bólintott.

- Valóban! De ez egy szükséges lépés volt, mert ez az örült az ostoba tetteivel veszélybe sodorta a mozgalmat, és a lelepleződés veszélye megnőtt! De ezzel most már nem kell törődnünk! Mercanti már nem beszélhet, s a halála ügyében indított nyomozás nem minket fog összekapcsolni a személyével!

- Akkor kit?

- Maximilien de Servier grófot!

- Miért épp őt?

- Azért, mert a gróf néhány éve nagyon összekülönbözött Mercantival, és meg is fenyegette! Tehát az indíték meg is van!

- Ez nekünk nem jó! - felelte az egyik férfi. - A múltkor arról volt szó, hogy először az ügyészt vesszük kezelésbe!

Az ügyészhelyettes bólintott.

- Ez így is van! Az a tény, hogy a gróf összekülönbözött Mercantival, nem jelenti azt, hogy meg is ölte őt! Csak a gyanúja marad meg! S ha így van, ez Osilly úr fülébe jutva megrendítheti a bizalmát a gróf irányába! Ettől még Servier talpon marad, mert a tett nem bizonyítható, de gyengül a kapcsolata az ügyésszel.

- Már értem! - bólintott a másik férfi.

- Helyes! De ez sajnos még nem elég! Újabb lépéseket kell tennünk, hogy ez a barátság még inkább meginogjon!

- S ezt hogy tervezi, uram?

- Nyugalom, annak is eljön az ideje! Mindkét embernek vannak támadható pontjai. A grófnak a leggyengébb pontja a családja. Osilly úr egy olyan titkot őriz, ami mindent tönkretesz az életében! A karrierjét, a baráti kapcsolatait, és a családi életét is!

- Miféle titka van Osilly úrnak? - kérdezte valaki.

- Ez egyelőre maradjon az én dolgom! Nehogy valamelyikük fecsegni kezdjen! De nagyon fog útni, azt garantálom!

- És a Servier család? Hogyan támadhatók?

- A gróf feleségén keresztül! Amelie grófné szentül meg van győződve a férje feddhetetlenségéről, és az iránta érzett szerelméről, de ha találunk a grófnak egy állítólagos szeretőt, akkor ez a házasság tönkremehet!

Huszonharmadik fejezet - Hermine mesél

A következő nap délelőttje elég lassan és unalmasan telt. A Servier kastély ismét kiürült, mindenki ment a maga dolgára. Ám a gróf úgy döntött, hogy az ügyeket Angelo-ra bízta, mert szeretett volna egy kicsit egyedül maradni. Időre volt szüksége, hogy összeszedje a gondolatait, mert az utóbbi időben túl sok olyan információ birtokába jutott, amit egyik pillanatról a másikra nem lehetett csak úgy átgondolni. Az ügyésszel folytatott esti beszélgetésének témáján igazából meg sem lepődött, tisztában volt azzal, hogy vannak irigyei és ellenségei. De hogy a Mercanti féle ügy hogyan jutott az ellenségei birtokába, az talány volt. S ha megtudták valahonnan, akkor ki beszélt róla az ügyésznek?

Sokféle kérdés volt, ami megválaszolásra várt. De ezt az ügyet Servier egyelőre félretette. Itt volt neki a másik dolog, ami már régóta foglalkoztatta. Az anyja ügye! De amióta a magánnyomozó kiderítette, hogy a kisebbik lány, Therese Osilly úr felesége volt, azóta a férfi nagy dilemma elé került. Ha ez így volt, akkor Osilly úrnak tudnia kellett, hogy a Liz Flore

néven házasodott fiatal nő, Guillaume de Flore anyja, a sógornője volt! Vajon tudott róla? Vagy valami miatt Therese eltitkolta vőlegénye és a családjára előt, hogy volt egy nővére is? S ha igen, akkor miért? Talán a törvénytelen gyerek miatt? Vagy másról van szó?

A férfi feje majd szétpattant a sok kérdéstől.

Ha Osilly úr viszont tudott a felesége nővéréről, akkor miért nem beszélt róla soha? Mert ha tudta, akkor azt is tudnia kellett, hogy Guillaume de Flore az unokaöccse! S ha tudta, miért nem tett érte semmit? És a lányai? Hermine és Sabine tud erről a nővéréről? Ha tudnak róla, akkor azt is tudniuk kellene, hogy ki volt Guillaume de Flore! De vajon tudtak-e róla?

A gróf akárhogy tekerte-csavarta a kérdéseket, mindig ugyanoda lyukadt ki. A titok megoldása az Osilly családban keresendő! De vajon megteheti-e, hogy nyílt lapokkal játsszon? Mert ha ezt teszi, akkor el kellene árulnia a két lánynak, hogy ő tulajdonképpen az unokatestvérük! S ha ezt eddig nem tudták, akkor esetleg vizályt szíthat a lányok és az édesapjuk között. Am ha erről Osilly úr sem tudott, akkor még komplikáltabb a helyzet!

Servier végül úgy döntött, hogy kerülőúton jár a dolgok nyomába. Egy kis beszélgetés, jól feltett kérdésekkel, és így talán közelebb lehet jutni a rejtély megoldásához. Ő egyelőre Servier gróf kívánt maradni, nem akart Guillaume de Flore bőrébe bújni. Mivel Sabine és Pierre tudták, hogy ki ő valójában, úgy érezte, kockázatos dolog lenne, ha őket faggatná. Így végül Hermine mellett döntött. Az idősebbik lány eléggé visszafogott nő volt, olyan, akivel jól el lehet beszélgetni, s aki a négy szemközti beszélgetésekről nem feltétlenül számol be másoknak. S ő nem tudott arról, hogy Guillaume de Flore visszatért. Ez kellett Serviernek, annál is inkább, mivel rajta kívül és a személyzetén kívül csak Hermine tartózkodott a kastélyban. A nő a nappaliban ült az egyik karosszékből, és egy terítőt hímzett. Amikor a gróf belépett a helyiségbe, felnézett.

- Maximilien! Ön még itthon van? - kérdezte.

- Igen! Ma pihenni szerettem volna egy kicsit, s ezért nem mentem be a városba! Angelo tökéletesen elviszi az ügyeket! - felelte a férfi, és leült a másik karosszékből, nem messze Hermine-től. A nő nem túl szép, de kellemes megjelenésű, harmincas nő volt, volt benne valami anyai kisugárzás. A férfi elgondolkodva ült vele szemben, és a semmibe bámult. Nem tudta, hogyan kezdje a beszélgetést. A nő észrevette a férfi révedező tekintetét, és rákérdezett.

- Mire gondol ilyenkor, amikor így elkalandozik a tekintete?

A gróf a nőre pillantott.

- Csak... eszembe jutott az anyám. Mostanában sokat gondolok rá.

- Biztosan nagyon szerette őt! - felelte Hermine.

A gróf a nőre emelte a szemét.

- Sajnos nem ismertem. Meghalt, amikor születtem.

- Sajnálom!

A gróf legyintett.

- Már megszoktam ezt az érzést, de néha úgy érzem, hogy jó lett volna ismerni őt!

- Hát igen! Egy édesanyára mindig szükség van!

A férfi a nőre nézett.

- S ön? Az ön édesanyját nem ismertem! Meséljen róla, ha nem okoz gondot! Annyi mindenről beszélgettünk, amióta ismerjük egymást, de erről valahogy sohasem esett szó.

Hermine letette a hímzést, és beszélni kezdett.

- A mama kilenc éve halt meg, 1831-ben. Bár még nem volt öreg, csak negyvenhét éves, de a betegség elvitte őt.

- Milyen asszony volt?

- Szép szőke haja volt, Sabine hasonlított rá leginkább! Természetre és arcra is! Képzelje el Sabine-t húsz évvel öregebbnek! Olyan volt!

- Akkor biztos szeretett sokat beszélni!

- Hajjaj! - nevetett Hermine. - Néha túl sokat is! De nagyon kedves asszony volt! Mindenki szerette!

- Ön viszont az édesapjára ütött!

- Igen. Én nem vagyok olyan szószátyár, mint a húgom.

Servier a nőre nézett.

- Tudja, Hermine, én egy kicsit irigylem az önök családját, mert ott van a rengeteg rokon, unokatestvér, a nagy család. Nekem viszont senkim sincs. Amelie, Adéle, David, Olivia, Angelo, és a kis Carlos az én családom! Rajtuk kívül nincs senkim. Sem testvérem, sem unokatestvérem, senki. S ez néha elkésérít.

Hermine a férfit mosolygott.

- Ne eméssze magát emiatt, Maximilien! Bárhogy is volt, most már van családjá, felesége, gyermekei, és még unokája is! Még akkor is, ha az unokája csak harminckét évvel fiatalabb önnél!

- Hát igen! Adéle, mint lányom, csakis unokával ajándékozhatott meg engem! Pedig még csak harminchét éves vagyok!

- Így van ez! Ezek a kacifántos családi kötelek előhozhatnak efféle helyzeteket!

- Úgy látszik! - felelte a férfi. - S önöknél? Amikor Sabine és Pierre esküvőjén voltunk, ott sajnos nem ismerhettem meg az önök rokonait!

Hermine felsóhajtott.

- Azért nem ismerhette meg őket, mert nem nagyon volt kit bemutatni! A lakodalomban főleg Pierre rokonai voltak rengetegen, a mi részünkről csak apám unokatestvére, és az ő családja. A többiek barátok, ismerősök,

üzletemberek, politikusok.

- S anyai részről? Nem volt senki?

Hermine a fejét rázta.

- Sajnos nem, mert nem volt kit meghívni! Sem apánknak, sem pedig édesanyánknak nem voltak testvérei! Így aztán a mi rokonságunk szegényesre sikeredett.

- Azért így is rengetegen voltak!

- Sokan! Elég sok pénz el is ment arra az ünnepségre! De hát a sok milliárdost, akik elvárták, hogy meghívják őket a bálba, jól kellett tartani!

- Ne is mondja, Hermine! Ezt mi is megtapasztaltuk, amikor először a saját esküvőnket, majd rá egy évre Adéle menyegzőjét rendeztük meg! A rongyrázók itt is elvárták, hogy itt lehessenek! De ha egyvalakit is kihagytunk volna, abból bizony óriási sértődés lett volna!

- Hát igen! - bólintott a nő. - Ez sajnos így van! De ha valaki a párizsi elithez tartozik, akkor ezt a békát le kell nyelnie!

A beszélgetést nem lehetett folytatni, mert nyílt a szalon ajtaja, és belépett rajta Ines néni, és Carine. A zajos vendégek megbontották a beszélgetés fonalát, de a gróf így is elégedett volt. Egy újabb apró részletet tudott meg.

Huszonnegyedik fejezet - A kihallgatás

Osilly úr ezen a délelőttön az irodájában volt, és éppen a rendőrfőnököt várta. Nem is kellett sokáig várnia, hamarosan kopogtak.

- Jöjjön be! - szólt fennhangon a férfi.

Nyílt az ajtó. Belépett rajta a rendőrfőnök, két fegyveres őr, és egy férfit fogtak közre, akinek a keze meg volt bilincselve. Ez az ember számunkra ismerős lehet. Lentille úr volt, a magánnyomozó. A két fegyveres közelebb kísérté a férfit. Osilly úr ránézett.

- Üljön le!

A magánnyomozó leült.

A rendőrfőnök a két fegyveresre nézett.

- Távozzanak! - utasította őket.

A két férfi kiment. Így odabent csak a három másik ember maradt. A rendőrfőnök Osilly úrra nézett.

- Itt van a kérdéses személy, ügyész úr! Elég nehéz volt, de végül csak ráakadtunk!

- Szép munkát végeztek, rendőrfőnök úr! - felelte Osilly úr, majd az előtte ülő Lentille-re nézett.

- Remélem, dülőre jutunk önnel! - mondta neki.

A magánnyomozó az ügyészre tekintett.

- Miért vagyok itt? Vádolnak egyáltalán valamivel?

- Az majd kiderül! De azt ajánlom, hogy legyen őszinte velem, mert könnyen megütheti a bokáját!

- Valóban? Ha már behoztak, legalább mondja már el, hogy mit akarnak tőlem!

Osilly úr felsóhajtott.

- Tudomásomra jutott, hogy ön kérdezősködik a családom tagjairól, és egyéb magánjellegű adatokat gyűjt, többek között a kilenc éve elhunyt feleségemről!

- Á, értem! Erről fúj a szél? Ez már indok, de ha jól tudom, ezzel én semmiféle törvénytést nem követek el! Ha nem vádolnak semmivel, akkor engedjenek el!

- Elég a dumából! Ha nem tudná, közfeladatot ellátó személy vagyok, s mint ilyen, a törvény védi a magánéletem! Aki nyomozni kezd utánam, az közhivatalt ellátó személy elleni kémkedést valósít meg!

Lentille úr a fejét rázta.

- Csak ha bizonyítható, hogy az illető szándékosan a hivatali személy, vagy családtagjai ellen szaglászott! De nálam nem ez a helyzet!

- Dehogynem! Hiszen a feleségemről gyűjtött adatokat! Ki maga, és mit akar a családomtól?!

- Először is: Magánnyomozó vagyok! Tehát engedéllyel rendelkezem ahhoz, hogy nyomozati tevékenységet végezzek! Másodszor: Én nem a maga családja után nyomoztam, hanem egy másik ügyben, s ebben az ügyben véletlenül merült fel az ön feleségének a neve! Tehát a szándékosság is kihúzva!

Osilly úr meglepődött.

- Felmerült a feleségem neve egy másik ügyben?!

- Igen.

- Miféle ügyben?

- Erről nem beszélhetek! Az ügyfeletem védi a diszkréció! Csak akkor vagyok köteles elárulni, ha bűncselekménnyel gyanúsít! Egyébként nem!

- Az engem nem érdekel! Miféle ügy lehet az, ahol felmerülhet az elhunyt feleségem neve?!

- Érdekes ügy!

- Ne beszéljen rébuszokban! A megbízója nevét valóban nem köteles elárulni, de személyes érintettség okán jogom van megtudni, hogy miféle ügy az, amelyikbe belekeveredett a feleségem is! Beszéljen!

- Csak akkor vagyok hajlandó beszélni, ha alkut ajánl!

- Mit akar?

- Én elmondom, amit az ügyről tudni kell, ön pedig elenged!

Osilly úr gondolkodott egy ideig, majd bólintott.

- Rendben! Elengedem, ha beszél! De ha megtudom, hogy átvért, nagyon megbánhatja!

- Nem kell félnie, ügyész úr! Elmondom, amit tudni akar, de hangsúlyozom, hogy a megbízóm nevét nem árulom el!

- Jól van, ezen már túl vagyunk! Hallgatom!

Lentille úr beszélni kezdett.

- Az ügy, amin dolgozom, egy rég elhunyt személy élete körüli rejtélyek és furcsaságok okán indult el. A megbízóm megadta nekem egy elhunyt személy nevét, és egykori lakhelyét. Meg kellett tudnom, hogy ez a személy honnan származik, hol élt, hol és miért halt meg! Effélét!

- S miért?

- Az elhunyt személy körül rengeteg furcsaság történt!

- Konkrétan?

- Egy fiatal nőről van szó. Ez a hölgy férjnél volt, de a gyerek, amit megszült, tizenhárom hónappal azután született, hogy a férje elment! Tehát a gyerek, amit megszült, nem a férjétől van!

- És?

- A megbízó szeretné megtudni, hogy ki az apa!

- Ennyi?

- Ennyi! Miért? Nem elég?

- Nem! Hogy jön az ügyszó az én feleségem?!

- Egyszerűen! Ezt az elhunyt hölgyet lánykori nevén Elizabeth Merson-nak hívták. Az ön feleségének, Therese asszonynak volt a nővére!

- Komolyan beszél?!

- Halál komolyan.

- Értem! És a megbízó miért kíváncsi erre az elhunyt hölgyre?

- Pont azért, amit az imént említettem! Elizabeth Merson feleségül ment egy Jacques Flore nevű lovászmesterhez, de a hölgy gyermeke biológiailag nem lehet Jacques Flore fia, ugyanis a férfi a születéskor már több mint egy éve eltávozott! És felmerül a kérdés, hogy akkor az a fiú vajon kinek a gyereke? A megbízó szeretett volna az asszony családjának a nyomára akadni, és így jutottam el az ön feleségéhez, Therese asszonyhoz.

- Érthető! S a megbízó említette magának, hogy miért akarja ezt a titkot tudni?

- Nem! Én pedig nem is kérdeztem! Csak tettem, amivel megbízott!

- No persze! Ha ez a helyzet, akkor elmesélné nekem, hogy eddig miket tudott meg erről az ügyről?

- Én elmesélhetem! De ha az elhunyt hölgy az ön sógornője volt, akkor nyilván ön is tud róla!

- Ez hadd legyen az én dolgom!

- Jól van! Megtudtam, hogy a két lány, Elizabeth és Therese egy angol főúrnak, Lord Paul Mersonnak voltak a lányai. Amikor a jakobinusok kivégezték a házaspárt, a két gyerek egy gazdag családhoz került. Itt nem lehet tudni, mennyi ideig éltek. Ám az 1800-as évek elején Elizabeth már férjnél volt, az imént említett Jacques Flore-nak volt a neje, Liz Flore néven. Hogy mikor és milyen körülmények között házasodtak össze, azt nem tudni! Csak pletykák vannak ez ügyben.

- Miféle pletykák?

- Állítólag Jacques egyszer kicsit illuminált állapotban fecsegni kezdett a barátainak. Arról mesélt, hogy őket kényszerből adták össze, hogy elfedjenek egy rendkívül kínos ügyet, ami a két lányt örökbe fogadó családot érintette.

- Miféle kínos ügyről van szó?

- Jacques állítólag azt mesélte, hogy az arisztokrata család fia titkos szerelmi viszonyt folytatott Elizabeth-tel, de amikor ez a bonapartista érzelmű családfő fülébe jutott, haragra gerjedt. Hogy a fiát és Elizabeth-et elválassza egymástól, erővel arra kényszerítette a lányt, és a háznál dolgozó lovászmestert, Jacques Flore-t, hogy összeházasodjanak! Még egy házat is vett nekik, valahol Cassisban.

- Értem! És Elizabeth gyerekeről mit lehet tudni?

- Nem túl sokat, de a fogantatása az viszont igazi rejtély! Jacques egy idő után megelégedte ezt az életet, amit éltek, és elment Napóleon seregébe. Oda is veszett. Ám Liz Flore gyermeke több mint egy évvel később jött a világra, mint ahogy a férfi elment. Tehát nem ő volt az apa! Cassisban azt mesélik, hogy Liz a férje távozása után is tartotta a kapcsolatot a régi szerelmével, annak ellenére, hogy a családfő ezt ellenezte. Így valószínűsíthető, hogy ez az ismeretlen fiatalember a gyerek apja. De hogy ki lehet ő, azt nem tudni!

- Ennek az ismeretlen fiatalembernek a nevét nem sikerült lenyomoznia?

- Sajnos nem! Szinte mindenütt falakba ütköztem! Másrészt pedig úgy tűnik, hogy az érintett család minden bizonyítékot eltüntetett.

- Értem! S a megbízója hogyan bukkant rá erre az ügyre?

- Azt én nem tudhatom! De egy biztos! Liz Flore-nak a fia eltűnt, a húga, az ön neje, Therese asszony pedig 1831-ben meghalt. Így a hölgynek nincsenek élő rokonai! Valaki mégis visz a sírjára virágot! Illetve nem visz, hanem pénzért megrendeli, amit a temetőgondnokság a sírra tesz! Nyilván szemet szúrt valakinek, hogy a síron hogy lehetnek virágok, ha a hölgynek minden rokona meghalt!

- Most már világos! Ebből az következik, hogy az ön megbízója ismeri Liz Flore történetét és a sírját is látogatja.

- Ez valószínű, de én nem kérdeztem tőle. Nekem elég volt, hogy fizetett a

munkámért.

Osilly úr felsóhajtott.

- Ez különös ügy! Mivel nincs jogom ahhoz, hogy a megbízója kilétéről faggassam önt, valamint okot sem látok arra, hogy őrizetbe vegyem, úgy döntöttem, hogy elengedem magát!

- Na végre! - felelte Lentille úr. - Épp ideje volt!

A rendőrfőnök felállt, és kopogott az ajtó előtt várakozó két őrnek.

- Oldozzák el az urat, és engedjék szabadon! - rendelkezett.

A fegyveresek engedelmeskedtek, eloldozták a magánkopót, és elengedték.

A férfi szó nélkül távozott.

A rendőrfőnök és a főügyész egymásra nézett.

- Ez kényes ügy! - kezdte a rendőrfőnök. - Ha úgy kívánja, számíthat a diszkréciómra!

- Köszönöm! Épp ezt szerettem volna kérni! Ez az egész ügy nagyon furcsa! S kinek jut eszébe egy ilyen régi históriát most felkutatni? Ez rejtély!

- A megbízó személye lehet az ügy kulcsa!

- Én is pont erre gondoltam, rendőrfőnök úr! Jó lenne, ha az emberei rajta maradnának ezen a nyomozón! Talán elvezet minket a megbízóhoz, és akkor végre kiderülhetne, hogy ki akarja felbolygatni a családunk életét!

- Értem, Osilly úr! Figyeltetni fogom az illetőt!

- Rendben!

- Viszontlátásra!

- Viszlát!

A kihallgatás véget ért.

Huszonötödik fejezet - Carine sétája

Kora délután volt. Carine úgy döntött, hogy sétál egyet a gróf birtoka mögötti erdőben. A vörösés hajú lány sétája során befordult az egyik elhagyott és szűk erdei útra. Itt az erdő egyre sötétedett, és a külvilág egyre távolibbá vált. Csend lett, csak a szellő susogása, és a madarak éneke hallatszott. Carine lassan sétált. A másik kis ösvény felől egy férfi közeledett. Amint meglátta a lányt, köszöntötte.

- Jó napot, Carine!

- Üdvözlöm! - nézett fel meglepetten a lány. - Hát maga?!

A jövevény is mintha csodálkozott volna.

- A mi kis társaságunk ügye hozott ide! A gróf házát megfigyelés alatt tartjuk! De meglep, hogy magát itt látom, Marlyban! Azt hittem, hogy a rokonai házában fog lakni!

Carine a fejét rázta.

- Nem ott lakom! Most éppen itt van dolgom! S ez nekünk éppen jól jöhet!
- Miért?
- Mert most éppen „tűzközelben” vagyok! Már ha érti, hogy mire gondolok!
- Nem egészen!
- Mint tudja, a királyi főügyész, Osilly úr a távoli rokonom. Nem vérokon, de rokon! Éppen nála vagyok vendégségben!
- Ez rendben van, de akkor mit keres itt a Marly környékén?

A lány a férfit nézett.

- Osilly úr háza a múltkori viharban megrongálódott, és lakhatatlanná vált. Az egész épület felújítás alatt van. Ezért vagyunk most itt! Az egész család Servier grófnál lakik addig, amíg az épületet fel nem újítják.
- Maguk itt laknak, a grófi birtokon?
- Igen! S ez különösen jól jöhet a mozgalomnak! Ha jól tudom, a vezetőség éppen azon dolgozik, hogy Fernand bácsit és a grófot összeugrassza. Ez az alkalom kiváló lehet arra, hogy érdekes dolgokat figyeljek meg, esetleg olyan dolgokat, amiket felhasználhatunk majd az akciónkhoz!
- Ebben igaza van, Carine! - felelte az ismeretlen. - Jól jönne, ha időnként használható információkat is szállítana nekünk!

A lány a férfit nézett.

- Nem tudom, mit várnak tőlem, én eddig csak egy republikánus szimpatizáns voltam, de maguk már aktivistát csinálnának belőlem!
- Ha változást akarunk, akkor abból tevételesen is ki kell vennünk a részünket! Tegye ezt maga is! Szállítson nekünk felhasználható titkokat, információmorzsákat!
- Mit akarnak tudni?
- Bármit, ami meggyengítheti a királyság e két bástyájának a pozícióit.
- Ezt én is tudom! De egyelőre olyan információkat nem nagyon tudok szolgáltatni, amit felhasználhatnánk! A gróf üzleti ügyeiről semmit sem tudok, ezekről otthon szinte soha nem beszél.
- És a nevelt lánya?
- Adéle? Mi van vele?
- Róla derültek már ki titkok?
- Semmi! - rázta a fejét Carine. - Az a nő egy kellemes, kedves, visszafogott lány, semmi különös! Róla abszolút semmit nem tudtam meg! Miért?

A férfi a lányra nézett.

- Valami kínos, vagy elhallgatott dolog kellene, amit elhallgattak a világ, vagy egymás elől! Valami olyasmi, ami felhasználható mondjuk egy kis lejáratáshoz!
- Hát... Ez elég nehéz, mert a gróf tulajdonképpen feddhetetlen, semmi olyat nem tesz, vagy mond, ami felhasználható lenne. Fernand bácsi meg

már idős, ő meg pláne nem! Igaz, alig látom őt, mert reggel elmegy, és estefelé megjön.

A férfi csalódottan csóválta a fejét.

- Ez nem jó hír! Nincs valami szaftos szerelmi affér? A grófnak nincsenek eltitkolt szeretői, vagy ilyesmi? A pletykák már korábban tudni vélték, hogy Sabine vonzódik a grófhhoz, de ez csak pletyka szinten maradt! Bizonyítani senki sem tudta! Egy ilyen elég lehetne ahhoz, hogy a gróf és Osilly úr összevevessenek!

Carine elmosolyodott.

- Jó, hogy mondja! Néhány napja érdekes dolognak voltam a szemtanúja! A kastély napközben üres volt, szinte mindenki elment a városba. De a gróf és Sabine itthon voltak, s én is! Amikor unatkozom, nem bírok odafönn a kastélyban ülni, hanem elindulok ide az erdőbe sétálni! Így volt ez aznap is! Kijöttem sétálni, és órákig ballagtam az erdőben. Amikor elfáradtam, elindultam hazafelé. Már elértem a hátsó kapuhoz, és be is mentem volna, ha akkor nem látok meg egy érdekes jelenetet!

- Miféle jelenetet?

- Odakint, a parkban két embert láttam meg, elég bizalmas helyzetben!

- Kiket látott?

- Az a két ember Sabine volt, és a gróf!

- Valóban? És mit csináltak?

- Először csak egymásba karolva beszélgettek, de egy idő után megálltak egymással szemben, és valamiről nagyon bizalmasan kezdtek beszélgetni. Ahogy egymásra néztek, abból mindent ki lehetett olvasni! Egészen közel álltak egymáshoz. Látszott rajtuk, hogy nagyon szeretik egymást! Többször meg is simogatták a másikat, Sabine még a gróf arcát is! Csókot azt nem láttam! De egy idő után összeölelkeztek! Úgy álltak ott percekig! Csak amikor végre elmentek, akkor tudtam bemenni a kapun.

- Ez szép volt, Carine! Valami ilyesmit vártunk magától!

- Köszönöm! De azért nem igazán tudok örülni ennek a fejleménynek! Sabine mégiscsak egy rendes nő, és a gróf is remek ember!

- Valamit valamiért! Ezt az áldozatot meg kell hoznia, ha elkötelezett az ügyünk mellett!

- Az vagyok, de azért... ilyesmit felhasználni ellenük! Talán nem helyes!

- Ez már teljesen mindegy! Maga elvégezte a munkát, amit magára bízunk, ezért itt is van a fizetése! - felelte a férfi, és egy köteg bankjegyet nyújtott át a lánynak.

Carine elvette a bankókat, és eltette. Az ismeretlen férfi eltűnt a kis ösvényen, a lány pedig elindult visszafelé, a kastélykert hátsó kapujához.

Huszonhatodik fejezet - Vacsoraidő

A vacsoránál ismét összeült az egész nagy társaság. Az asztalnál a napi eseményekről folyt a beszélgetés.

- Carine! Te merre jártál ma? - kérdezte Sabine jókedvűen.

A vörös hajú lány felnézett a tányérjából.

- Délelőtt a mamával sétáltunk egy kicsit Párizs történelmi városrészeiben.

Délután pedig én egy jót sétáltam itt a parkerdőben!

- Ugye, milyen szép környék? - mosolygott rá Amelie.

- Igen, nagyon! Ha lehet, én többször is kimegyek!

- Miért ne? Ha jólesik! - felelte Amelie.

Most Ines néni találta meg a hangját.

- Drága Adéle! - fordult a hollófekete hajú lányhoz. - Igaz, hogy ön árva gyerekekkel foglalkozik?

Adéle bólintott.

- Igen! Tulajdonképpen az intézmény irányítását végzem, de időnként lemegyek a gyerekek közé, és foglalkozom velük!

- Ez nagyon szép dolog! - felelte a néni. - A családja biztosan büszke önre!

- Köszönöm! - felelte Adéle.

Pierre De Frane, az újságíró a többiekre emelte a tekintetét.

- Nem tudom, hogy önöknek mi a véleménye, de én arra gondoltam, hogy Carlos úr hírére jó lenne a köztudatban, s főleg az üzletemberek között jobban elterjeszteni!

- Mire gondol? Pierre? - nézett rá a gróf.

A fiatalember a barátjára nézett.

- Arra gondoltam, hogy készítenék egy nagyobb interjút Carrone úrral, mint az Almendra Mundo cég képviselőjével! Persze úgy, hogy a cég előnyeit minél jobban kihangsúlyozzuk!

- Nem rossz ötlet! - felelte Servier.

- Mit szól hozzá, édesapám? - nézett az idős férfitra Angelo.

A férfi felpillantott a tányérjából.

- Nem is mertem remélni, hogy eszükbe jutok! De természetesen örülök neki! A rendelkezésére állok, amikor gondolja, monsieur De Frane.

- Köszönöm, Carrone úr! - felelte Pierre. - Ha holnap nincs túl sok dolga, akkor beszélgethetünk!

- Miért ne? Holnap szombat lesz! S én a hétvégéken nem nagyon szoktam dolgozni, így lesz időm!

Adéle az apósára mosolygott.

- A jövő hétre tessék magát felkészíteni! Ugyanis nemsokára itt nálunk kerül megrendezésre a Keresztelő Szent-János napi bál! A ház tele lesz Párizs

leg híresebb embereivel! S ott aztán rengeteg üzletet köthet!

A férfi a menyére mosolygott.

- Azon leszek, Adéle! Remélem, összejön egy pár üzlet!

- Biztos, hogy összejön, Carrone úr! - nézett az öregre Servier. - Én még nem voltam olyan nagyszabású bálon, ahol ne kötöttem volna legalább három-négy új üzletet! S akik engem ismernek, azoknak mindenképpen ajánlani fogom önt!

- Köszönöm, Maximilien! Úgy látszik, tényleg megérte ide jönnöm!

- Mindenképpen, Carrone úr! - felelte a gróf, majd a vendégeire nézett.

- Elég nagy ez a kastély, de azért remélem, hogy a vendégeink nem unatkoznak! - mondta. - Nem venném a lelkemre, ha az unalom ölné meg a mindennapjaikat!

Sabine a férfit nevetett.

- Ó, ne aggódjon emiatt, Maximilien! Amikor itthon vagyok, de legfőképp este mindig olvasok! Én szinte falom a könyveket! A költözés során hoztunk magunkkal néhány ládányit!

- Az csak a töredéke annak, ami van, lányom! - szólalt meg Osilly úr.

- Nem baj! Még így is van elég! - felelte Sabine.

A gróf a nőre mosolygott.

- Ha esetleg kiolvasa mindet, és újabbakra vágyik, menjen csak be a könyvtárszobába, és ott is kedvére keresgélhet!

- Köszönöm, Maximilien! - kuncogott Sabine. - Lehet, hogy élni fogok vele!

- Csak tessék!

- Köszönöm!

- Ideadná valaki a sőt? - hallatta a hangját Gheron is.

- Tessék! - nyújtotta át neki Adéle.

- Á, köszönöm! - vette át a férfi.

Hermine a férjére nézett.

- Jaj, kedvesem! Már megint agyonsóz mindent! Egyszer még gutaütést fog kapni!

- Már miért kapnék?

Sabine a sógorára nézett.

- A doktorok szerint a sok só fogyasztása azt okozhat!

Gheron legyintett.

- Engem az nem különösebben érdekel! Egészséges vagyok, mint a makk!

- De azért a pisztolygolyó még önről sem pattant le, kedves sógor! - nézett rá Pierre.

Gheron a fiatalabb férfit nézett.

- Ön ezt mindig az orrom alá fogja dörgölni? Már lassan hét éve, hogy az a párbaj megtörtént, de még mindig téma?

- Persze, hogy az! - bólintott Pierre. - Ha valaki ilyen könnyedén veszi az életet, mint ön, akkor néha bajba kerülhet!

- Az lehet! De az a párbaj a kapitánnyal nem az én könnyelműségemen múlt, hanem egy alattomos hazugságon!

- Amit persze maga be is vett!

- Be, mert nem gondoltam volna, hogy a tábornok ekkora aljasságra képes!

- Képes ő még többre is, mint tudja! - válaszolt De Frane. - Amikor Adéle-t is elraboltatta, az már csak hab volt a tortán!

Sabine felpillantott a tányérjából.

- Én sohasem értettem azt az embert! Kompletten őrült volt, az már biztos!

- Az volt, de szerencsére már nincs vele gondunk! - sóhajtott fel Amélie.

A vacsora folytatódott, de a beszélgetés elakadt. Mindenki az ételt fogyasztotta, csak a gróf nem evett már semmit. Ült a helyén, és nézte a tizennégy fős társaságot. S ettől a látványtól a férfi szívét összeszorította valami. Egy olyan érzés, amit ő sem tudott megmagyarázni. Egyszerre volt jó és rossz. Jó volt, mert örömmel töltötte el, hogy a legjobb barátai, akiket nagyon szeretett, itt laknak náluk. De amikor arra gondolt, hogyha ez egyszer elmúlik, akkor szomorú lett tőle. Valamiért nagyon jólesett neki az Osilly család jelenléte, s még ő maga sem értette, hogy ez miért van így. Amióta a gróf számára kiderült, hogy rokoni szálak fűzik hozzájuk, ez az érzés csak erősödött. De ugyanakkor emésztette az, hogy ezt egyelőre nem fedheti föl előttük. Még nincs itt az ideje!

Sabine azonban észrevette Servier tekintetében a felhőt. Szinte érezte a férfi feszültségét, és magányosságát. Nem igazán tudta, hogy miért, de így volt.

- Mi baj van, Maximilien? - kérdezte tőle. - Szokatlanul csendes lett most hirtelen!

A férfi felnézett. A többiek is rápillantottak.

- Miből gondolja, hogy van valami, Sabine?

- Tudom! - felelte a nő. - Látom a szemében, hogy így van! Nem lenne jó, ha beszélne róla?

A gróf sóhajtott egyet.

- Igazából semmi különös. Csak elnéztem a mi kis társaságunkat, és annyira megfogott, hogy így együtt látok mindenkit, akit szeretek. Aztán eszembe jutott, hogy ennek egyszer vége lesz, és ettől elszomorodtam. Csak ennyi.

- Akkor ezek szerint örül neki, hogy itt lakunk? - mosolygott a férfitra Hermine is.

- Hát persze! - felelte Servier. - Önök nekem majdnem olyanok, mintha a családom lennének!

- Valóban? - kérdezte De Frane.

- Ezt pont ön kérdi, Pierre, akivel már annyi mindenben mentünk keresztül?

- Azért kérdeztem, mert bármilyen jó barátok is vagyunk, sohasem

gondoltam, hogy így érez a mi családunk iránt.

- Hát most már tudják.

Csend lett. Senki sem tudta, hogy mi történt a férfival. Vajon mi történhetett, hogy ez a vallomás így kibukott belőle? Mindenki csak találgatni tudott, csak két ember érezte, hogy különös dolgok zajlanak le a férfiban. Ez a két ember Amelie volt, a gróf felesége, és Sabine. A mindössze huszonhét éves fiatal nő maga sem értette, hogy mi történik vele! A férfi minden rezdülését érezte, és ő maga is megijedt ettől. Ha csak ránézett Maximilienre, érezte a férfi lelkivilágát. S ha Sabine jobban belegondolt, ez mindig is így volt. De miért? A nő tudta, hogy nem szabad többet éreznie a férfi iránt, mint barátság, mert több már nem lenne helyes! Amelie szíve a torkában dobogott, ő is pontosan érezte, hogy valami változás zajlik le a férjében. Maximilient az utóbbi időben nagyon sokszor látta egymagában üldögélni, és a semmibe bámulva gondolkodni. A grófné aggódott. Mi az a dolog, ami ennyire nyomasztja a férjét? Amelie látta a grófon, hogy a felszínen bármennyire is magabiztos, a lelke mélyén vívódik. De miért? A grófné érezte, hogy egy kis esti beszélgetés talán tisztázhatná a kérdéses dolgokat. S ez mindkettejüknek jót tenne.

Huszonhetedik fejezet - Servier tiika

Este volt. Servier és Amelie a pislákoló lámpa fényében feküdtek egymás mellett az ágyban. A férfi szótlánul feküdt, és a plafont bámulta. Amelie ismét megérezte rajta azt a furcsa szomorúságot, amit csak ritkán. De most szinte kézzel tapintható volt.

A nő oldalt fordult, átkarolta a férfit, és kedves hangon szólt hozzá.

- Mi baj van, szívem? Már egy ideje látom önön, hogy valami nyomasztja! Nem lenne jó, ha elmondaná? Talán könnyebb lenne!

A férfi megsimogatta Amelie arcát.

- Ön tényleg jól ismer engem, drágám! Valóban nyomaszt valami.

- És én tudhatok róla?

- Hát persze, hogy tudhat. Talán jobb is, hogy megosztom valakivel. Csak eddig még én sem igazán tudtam feldolgozni, hogy önnek is elmondjam.

- Én a felesége vagyok, Maximilien, és a gyermekeinek az anyja. Társak vagyunk mindenben! Mondja el!

A férfi felsóhajtott, és beszélni kezdett.

- Ez a dolog, amiről szó van, nem most kezdődött. Már évekkal ezelőtt.

Igaz, akkor csak eltemettem magamban, de ez év elején újból elővettem.

Utána kellett járnom valaminek, ami számomra nagyon fontos!

- Mi az a dolog?

- Az anyám, és a körülötte lévő néhány különös körülmény.

- Különös körülmények? Miről van szó?

A férfi fogdosni kezdte a nő lágy, selymes haját, miközben beszélt.

- Évekig nem jártam kint az anyám sírjánál, mert nem tudtam, hogy hol van eltemetve. De amikor végül megtudtam, évente többször is kijártam oda. És több furcsaságot vettem észre. A sírt rajtam kívül valaki gondozza, és virágot is visz rá. Hogy lehet ez, ha neki rajtam kívül nem volt más rokona?

- Ez tényleg furcsa. És nyomozni kezdett?

- Igen. Felfogadtam egy magánnyomozót, hogy nézzen utána az anyám, Liz Flore minden ügyének és élete körülményeinek.

- S a nyomozó talált valamit?

- Igen. Nem is keveset! S amiket megtudtam tőle, az több mint furcsa!

- Mik derültek ki? - kérdezte Amelie.

- Megtudtam, hogy édesanyám eredeti neve Elizabeth Merson volt, egy angol főúrnak, Lord Paul Mersonnak volt a nagyobbik lánya. Volt egy két évvel fiatalabb húga, őt Therese-nek hívták. A lord itt, Párizsban volt az angol nagykövet helyettese. Mivel royalisták voltak, a jakobinus diktatúra idején kivégezték őket. A két lány egy francia főúri családhoz került. Hogy kikhez, azt a mai napig sem tudtam kideríteni.

- Ez érdekes! - csodálkozott Amelie.

- De még csak most jön a java! Én annyit tudtam, hogy a szüleim, Jacques Flore és az anyám Cassisban éltek! Utána néztem, és ez így is volt! De amit nem lehet tudni, az az, hogy az anyám mikor és hol ment hozzá Jacques Flore-hoz. Sem a Marseille-i, sem pedig a Cassis-i anyakönyvi iratokban nincs semmi nyoma! De ennek ellenére házaspárokként költöztek Cassisba az 1800-as évek elején. Én 1803. július 1-én születtem. Itt jön az első furcsa körülmény!

- Micsoda?

- Az apám, Jacques Flore megelégette az örökös nyomorgást, és beállt Napóleon hadseregébe!

- És?

- Ez 1802. júniusában történt! Tizenhárom hónappal azelőtt, hogy én megszülettem!

- Húha!

- Ugye? Ha ez igaz, akkor nekem nem Jacques Flore az apám!

- Ez valószínűnek látszik! De hogy lehet ez? - kérdezte Amelie.

- Van egy valószínűsíthető igazság, amit annak idején Cassisban pletykáltak. Jacques és anyám a külvilág felé boldog párnak tündek, vagy legalábbis annak mutatták magukat. Egyesek viszont tudni vélték, hogy ez a házasság egyáltalán nem boldog, csak megjártsszák!

- De miért tettek volna ilyet? - csodálkozott a nő.

- Erre is van egy teória! Jacques mindenféle fizikai munkát végzett, és munka után többször elment a cimboráival egy kicsit iszogatni. Egyik nap kicsit kapatos állapotában fecsegni kezdett. Arról beszélt, hogy őket egymáshoz kényszerítették!

- Valóban?

- Úgy látszik! Az történt, hogy amikor Elizabeth és Therese a gazdag családkhoz került, anyám idővel szerelembe esett a család ifjú örökösével. Titokban tartották a kapcsolatukat, de egy nap rájött a családfő. Óriási botrány lett belőle! Egy bonapartista francia arisztokrata fia egy angol royalista lányával jöjjön össze? A családfő erről hallani sem akart! Dühében elválasztotta egymástól anyámat és a szerelmét. Erővel hozzákényszerítette a lovászmesterhez, Jacques Flore-hoz! Vett nekik egy házat Cassisban, és odaköltöztette őket, hogy távol legyenek tőlük. Az ügy lassan elfelejtődött. Ám jött az a kritikus időszak! Mivel a főúr megígérte, hogy ellátja pénzzel őket, csak hallgassanak az ügyről, egy ideig csend is volt. Am egy idő után a pénz elmaradt! Nem volt miből élni. Jacques írt egy fenyegető levelet a családfőnek, de hatástalan maradt a dolog. 1802-re Jacques megelégedte a nyomorgással, és elment! Beállt katonának, hogy a zsoldjából tarthassa el Lizt. Ám sajnos meghalt, és anyámnak nem maradt senkije. De 1803-ban megszülettem én! Ez meg hogy lehet? Nyilván nem a Szentlélek szállta meg!

- Lehet, hogy Jacques után volt valakije!

- Talán! De a környéken lakók ismét szolgáltak meglepetéssel. Azt mesélték, hogy Jacques távozása után anyámhoz időnként titokban estefelé mindig egy ismeretlen fiatalember járt. Ott töltötte az éjszakát, majd hajnalban távozott. Nyilván nem akarta, hogy felfedezzék. De a hajnalban kelők látták. Bár az arcát nem láthatták, mert rejtette, de biztos, hogy létezett!

- Ő lenne az apa? - gondolkodott hangosan Amelie.

- Nagyon valószínű! - felelte a férfi. - S bennem felmerült a kérdés, hogy esetleg nem a korábbi szerelme, az ifjú nemes járt-e hozzá!

- Ez könnyen lehet!

- Ugye? Ha ez igaz, akkor ő lehet az valódi apám! De ki ő? A nevét nem lehet tudni! Mivel a jakobinus diktatúra idején a hivatalos ügyek intézése kaotikus és hiányos volt, sajnos semmiféle hivatalos irat nem maradt arról, hogy melyik volt az a család, akik 1793-ban örökbe fogadták a két lányt. Így a fiatalember személye sem fedhető fel.

- Ez bizony furcsa eset! - felelte a nő. - És most mit szeretne tenni, Maximilien?

A férfi a felesége szemébe nézett.

- Az a baj, hogy nem tudom, mi legyen! Nem tudom, mert közben kiderültek újabb részletek is!

- Újabb részletek?

- Úgy van! Anyámról már csak annyit lehet tudni, amit én is tudtam. Megszült engem, de nem sokkal utána sajnos meghalt. Eltemették, és engem árvaházba adtak. Nekem viszont az jutott eszembe, hogy ha az anyám nyomán nem is, de a húga által utána lehet nézni az eseményeknek! Róla csak annyit lehetett tudni, hogy húszéves korában hozzáment egy férfihoz!

- És?

- Én elkezdtem nyomozni, illetve megbíztam a magánnyomozót, hogy nézzen utána minden Therese Merson nevű nőnek, akik abban az időben éltek. És nyomra is akadt!

- Megtudott valamit?

- De meg ám! Csakhogy ez már olyan dolog volt, amire nem számítottam, és most nem tudom, hogy miként kezeljem!

- Miért?

- Azért, mert a nyomozó megtudta, hogy az a Therese Merson nem más, mint Osilly úr elhunyt felesége!

- Valóban? - csodálkozott Amelie. - Erre én sem gondoltam volna! Pedig én ismertem Therese asszonyt! Nem sokkal azután halt meg, hogy az Osilly család és velük együtt én is Párizsba kerültünk. Ez engem is meglepett! Nem gondoltam volna, hogy Therese asszony azonos lehet az ön történetében szereplő Therese-zel!

A gróf a feleségére nézett.

- Akkor most már értheti, hogy miért vagyok gondban! Harminchét éves koromban tudom meg, hogy a két Osilly lány, Hermine és Sabine az unokatestvéreim!

- Ez jó dolog! - mosolygott a nő. - Mi a gond ezzel?

- Az a gond, hogy a kis magánnyomozásom során rájöttem, hogy Hermine és Sabine nem is tudják, hogy az anyjuknak volt egy nővére. Vajon miért nem? Esetleg Therese asszony nem beszélt a botrányba keveredett nővéréről, hogy elkerülje az intrikákat, s ezzel védje a családját? Ha így van, akkor én ki tudja, hogy mit szabadítanék el, ha felfedném a titkot! Lehet, hogy tönkremenne bele az Osilly család, ha kiderülne, hogy az ügyész úr sógornője törvénytelen gyereket hozott a világra! S ezt én nem akarom! Másrészt arra is gondoltam, hogy Osilly úr is tudott Liz-ről, de ő sem beszélt róla, pont amiatt, ami miatt a felesége sem! De ha ő is tudta, akkor viszont azt is kellett tudnia, hogy az ön egykori kedvese, Guillaume de Flore a rokona! Már ha sejtette, hogy Jacques fiáról van szó! S ha tudta, miért nem tett érte semmit?

- Húha! - sóhajtott egy nagyot a nő. - Ez tényleg nehéz ügy!
- Ugye? Most már érti, édesem, hogy min agyalok már hónapok óta!
- Arra gondoltam, hogy erről az egészből nem kellene tudnia az egész világnak! Elég, ha fölfedjük Osilly úr családjá előtt az igazságot, és akkor csak mi tudnánk róla, a szűkebb család!
- Én is gondoltam erre, de valami miatt mégsem tudom megtenni.
- Miért?
- Mert félek! Félek attól, hogy az Osilly család, akik így szeretnek engem, ahogyan most ismernek, másképp néznének rám, ha megtudnák az igazat. Tartok tőle, hogy ez az egész negatívan befolyásolná azt a nagyon jó barátságot, ami a két családot összetartja. És én nem szeretném elveszíteni őket! Másrészt az Osilly családban csak Sabine és Pierre tudják, hogy én Guillaume de Flore vagyok, a többiek nem! Főleg Osilly úr nem! Most állítsak nekik egy ilyen vallomással?
- Ebben van valami! - felelte Amelie. - Az ilyen nagy titkoknak nem mindig tesz jót, ha kiderülnek!
- Nem bizony! De néha úgy érzem, hogy legszívesebben elmondanám nekik! Ám ha felfedem az igazságot, akkor vajon nem fog-e Hermine és Sabine megharagudni az apjára, hogy ennyi ideig elhallgatta előlük, hogy volt egy nagynénjük, és egy unokatestvérük? Már ha Osilly úr egyáltalán tud a titkokról, s nem csak a felesége hallgatott róla.
- Ez bizony kacifántos ügy! - sóhajtott fel Amelie.
- Az bizony!
- Most mit tegyünk?
A férfi a feleségére nézett.
- Nekem még van egy kis teendőm ezzel kapcsolatban!
- Mi?
- Megtudtam, hogy anyámnak még Cassisban volt a birtokában egy értékes festmény, ami nagyon sokat ért, de ő nem volt hajlandó eladni! Inkább csak a házában tartogatta. De a halála után egy árverezésen valaki megvette a festményt. Számomra ez azért érdekes, mert a kép az anyámat és a húgát ábrázolja, még fiatalkorukban. S nekem minden vágyam az, hogy láthassam az édesanyámat! Úgy, ahogyan fiatal korában kinézett! Akkor, amikor engem a világra hozott.
Amelie megpuszította a férje arcát.
- Megértem önt, szerelmem! Hátha egyszer előkerül az a kép!
- Remélem!
- S most?
A férfi a nőre nézett.
- Egyelőre hallgassunk a dolgról! Én arra gondoltam, hogy most egy kicsit tapogatózom majd Osilly úrnál ebben az ügyben, de lehetőleg úgy, hogy ő

ne jöjjön rá. Aztán majd meglátjuk, mi történik!

- Rendben! - mosolygott Amelie. - Örülök, hogy elmondta, mi nyomasztja! Most már talán könnyebb lesz!

- Igen!

Amelie ásított.

- Én elálmosodtam! Elalszom, ha nem baj!

- Semmi baj, kicsim! Rám is rám fér az alvás! Jó éjt!

- Jó éjszakát! - felelte Amelie, és nemsokára már aludt is.

A férfi lecsavarta a lámpát, majd ő is behunyta a szemét. A telihold a kert felől bevilágított az ablakon, és fehér fényével beborította az ágyon fekvő két embert, mintha örködni akarna az álmuk felett.

Huszonyolcadik fejezet - A napló

A szomszéd szobában Sabine épp készülődött lefeküdni. Ám egyáltalán nem volt álmos, s a nő tudta, hogy ilyenkor mit kell tennie, hogy elálmosodjon. Csöndesen, hogy a férje föl ne ébredjen, leszállt az ágyról, és a sarokba lerakott ládához ment. Ebbe volt bepakolva otthonról negyvenötven könyv, melyeket innen-onnan összeszedtek még. Sabine letérdelt a láda mellé, felhajtotta a tetejét, és keresgélni kezdett benne. A nő az utóbbi időben fedezte fel magának az otthoni könyvek varázsát, s szinte mániákusan mindent elolvasott, ami a keze ügyébe került. Először egy botanikai kézikönyv került a kezébe, majd néhány régi újság is. A vastagabb könyvek mellett, a láda oldalába lecsúsztatva, egy valamivel vékonyabb könyv akadt Sabine kezébe. A nő elővette, és a besütő Hold fényénél megnézte. Egy kopott fedelű, inkább irkafüzetnek kinéző könyvecske volt. Sabine belelapozott. A füzet megsárgult lapjain kopott tintával írt kézírást pillantott meg. Az írás rögtön felkeltette Sabine érdeklődését. Az egész olyan volt, mint egy napló.

Sabine becsukta a láda fedelét, és az ágyhoz ment. Meggyújtotta az ágy melletti kis asztalkán a lámpát, befeküdt a paplan alá, és olvasni kezdett.

Therese Merson naplója

1795. augusztus 5.

Lassan már két éve, hogy T. úrénál lakunk. Elég jó itt lakni, de még mindig idegenek az emberek, a szokások. Nagyon furcsa, hogy az emberek itt polgártársnak szólítják egymást, nem pedig úgy, hogy hölgyem vagy uram! Elizabeth és én még mindig idegennek érezzük itt magunkat, s nagyon vágyunk vissza a mi Angliánkba! De tudjuk, hogy ez az idő sohasem jön

már el!

1795. október 12.

Ma két éve, hogy a mamáék meghaltak. A jakobinusok végezték ki őket! Azt hiszem, ezért mi örökre gyűlölni fogjuk a jakobinusokat! Bár a házigazdánk is szereti őket, de akkor nem értem, hogy miért vett minket magához. A mi családunk, a papa és a mama a királyt szolgálta, de nem a franciát, hanem az angolt! Mégis kénytelenek vagyunk távol élni a hazánktól.

1796. március 20.

Tegnap voltam tizenkét éves. Kár, hogy még csak ilyen fiatal vagyok, mert a fiatalúr észre sem vesz! Számára csak egy gyerek vagyok! De Elizabeth-et már időnként megnézi, ezt észrevettem! Persze, Lizzy már tizennyéves, már lassan nagylány lesz! Én pedig megmaradok kicsinek! Kár!

1796. május 15.

Tegnap reggel Lizzy, én, és a fiatalúr kilovagoltunk a tengerpartra. Kikötöttük a lovakat, felmáztunk a sziklákra, és onnan néztük a tengert. Gyönyörű látvány volt! Kint álltunk, és hagytuk, hogy a szél felborzolja a hajunkat. De nem maradhattunk sokáig! A vihar elég gyorsan közeledett, és a lovaink is idegesek voltak. Végül elindultunk lefelé a sziklákon, de Lizzy megcsúszott és elesett. Annyira megsérült, hogy nem tudott lábra állni. Végül a fiatalúr vette az ölébe és úgy vitte haza! Este kiderült, hogy Lizzy lába sajnos eltört. Kint volt a doktor, és sínbe tette a nővérem lábát.

1796. július 8.

Lizzy végre a saját lábára állhatott. De a boldogsága sajnos nem tartott sokáig! Kiderült, hogy a nővérem sánta. S a doktor szerint ez örök életére így marad. Ez szörnyű! Néhány év múlva, amikor eladósorba kerül, kinek fog így kelleni? Lizzy egész éjszaka sírt, még én, a húga sem tudtam őt megvigasztalni.

1796. augusztus 1.

Ma délelőtt furcsa dologra lettem figyelmes. Amikor a reggeli sétából hazatértem, érdekes dolgot láttam meg a szobánkban. A fiatalúr odabent volt, és Lizzyvel beszélgetett. Egymásra mosolyogtak, és fogdosták egymás kezét. Láthatóan jól érezték magukat! Én elrejtöttem a nagy könyvespolc mögött, nehogy észrevegyenek! Azt gondolom, nem helyes, hogy egy tizenkilenc éves, felnőtt fiatalember egy

tizennégy éves lánnyal flörtölgjön! Ez nem való! Egyébként is még túl korai! Én egyébként sem hiszem, hogy egy francia fiú elvehetne egy angol lányt.

1796. december 23.

Ma reggel megint történt egy csúnya kellemetlenség. Bricoler asszony átjött hozzánk látogatóba. T. úr utasításba adta nekünk, hogy jól kell kinéznünk, mert az asszonyság szigorú és régimódi. Mi mindent elkövettünk Lizzyvel, de annak a boszorkánynak semmi sem jó! Hogy áll rajtam a ruha, miért így fésülöm a hajam, satöbbi! De amikor meglátta, hogy Lizzy sántít, és ráadásul még balkezes is, teljesen elvörösödött a feje. Kijelentette, hogy ő ilyen torzszülöttel nem tartózkodik egy házban. Micsoda ostoba banya! Az asszonyság attól kezdve többé nem járt hozzánk. De T. úr ez után az eset után valamiért nagyon megutálta Lizzyt. Mindig tett rá valamilyen megjegyzést, amitől a nővérem mindig elsírta magát. Remélem, ez nem lesz mindig így!

1797. február 22.

Ma délután olyasmi történt, amitől teljesen megdöbbsentem! Lizzy és a fiatalúr ismét egymásra találtak, de sajnos nem voltak elég óvatosak! T. úr meglátta Lizzyt a saját fiával, kettesben. Éppen egymást ölelték. A háziúr ettől olyan dühbe jött, amit még sohasem láttam! Odalépett a saját fiához, és lekevert neki egy nagy pofont. Ezután szidalmazni kezdte Lizzyt, hogy csak egy ostoba angol csirke, aki rákapott a gazdag család egyetlen örökösére. A nővérem zokogva rohant ki a házból, és lélekszakadva szaladt a tengerpart felé. A fájdalom olyan erőt adott neki, hogy még a sántasága sem nagyon látszott. A fiatalúrral utána szaladtunk, nehogy leugorjon a magas szikláról! De Lizzy már odaért! Talán le is ugrott volna, ha a fiatalúr át nem öleli! Hálás vagyok neki, hogy megakadályozta, hogy Lizzy leveesse magát a szakadékba. De T. úréknál kitört a botrány! T. úr és a fia órákon át veszekedtek. A fiatalúr kijelentette, hogy szereti Lizzyt, és nem hagyja, hogy bántsák. T. úr azonnal elzavarta otthonról a fiát, de Angélique asszony nem bírta nézni, hogy a férje kitagadja a fiatalurat. Így aztán ha ideiglenesen is, de helyreállt a béke. Kínosan csöndes napok következtek ezután.

1797. június 1.

Ma reggel megint kilavagoltunk Lizzyvel. Az istállóhoz érve meglepetés ért bennünket. Egy új, fiatal lovász fogadott minket a hátsó udvarban. A fiatalúrral egyidős lehetett. Nagyon megnézett minket, ránk mosolygott, és be is mutatkozott.

- Hölgyeim! Jacques Flore vagyok! Az új lovászmester! Melyik lovat parancsolják?

Megmondom őszintén, nagyon furcsa volt, hogy egy fiatal férfi így beszél hozzánk! Főleg, ha szolgál! Nem mondom azt, hogy nem esett jól, de azért ezt mégsem illik! Mi végül kiválasztottuk a lovakat, és kilovagoltunk. Egész délelőtt kint voltunk a nyárfasornál.

1797. augusztus 16.

Ma délután csendes volt a nap. Lizzyvel kiültünk az udvarban egy karosszékbe, és olvastunk. Kellemes volt az idő. Már azt hittük, hogy végre ez a nap konfliktus nélkül telik el, de sajnos mára is jutott belőle. A lovász ma egy kicsit felöntött a garatra, és többet engedett meg magának, mint szabadott volna. Odajött hozzánk, és vigyorogva udvarolni próbált. Már ha azt udvarlásnak lehet nevezni! Ráadásul még le is tegezett! Mi nem igazán tudtuk, hogy miként reagáljunk rá, de szerencsére a fiatalúr most is közbeavatkozott. Szerencsére nem lett belőle verekedés, mert Flore úr elég részeg volt, és így nem nagyon tudott ökölharcba bocsátkozni. A fiatalúr elkapta a grabancánál fogva, és az istállóknál bevágta a szénába. Ezen mi Lizzyvel jót neveltünk, régen láttunk ilyen mulatságos jelenetet.

1798. február 25.

Kedves naplóm! Már régen írtam a lapjaidra, ennek az volt az oka, hogy a sok estély, meg fogadás, ami T. úréknál volt az utóbbi időkben, nem engedte, hogy írjak. De ma nagy esemény van! Lizzy tizenhat éves, és most először mehet bálba, ahová a fiatalúr kíséri el. Legrand gróf úréknál álarcosbált rendeznek. T. úr ezt nem igazán nézi jó szemmel, de Angélique asszonynak nem mer ellent mondani! Nagyon irigylem Lizzyt, bárcsak én is elmehetnék a bálba! De arra még várnom kell egy kis időt. Így kénytelen vagyok a napot itthon tölteni. Szerencsére Flore úr, a lovász, rám nem nagyon kíváncsi, mindig Lizzyt bámulja. Talán szerelmes belé? Könnyen lehet!

1798. április 4.

Ma furcsa beszélgetésnek voltam a fültanúja. Kint sétáltam a legelőn, Lizzy odabent aludt. Amikor visszajöttem a sétából, az istállók mögött mentem a ház felé. De meg kellett állnom, mert a marhák karámjánál két ember beszélgetett. A fiatalúr és a lovász. Lizzy volt a téma.

- Meg ne próbáljon közeledni Elizabeth felé! Érthető! - mordult fel a fiatalúr.

A lovász azonnal felelt.

- Az a lány nem a maga tulajdona, vicomte! Nem való magához! Az édesapja hallani sem akar arról, hogy maguk egy nap egybekeljenek!

- Ahhoz magának semmi köze!

- Már miért ne lenne?! Maga nyilván nem veheti el, úgyhogy marad az enyém!
- Eszébe ne jusson! Mi tudhat maga erről a lányról?
- Tetszik nekem! - felelte Flore úr.
- Az lehet, de én viszont szeretem! És egy nap el fogom venni feleségül!
- Azt kétem, az édesapja konokságát ismerve.
- Engem az apám cseppet sem érdekel! Ha kell, szembeszállok vele is!
- Én azt hiszem, hogy T. úr szívesebben adná hozzám Lizzyt, mint önhöz, vicomte! - felelte a lovász.

Én már nem bírtam tovább hallgatni ezt a beszélgetést, az istállót a másik oldalról megkerülve mentem föl a szobánkba. Lizzy ott volt. Leültünk egymás mellé, és hosszasan elbeszélgettünk. Szóba kerültek a mamáék, és a régi, szép életünk. Most viszont árvák voltunk, akiket ebben a házban csak megtűrték.

1798. június 20.

Ma ismét történt valami, ami felkavarta az unalmas hétköznapjainkat. Sajnos a fiatalúr összetűzésbe keveredett Bricoler asszonyoság legidősebb unokájával. Amikor a férfi meglátta Lizzyt a fiatalúr társaságában, gúnyos megjegyzéseket tett rá, sántasága miatt megvető hangon beszélt róla. Erre T. úr fia feldühödött, és a két fiatalúr verekedni kezdett. A vicomte egyre jobban szerelmes Lizzybe, és már nem tudja türtőztetni magát, ha a nővéremet bántják. De ez az incidens ismét T. úr fülébe jutott, és elővette a fiát, hogy a családot mások előtt szégyenbe hozza. Lizzy is megkapta a magáét, mert T. úr őt okolja azért, amiért a fia beleszeretett. Az úr egyenesen megtiltotta, hogy a vicomte találkozzon Lizzyvel. Ennek nem lesz jó vége.

1798. szeptember 1.

Hónapok óta nem történik semmi. Elszomorító a csend a házban. Lizzy el van keseredve. Az a szabadság, amit eddig kaptunk, mostanára eltűnt. Lizzy és a fiatalúr minden lépését figyelik, és egy percre sem engedik, hogy találkozzanak. A nővéremet nem engedik el itthonról, a vicomte így máshol sem tud találkozni vele titokban. Ez a helyzet egyre elkeserítőbb! Most mi lesz? Lizzyvel este a szobánkban elbeszélgettünk erről. Azt mondta, hogy ő más férfi nélkül nem tudna élni! Ha kell, elszökik vele! Én mondtam neki, hogy ne tegeyen ilyet, mert akkor én egyedül maradok. S így mi lesz velem?

1798. szeptember 5.

Ma bekövetkezett a legrosszabb, amitől tartottam. T. úr és Angelique asszony vendégségbe mentek. Én a szobában aludtam. Hangos kiabálásra

ébredtem föl. Hallottam, hogy T. úr a szolgálkkal kiabál.

- Hogy engedhették meg, hogy ez megtörténjen?! Miért nem figyeltek léggé?!

Kimentem a szobából, hogy megtudjam, mi ez az ordítózás. Amikor a háziak megláttak az ajtóban, megvetően néztek rám. Nem tudtam, mi ez! De hamarosan kiderült! Lizzy eltűnt! Elszökött a fiatalúrral! Ettől féltém! Most már tényleg egyedül maradok!

1798. szeptember 6.

Mindenki Lizzyt és T. úr fiát keresi. Nagy a felfordulás a ház környékén. A háziúr maga irányítja a keresést, nem akar szólni a hatóságoknak, mert fél, hogy a fiát letartóztatják a szöktetés miatt. A keresésnek estig semmi eredménye.

1798. szeptember 20.

Már két hete, hogy Lizzy eltűnt. A keresés eddig semmi eredményre nem vezetett. Vajon mi van a nővéremmel? A fiatalúr is vele van? Ha igen, akkor talán van még remény arra, hogy jól vannak. De sajnos eltelt egy újabb nap anélkül, hogy megtalálták volna őket.

1798. Szeptember 21.

Ma reggel ismét zsvajjra ébredtem. Kinéztem az ablakon, hogy lássam, miért ordítanak az udvaron. Egy kocsi állt be az udvarba, amiből négy ember szállt ki. T. úr és a lovász mellett ott volt Lizzy és a fiatalúr is! Megtalálták őket! Én nem tudtam türtőztetni magam, lerohantam a lépcsőn, és átöleltem Lizzyt.

- Lizzy, de jó, hogy itt vagy! - mondtam neki.

Az ő arca azonban fájdalmat tükrözött. Zokogott, ahogy átölelt. T. úr azonban teljesen kikelt magából. Torkaszakadtából ordított a fiára.

- Ez volt az utolsó alkalom, hogy ellentmondtal nekem, fiam! Nem tűröm, hogy ezzel a kis torz cseléddel töltsd az idődet! Ha még egyszer megtudom, hogy akár egymáshoz is értek, vagy netalán megint elszöknétek, én végeztem veled, fiam! Kitagadlak minden vagyonomból, és elzavarlak a háztól is! S akkor viheted magaddal a kis cselédedet!

-Te pedig kisasszony, nem maradhatsz itt! - mondta Lizzynek. - Jó lesz neked az apácák között! Ott majd legalább erkölcsöt tanulsz!

Amikor ezt meghallottam, majd megszakadt a szívem! El kell hagynom a testvéremet? Ez nem lehet!

Hiába ellenkeztem, ez sajnos bekövetkezett! Lizzyt kocsira ültették, és elvitték. Most már végképp egyedül maradtam.

1798. szeptember 25.

Ma délután kimentem az istállókhöz, és leültem az egyik padra a kertben. Olyan üres az életem! Lizzy távol van, és én nem tudok kivel beszélni. Csak egyvalaki hajlandó velem szóba állni. Flore úr, a lovász. Ma is odajött hozzám.

- Leülhetek? - kérdezte.

- Csak tessék!

Nézett rám, és a fejét csóválta.

- Nem szomorkodjon, kisasszony! A nővére jó helyen van!

- Lehet, de én nem láthatom!

- A zárdában vigyáznak rá!

- De attól olyan lesz, mint egy élő szobor! Én nem akarom, hogy az én Lizzymből olyan érzéketlen nő legyen, mint azok az apácák!

Flore úr felsőhajtott. Talán megsajnálta Lizzyt? Vagy engem?

Mindenesetre mostanában másképp viselkedik, mint régebben. Már nem látom inni, és a modora is javult. Most is egész emberi hangon szól hozzám.

- Ha bármiben segíthetek, csak szóljon, Therese kisasszony!

- Jó, majd szólok! - feleltem.

Ennyi volt a beszélgetésünk, ő felállt, és elment, hogy a munkáját végezze.

1798. október 8.

A mai napon jelentős változás állt be az életemben. A ház néhány alkalmazottja a segítségemre van. Flore úr felajánlotta, hogy segít kapcsolatot teremteni Lizzyvel. Én sajnos nem hagyhatom el a házat, de Flore úr és egy szolgálólány felajánlották, hogy eljuttatják a nővéremhez a levelet, ha írok neki, valamint Lizzy válaszlevelét is elhozzák nekem. Ez nagyon megható ajánlat! Flore úr az utóbbi időben nagyon megváltozott. Kedves és figyelmes, most már az emberi arcát mutatja. Ha ő nincs, én teljesen magamra maradtam volna. De az ajánlata nagyon jólesett. Írtam levelet Lizzynek, amiben sok mindenről beszámoltam neki. Remélem hamarosan választ kapok!

1798. október 14.

Ma megkaptam Lizzy válaszlevelét. Nem túl hosszú, de nekem nagyon sokat jelent!

„Kedves Therese!

Nagyon örültem, hogy levelet kaptam tőled! Ez itt sajnos tilos, de vannak itt a zárdában is olyanok, akik segítenek nekem! Úgy érzem, már mindent kibírok, mert látom a fényt az alagút végén! A kedvesemtől is kapok leveleket, és olyan, mint ha itt lenne mellettem! Szinte naponta jönnek a levelei, én is gyakran írok neki, csak attól félek, hogy a rendfőnök egyszer

megtudja, és akkor megbüntetnek! Néhány napja voltam tizenhét éves! Ez azt jelenti, hogy már csak egy évet kell kibírnom ezen a komor helyen, és ha nagykorú leszek, saját akaratomból elhagyhatom a zárdát, és hozzámehelek a szerelmemhez. Én kibírom ezt az egy évet, te is bírd ki, húgocskám!

Szerető nővéred: Lizzy”

1799. február 20.

T. úr és Angelique asszony ma bálba mentek. Így talán egy kicsit szabadabban mozoghatok a házban. T. úr az utóbbi időben már annyira mogorva, hogy a szolgálak is örülnek, ha elmegy itthonról. Ma sem nagyon törték magukat, hogy engem szigorúan fogjanak. Ennek köszönhetően ma alkalmam nyílt beszélni azzal a két emberrel, akik mindig is sokat törődtek velem és Lizzyvel. Flore úrral, és a vicomte-tal. Mint eddig is, most sem szándékozom leírni a fiatal gróf nevét, nehogy ezzel az írással bajba keverjem őt és a családját, ha ez a napló illetéktelen kezekbe kerülne. Ma, hosszú idő után először, alkalmam nyílt vele személyesen beszélni. Nagyon kedves és figyelmes fiatalember, nem csodálom, ha Lizzy beleszeretett. A fiatalúr elmondta nekem, hogy az a tervük, amit a nővérem is említett a levelében. Ha Lizzy betölti a tizennyolc évet, elhagyja a zárdát, és a vicomte feleségül veszi. A levelezést azonban gondosabban kell megoldani, mert a zárdában szigorodtak az ellenőrzések. Flore úr továbbra is biztosított róla, hogy segít a kapcsolattartásban. Ennyiben maradtunk.

1799. május 10.

Nagyon nagy baj van! Ma újabb levelet kaptam Lizzytől. Amitől féltünk, bekövetkezett! A titkos levelezésünket felfedezték. Nővérem a levelében mindenről beszámolt.

„Kedves húgom!

Nagy baj történt! Az zárdafőnök és az intézmény vezetősége rájött a titkos levelezésre! Ez még nem is lenne akkora baj, de erről tájékoztatták T. urat is. Óriási botrány lett belőle! Az úr megjelent ma a rendfőnöknél, és követelte, hogy engem hívassanak be. Ez meg is történt. Az úr olyan gyűlölettel nézett rám, amelyet még sohasem láttam. Úgy ordított velem, ahogy csak a torkán kifért. Nem értem, miért gyűlöl ennyire. De most igazán kimutatta a foga fehérjét! Kijelentette, hogy csak akkor lesz nyugta tőlem, ha nem leszek a fia közelében! Ha kell, erőszakkal is hozzáad valakihez, csakhogy elválasszon minket egymástól! Sőt! Konkrétan kijelentette, hogy ha megtagadom a házasságot, akkor tönkretesz minket, engem és téged is, Therese! Kirak téged is az utcára, és boldogulj, ahogy tudsz! Engem pedig a tébolydába zárat, ahonnan

sohasem szabadulhatok! Legalábbis addig, amíg ő él! S ha kell, a fiát is megfosztja minden jogától, örökségétől, és elzavarja a háztól! Most mit tegyek? A szívem szakad meg, ha el kell hagynom a szerelmemet! De most nem nézhetem csak a saját érdekeimet, s nem mondhatok ellent T. úrnak, mert akkor nemcsak magamat, hanem téged, és a szerelmemet is tönkreteszem! S ezt én nem akarom!

T. úr a hétvégig adott gondolkodási időt, s ha akkor is ellentmondok neki, akkor lépni fog.

Most mit tegyek?

Lizzy”

Amikor elolvastam ezt a levelet, olyan sírás jött rám, mint még soha! Meddig akarják még kihasználni a testvéremet? Valamit tennem kell!

1799. május 11.

Ma T. úr ismét elment a zárdába, a ház addig is csendes maradt. Ma ismét megjelent nálam a vicomte úr, és végtelen szomorúság látszott az arcán. Még sohasem láttam őt sírni, de most igen.

- Most mit tegyünk, Therese? - nézett rám. - Ha nem akarom, hogy a bolondok közé zárják Lizzy-t, el kell engednem őt!

- Nincs más lehetőség? - kérdeztem.

- Sajnos nincs! Ha Lizzy feleségül megy egy idegenhez, akit nyilvánvalóan az apám választ ki, akkor szabad lehet, de boldogtalan!

- Később nem lehet elválni?

- Sajnos nem! Nálunk erre nincs lehetőség!

- Akkor most mi lesz?

- Én tudom, hogy mit csináljunk! - szólalt meg egy hang mellettünk.

Flore úr volt az. Szemében végtelen sajnálatot láttam, ahogy rám nézett. Közelebb jött, és leült hozzánk.

- Ez egy megoldhatatlan helyzet, amit elérhetünk, az az, hogy könnyítsünk Lizzy és a vicomte dolgán!

- Mire gondolsz? - kérdezte a fiatalúr.

Flore úr kettőnkre nézett.

- Csak egyféleképpen érhetjük el, hogy önök ne szakadjanak el egymástól!

- Hogyan?

- Én hajlandó vagyok Lizzy-t feleségül venni! Elviszem magammal, távol T. úrtól, és mindentől, ami erre a helyre emlékezteti. Én pedig szavamot adom önnek, uram, hogy egy ujjal sem nyúlok a kedveséhez! Papíron ugyan a házastársam lesz, de önök akkor találkozhatnak, amikor csak akarnak. Nincs más megoldás!

- Hajlandó lenne ezt megtenni, Flore úr?

- Igen! T. úr engem is felvetett a lehetséges férjelöltek között. Gyorsan kell döntenünk, mert ha tévovázunk, az úr végül valaki idegenhez adja Lizzyt. Az ifjú vicomte lehajtotta a fejét, és csöndesen válaszolt.

- Legyen így!

- Rendben! Akkor jelezhetem az édesapjának, hogy hajlandó vagyok elvenni a hölgyet?

- Igen. Így lesz a legjobb.

A beszélgetésünk itt véget ért. Végtelen szomorúság borult a házra. Semmihez sincs kedvem! Ha arra gondolok, hogy még három évet kell várnom arra, hogy nagykorú legyek, akkor úgy érzem, ez az idő sohasem jön el. De Lizzy legalább távol lesz ettől a helytől, és talán még boldog is lesz...

A napló itt véget ért. Sabine nagyot sóhajtott. Torkát a sírás szorongatta, ahogy a naplót olvasta. Fogalma sem volt arról, hogy az édesanyjának ilyen titkai voltak, és arról sem tudott, hogy volt neki egy nővére is. S ami a naplóban olvasható volt, olyan személyes titkokat fedett föl, amik évtizedek óta el voltak temetve. Most, hogy előkerültek, Sabine nem tudta, hogy mitévő legyen. A naplóban szereplő lovász neve, Jacques Flore ismerősen csengett. Vajon van köze Amelie szerelméhez, Guillaume de Flore-hoz? S ezáltal Maximilienhez? Ha igen, akkor ez sok mindent megváltoztat. És vajon mi van az édesapjával? Mikor, hol, és milyen körülmények között ismerkedett meg a mamával? Vajon tudott róla, hogy élt valahol egy sógornője? Vagy előle is elhallgatták, hogy a múltat ne bolygassa senki?

- Apa sohasem tett említést Lizzyről! - gondolkodott Sabine. - Lehet, hogy fogalma sincs az egész csúnya ügyről!

Sabine becsukta a naplót, elrakta a holmijai közé, eloltotta a lámpát, és elaludt.

Huszonkilencedik fejezet - Jelentés

A viszonylag eseménytelen hétvége utáni hétfőn Servier ismét teljes erőbedobással vetette bele magát a munkájába. A banki irodájában tartózkodott, amikor a titkára jelentkezett.

- No, mi az? - nézett rá a gróf.

- Lentille úr van itt! - jelentette a titkár.

- Engedje be!

- Igenis! - felelte a titkár, és beengedte a láthatóan ideges magánszimatot.

- Jó reggelt, Lentille úr! - szóltította meg Servier.

- Jó reggelt, gróf úr! - felelte a nyomozó.

A gróf látta, hogy a nyomozó ideges, sejtette, hogy valami baj lehet.

- Mitől ilyen ideges, Lentille úr? - mutatott az egyik fotel felé a gróf.

A nyomozó leült, miközben a grófhöz beszélt.

- Van egy kis baj, gróf úr! Vagy talán nem is olyan kicsi!

Servier leült a férfival szemközt, és ránézett.

- Baj? A nyomozással kapcsolatosan?

- Igen! Amikor Therese Merson után kezdtem nyomozni, még nem tudtam, hogy a hölgy Osilly úr felesége volt. Ám a szaglászásom felkeltette az ügyész úr, és embereinek az érdeklődését, bevittek Osilly úr irodájába, és egy kicsit megszorogattak!

- Megverték?

- Á, dehogya! Csak éppen megfenyegettek, hogy köztisztviselő elleni kémkedés gyanújával letartóztatnak, mivel Therese asszony után nyomoztam!

- És?

- Be kellett bizonyítanom, hogy ez nem állja meg a helyét! De ezt csak úgy tudtam megtenni, ha elmondtam nekik, hogy nekem fogalmam sem volt arról, hogy ki is ez a Therese Merson! Hogy én egy másik nyomozást folytattam, amiben csak véletlenül merült fel a hölgy neve!

- Értem! - bólintott Servier. - Akkor, ha jól sejttem, ön sok mindent kitalált Osilly úrnak!

A nyomozó bólintott.

- El kellett mondanom, hogy mi az az ügy, amiben nyomozást folytatok! Muszáj volt, gróf úr! De csak az ügyről beszéltem, az ön nevét nem említettem!

- Nem baj, Lentille úr! Talán jobb is így! Ez legalább egy kicsit felgyorsítja az eseményeket, és felkavarja az állóvizet! De mondja csak! Osilly úr pontosan miket akart tudni?

- Tulajdonképpen mindent, ami az üggyel kapcsolatos. Hogy miért nyomozok Therese Merson után. Én elmondtam, hogy a hölgy nővére érdekelt, de hozzá a húgán keresztül próbáltam eljutni.

- Értem! Tehát Osilly úr tudja, hogy volt a feleségének egy Liz nevű nővére?

- Ezt nem tudni! Kérdezgetett róla, hogy miért nyomozok Liz után! Én elmondtam neki, hogy az elhunyt hölgy sírját gondozzák, miközben közeli rokona egy sem él! S megjegyeztem neki, hogy miért kérdezget engem! Ha az elhunyt hölgy a sógornője volt, akkor tudnia kellett róla!

- S mit mondott Osilly úr?

- Azt, hogy semmi közöm az ő dolgaihoz! S így nem tudnám megmondani, hogy tudott-e a felesége nővéréről, vagy sem! De sok éves nyomozói

szimatom azt súgja, hogy ezzel az ügygel valami nagy dologba nyúltunk!

- Gondolja?

- Igen! Az ügyész úr láthatóan feszült volt. S ahogy egyre több, általam megtudott részletet fedtem föl előtte, úgy vált egyre idegesebbé!

- Értem! S utána?

- Amikor kihallgattak, és megtudták, amit akartak, elengedtek.

- Csak úgy simán?

- Igen. Miért?

A gróf a nyomozóra nézett.

- Ha csak így simán elengedték, akkor nagyon valószínű, hogy valaki követte magát.

- Gondolja?

- Persze! Nyilván érdekli őket, hogy ki is lehet a megbízó!

A nyomozó a grófra tekintett.

- Ha követtek, akkor nyilván azt is látták, hogy én a Servier bank épületébe jöttem be!

- Nagyon valószínű!

- S akkor most mi legyen?

A gróf legyintett.

- Ezzel semmi gond! Ha már így alakult, akkor ezzel élni kell! Ön most egyelőre ne csináljon semmit! Így is rengeteget tudott meg nekem, ami még hátravan, azt én magam intézem el! Ön persze megkapja a jutalékát, ahogy megbeszéltük. Menjen le a földszintre, s ott a 6-os szobában megkapja a pénzt!

- Értem, uram! - felelte a nyomozó. - De... nem lesz nekem ebből az egészből bajom?

Servier nemet intett a fejével.

- Nem! Az ügyészségnek nem az ön személye az érdekes, hanem a megbízóé!

- Ez igaz, de ha követtek, akkor már tudják, hogy kinek dolgozom.

- Ne foglalkozzon vele! Ez az ügy nem fog kikerülni az ügyészségről! A rendőrség meg pláne nem fog vele foglalkozni! Túl sok kényes részlet bújík meg mögötte ahhoz, hogy nagy hírverést csapjanak körülötte!

- Értem! Akkor én megyek! - felelte a nyomozó, és felállt.

Servier kezét fogott vele, és elgondolkodva nézte, ahogy a férfi távozik.

Harmincadik fejezet - A két nővér

Délután volt. Osilly úr két lánya, Hermine és Sabine már a kastélyban

voltak, Sabine hazaért a városból, Hermine pedig a sétájából.

Sabine-t nagyon foglalkoztatták azok az események, amiket az anyja fiatalkori naplójában olvasott. Olyan titkokat rejtett az az írás, amikről a nőnek fogalma sem volt. Úgy érezte, ezt meg kell osztania a nővérel. Három óra után kimentek a parkba, és leültek az egyik padra. Amikor végre egyedül maradtak, Sabine Hermine-re nézett.

- Kérdezhetek valamit?

- Persze! Miért? - nézett rá a nővére.

- Hát mert... olyan furcsának találom, hogy édesanyánk családjáról, rokonairól semmit sem tudunk!

- Ez igaz! Ez valahogy mindig olyan került téma volt a családukban. Én pedig nem firtattam soha, sem apát, sem pedig anyát.

- S tudsz valamit a mama családjáról?

- Nem sokat. Miért?

- Azért, mert állandóan az foglalkoztat, hogy nálunk ez miért volt olyan került téma!

- Gondolod, hogy van ennek valami oka?

- Igen. De hogy mi, azt csak sejttem. Ám a mama családjáról semmit sem tudunk.

Hermine széttárta a karját.

- Túl sokat én sem tudok. Úgy tűnik, mintha valamikor édesanyánk emlegette volna, hogy a szüleit kivégezték a jakobinusok, és ezért fájdalmas neki erről beszélni.

- Ez érthető! És másról nem beszélt neked?

- Nem. De miért kérdezed?

Sabine komolyan nézett a nővére szemébe.

- Van valami baj? - kérdezte Hermine.

- Nem is tudom, hogy baj-e, vagy nem, de... Mondd csak, Hermine, te tudtál arról, hogy édesanyánknak volt egy nővére?

Hermine nagyon elcsodálkozott.

- Nem. Ezt honnan veszed? S biztos ez?

- Igen! - bólintott Sabine, és átnyújtotta a kis könyvecskét Hermine-nek.

- Ez micsoda? - kérdezte a nő.

- A mama fiatalkori naplója. Egy régi láda alján találtam meg, sok ócska holmi között. Olvasd el!

Hermine átvette a könyvecskét, és olvasni kezdte. A szíve a torkában dobogott, érezte, hogy olyan dolgokat fog megtudni, amikről eddig fogalma sem volt. S ahogy egyre haladt előre a történetben, úgy kezdett összezavarodni.

- Mi ez? És miért történt? S a mama miért hallgatott róla? És mi van a mama nővérel? - száguldoztak Hermine gondolatai.

Amikor a végére ért, Hermine arca vörös volt az izgalomtól.

- Hű! Ez... megrázó történet. Ezt én sohasem gondoltam volna! A mama erről miért nem beszélt?

- Talán mert fájdalmas lett volna neki erről beszélni. Vagy Elizabeth jó hírért akarta védeni ezzel.

- Az könnyen lehet. De akkor még ott van a kérdés, hogy merre van a mama nővére? Él még? S ha igen, akkor hol? És miért nem keresett meg soha minket? Vagy a mama őt? - gondolkodott hangosan Hermine.

Sabine szőke haját felkavarta a szél, ahogy felpillantott.

- Van egy olyan érzésem, hogy itt van még valami, amit nem tudunk!

- Gondolod?

- Igen. Mondd csak! Nem ismerős neked valahonnan a naplóban szereplő lovászmester neve, aki Elizabeth-et elvette?

- Most, hogy mondom! Hogy is hívták?

- Jacques Flore.

- Flore. Ez a név elég ritka.

- Úgy van! S akkor kicsi a valószínűsége, hogy olyan sok embernek legyen ugyanolyan neve.

- De... Amelie vőlegényének, Guillaume de Flore-nak is ez volt a családneve! - élénkült meg Hermine.

- Igen.

- De attól még nem biztos, hogy a rokona lett volna. Bár lehet. Ezt már úgysem lehet kideríteni.

- Az apja lenne?

- Akár az is. De ezt ma már nem igazán lehet megtudni. Talán Amelie tudná!

Sabine Hermine felé fordult, és a szemébe nézett.

- Tudod... én nem szoktam mások magánügyeibe belefolyni, de most úgy érzem, hogy kivételt kellene tennem!

- Ezt hogy érted?

Sabine felsóhajtott.

- Nekem is tudomásom van egy titokról, ami látszólag nincs összefüggésben a mama titkával, de most már egyre inkább az az érzésem, hogy ugyanarról a dologról van szó!

- Mire gondolsz?

- Erről nem szívesen beszélek, mert... akit érint, azt az embert szeretem, becsülöm, és fontos nekem, hogy a barátomnak érezzem! Másrészt ez a dolog egy kicsit felboríthatja a mi családi életünket is! Mert ha a naplóban szereplő Jacques Flore valóban Guillaume apja, vagy rokona, akkor ez... vajon hogyan érinti majd Amelie-t, és legfőképp az apánkat, aki... egykor annak az ügyésznek volt a munkatársa, akik annak idején elítélték őt.

- De Amelie tisztában van vele, hogy a papa abban az ügyben nem játszott szerepet! - felelte Hermine.

- Ez igaz, de... van itt még más is.

- Micsoda?

- Maximilien!

Hermine csodálkozó képet vágott.

- Ő? De hogyan? Ezt nem értem!

Sabine ismét a nővére szemébe nézett.

- Nem tudom, hogy Maximilien nem haragszik-e meg rám, hogy erről beszélek neked, de... Jaj, Istenem!

- Mi baj van?

- Semmi, csak... nem akartam senkinek sem elárulni, hogy... Maximilien eredeti neve Guillaume de Flore!

Hermine nagyon elcsodálkozott.

- Ez lehetetlen! Hiszen...

Sabine a fejét rázta.

- Nem! Nem halt meg! Él! Nagyon is él! Hét évvel ezelőtt ezért tért vissza Párizsba!

- Honnan tudod?

- A sok apró jelből kikövetkeztettem. Eleinte csak egy érzés volt, de végül úgy alakult, hogy Amelie és Maximilien is megerősítette a dolgot.

- Te jó ég! - sóhajtott fel Hermine. - Ez sok mindent megváltoztat, és sok mindent meg is magyaráz! Főleg a múltból!

- Igen! - bólintott Sabine. - Legrand tábornok ügye, Belloc afférja nem véletlenül derült ki hét évvel ezelőtt!

- S ez biztos?

- Igen.

- Akkor Amelie nem véletlenül ment hozzá Maximilienhez olyan gyorsan, alig három hónap alatt! Felismerte őt!

- Pontosan! - bólintott Sabine.

- És a többiek? - gondolkodott hangosan Hermine. - Már mint Legrand, Henri és Belloc? Ők is tudták?

- Nem hinném. Bár lehet, hogy Henri Subiat rájött. De a másik kettő nem! De mindegy is! Most nem erről van szó!

- Igaz! És erről ki tud rajtunk kívül?

- Egy páran. Mi ketten, Angelo, Adéle, valamint Pierre, és Amelie. Senki más.

- Értem. Akkor jobb, ha a papa egyelőre nem tud semmiről!

- Egyetértek! - felelte Sabine. - Már csak azért is, mert ez még nem minden!

- Megijesztesz, Sabine! Mi van még?

Sabine a nővére nézett.

- Mint említettem, elképzelhetőnek tartom, hogy a mama naplójában szereplő férfi azonos Maximilien apjával.

- S ezt miből gondolod? Az apja nevét nem tudjuk!

- Azt valóban nem, de ha összevág egy másik dologgal, akkor már elgondolkodtató.

- Mire gondolsz?

Sabine felsóhajtott.

- Egyvalamiben biztos vagyok. Maximilien édesanyját Elizabeth-nek hívták. Tudom, mert erről már többször is beszélt. S ha ő eredetileg a Flore családnevet viselte, akkor az apja is ugyanilyen nevet kellett, hogy viseljen!

- Ez igaz!

- Ugye? S épp ezért valószínű, hogy róla van szó! Minden egybevág. Van egy Elizabeth nevű fiatal nő, aki hozzámegy egy Flore vezetéknevű férfihoz.

- Tényleg! Akkor ez...

- Ez azt jelenti, hogy Maximilien de Servier gróf a mi unokatestvérünk.

Hermine a hűgára nézett.

- Így van! De akkor... Maximilien miért nem említette soha?

- Lehet, hogy ő sem tud róla! Pont azért, amiért mi sem tudunk! A mama sohasem beszélt a hűgáról! Elizabeth pedig nem is beszélhetett, mert ha jól tudom, ő meghalt nem sokkal a szülés után!

- Ez valószínű!

- Hát igen! Lehet, hogy nem is tudja, hogy az édesanyjának volt egy hűga.

Hermine hirtelen elgondolkodott valamin.

- De... lehet, hogy...

- Mi?

- Talán tud valamit!

- Miből gondolod?

Hermine a kastély felé nézett.

- Valamelyik nap, amikor mindenki a városban volt, én itthon voltam, és a nappaliban kézimunkáztam. Egyszer csak bejött Maximilien, és beszélgetni kezdtünk. Láttam rajta, hogy nagyon bántja valami. Rá is kérdeztem.

- És?

- Azt mondta, hogy az édesanyjára gondol. S hogy nem ismerte őt soha.

- Értem.

Hermine folytatta.

- Aztán érdeklődni kezdett a mi édesanyánk után. Kérdezgette, hogy milyen volt, hogy nézett ki, meg ilyesmik. Aztán az is érdekelt, hogy a ti esküvőtökön a mama rokonai miért nem voltak ott.

- És te?

- Én azt feleltem, hogy a mamának nincsenek élő rokonai, sem testvére,

senkije. Nem mondhattam mást, mert akkor még nem tudtam azt, amit most.

- Ez világos! - bólintott Sabine. - De vajon miért kérdezősködött a mama felől?

- Talán ő is tud valamit, de nem tudja, hogy mi is!

- Könnyen lehet! Ez különös! Vajon honnan tudhat a mamáról, és a rokoni kapcsolatról?

- Talán idősebb emberektől, akik meséltek neki a régmúlt időkről! Az öregek sokszor csinálnak ilyesmit!

- Ez igaz! - felelte Sabine. - De ha ez így van, akkor most válaszút elé kerülünk! És sok kérdés merül fel! Először is: Apa miért nem beszélt nekünk soha Elizabeth-ről? Tud róla egyáltalán? Vagy ha semmiről sem tud, akkor a mama miért hallgatta el előle? Miért kellett ezt a rokoni kapcsolatot titokban tartani?

- Talán a szégyen miatt! - felelte Hermine. - A mama nyilván nem akarta, hogy kiderüljön a nővére kínos afférja!

- Valószínű! Itt most már csak egyvalami adhatja meg a választ a sok kérdésre!

- Mégpedig?

- Tudnunk kellene, hogy a naplóban említett T. úr vajon ki lehet?

- Igen, de ez szinte lehetetlen! Azt sem tudjuk, hogy ez a T betű a keresztnév, vagy pedig a vezetéknév jelöli! A mama talán nem is véletlenül írta így a naplóját! Félt, hogy ha a nevek kiderülnek, akkor abból baj lehet!

- Igazad van! - felelte Hermine. - Szerintem beszéljünk Maximiliennel! Sabine bólintott.

- Igen, beszélünk kell! De nem nyíltan, a többiek előtt, hanem csak akkor, ha mi hárman vagyunk ott! S ráadásul még az is gondot okoz, hogy a papa nem tudja, hogy Maximilien kicsoda!

- Tényleg! - fintorgott Hermine. - Ez baj! Ez a sok új információ túl sok lenne neki! Nekünk is sok! Most mit csináljunk?

Sabine elgondolkodott.

- Én arra gondoltam, hogy... egyelőre ne beszéljünk a dologról senkinek! Csak tapogatózzunk Maximiliennél, hogy vajon miket tudhat, és azokat honnan tudja!

- Jól van! De ezt hogyan tervezed végrehajtani?

- Csak lassan óvatosan! Kerülőúton!

- Talán bejön! De amilyen éles eszű ember, lehet, hogy rájön a szándékunkra.

Sabine a nővéreire pillantott.

- Ha rákérdez, akkor nincs más hátra, mint kitálalni. Egy a lényeg! Apát

egyelőre ki kell hagyni mindenből! Nem akarom felzaklatni.

- Akkor Maximilien kilétét is hallgassuk el előle?

- Igen! Mindenképp! Egyelőre legalábbis!

- Értem! S ha beigazolódik a Maximilien és közöttünk lévő rokon kapcsolat?

- Még nem tudom, hogy mit tegyünk! - felelte Sabine. - Egyelőre derítsük ki, hogy igaz-e dolog, és ezt csak Maximilien keresztül tudhatjuk meg! Aztán majd meglátjuk!

- Jól van! - felelte Hermine.

A két nő üldögélt még odakint, s ahogy érezték maguk körül a kastélykert hangulatát, gondolataik és érzéseik különféle utakra vitték őket.

VÉGE A HARMADIK RÉSZNEK

NEGYEDIK RÉSZ

Harmincegyedik fejezet - Fordulatok

Eljött az este. Most is, mint mindig, együtt vacsorázott a nagyszámú társaság. Mindenki el volt foglalva az evéssel, de a két nő, Hermine és Sabine nem tudták függetleníteni magukat a délutáni beszélgetésüktől, és lopva, minduntalan a gróft nézték. A fejükben egész idő alatt a közöttük lévő lehetséges rokonság járt. Tudták, hogy valamikor és valahogy el kell kezdeniük a dolgok feltárását, de ezen a vacsorán túl sokan voltak, s így nem volt megfelelő a pillanat. Várni kellett rá, hogy végre hármásban beszélhessenek. Erre most nem volt idő, a beszélgetés fonala másfelé fordult.

A gróf barátjára, De Frane-ra pillantott.

- Ha jól emlékszem, Pierre, ön azt mondta a minap, hogy holnap nincs semmi dolga!

- Így van! - felelte a fiatal férfi. - Csak félek a semmittevéstől! Nem nagyon szeretek csak ülni és bámulni magam elé!

- Remek! Ha van kedve, velem jöhetne holnap Chantilly-be.

- Miért ne! Valami fontos dolga akad ott?

- Igen! Tulajdonképpen egy értékes dolog után kutatok, aminek az útját Chantilly városáig tudtam követni! S jó lenne, ha ebben a nyomozásban segítségemre lenne valaki!

De Frane elmosolyodott.

- Ó, Maximilien! Tudja, hogy én kapható vagyok minden efféle akcióra! Tudhatok róla, hogy mi az az értékes dolog, amit keresünk?

A gróf bólintott.

- Hát persze! Egy festmény!

- Egy festmény?

- Úgy van!

- Talán valami reneszánsz remekmű? - kérdezte Sabine.

- Ó, dehogya! Egy egyszerű romantikus életkép. A festmény önmagában tulajdonképpen nem túl értékes, de számomra nagyon fontos!

- Miért? - kérdezte Hermine.

A gróf egy nagy levegőt vett, és utána felelt.

- Ez a kép azért olyan fontos nekem, mert családi vonatkozása van. Az édesanyámat ábrázolja fiatalkorában.

- Az édesanyját? - kapta fel erre a mondatra a fejét Sabine.

- Igen!

A fiatal nő érezte, hogy a beszélgetés most ingoványos talajra érkezett, s ezért csak burkoltan fogalmazva tette föl a kérdéseit a grófnak, tudva, hogy Servier titkát nem sokan tudják, köztük az édesapja sem.

- Nem túl sokat beszélt eddig az édesanyjáról, Maximilien! - nézett a férfitra Sabine.

- Túl sok mindent nem is mondhatok! Nem ismertem őt. Meghalt, amikor még csecsemő voltam.

- Nem is tudja, hogy nézett ki? - nézett a grófra Gheron úr.

- Nem! Legalábbis képen sem láttam még őt soha. Csak emberek elmondásaiból tudom, hogy milyen is volt. Egyelőre nem sokat mondhatok. Talán csak annyit, hogy szőke volt, és Elizabeth-nek hívták.

Ez az utolsó mondat az ügyész fülét is megütötte, de végül nem tulajdonított neki jelentőséget. Sabine és Hermine pillantása egymásra villant, mert ebben a néhány mondatban igazolást véltek felfedezni az elképzelésükről. Az Elizabeth név csak erősítette a két nő információit. Anélkül, hogy egymásra néztek volna, mindketten tudták, hogy ebben a témában mélyebbre nem szabad egyelőre ásni, mert ahhoz túl sokan vannak jelen, és ez veszélyes is lehet.

Szerencsére a gróf is gyorsan váltott témát.

- Nem is kérdeztem önt, ügyész úr, hogy mi újság a Mercanti-féle nyomozás ügyében?

Osilly úr a grófra nézett.

- Egyelőre nem túl sok. De talán van egy használható nyom!

- Micsoda?

- Ez a felelőtlen itáliai nemrég találkozott a börtönből szabadult Bousqué-val. A rendőrfőnök kopói szerint többször is találkoztak, és egy fontainebleau-i házba mentek. A nyomozók elfogták Bousqué-t, és holnap reggel kihallgatom.

- Nocsak! Újból összeállt volna a díszes társaság? - gondolkodott hangosan Servier.

- Talán! De akkor valaminek történnie kellett, ha Mercanti meghalt!

- Ez igaz!

Az utóbbi mondatokra Adéle, Amélie és Sabine is felkapta a fejét.

- Mercanti meghalt? - kérdezte Amélie.

- Igen! - bólintott Osilly úr. - Nemrég találták meg a holttestét.

- És Bousqué úr? - kérdezte ijedten Adéle.

- Nemrég szabadult a hatéves börtönbüntetéséből. S most azért kell kihallgatnunk, mert nemrég Mercanti társaságában látták.

- Ez várható volt! - felelte Amélie. - De van itt még valami! Valami, ami fontos lehet!

- Ezzel az üggyel kapcsolatban? - kérdezte az ügyész.

- Igen! - bólintott Amelie. - Nem akartunk beszélni erről, nehogy ismét összetűzés legyen belőle, de ha így állnak a dolgok, akkor azt hiszem, el kell mesélnem egy esetet, ami nemrég történt a városban, Adèle-lal, Sabine-nal és velem!

- Mi történt? - kérdezte a gróf.

A nő a társaságra nézett, és beszélni kezdett.

- Éppen hazafelé készülődtünk, amikor összefutottunk Mercantival.

- Hol?

- A Tuillériák kertjében.

- Mit akart?

- Elég furcsán viselkedett. Gúnyos és pökhendi volt. Rákérdeztem, hogy mit akar!

- És?

- Azt felelte, hogy kapcsolatban áll bizonyos körökkel, akiknek nagyon nem tetszik az Osilly és a Servier család barátsága, és majd tesznek róla, hogy ez megszakadjon.

- Ez különös! - felelte a gróf. - Valahogy nem illik a képbe Bousqué!

- Mire gondol? - kérdezte Osilly úr.

- Arra, hogy Bousqué egy magányos farkas. Neki csak rövid távú tervei vannak, nem néz messzire előre. S ráadásul ahhoz nem elég okos, hogy efféle szervezkedésekben részt vegyen. Lehet, hogy tud valamit, de nem hinném, hogy benne lenne valamiféle érdekcsoportban.

- Gondolja?

- Igen.

- Akkor is! Miért találkoztak?

- Talán Mercanti úgy gondolta, hogy Bousqué-t fel tudja használni valamire. Akár a saját céljaira, vagy akár egy érdekcsoportéra. Bousqué elég könnyen rávehető olyan dolgokra, amiktől mások ódzkodnak.

- És Mercanti?

- Ő sokkal okosabb! Akárhik is azok az emberek, akikről Mercanti a hölgyeknek beszélt, nem holmi útonállókból álló csoport!

- Miből gondolja?

- Abból, hogy Mercanti meghalt.

- Hogyhogy?

A gróf az ügyészre nézett.

- Nézze! Akit valami hátsó szándék vezérel, és valakit vagy valakiket el akar intézni, az nem szereti, ha a szándékairól bárki tud, vagy aki tud, az fecseg. És azért lássuk csak be! Mi ketten, elég nagykutya vagyunk ahhoz, hogy holmi kis zsványcsapat fenje ránk a fogát. Ha itt bárkinek is ellenére van ez a barátság, ami a két családot összeköti, akkor az csakis a felsőbb körökbe tartozhat!

- Gondolja?

- Igen.

- És Mercanti? Hogy jön a képbe?

A gróf töltött magának italt.

- Valószínűsítem, hogy Mercanti ismerte ezt a csoportot, akik emögött állnak, de mint a hölgyek példája is mutatja, nem bírta a nyelvével, és kifecsegte, hogy vannak, akiknek nem tetszik a két család barátsága. Ezt pedig szerették volna titokban tartani!

- És ezért eltették láb alól.

- Pontosan.

- És Bousqué?

- Szerintem ő csak egy olyan ember lett volna a csoportban, aki elvégzi a piszkos munkákat. Valószínű, hogy a csoport tagjait nem is ismeri.

- Könnyen lehet! - felelte az ügyész. - De holnap a kihallgatáson talán megtudok valami érdekeset.

- Remélem! - felelte a gróf.

A vacsora folytatódott. Adéle az apósára mosolygott.

- Carlos úr! Van valami programja holnapra? - kérdezte.

A férfi bólintott.

- Természetesen! Angelo-val elmegyünk néhány helyre, ahol érdeklük a vásárlókat az Almendra Mundo cég termékei. Amióta híre kelt, hogy itt tartózkodom, a Servier családnál, hirtelen egy tucat jelzés érkezett, hogy üzletet szeretnének kötni velem! Úgyhogy az elkövetkezendő néhány napban sűrű lesz a programom!

- Ez remek hír! - mosolygott Adéle.

- Az bizony! - felelte Carlos úr. - Máskor egy hónapban nem jön össze ennyi, mint most néhány nap alatt!

- Ezek szerint érdemes volt elfogadnia a meghívásomat! - nevetett rá a gróf.

- Hogyne! Eleinte csak azt hittem, hogy sima üzleti körúton leszek, de amikor találkoztam a fiammal, új erőre kaptam!

- Ennek örülök!

- Bárcsak a nejem is itt lehetne, és láthatná ezt az egészet! - sóhajtott fel Carlos úr. - De amikor elindultam otthonról, nem számítottam rá, hogy találkozom itt a fiammal!

- Nincsenek áthághatatlan akadályok! - felelte a gróf.

- Gondolja?

- Hát persze.

Pierre De Frane a spanyol férfit nevetett.

- Ha jobban ismerné Maximiliént, akkor biztosan megfordulna a fejében, hogy egy nap felbukkan itt a kedves neje.

- Hogyhogy?

- Úgy, hogy az én barátom hajlamos meglepetéseket okozni a barátainak.
- Valóban?
- Úgy van!

A vacsora folytatódott tovább, s jóízű beszélgetések zárták le a napot.

Harmincketedik fejezet - Bousqué története

Osilly úr fürkésző pillantást vetett az előtte ülő férfira.

- Bousqué úr! Tudja, hogy miért hozattam önt ide?
- Nem tudom, ügyész úr!
- Gondolkodjon!
- Nem tudom, hogy mit akar tőlem! A börtönbüntetésemet már letöltöttem!
- Az igaz! De engem most nem ez érdekel! Mi köze van önnek Giuseppe di Mercanti úrhoz?
- Ő... az egykori munkaadóm.
- Ezt én is tudom! Aznap, amikor maga elhagyta a börtönt, maguk ketten találkoztak! Miért?

Bousqué megtörölte a homlokát.

- Amikor kiléptem a börtön kapuján, a következő sarkon ő már ott állt, és leszólított. Beszélni akart velem.
- Elmondta magának, hogy mit akart?
- Igen, de ehhez el kell még mondanom mást is. Tudja, amikor én börtönbe kerültem, azt Servier gróf feljelentésének köszönhetem. A mostohalányom, Adéle nála dolgozott szobalányként. Elkövettem néhány ostoba hibát. Állandóan részegeskedtem, és elszedtem a pénzt Adéle-től. Ez a gróf fülébe jutott, és elhatározta, hogy a pártfogásába veszi a lányt. A pénzem egyre fogyott, és szükségem lett volna rá. Az akkori munkaadóm Mercanti úr volt. Azt mondta, hogy ha elintézem, hogy Adéle az övé legyen, akkor jókora összeget kapok. Idővel észrevettem, hogy Mercantinak esze ágában sincs teljesíteni az ígérését, még akkor sem, ha kiszolgáltatom neki Adéle-t. Így aztán ez a terv ugrott. S amikor a pénzem már végképp elfogyott, bolond fejjel megkerestem Adéle-t, és sajnos összevissza vertem, hogy pénzt követeljek. Ma már szégyellem, de akkor nem láttam más kiutat. Ezért csuktak le. Innen a rossz kapcsolat a gróffal, és ezzel kapcsolatos az is, ami miatt nemrég fölkeresett.

- Miről volt szó?

Bousqué felsóhajtott.

- Amikor Mercanti megkeresett, azt mondta, hogy el akarja rendezni a számlát a gróffal, és ismer egy embert, aki olyan társaságba tartozik,

akiknek a segítségével le lehet rombolni Servier gróf házasságát, és az önök családjainak a barátságát. Rá akart beszélni, hogy segítsék neki ebben. Nem akartam bajba keveredni, de nemet mondani sem mertem, így aztán beleegyeztem, hogy elvigyen engem a Fontainebleau-ben lévő házába, és ott összeismertessen engem azzal az ismerőseivel.

- S aztán? Mi történt?

Bousqué folytatta.

- El is mentünk hozzá. Találkoztunk azzal a férfival, akiről beszélt nekem.

- Értem! És miről beszéltek?

- Ez a férfi, olyan középkorú, elég tájékozottnak tűnt az arisztokraták világát illetően, s felvázolta, hogy tönkre lehet tenni a két család közötti kapcsolatot.

- Miket mondott?

- Hát...

- Nos?

- Először hosszan ecsetelte, hogy Servierrel óvatosnak kell lennünk.

- Miért?

- Azért, mert a gróf hatalmas, befolyásos ember, és a keze messzire él. S állítólag nagyon agyafűrt. Úgy intézi a dolgait, hogy semmit nem lehet látni rajta, miközben az ember háta mögött cselekszik. S ezért nehéz lesz őt kikezdeni.

- Értem! Elárulta ez a férfi, hogy ő miért vesz részt ebben az ügyben?

- Igen! Azt mondta, hogy egy magas rangú ember szolgálatában áll, és neki teljesít megbízásokat. Van egy csoport, akik azon munkálkodnak, hogy önöket, kettejüket tönkretegyék.

Osilly úr összeráncolta a homlokát. A kíváncsisága egyre csak nőtt, de nemcsak Bousqué története miatt, hanem azért is, mert most kezdte úgy érezni, hogy veszélyes ellenfelekre akadt. S erről Bousqué által sok mindent megtudhat. Zavaró és különös dolog volt ez, de az ügyész folytatta tovább a kikérdezést.

- Bemutatkozott magának ez az ember?

- Igen! Csak a vezetéknevét tudom. Tailleur néven mutatkozott be.

- S milyen volt? Hogy nézett ki?

- Középkorú, szakállas, bajszos.

Osilly úr elgondolkodott, majd ismét a férfihoz szólt.

- Elmondta magának, hogy mi a terv?

- Nem. Csak annyit, hogyha velük tartunk, akkor gazdagok lehetünk, és befolyásos barátaink lehetnek.

- És még?

- Semmi másról nem volt szó.

- Találkozott vele utána?

Bousqué a fejét rázta.

- Nem. Bár azt mondták, hogy majd hívnak, ha kellek, de többé már nem hívtak vissza.

- Egyszer sem?

- Egyszer sem! Úgy gondolom, hogy csak arra keltem volna nekik, hogy majd helyettük végzem el a munka piszkosabb részét. De amikor odafönt megváltozott a koncepció, én már nem keltem.

Az ügyész fejében örült táncot jártak a gondolatok. Kérdezgette még egy ideig Bousqué, de újat már nem tudott meg tőle. Így hát el kellett engednie.

Harmincharmadik fejezet - A Galéria

Ugyanebben az időben Servier gróf és barátja, Pierre De Frane Chantilly központjában megálltak a fogatukkal, ahol a grótot az embere, Lentille úr várta. A két férfi kiszállt, és az út mentén ácsorgó nyomozóhoz lépett.

- Üdvözlöm, gróf úr! - köszönt előre Lentille úr.

- Jó napot! - fogott vele kezét a gróf, majd De Frane felé intett.

- Bemutatom a barátomat, Pierre De Frane urat. Ő pedig egy segítóm, Lentille úr!

- Örülök, hogy megismerhetem, uram! - nyújtotta a kezét a magánnyomozó. Pierre kezét fogott vele.

- Én is örülök!

A bemutatkozás után a gróf az emberére nézett.

- Nos, Lentille úr? A telegráf jelentésében ön azt üzente nekem, hogy a kérdéses kép nyomára akadt!

- Igen, gróf úr! Egy gyűjtő-kereskedő tulajdonában van, az üzlete a Rue de Paris 175. szám alatt található.

- Látta ön a képet?

- Igen, uram! Pontosan olyan, mint amilyennek ön leírta!

- Értem! Akkor mindenképp meg kell szereznem!

De Frane a barátjára pillantott.

- Nagyon fontos lehet önnek az a kép, Maximilien!

- Fontos is, Pierre! Elvégre az anyámat ábrázolja!

- És biztos benne, hogy ez az a kép?

- Nagyon valószínű! A kép egykor az anyám tulajdonát képezte, de a halála után elárverezték. Mivel én még sohasem láttam az anyámat, éppen ezért kell nekem az a festmény!

- Ez érthető!

- Na látja! Akkor induljunk! Jöjjön ön is, Lentille úr!

A három férfi beszállt a hintóba, és elindultak. Az odafelé tartó úton a gróf egy szót sem szólt, De Frane látta rajta, hogy mi dúl a férfi lelkében. Feszült volt, és elgondolkodó. Csak bámult kifelé a kocsis ablakán, és hallgatott. Az út nem volt túl hosszú, jó tíz perc múlva meg is érkeztek. Az üzlet fölött nagy tábla állt. Rajta a „Nuage galéria és festménykereskedés” felirat.

Servier és De Frane kiszálltak, Lentille úr maradt a kocsiban. A két barát belépett a nem túl tágas üzletbe. Egy eladópuh fogadta őket, a polcokon csak kisebb csecsebecsék, tenyérnyi képek voltak kirakva. Balra viszont egy ajtó nyílt, amely fölé ki volt írva, hogy: Kiállítóterem.

A jövevények körülnéztek, de egyelőre nem volt ott senki. Végül hátulról, egy raktárszerű helyiségből előjött a tulajdonos. Idős ember volt, legalább hatvanöt-hetven éves.

- Üdvözlöm önöket, uraim! - köszönt. - Miben segíthetek?

- Ön a tulajdonos? - kérdezte a gróf.

- Igen, uram! Michel Nuage vagyok! Festményt, vagy egyéb régiséget szeretnének vásárolni?

- Minket csak egyetlen festmény érdekel! - felelte a gróf. - Tudtommal ez a festmény az ön tulajdonában van! Két fiatal lányt ábrázol, egy virágoskertben.

- Óh, igen! Itt van, a galériában! Meg is mutatom önöknek!

- Mathilde! Amíg az urakkal a galériába megyek, te addig legyél itt helyettem!

- Jól van! Megyek! - hangzott egy kelletlen női hang odabentről.

A három férfi nem várta meg, hogy a hang tulajdonosa kijöjjön, bementek a galériába. Egy kis folyosó következett, majd egy balra nyíló ajtón át egy tágasabb terembe jutottak. Az utca felőli nagy ablakokon fény áradt be, megvilágítva a falakon látható képeket.

Servier és De Frane körülnézett. Kisebb-nagyobb festmények borították a falakat.

A galéria tulajdonosa a helyiség túlsó sarkába vezette őket. Ott állt a festmény, a maga teljes valójában. Egy nagy állókép volt, aranyozott keretben.

- Íme, itt van a kép! - mutatott a festményre a tulaj.

A két férfi nem felelt neki, csak a képet bámulták. A gróf szemét meresztette a még most is élénk színű festményre, amelyen ott állt a két fiatal lány. Mögöttük virágoskert, kezükben egy-egy sárga virág. A két, tizenöt-tizenhat év körüli szőke lányka, arcán a fiatalság naivitásával nézett vissza rájuk. A gróf közelebb lépett, és nagyokat sóhajtva bámult a képre. Pierre látta rajta, hogy megindítja a látvány, látta a férfi szemében a csillogást. Mivel még sohasem látta a barátját sírni, most nem tudta, hogy mit kellene tennie!

Végül a gróf hangját hallotta.

- Nézze, Pierre! Nézze meg jól ezt a képet! Jöjjön ide!

De Frane közelebb lépett.

- Nézze meg a két lányt!

Pierre csak most vette először igazán szemügyre a két lányalakot. Alaposan megnézte őket, és szinte észre sem vette, hogy a légzése gyorsul.

- Látja? - hangzott Servier újabb kérdése.

- Igen.

- Meglepő, ugye? Mit lát?

- Hát... nem tudom, hogy jól ítélem-e meg, de...

- De mindkét lányban a saját feleségét, Sabine-t véli felfedezni!

- Igen! Ez hihetetlen! Hogy lehet ez?

Servier nem nézett Pierre-re, úgy felelt neki.

- A kép címe: A Merson nővérek

- Mi? A Merson nő... vérek?

- Úgy van!

- De... Sabine édesanyját... lánykori nevén tényleg Therese Merson-nak hívták!

- Igen.

- És a másik lány? Ő...?

- Ő az én anyám. Elizabeth Merson.

- Elizabeth Merson? Ez hihetetlen! Akkor ön...

- Igen. Hermine és Sabine az unokatestvéreim. Rokonok vagyunk.

- Ez... hűha... igencsak meglepett!

- Engem is, Pierre, higgye el!

- És... mióta tudja?

- Talán csak egy hete.

- Hogyhogy?

A gróf végre a barátja felé fordult.

- Mint tudja, én nem ismertem az anyámat, meghalt, nem sokkal a születésem után. Semmit sem tudtam a rokonságomról. Sem az anyámról, sem pedig az apámról. Néhány éve kezdtem el a dolgok után nézni, amikor felfedeztem, hogy az anyám sírjára valaki friss virágot tesz. Hogy lehet ez, ha rajtam kívül nincs senki rokona? Ez kezdett el foglalkoztatni.

- És?

- Végül megtudtam, hogy valaki megbízásból tetet virágot a sírra.

- Megbízásból?

- Igen. Párizsból valaki rendszeresen fizet a temetőgondnokságnak, hogy gondozza a sírt. Hogy ki ez az ismeretlen, azt nem tudni.

- Ez furcsa. De miért titkolózik ez a valaki? Mi oka lenne rá?

- Nagyon is sok! Ennek a történetnek ugyanis itt még nincs vége!

- Tényleg?

- Igen. Tudja, Pierre, én 1803. július 1-én születtem. Az apám, pontosabban akit az apámnak hittem, már tizenhárom hónappal korábban, 1802. júniusában elment a hadseregbe. Többé vissza sem tért. Innen már egyértelműen jön a következő kérdés.

- Hát igen! Hogy születhetett meg ön 1803. júliusában, ha az apja már előző év júniusában elment?!

- Így van! Ebből az következik, hogy nekem nem Jacques Flore-nak hívták az apámat. Valaki másnak vagyok a fia!

- Húha! Ez már komoly dolog!

- Látja? Ezért kezdtem el nyomozni! Először ki akartam deríteni, hogy milyenek voltak az anyám kapcsolatai. Így tudtam meg, hogy angol volt, és hogy volt egy két évvel fiatalabb húga. A két lánynak a szüleit 1793-ban kivégezték a jakobinusok. Így kerültek gondnokság alá, egy ismeretlen nemesi családhoz. Hogy melyikhez, annak sajnos semmi nyoma nincs a hivatalos aktákban. Valaki mindet eltüntette!

- De miért?

- Azért, mert valószínűleg kínos dolgok történtek a családnál. A szóbeszéd szerint a háziúr fia beleszeretett az idősebb lányba, Elizabeth-be. De az apa erről hallani sem akart, és hogy anyámat elválassa a fiától, erővel hozzákényszerítette Jacques Flore-hoz, akit eddig az apámnak hittem. Elköltöztette őket Cassisba, és ott éltek. De Jacques Flore megelégedte a pénztelenséget és a megalázottságot, és elment zsoldosnak. Ott hagyta magára az anyámat. De a szóbeszéd szerint anyámat időnként meglátogatta egy ismeretlen fiatalember, este érkezett, és hajnalban távozott.

- Ó lenne az ön apja?

- Valószínű!

- De ki lehetett?

- Ki tudja! Talán az a fiatalember, akiről az imént beszéltem. Mivel az apja miatt nem találkozhatott a szerelmével, ezért titokban csinálták.

- Ez valószínű. De vajon ki ő?

- Én is ezen töröm már a fejem régóta. De erre vonatkozólag nincs semmi nyom. Semmi!

- Ez döbbenetes történet! Csak azt nem értem, hogy Osilly úrék miért nem tudtak Therese asszony nővéréről, és a gyerekeiről?

- Nem is tudom. Ez az egész olyan zavaros. Arra tudok gondolni, hogy Therese asszony nem akarta kitergetni a családi szennyest, és az egész családjá előtt eltitkolta, hogy van egy nővére. Osilly úrék valószínűleg nem is tudtak erről az egésztől!

- De Therese asszony nyilván nem hagyta magára a testvérét! Biztosan kapcsolatban volt vele!

- Valószínű! Ha így is van, azt annyira titokban csinálta, hogy még a

családja sem sejtett semmit! Aztán amikor megszülettem, anyám meghalt. Így az egész okafogyottá vált.

- De Therese asszony örökbe fogadhatta volna önt!
- Igen, de valamiért mégsem tette! Hogy miért, az is örök rejtély.
- Ez különös. És megdöbbentő.

Servier a barátjára nézett.

- Most már tudja, Pierre, hogy miért hoztam el önt erre az útra! Ezt a festményt elhozhattam volna egyedül is, de így alkalom nyílt arra, hogy megismerje a történetemet. Otthon erre nem lett volna lehetőség.

- Értem. És most? Az otthoniaknak mondjunk valamit?

- Egyelőre ne! A képet elviszem haza, és majd csak akkor mutatom meg Sabine-nak és Hermine-nek, amikor úgy érzem, hogy itt az ideje.

- Igaza van!
- Gondolom, nem is kell kérnem, hogy ez a dolog maradjon kettőnk között.
- Bízhat bennem, Maximilien!
- Köszönöm!

A két férfi végül megegyezett a tulajdonossal, és a képpel együtt indultak haza, Párizsba.

Harmincnegyedik fejezet - Meglepő fordulat

Néhány órával azután, hogy Osilly úr kihallgatta Bousqué-t, újabb vendége volt az irodájában. A rendőrfőnök.

Az ügyész felállt a helyéről, és kezét fogott vele.

- Jöjjön csak be, rendőrfőnök úr! - köszöntötte a férfit.
- Jó napot, Osilly úr! - felelte a férfi, és leült a neki felkínált székre.
- Mi járatban van itt? - nézett rá az ügyész.
- A múltkori ügy miatt!
- Melyikre gondol?
- Arra, amikor elkaptuk az ön családja után szaglászó magánymozót!

Akkor megállapodtunk, hogy követjük őt, hogy kivel találkozik.

- Értem! Tehát eredménnyel jártak?
- Úgy van!

- Ez nagyszerű hír! Mit találtak?

A rendőrfőnök az ügyészre nézett.

- Ez a dolog elég érdekes! És egyben kínos is.
- Miért?
- Ha elmondom, meg fogja érteni.
- Hallgatom!

- Amikor legutóbb elengedtük innen a férfit, először még nem tett semmi különöset, hanem hazament. Ám nem sokkal ezután egy kocsit bérelt, és elindult a Rivoli utcába.

- A Rivoli utcába?

- Igen. S nem is akárhová! A Servier bank épületébe!

- Ez biztos?

- Igen. Teljesen biztos.

- Ez furcsa!

- Valóban!

- S mit csinált ott?

- Egyenesen felment a gróf irodájába! Bent volt egy rövid ideig, majd elhagyta az irodát, és lement egy másikba. A pénzügyi osztály főnöki irodájába. Ha a feltételezések igaznak bizonyulnak, akkor valószínűnek tartom, hogy ott vette föl a honoráriumát.

- Úgy néz ki! - felelte az ügyész. - Ez az egész roppant furcsa! Miért nyomozna a családom után pont Servier gróf, hiszen a barátom már évek óta! S egyébként is! Honnan tudott a feleségem nővéréről, ha még én sem tudtam, hogy létezett! Ez számomra új! Nem értem!

A rendőrfőnök Osilly úrra nézett.

- A felesége sohasem beszélt önnek a testvéréről?

- Nem! Most hallottam erről először!

- Ha a magánnyomozó igazat beszélt, akkor Therese asszony azért nem beszélt senkinek a testvéréről, mert valószínűleg sejtette, hogy a gyerek nem a férjtől van. S talán így akarta önöket védeni.

- Gondolom!

- Azért Servier gróf úr szerepe ebben az ügyben elég furcsa! - jegyezte meg a rendőrfőnök. - Ha jól emlékszem, ez már a második ügy, amelyben Guillaume de Flore kapcsán felmerül a neve! Ha a magánnyomozó igazat beszélt, akkor Elizabeth asszony egy Jacques Flore nevű férfinak volt a felesége. A gyerekek így lett a neve Guillaume de Flore! Még akkor is, ha valószínűleg nem Jacques Flore fia volt!

- Igen!

- Ugye? Hét évvel ezelőtt a gróf oroszlánrészt vállalt Jean Legrand, Marc de Belloc és Henri Subiat leleplezésében. Ők voltak azok, akik hamis vádak alapján elítéltették Guillaume de Flore-t. És a gróf most megint összefüggésbe hozható vele! Ez különös! Egyébként is! Az 1833-as tevékenységét sem értettem! Miért tette?

- Amelie miatt! Mint tudja, Guillaume de Flore egykor Servier grófné vőlegénye volt. S a gróf miatta tette ezt az egészszet. Így ugyanis Amelie lelkéről levette a terhet, mert csak így lehetett végre boldog vele.

- Hát igen! Akkor ez tiszta. De ez a mostani eset? Valahogy nem illik a

képbe. Ha nem tudnám, hogy Guillaume de Flore meghalt, akkor azt hinném, hogy a gróf azonos vele! S most szeretné végleg lezárni a múltat! Ön mit gondol?

Osilly úr vállat vont.

- Nem is tudom! Ez olyan kényelmetlen nekem! Hogy nyomozhatok a legjobb barátom ellen?

- És ha mégis ő Guillaume de Flore?

- Ha ő az, akkor érthető, hogy miért cselekszik így.

A rendőrfőnök felállt.

- Ez már nem az én dolgom, ügyész úr. Ha Servier gróf azonos Guillaume de Flore-ral, az semmin sem változtat. Ártatlan, és jogerősen. Másrészt úgy gondolom, hogy ez a tény lényegtelen. Nem az számít, hogy ki volt egykor, hanem az, hogy most kicsoda. Ráadásul mindketten olyan embernek ismerjük, aki méltó az emberek szeretetére és elismerésére. Hogy ő Guillaume de Flore, vagy nem, az az önök dolga. Elvégre barátok. S ezt csak négy szemközt lehet megbeszélni. S ha ez megtörténik, arról én nem kívánok tudni.

- Köszönöm! - állt fel Osilly úr is, és kezét fogott a rendőrfőnökkel.

- Minden jót, ügyész úr! - hangzott a felelet.

A rendőrfőnök távozott, magára hagyva Osilly urat. Az ügyész csak ült némán, és nagyokat sóhajtozott. Az egész addigi világa összezavarodott. Más értelmet nyertek a dolgok, és nem tudta őket hová tenni. A mai nap olyan fordulatokat hozott a férfi életébe, amikről eddig fogalma sem volt. Úgy érezte magát, mint egy bezárt ember, aki kiszabadulva azt érzi, hogy elment mellette a világ. S most, hogy kiszabadult, egy számára ismeretlen világba tért vissza. Ez a világ tartogathat jót, vagy rosszat, de ez előre nem tudható. Majd az idő eldönti.

Harmincötödik fejezet - Carine második találkozója

A délután folyamán Carine ismét megtette azt a sétáját, amelyet legutóbb is. Az ismeretlen férfi megint várt rá az erdei úton.

- Jó napot, Carine! - köszöntötte a fiatal nőt.

- Üdvözlöm! - felelte Carine.

- Miféle hírei vannak nekünk?

A nő savanyú képet vágott.

- Azt hiszem, lesz egy kis gondunk!

- Miért?

- Megtalálták Mercanti holttestét. Nyomozás indult az ügyében.

- Ez még nem jelent semmit! Nincs nyom, amin elindulhatnának.
- Már hogyné lenne! Mint tudja, Mercanti kapcsolatban állt egy Bousqué nevű férfival, akivel korábban közös ügyeik voltak.

- És?

- Bousqué nemrég szabadult a börtönből. Mivel a börtönből szabadult rabokra egy ideig rendőrököt állítanak, hogy figyeljék őket, felfedezték, hogy a szabadulása után Bousqué találkozott Mercantival. Mercanti halála után a rendőrségen és az ügyészségen kihallgatták. S Bousqué köpött. Felfedte a Mercantival és Tailleur-rel való kapcsolatát. Kitálalt a tervnek arról a részéről, amiről tudott.

- Ajjaj! Ez baj!

- Hát igen! De az a szerencsénk, hogy a társaság magas rangú tagjainak a kilétéről fogalma sem volt.

A férfi bólintott.

- Épp ezért nem akartuk, hogy Bousqué többet tudjon meg, mint ami szükséges.

- Igen, de a gróf van annyira okos, hogy rájöjjön a felsőbb kapcsolatok létezésére. Most is gyanakszik. S ezt meg is osztotta a társasággal.

- Ez most nem probléma. Mivel ez az ügy kipattant, most egyelőre tartunk egy kis szünetet! Aztán ha itt lesz az ideje, jöhet az emberünk!

- Mikorra várható?

- Azt majd a vezetésben eldöntik.

Carine a férfira nézett.

- Milyen szerepet szánnak neki?

- Majd meglátja! Erről most nem beszélhetek! De nagyot fog szólni, azt elmondhatom!

- Nekem mindegy, csak azt az egyet akarom, hogy a nevem föl se merüljön soha! Nem szeretném, ha az én szerepemre rájönnének!

- Emiatt ne aggódjon, Carine! Ha minden jól megy, úgy ellehetetlenítjük a két családot, hogy még csak sejteni sem fogják, hogy ki áll az ügy mögött. S ha ez megtörténik, soha többé nem állnak szóba egymással!

Carine a férfira nézett.

- Az ügyész úrék a rokonaim, ezt ne feledjék! Még ha nem is vérrokonok, nem szeretném, ha ez a kis terv túl nagy áldozatokat hozna!

- Ne féljen ettől, Carine! Az egész legfeljebb annyiba fog kerülni nekik, hogy Osilly úr kénytelen lesz lemondani a főügyési posztjáról, és talán még a lányai sem állnak szóba vele.

- És a gróf?

- Lehet, hogy az ő házassága is rámegegy erre! S ha ez megtörténik, a mostani hatalom két bástyája nagyon meggyengül. Ezután már csak egy kisebb töltet kell, és a bástya maradéka is leomlik.

- Értem! - bólintott Carine. - Mikor találkozunk ismét?
 - Két nap múlva!
 - Rendben! Itt leszek!
- A két ember elbúcsúzott egymástól, és az erdei út kiürült.

Harminchatodik fejezet - Kép a szalonban

Már késő délután volt, amikor a gróf és a barátja hazaértek. A kocsi behajtott a kastély előtti kikövezett térre. A két férfi kiszállt. A lépcsősoron Amelie sietett le, amikor meglátta a fogatot.

- De jó, hogy itthon vannak, Maximilien! - ölelte meg a férjét a nő.

A férfi megcsókolta asszonyát, majd felsóhajtott.

- Végre megjártuk az utat! - mondta mosolyogva.

A nő érdeklődve nézett fel rá.

- Sikeres volt az utazás?

- Igen, sikeres!

- Megtalálták a kérdéses festményt?

- Meg bizony! - lépett közelebb Pierre is.

A nő a fiatal férfit mosolygott.

- Á, Pierre! Ön mindig egy húron pendül Maximiliennel!

- Úgy van! Épp ezért a barátom!

A nő érdeklődő pillantást vetett a két férfitra.

- Gondolom, útközben tudtak beszélgetni, mint két férfi, és mint két barát!

De Frane bólintott.

- Ebben nem téved, Amelie! De legfőképp hazafelé jövet beszélgettünk sokat!

- Ezek szerint Maximilien elárulta önnek, hogy a festmény miért olyan fontos!

- Elárulta! De ha nem tette volna, én akkor is rájöttem volna! Mert aki ezt a képet megnézi, rögtön rájön, hogy miről van szó!

- Miért?

- Majd meglátja, kedvesem! - karolta át a gróf a feleségét, körülnézett, majd rákérdezett. - Nincs itthon senki?

Amelie a fejét rázta.

- Csak én vagyok itt, és Gheron úr!

- A többiek?

- Adèle és Angelo elvitték Carlos urat egy párizsi körútra. Az ügyész úr a hivatalában van, Sabine és Hermine pedig elmentek Antonio Montero-ékhoz. Ines néni és Carine is valahol Párizsban kóborog.

- No, ennek örülök! - felelte Servier. - Nem szerettem volna, ha a megérkezésünkkel kérdezősködés indult volna el. Ahhoz ez túl kényes ügy!

- Ez biztos! - felelte Pierre.

A gróf a másik két emberre nézett.

- Hadd kérjem azt mindkettejüktől, hogy egyelőre ne nagyon beszéljenek az Osilly család tagjainak arról, hogy mit találtunk, s hogy mi van a képen.

Még ön sem, Pierre!

- Rendben van!

Servier felsóhajtott.

- Ezt nekem, magamnak kell elintéznem! Beszélnem kell erről, de csak velük, hármójukkal!

- S ezt mikor szeretné megtenni, kedvesem? - kérdezte Amelie.

- Azt hiszem... ha a körülmények adottak lesznek, még a mai nap folyamán! Talán este!

- Ezt elég nehéz lesz! - felelte Pierre. - Most, hogy ennyi ember lakik itt, nem könnyű egyedül maradni!

- Ez igaz! De a földszinti kis szalon szinte mindig üres. Este, a vacsora után, ha mindenki elmegy lefeküdni, akkor ideálisak lesznek a feltételek. Mivel a hálószobák mind odafent vannak, az első emeleten, a földszinten senki nem jár! A kis szalonban nyugodtan tudunk majd beszélgetni.

Amelie és Pierre bólintottak.

- Jól van! - felelte a gróf. - Most, hogy rajtunk kívül nincs itt senki, bevihetjük a képet!

- Hová akarja vinni? - kérdezte a férjét Amelie.

- A kis szalonba! A festménynek ott kell lennie! Ha majd Osilly úr és a lányai rápillantanak, rögtön fogják érteni, hogy mit akarok tőlük.

- Mi van azon a képen, amire majd felfigyelnek? - nézett a férfiakra a nő.

- Majd meglátja, szívem! - felelte a férfi, majd a kocsihoz lépett, és Pierre-rel kivették a nem kicsi képet a kocsiból.

A festmény egyelőre még be volt csomagolva. Miután kivették, elindultak vele fölfelé. Míg a kocsis behajtott a hátsó udvarba, az istállók felé, ők feljutottak a földszintre. A folyosó végén volt a kis szalon ajtaja. Amelie kulccsal kinyitotta előttük az ajtót. A két férfi belépett a helyiségbe. A kis szalon nem volt túl nagy, egy kisebb szoba nagysága megfelelt neki. A helyiségben volt egy kanapé, egy kis asztalka, és félkörben néhány fotel. A falakon egy-két közepes méretű festmény, valamint egy nagyobb kép felszabadított helye.

- Úgy látom, ezt a régi festményt már elvitette, kedvesem! - nézett a feleségére.

- Igen! Jó árért el is vitték! - felelte Amelie.

- Remek! Akkor ezt a képet fel is tehetjük a helyére!

- Felfér? - méregette a falat Pierre.

- Fel! - bólított a gróf. - Ez a kép két méter magas, ami itt volt, az kicsivel több volt. Ha az idefért, akkor ez is.

- S hogy tesszük fel?

- Egyszerűen! - felelte Servier. - Mint látja, a kép akasztója merev. Ha kétoldalt megfoglaljuk a képet, és felemeljük a szögig, könnyedén felakaszthatjuk.

- Ez igaz! Lássunk neki! - felelte Pierre.

A két férfi kicsomagolta, majd viszonylag könnyedén helyre tette a képet.

- Így ni! - felelte a gróf.

- Egyenesen áll? - kérdezte Pierre.

- Tökéletesen! - méregette Amelie a nagy festményt.

- Most már megnézheti a képet, szívem! - karolta át a feleségét Servier.

Közelebb léptek a képhez, és mindhárman érdeklődve nézték. Amelie, aki először látta, egyre növekvő izgalommal nézte a két fiatal lányt a képen. Nagyon hasonlítottak egymásra, jóllehet nem voltak ikrek. De az arcuk ledöbbsentette a nőt.

- Te jó Isten! - suttopta. - Ez hihetetlen! Mintha Sabine-t látnám! Fiatalabb, majd egy kicsit idősebb korában!

- Ugye, milyen meglepő? - szólta Servier. - A fiatalabb lány Therese asszony, a nővére pedig az én anyám!

- Mennyire hasonlítanak!

- Nagyon! - hallatszott De Frane hangja is. - Én is alig akartam elhinni, amikor megláttam.

- Ennek a képnek a helye mostantól itt lesz! - felelte a gróf.

- Megmutatja majd Sabine-éknak? - kérdezte a nő.

- Igen. Majd este. Nehéz egy beszélgetés lesz, mert valószínű, hogy erről ők még nem tudnak! Főleg Osilly úrnak lesz nehéz, mert ha felfedem előttük az igazságot, akkor az ő számára is kiderül, hogy ki is vagyok valójában. S Hermine-nek is! S én attól félek, hogy ez megronthatja a barátságunkat! Sabine tudja, hogy ki vagyok, de Hermine és Osilly úr nem! Kibír ez a barátság ennyit? Vagy kibírja-e azt a tényt, hogy rokonok vagyunk! Mi, akik évek óta ismerjük egymást, és barátként tekintettünk egymásra, egyszerre rokonok leszünk! Félek, de ezt a lépést meg kell tennem! Mert amíg fel nem derítem a családom sorsának teljes igazságát, addig nincs nyugalomom!

- Remélem, helyreáll a lelki békéje, szerelmem! - simogatta meg a férje arcát Amelie.

- És most? - hangzott Pierre kérdése.

A gróf a másik kettőre nézett.

- Vonuljunk vissza! Ha a többiek hazaérkeznek, és esetleg kérdezősködnének, akkor feleljék azt, hogy majd este mindent megtudnak!

A vacsoránál úgyis jelzem majd Sabine, Hermine és Osilly úr felé, hogy nekünk, négyünknek beszélnünk kell! Erre megfelelő lesz ez a szalon. De addig is ezt a függönyt behúdom, hogy a kép ne legyen szem előtt! - felelte Servier, és a kép előtt lévő, vörösesbarna függönyt behúzta, ami eltakarta a festményt. Így a függöny egy sima fali dísznek tűnt, nem is sejtetve, hogy mögötte egy nagy falikép van.

- Mehetünk! - szólalt meg a gróf, és kinyitotta a többiek előtt a szalon ajtaját, előreengedte őket, majd utolsónak ő lépett ki a folyosóra.

A férfi még egy utolsó pillantást vetett a szobára, majd becsukta az ajtót, és kulcsra zárta. A kulcsot a zsebébe tette, és társaival elindultak visszafelé a hosszú folyosón.

Harminchetedik fejezet - Örök szeretet

A vacsora előtt a gróf és Amelie a hálószobában pihentek, s egymás mellett ültek a kanapén. A nő érezte a férfi feszültségét, és szeretett volna segíteni neki. Felé fordult, megsimogatta az arcát, és kedves hangon szólt hozzá.

- Drágám! Ne aggódjon! Minden rendben lesz!

A férfi szeretettel nézett a feleségére.

- Köszönöm, kedvesem! Nem is igazán a miatt aggódom, hogy mi lesz majd az esti beszélgetésen, hanem attól, hogy az eddigi világom, amiben hittem és éltem, gyökeresen megváltozik, esetleg felborul. Nem leszek-e elszigetelt ember megint, ha felfedem az igazságot? Félek attól, ha túl mélyre ások ebben az ügyben, talán olyan dolgot találok, amit jobb lett volna nem megbolygatni. Hogy nem forogatom-e föl a legjobb barátaim életét, ha beszélek velük. S hogy lesz-e ugyanolyan erős a barátságunk, mint azelőtt.

Amelie egy puszit adott a férfinak.

- Ezt sohasem tudhatjuk! De én úgy érzem, hogy ez a barátság, ami a két család között volt, eddig sem egy egyszerű barátság volt, hanem annál sokkal több! Szinte egy család voltunk mindannyian! Lehet, hogy ez sokaknak szúrta a szemét, de így volt! A hét év alatt mindig együtt voltunk! Összejártunk, jóban voltunk, s mindez kiállta az idő próbáját! S ez nem változhat meg attól, hogy tényleg egy családdá váltunk!

- Remélem, igaza van, drágám! - sóhajtott a férfi.

- Igazam lesz! - suttopta a nő.

A gróf elhallgatott, olyan sűrű lett a csend, hogy szinte hallani lehetett. Most nem is volt szükség szavakra, a hallgatás is sokat mondott. Csak ültek a kanapén, és érezték egymást. Ez eltartott néhány percig. Végül egy, a folyosón végigsétáló ember léptei törték meg a csendet. Így a varázs is

elszállt. A léptek eltávolodtak, és ismét csend lett. A férfi a feleségére emelte a tekintetét. Nézte a selymes, világosbarna haját, az anyai szeretetet sugárzó szemeket, a szép arcot. Amelie már harminc éves volt, de szépségéből alig veszített valamit. Érett, és felelősen gondolkodó nő, igazi családnanya lett. A férfit megint elfogta az az érzés, hogy nem adott annyi mindent Amelie-nek, mint amennyit megérdemelt volna.

A nő látta a férje lelkében dúló háborút.

- Megint sötét gondolatai vannak, drágám? - kérdezte suttogva.

- Nem tudok tőlük szabadulni! - felelte a férfi csendesen. - Már megint úgy érzem, hogy nem törődöm önnel eleget! Összevissza rohangálok a dolgaim után, dolgozom, találkozókra járok, elviszi az időmet ez az egész családi ügy, a nyomozás! És önre egyre kevesebb figyelmet fordítok! Ön pedig egyetlen szó nélkül itt áll mellettem! Megérdemlem én ezt?

A nő a férje szemébe nézett.

- Amikor kimondtam az igent, az nálam egész életre szólt. Hullámvölgyek mindig is voltak, de ezeket mindig megoldottuk. Ön egy felelősségteljes ember, csak túl sok mindent vállal, és túl sok emberrel akar egyszerre törődni. Időnként lassíthatna, mert ha nem teszi, az egészsége láthatja a kárát! S nekem szükségem van önre! S az egész családnak is!

- Akkor is, ha erre én nem vagyok méltó?

- Már miért ne lenne?

- Kétségeim vannak! - felelte a férfi.

Amelie átkarolta a férfi vállát.

- Ez azt jelenti, hogy törődik a családjával. Az lenne a baj, ha nem lennének kétségei, és azt gondolná, hogy tökéletesen cselekszik minden nap. Senki sem lehet tökéletes. Sem ön, sem pedig én. Emberek vagyunk, akik hibázhatnak néha! De ez nem változtat azon a tényen, hogy szeretjük egymást, és egy család vagyunk! A gyerekekkel, Adéle-lal és Angelo-val együtt! S ez a fontos!

A férfi Amelie-re pillantott.

- Most úgy vágyom az ön ölelésére, az érintésére, a szeretetére! Enélkül nem is élhetnék!

Amelie a férje szemébe nézett, és kedvesen szólt hozzá.

- Jöjjön, szívem! Én bármikor adok önnek egy kis erőt, ha szüksége van rá! Ekkor olyan dolog történt, amilyenre csak nagyon ritkán volt példa. A férfi lefeküdt az ágyon, és a felesége ölébe hajtotta a fejét. A nő úgy simogatta, mint egy gyereket az édesanyja. S a férfit Amelie gyengédsége ismét gyerekké tette. De ez olyan jól esett neki, amelyet már régen nem érzett. Szüksége volt a törődésére, a szeretetére, hogy újujt erővel nézzen szembe a következő napok kihívásaival.

Harmincnyolcadik fejezet - Együtt a család

Eljött az esti vacsora ideje. Mindenki ott volt, aki a kastélyban lakott. Mindenki tudta, hogy a gróf és Pierre a képért mentek el, különösen Sabine és Hermine volt nagyon kíváncsi, hogy vajon milyen eredménnyel zárult az utazás. Sabine ugyan faggatta a férjét, Pierre elárulta, hogy elhoztak egy képet, de azt mondta, hogy ő nem látta. Így aztán Sabine-nak sem voltak kérdései. De az oldalát nagyon furdalta a kíváncsiság, ám a vacsoránál nem mert erről kérdezni. Servier is tartott tőle, hogy faggatni fogják, ám szerencsére Osilly úr a hivatali ügyeivel kapcsolatban vitte a szót. A férfi hallgatott arról, hogy tudomása van a gróf nyomozásáról, de a reggeli kihallgatás eredményét megosztotta vele.

- Ma reggel végre tudtam beszélni Bousqué-val!

- Ez remek! - felelte a gróf. - És mit sikerült tőle megtudnia?

- Érdekes dolgokat! - felelte az ügyész. - Azt hiszem, megint vége a nyugalmas napjainknak!

- Ha jól értem a szavait, akkor megint velünk kapcsolatosan munkálkodik valaki - felelte Servier.

Az ügyész bólintott.

- Erről van szó!

- Csak nem megint kezdődik valami ostoba szervezkedés? - nézett a férfiakra Adéle.

Osilly úr bólintott.

- Sajnos úgy néz ki, hogy ismét valami ilyesmivel van dolgunk.

Servier a férfit nézett.

- Mit tudott meg Bousqué-tól?

- Nem túl sokat, de amit igen, az igazolja a korábbi feltevéseinket, és a hölgyek beszámolóját a Mercantival való találkozásról.

- Mercanti és Bousqué?

Osilly úr felsóhajtott.

- Ha csak róluk lenne szó, nem aggódnék miattuk! De úgy néz ki, hogy nem csak erről van szó!

- Nagyobb csoport lenne?

- Nagyon valószínű! A nyomozók által elmondottakat Bousqué igazolta. Elmondta, hogy őt Mercanti kereste föl, közvetlenül azután, hogy kiszabadult a börtönből. Mercanti azt az ajánlatot tette, hogy segít neki elintézni önt! Azonban úgy gondolták, hogy ez nehéz lesz, mert a mi családjaink szoros barátságban vannak egymással, és ez megingathatlanná teszi bármelyikünket. Öné a pénzügyi hatalom, enyém pedig a politikai, és igazságügyi. Mercanti ajánlata azt tartalmazta, hogy bevezeti Bousqué-t egy

társaságba, akik azért szerveződtek, hogy a Servier és az Osilly család alkotta erős szövetséget lerombolják. A közreműködésért pénzt és hatalmat ajánlottak nekik.

- Ez tényleg komoly lehet! - gondolkodott a gróf.

- Ki, és miért tenne ilyet velünk? - kérdezte zaklatottan Sabine.

- Lehet irigység, is, de nekem az az érzésem, hogy emögött több van, mint egy sima ellenszenv! - szólalt meg Servier.

- Nagyon úgy néz ki, hogy erről van szó! - folytatta Osilly úr.

- Miből gondolja?

- Abból, hogy Bousqué és Mercanti később találkozott egy harmadik emberrel, aki Tailleur néven mutatkozott be. De gyanítom, hogy nem ez az igazi neve. Ez a férfi részletesebben is beszámolt a tervről, bár konkrétumokat nem árult el, de azt igen, hogy ez egy nagyobb létszámú társaság, hatalommal rendelkező vezetőkkel. Olyanokkal, akik bármit el tudnak érni. Az együttműködés fejében pénzt, nagy emberek barátságát, és gondtalan életet ajánlottak nekik.

Servier az ügyészre nézett.

- Akkor ez valóban komoly dolog! Ha ennek a társaságnak a vezetői magas rangú emberek, hivatalnokok, vagy egyéb befolyásos vezetők, akkor nem árt, ha óvatosak vagyunk!

- Egyetértek! - felelte az ügyész. - De mit tehetünk ez ellen?

A gróf felsóhajtott, majd beszélni kezdett.

- Egy-két dolog nem árt!

- Mire gondol?

- Ha az értesülések igaznak bizonyulnak, akkor a családjaink számolhatnak azzal, hogy a szervezkedők megpróbálnak kijátszani, lejáratni minket egymás előtt!

- Miből gondolja?

- Mint azt itt mindannyian tudjuk, a családjaink nagyon jóban vannak egymással, szinte testvéri szövetségben. S ez a kettős egy olyan stabil építmény, amit kívülről nem lehet lerombolni! De ha sikerülne elérniük azt, hogy mi egymásnak ugorjunk, akkor ez a szövetség belülről megingatható! Ha többé szóba sem állunk egymással, akkor mindketten kiszolgáltatottabbá válhatunk! S ha ez megtörténik, akkor az ellenfeleink bekeményítenek, és képletesen szólva, „elvágnak a torkunkat”.

- Gondolja? - sóhajtott egy nagyot Hermine.

- Sajnos igen! A politika, a pénz és a hatalom világa ilyen kemény világ! S aki túl akarja élni, az választhat! Vagy ő lesz a vadász, és ő öli meg az ellenfelét, vagy pedig beleolvad a környezetébe, mint a levelibéka a zöld lombok közé, s az ellenfele legfeljebb árnyékra vetődik. S meg kell, hogy mondjam, az elsőhöz nincs semmi kedvem! Ha lehet, én inkább a második

változatot választanám!

Gheron a férfit nézett.

- S ezt hogy lehet elérni, ha azt sem tudjuk, hogy a szervezkedők honnan támadnak?

A gróf az építésre nézett.

- Nézze, André! Ha nem tudjuk, hogy az ellenfél honnan támad, akkor ne adjunk neki lehetőséget a támadásra! Ne tegyük meg neki azt a szívességet, hogy felkínáljuk neki a torkunkat! Mivel tudjuk, hogy az ellenfeleink a családjaink barátságát akarják tönkretenni, s egymás előtt akarnak lejáratni minket, gondoskodjunk arról, hogy ne mondhassanak olyat nekünk a másiktól, ami alkalmas lehet arra, hogy egymásnak essünk!

- Ezt hogyan tegyük meg? - kérdezte Sabine izgatottan.

- Úgy, hogy legyünk egymással őszinték! Hogy az ellenfeleink ne tudjanak rólunk olyat mondani a másiktól, amit szégyellnünk kellene, vagy ami megrontaná a barátságunkat!

- Mire gondol? - kérdezte Gheron.

A gróf felállt.

- Ezt a dolgot, amit most tenni szándékozom, eredetileg máshogy terveztem. De az ügyész úr által elmondottak mindent megváltoztattak! Mint tudják, Pierre-rel ma Chantilly-ban voltunk. Hoztunk onnan egy festményt, amit még senkinek nem mutattunk meg! Ez a kép a kis szalonban van. Ha ezt a képet megmutatom mindenkinek, akkor meg fogják érteni, hogy miről beszélek. S ekkor már elengedhetetlen lesz, hogy őszintén beszéljünk egymással! Mert ez a kép sok mindenről szól! A családjainkról! Az önkérőkről és a miénkről! S ha továbbra is jó barátok akarunk maradni, akkor ezt a festményt közösen kell megnéznünk, és beszélünk kell róla! S mindezt azért, hogy az ellenfeleink ne találjanak rajtunk fogást!

A hallgatóság egy szót sem tudott szólni. Servier törte meg ezt a csendet.

- Lehet, hogy most még nem értik, hogy miről beszélek, de ha velem jönnek, megtudják! Aki kész arra, hogy velem tartson, az kérem, kövessen a kis szalonba! - mondta, és elindult az ajtó felé.

Egy ideig még bénultan ültek a többiek a helyükön, ám amikor Sabine megmozdult, és felállt, követték őt a többiek is.

Ines néni is felállt, s a lányára nézett.

- Carine! Ez már nem tartozik ránk! Gyere! Menjünk fel! - mondta szinte parancsoló hangon.

A lány sóhajtva felállt, s kelletlenül követte az anyját. Nagyon kíváncsi lett volna rá, hogy miről szól majd az a beszélgetés, de nem tehetett semmit. Servier eközben kilépett a folyosóra, és elindult a vége felé. Amikor odaért, a zsebéből elővette a kulcsot, és kinyitotta az ajtót.

- Jöjjenek be! Mindenkinek jut hely! - invitálta beljebb a társaságot.

A többiek megilletődöttek voltak, érezték, hogy most olyan beszélgetés résztvevői lesznek, amire nem számítottak.

Miután mindannyian leültek, a gróf becsukta az ajtót, majd a szemközti falhoz állt.

- Foglaljanak helyet!

Miután mindenki leült, a gróf beszélni kezdett.

- Mielőtt bármit is mondanék és mutatnék, megkérek mindenkit, hogy arról, ami itt most ebben a szobában elhangzik, egyelőre csak mi tudjunk! Még Ines néni, és Carine sem tudhat róla! Ezt pedig azért, mert ez a dolog a családjainkat érinti, s amíg a körülmények megfelelőek nem lesznek, addig az ellenfeleink felhasználhatják ellenünk!

- Olyan nagy dologról van szó? - kérdezte Gheron.

- Igen! - bólintott Servier. - Én most belekezdene a történetembe, néhányan ismernek belőle részleteket, de én azt szeretném, ha senki előtt nem kellene titkolnom a múltat és a jelent! S hogy senki ne fordíthassa ellenem önöket! Éppen azért van szükség erre a festményre, ami itt, a függöny mögött rejtőzik! - mondta, majd elhúzta a függönyt, és a kép láthatóvá vált. A festmény és a rajta látható kert, a két fiatal lánnyal teljesen megdöbbentette a társaságnak azt a részét, akik még nem látták.

Döbönt csend lett.

- Most már talán értik, hogy miről beszélek! Talán Sabine van a képen, két példányban lefestve? Nem! A tegnap esti vacsoránál említettem önöknek, hogy az a kép, amit Chantilly-ből el szeretnék hozni, az a kép az anyámat ábrázolja, a húgával együtt. Ezt a festményt látják most. Baloldalon az anyám, lánykori nevén Elizabeth Merson, mellette pedig a húga, Therese!

- Te jó isten! - suttogott Osilly úr. - Ez... ez... hogy lehet?

A gróf az ügyészre nézett.

- Ugye felismeri a jobb oldali lányban a feleségét, Therese asszonyt?

- Igen... ez ő.

- Úgy van! S ha mellette az én anyám látható, az csak egyet jelenthet!

- Azt, hogy mi rokonok vagyunk! - szólalt meg Sabine.

- Valóban! De nemcsak ezt jelenti! Az anyámnak csak a lánykori neve volt Elizabeth Merson! Férjezett nevén úgy hívták, hogy Liz Flore! A férjét pedig úgy, hogy Jacques Flore! S a fia neve Guillaume de Flore!

Az ügyész leírhatatlan tekintettel nézett föl a barátjára. Szemében fájdalom, és meglepődés keveredett. A gróf felsóhajtott.

- Sajnálom, hogy ezt így kellett megtudnia, ügyész úr! De ezt el kellett árulnom önnek, főleg azután, hogy megtudtam a családjaink közötti rokoni kapcsolatot. Most már tudja azt is, hogy miért keresgélt Lentille úr, a magánnyomozó, akit ön nemrég kihallgatott.

- Igen! - felelte az ügyész.

- Nézze, ügyész úr! Ön a barátom! S hogy ezt elmondtam önnek, többek között azért is tettem, mert tudom, hogy önnek lelkiismeret furdalása van azért, mert ön is tagja volt annak az ügyészségnek, akik elítéltek egy ártatlan embert, aki történetesen én voltam. De emiatt nem kell, hogy egye magát! Én eddig is pontosan tudtam arról, hogy ön hol volt 1828-ban, de egyetlenegy pillanatig nem haragudtam önre. S most sem haragszom. Ezért kellett őszintének lennem, mert ha nem teszem, akkor ez az egész csak tovább mérgezte volna a barátságunkat! Ön a barátom, és remélem, az is marad!

Az ügyész egy nagyot sóhajtott.

- Köszönöm! - hangzott alig hallhatóan.

Sabine ekkor elhatározta magát, és ő is felállt.

- Ha már belekezdünk ebbe a történetbe, akkor én se hallgassam el a magam történetét!

A többiek egyetlen pissenés nélkül hallgatták a fiatal nőt. Sabine belekezdett.

- Én... amióta csak megismertem, mindig is különös érzésekkel néztem Maximilienre. Anélkül, hogy ezt meg tudtam volna magyarázni, éreztem, hogy van bennünk valami különös összhang. Szinte éreztem, amit ő, arra gondoltam, amire ő! S ez mind a mai napig így van. Ezt én nagyon sokáig nem tudtam magamnak megmagyarázni. Bár egy ideje már tudtam, hogy ő kicsoda, de nem tudtam megérteni, hogyan is ismerhetem őt ennyire, hiszen előtte sohasem ismertem! De néhány nappal ezelőtt történt valami, amiből megértettem mindent!

- Mi történt? - kérdezte Amelie.

Sabine reszketően felsóhajtott.

- A régi holmik között találtam valamit! Egy kis irkafüzetet. Amikor megnéztem alaposabban, rájöttem, hogy a mama fiatalkori naplóját tartom a kezemben. Elolvastam. És ekkor megismertem a történetüket! - felelte a nő, és elővette a ruhája alól a kis füzetecskét.

- Ezt már napok óta itt hordom magamnál, nehogy valaki megtalálja. De most felolvasom mindenkinek! Főleg Maximiliennek, őt érinti leginkább!

- Hallgatjuk! - felelte Pierre, és a többiekkel együtt figyelmesen hallgatta a napló sorait.

Sabine olvasni kezdett. Szavait jól lehetett hallani a szobában, ahol a többiek némán hallgatták a napló sorait. Ahogy haladt előre a történet, és bontakozott ki lassan Elizabeth szomorú története, rányomta bélyegét mindenki hangulatára. Olyan történet bontakozott ki előttük, amikről azelőtt fogalmuk sem volt. Most, hogy fültanúi lehettek, rájöttek, hogy semmit sem tudnak egykori szeretteikről.

A napló véget ért. A szobában csend lett. Senki sem tudta, hogy mit

mondjon.

- Ez a történet... nagyon szomorú! - szólalt meg végül Amélie.

Servier Sabine-ra nézett, aki átnyújtotta neki a naplót. A férfi belenézett, majd egy nagyot sóhajtott.

- Úgy látszik, a pletykák igaznak bizonyultak. Flore úr és az anyám házassága valóban nem szerelmi házasság volt.

- De hiszen... ön a világra jött! - szólalt meg André.

A gróf szomorúan bólintott.

- Valóban! De a napló igazolja azt, amit a természet törvénye is igazol!

- Mire gondolsz? - kérdezte Pierre.

- Nem véletlenül hívtam az imént az anyám férjét Flore úrnak, és nem apának. Jacques Flore nem lehet az apám! A naplóban is leírja Therese, hogy Flore úr megígérte, hogy egyetlen ujjal sem nyúl Elizabeth-hez. S ezt be is tartotta!

- Miből gondolod? - kérdezte Angelo.

- Jacques Flore, akit mindig is az apámnak hittem, 1802. júniusában elment, és többé vissza sem tért! Am az anyám ezután tizenhárom hónappal szült meg engem! 1803. júliusában.

Erre ismét csend lett. Kínos csend. A gróf alig hallhatóan folytatta.

- Ez az egész... akkor lelki terheket ró rám, amiket lassan már nem tudok elviselni. Úgy érzem, hogy nem származom sehonnan, hogy nem tartozom senkihez. Az anyám egy szegény, megalázott asszony volt, akit hideg érzéketlenséggel elválasztottak a szerelmétől, és akinek még annyi öröme sem lehetett az életben, hogy a gyermekét magához ölelje! S én nem ismerhettem őt, bármennyire is szerettem volna! S az apám? Akárki is volt, ki tudja, hogy kíváncsi volt-e rám valaha!

A csönd most olyan mély és sötét lett, mint a legsötétebb éjszaka a Hold árnyékos felén. Senki sem tudott szólni, csak hallgattak, és néztek maguk elé. Végül Sabine találta meg a hangját.

- A mama erről miért nem beszélt soha? - tette fel a kérdést csak úgy, mintegy önmagának.

- Ki tudja! - sóhajtott fel Osilly úr.

- Ön tudott erről a történetről, ügyész úr? - kérdezte a gróf.

Osilly úr a fejét rázta.

- Egy szót sem! Azt sem tudtam, hogy Therese-nek volt egy húga. Legalábbis soha nem beszélt róla. Azt tudtam, hogy angol, és hogy a szüleit kivégezték a diktatúra idején. De mást nem.

- Önök mikor ismerték meg egymást? - kérdezte Amélie.

- Valamikor 1803. őszén. Therese akkor albérletben lakott egy Madame Boucher nevű hölgnél. Én ott ismertem meg. Udvarolni kezdtem neki, és végül egy év múlva már össze is házasodtunk.

- És Lizről soha nem esett szó? - érdeklődött Hermine.

- Egyszer sem.

- Ez furcsa! - felelte Pierre. - De Therese asszony tudott Liz gyerekéről, és ismerte azt a férfit is, akiről a napló szól, és aki valószínűleg Maximilien apja. És ha tudott Jacques Flore és Liz

házasságáról, akkor tudnia kellett arról is, amikor Maximilien megszületett! Nem értem, hogy a nővére halála után miért nem fogadta örökbe a gyereket! És az apa? Tudott róla, és csak nem érdekelte, vagy fogalma sem volt róla, hogy Liz az ő gyerekét szülte meg, és ezért nem jelentkezett? Sok itt a kérdőjel!

A gróf végül felsóhajtott.

- A részletek talán már nem is érdekesek. Ezeket a rejtélyeket az idő már annyira elnyelte, hogy talán már sohasem derülnek ki.

Amelie a férjére mosolygott.

- Egy jó dolog azért mégiscsak van a dologban. A két család most már valóban rokoni kapcsolatban áll egymással.

A gróf mosolyogva bólintott.

- Így van. Remélem, most már végre megölelhetem a két unokatestvéreimet!

- Mi semmi jónak nem vagyunk az elrontói! - kuncogott Sabine, és nővérével együtt a grófhoz lépett.

A három ember végre megölelte egymást, mintha egész életükben erre vártak volna.

VÉGE A NEGYEDIK RÉSZNEK

ÖTÖDIK RÉSZ

Harminckilencedik fejezet - A mama

Másnap kora délután az udvaron a gróf és Carlos úr összejöttek beszélgetni. A spanyol férfi a vendéglátójára nézett.

- Remélem, a levelem célhoz ért!

Servier bólintott.

- Abban biztos lehet, Carlos úr! Tegnap jött telegráfon a kapitány jelentése! Miután leadták a szállítmányt, egy küldönc házhoz vitte a levelet. Miután leadta a kapitánynak a jelentést, a hajó csak utána indult el!

Carlos úr bólintott.

- Ez jó hír, csak azt nem tudom, hogy lesz-e hatása!

- Biztos, hogy lesz! Ha ön személyesen írta meg, amiről beszéltünk, akkor mindenképp lesz!

- És az az ember, akiről ön beszélt nekem, tudja, hová kell mennie?

- Hogyne! Az az ember egyébként is egy nő. Őt is tájékoztattuk arról, hogy hová kell mennie, és kit kell keresnie! S ha ez megtörténik, akkor hamarosan bekövetkezhet a nagy esemény!

- Vajon mikor érkezik a kocsis?

- Számításaim szerint akár már ma is!

- Már ma?

- Úgy van!

- Jó lenne már! - sóhajtott fel Carlos úr. - Tizenhárom éve, hogy tart ez a lehetetlen állapot! Bárcsak vége lenne már!

Ha ez a furcsa beszélgetés az elülső udvaron, a kocsibejárónál zajlott le, de hogy miről is szólt, azt a közelükben állók sem tudták volna megmondani. Ám a nem sokkal később bekövetkező események megvilágítják a lényegét. A két férfi kint állt a kövezeten, s mögöttük, a lépcsőkön négy beszélgető hölgy lépkedett le hozzájuk. Amelie, Adéle, Sabine és Hermine.

- Uraim! Mit csinálnak itt olyan várakozó tekintettel? - mosolygott rájuk Amelie.

- Várunk valami nagy eseményre! - mosolygott rá Carlos úr.

- Á, értem! Azzal, hogy mi megjelentünk itt, nem történt valami nagy esemény?

- Dehogynem! - felelte a spanyol férfi. - Önök négyen kétségtelenül szép, és finom hölgyek, de ahhoz, hogy az a nagy esemény, amire várunk, még ünnepélyesebb legyen, meg kell várni egy hamarosan érkező kocsit!

- Hű, de titokzatosak az urak! - kuncogott Adéle. - Már megint miben

mesterkednek?

- Hát... valahogy már nem is emlékszem rá! - felelte mosolyogva a gróf.

- Ó, ne játssza a feledékenyt, Maximilien! - nevetett Sabine. - Biztos, hogy most is valami furfangos terven töri a fejét!

- Ezt nem is tagadom! De ha elárulnám, akkor az már nem is én lennék!

- Ez igaz! - szólalt meg Hermine is. - De mikor tudjuk már meg, hogy mi az a nagy titok, amit önök oly nagy buzgalommal titkolnak el?

- Remélem, hamarosan!

Sabine felsóhajtott.

- Hát... ezzel nem mondott túl sokat, Maximilien!

- Nem is véletlenül! Még elrontom vele azt a nagy pillanatot, ami bekövetkezhet!

A lépcsőn most megjelent Angelo és Osilly úr is.

- Mi ez a nagy csoportosulás itt? - nézett rájuk Angelo.

- Azt figyeljük, hogy nő a fű! - nevetett Sabine.

- Na, erre én is kíváncsi vagyok!

- Jöjjön csak, Angelo! Legalább együtt nézzük! - kuncogott a nő.

- Azt hiszem, erre most már nincs idő! - felelte a gróf. - Jött valaki!

- Igazán?

- Persze! Most nyitják a kocsinak a kaput!

- Tényleg! Vajon ki lehet?

- Talán az a meglepetés, akire az urak vártak! - felelte Hermine.

- Azt hiszem! - felelte Servier, és arrébb lépett, hogy bekanyarodhasson a kocsi a kastély előtti kövezetre.

A hintó be is kanyarodott, majd megállt. A kocsis leugrott a bakról, és kinyitotta a kocsi ajtaját.

Először egy hollófekete hajú, ismerős nő szállt ki belőle. Pilar volt. Amikor kiszállt, a grófra nézett.

- Gróf úr! Megérkeztünk! - jelentette ki.

- Örülök, hogy végre ideérték, Pilar! - felelte Servier. - Lássuk, kit hozott nekünk!

Pilar intett a kocsiban ülő ismeretlennek, aki hamarosan ki is szállt, és megállt a társaság előtt. Egy középkorú, délies arcvonású, de kis egyszerű, hétköznapi asszonyka volt. Amikor végre kint volt a kocsiból, láthatóan izgatott volt, de ugyanakkor várakozó tekintettel nézegetett körbe.

- Isten hozta nálunk, asszonyom! - köszöntötte a gróf.

A nőnek annyi ideje sem volt, hogy válaszoljon, mert a lépcsőről egy alak szalad le, és futott az asszony felé. Angelo volt.

- Mama! Mama! - kiabálta. - Itt vagyok!

Az asszony meghallotta a fia hangját, és tekintetével a hang forrását kereste. Amikor Angelo odaért, az anya már a könnyeitől homályos tekintetén át is

jól felismerte a fiát.

- Kisfiam! Végre újra látlak! Jaj! Jaj! - zokogott.

A két ember összeölekezett, és úgy látszott, talán sohasem engedik el egymást.

A jelenettől Adéle és Sabine is bőgni kezdett. A gróf odaállt közéjük, átkarolta a vállukat és rájuk mosolygott.

- Ez itt nem a sírás ideje, hölgyeim! Most már mosolyogni kell!

- De ez olyan szép jelenet! - szífogott Sabine.

- Szép. Most már Angelo élete is végre teljesen egyenesbe kerül. Teljes lett az ő családja is.

Adéle a grófra nézett.

- Köszönöm önnek, Maximilien! Köszönöm, hogy boldoggá tette az én Angelo-mat!

- Ne köszönj semmit, Adéle, mert még a végén zavarba hozol!

- Önt? Én zavarba hozom? Ez hogy lehet?

- Talán úgy, hogy túl sok jót képzeltek rólam. Többet, mint amennyit megérdemlek.

A beszélgetés nem folytatódhatott, mert ezúttal Angelo lépett oda Servierhez.

- Maximilien! Te vagy a legjobb barát a világon! Örökre a barátod leszek! Elhozattad ide a mamát! Köszönöm!

A gróf felsóhajtott.

- Ha valaki még egyszer valamit megköszön, azt nyakon vágom!

Angelo a barátjára nevetett.

- Azt sem bánom, ha lekeversz egyet, én akkor is megköszönöm neked!

A gróf a barátjára pillantott.

- Tudod, hogy ilyet sohasem tennék. Csak... nehezen kezelem, ha túl sokat néznek ki belőlem.

- Az nem baj! Inkább szeressenek, mint gyűlöljenek!

- Ez igaz!

A hangulat végre kezdett kezelhetőbbé válni, így végre sor kerülhetett a bemutatkozásra.

- Mama! Bemutatom magának a barátomat, Maximilien de Servier grófot! - kezdte a bemutatást Angelo.

Az asszony a férfihoz lépett, akinek mindössze a mellkasáig ért, és úgy nézett fel rá.

- Gróf úr! A hálám örökre önnek lesz! Az életemet adta vissza nekem! Ön biztosan a mennyországba kerül!

- Hát... remélem! - mosolygott a gróf.

- Biztos lehet benne! - szorongatta a férfi kezét az asszony. - Pilarral egész úton beszélgettünk! Kikérdeztem őt mindenről, és megerősítette, amit

Carlos a levelében írt, hogy a kisfiam itt él Párizsban, és hamarosan láthatom!

- Úgy van! - felelte a gróf, majd Pilarra nézett.

- Örülök, hogy ismét itt van, Pilar, és hogy végre én is mondhatom önnek azt, hogy köszönöm! Sokat tett a barátoméért és a családjáért!

A spanyol nő egy kicsit zavarba jött.

- Ó, gróf úr! Én... csak azt tettem, amit más normális ember is megtett volna.

- De megtette! És ez a lényeg!

- Hát, igen!

- Jöjjön! A gyerekek már napok óta kérdezik, hogy mikor jön!

- Tényleg?

- Úgy van! Nézze csak! - mutatott a gróf a hátsó udvar felől feléjük szaladó három gyerekre.

- Pilar! Szia! Pilaaaar! - kiáltoztak a gyerekek, és körbevették a nőt.

A gróf és Amelie elmosolyodtak ezen a jeleneten, majd csatlakoztak a többiekhez. A zajongásra előkerült Pierre és André is. Angelo mamája sorra ismerkedett a társaság tagjaival. Angelo mutatta be őket egymásnak.

- Ez a szép hölgy itt a feleségem, Adéle! Az ön menyje, édesanyám!

Adéle közelebb lépett a hölgyhöz, és rámosolygott.

- Örülök, hogy megismerhetem! Angelo sokat mesélt önről!

- Én is örülök, hogy láthatom, kedvesem! Helena Carrone vagyok! Örömmel látom, hogy Angelo végre megállapodott, és ilyen szép francia hölgyet vett feleségül!

- De még milyen szépet! - felelte Angelo. - S az unokáját még nem is látta, mama!

- Ő melyikük? - nézett a hölgy a három gyerekre.

- Carlos! Gyere csak ide! - szólt Adéle a fiának.

A fiú engedelmes gyerek lévén, azonnal odaszaladt hozzájuk.

- Tessék! - állt meg az anyja előtt.

- Mutatkozz be a hölgynek!

- Ifj. Carlos Carrone vagyok! - szólalt meg a gyerek.

A nő elmosolyodott ezen a jeleneten.

- Tudod, az én nevem is Carrone! Helena Carrone vagyok!

- Rokon tetszik lenni?

- Igen! Az édesapád anyukája vagyok!

- A nagymama?

- Úgy van!

- Nem is tetszik olyan öregnek lenni!

- Ó, dehogynem! Csak fiatalnak álcázom magam! - mosolygott a nő.

- Miért?

- Azért, hogy ne mondják rólam azt, hogy öregasszony vagyok!
- De jó! Elmondom a többieknek, hogy nekem már két fiatal nagymamám van! - hadarta a gyerek, majd elszaladt a másik két gyerekekhez, akik még mindig Pillarral voltak elfoglalva.
A nő elmosolyodott ezen a jelenten, majd folytatta az ismerkedést a többiekkel. A gróf mutatta be egymásnak őket.
- A hölgy itt a feleségem, Amelie de Servier!
A két nő egymásra mosolygott.
- Üdvözlöm, Helena asszony! - kezdte Amelie.
- Örülök, hogy megismerhetem, grófné! - mosolygott a mama.
Kifejezetten kellemesnek találta a társaságot, és a zavara kezdett feloldódni. Eközben újabb személy következett.
- Bemutatom önnek az egyik unokatestvéreimet, Sabine De Frane-t! - folytatta a gróf.
- Örülök, hogy megismerhetem! - szólalt meg Helena asszony.
- Isten hozta! - mosolygott Sabine.
Ezután Hermine következett, majd Osilly úr, Pierre és André. A társaság élvezte a bemutatásokat, mert Servier itt már az új kapcsolatuknak megfelelő rokonként mutatta be őket, mint rokonokat. Ez a helyzet eleinte szokatlan volt, de az eddigi baráti társaság, amely mostantól már család volt, azt a gátat, ami az új helyzet szokatlanságából, és újdonságából adódott, végre feloldotta. Már senki sem érezte úgy, hogy el kellene titkolnia a rokonsági kapcsolatait a Servier családdal.
A társaság végre befejezte a bemutatkozást, Helena asszony csomagjait felvitték, s a kedélyek lenyugvása után a három ember, Carlos úr, Helena asszony, és Angelo külön vonultak, és átbeszélték mindazt, amit az elmúlt tizenhárom évben elmulasztottak. Ezután csatlakozott hozzájuk Adéle és Carlitos is, és így már ők is tényleg egy család lettek.

Negyvenedik fejezet - Magánbeszélgetés

Mialatt a többiek a maguk dolgaival voltak elfoglalva, Servier és az ügyész az emeleti balkon korlátjánál beszélgetett. Most, hogy végre kettesben lehettek, tudtak beszélgetni az előző este történetekről.
- Meglepődött, amikor kiderült, hogy ki vagyok? - nézett a gróf Osilly úrra.
Az öreg bólintott.
- Meg kell, hogy mondjam, igen! De... ez nem számít. Azok az idők már elmúltak.
- Úgy van! De azért... nyilván másképp néz majd rám, mint eddig!

- Talán! - felelte az ügyész. - De olyan sok mindenem nem változtat az, amit tegnap megtudtam. Azért érdekelne néhány dolog!

- Hallgatom!

Osilly úr a barátjára pillantott.

- Mindig eszembe jutnak azok a beszélgetések, amiket önnél, és nálam, a hivatalban folytattunk annak idején. Most kezdem megérteni azokat a motivációkat, amik arra sarkalták önt, hogy engem rávegyen a Flore ügy furcsaságaira. Ön végig tudta, hogy mi történt 1828-ban.

- Persze, hogy tudtam. De nyilván megérti, hogy erről akkor nem beszélhettem! Mindaddig, amíg az igazság ki nem derült, addig én nem léteztem. Ez a név, amit most viselek...

- Nyilván vásárolt név.

- Úgy van! Az öreg Servier gróf, akivel Itáliában találkoztam, bennem látta a Servier név továbbvitelének a méltó folytatóját. Amikor megismertem, beszélgettünk az életéről, az egykori nagy családjáról, akik annak idején mind a jakobinusok vérengzésének estek áldozatul. Ő maradt életben egyedül, elszegényedve. Amikor megismert közelebből, azt mondta nekem, hogy évek óta keresi azt az embert, aki majd továbbviheti a nevét, de nem talált alkalmas jelöltet, aki méltó lett volna rá. Azt mondta, hogy engem olyan embernek ismer, aki erre megfelelő lenne, és eladná nekem a jogokat, mindent, ami ezzel jár, mert nem akar azzal a tudattal meghalni, hogy a Servier név eltűnik a múltban. Mivel akkor már milliárdos voltam, megvettem tőle a jogokat, és így lettem Servier.

- Értem! És... hogyan...?

- Hogyan menekültem meg?

- Igen.

- Nyilván hallotta a körülményeket!

- Hogyne! Ez az a bizonyos vihar?

- Igen! Valóban úgy történt, ahogy annak idején azt a beszámoló elmesélték. A kidőlt fa beomlasztotta az épületet, pont fölöttem. Azonnal ki is használtam az alkalmat, és megpróbáltam a sziklákon lefelé lépkedni. Belekapaszkodtam a kidőlt fa egyik ágába, de a vizes köveken a fa megcsúszott, és velem együtt a tengerbe repültem.

- Igen. Erről is hallottam. A hatóságok megtalálták a ruhája foszlányát és a vérét a sziklán. Ebből arra következtettek, hogy odaveszett, és halottnak nyilvánították.

- Igen! Bár erről csak évekkel később szereztem tudomást. Még azon a hajnalon egy spanyol hajó felvett, ennek köszönhetem a megmenekülésemet. A hajó kapitánya Angelo volt.

- Értem! Önök tehát onnan ismerik egymást!

- Igen. Amikor rendbe jöttem, betársultam hozzájuk, és kereskedni kezdtem!

Így tettem szert kisebb-nagyobb anyagi javakra, amit aztán a magam elképzelései szerint forgattam meg, fektettem be. Egy idő után elváltak az útjaink, és én egyedül folytattam tovább az üzleti ügyeimet. Ebből aztán évek alatt hatalmas vagyonra tettem szert, többek között annak is köszönhetően, hogy Dél-Afrikában utazgatva felfedeztem egy nagyobb gyémántlelőhelyet, amelyről persze mélyen hallgattam. Nem akartam, hogy mások is rávessék magukat. Az a hely olyan gazdag volt, hogy még a földről is fel lehetett szedni két-három marékra való nyers gyémántot, amit én meg is tettem. Így nem kellett munkásokat fogadnom, hogy feltúrják a földet, és elterjedjen a lelőhely létezése. Magamhoz vettem a földön talált köveket, és lassanként Európa szerte megcsináltattam őket, mindet más-más városban, hogy ne legyen feltűnő. Pénzzé tettem őket, majd Dél-Afrikában megvettem a kérdéses földet. Kitermeltem az ott található köveket, és ezeket is eladtam. Ebből a pénzből aztán különféle üzleteket kötöttem, vettem-eladtam, tőzsdéztem és egyéb! Ebből lett az a vagyon, amivel rendelkezem.

Az ügyész a grófra nézett.

- Akkor ön jó sokat tett ezért a vagyonért!

- Igen, de jókora szerencse is kellett hozzá!

- Az lehet, de a lehetőséget is tudni kell megragadni!

- Ez igaz!

- Most már mindent tudok! - felelte Osilly úr. - Illetve majdnem mindent!

Kíváncsi vagyok rá, hogy ki tudott az ön kilétéről?

A gróf az ügyészre nézett.

- Először csak Amelie! Rögtön felismert, amint feltűntem.

- Igen. Azért is ment önhöz feleségül olyan gyorsan!

- Hát persze!

- S az összeesküvők?

- A három ember közül csak Subiat kapitány jött rá, és az esküvőnkön, ha burkoltan is, de bocsánatot kért.

- Értem! És a többiek?

- Legrand az utolsó bizottsági ülés után tudta meg tőlem. Belloc-ot nem tudom. De nem is érdekel.

- És ma? A tegnap este előtt ki tudott még róla?

- Nem sokan. A család, tehát Amelie, Angelo, és Adéle. Az önök családjából csak Sabine és Pierre. Senki más. De most már mindenki tudja. Azért is mondtam el, mert számítanunk kell arra, hogy az ellenségeink megpróbálnak minket egymás ellen fordítani. De ha nincsenek egymás előtt nagy titkaink, akkor ezzel kifogjuk a szelet a vitorlájukból!

- Ez igaz!

A gróf az ügyészre tekintett.

- Nem tudom, hogy ön hogy van vele, én azért örülök neki, hogy kiderült a családjaink rokoni kapcsolata. Önök eddig is a legjobb barátaim voltak, szinte a második családom! Most aztán végképp azzá váltak!

Osilly úr a grófra pillantott.

- Ne aggódjon, Maximilien! Én személy szerint is örülök neki, hogy ez így alakult. A lányok nevében nem tudok beszélni, de úgy láttam, hogy kifejezetten örültek a hírnek!

- Ennek örülök!

- Meg is lehet érteni. Önnek eddig nem volt senkije. Egyetlen rokona sem! Most azonban lett.

- Így van. Egyetlen gyerek vagyok, és a szüleimet sem ismertem. Anyám meghalt, apám meg... ki tudja, merre jár, mit csinál. Az sem biztos, hogy él még! S ha élt, akkor miért nem volt kíváncsi rám soha?

Az öreg a férfira nézett.

- Korántsem biztos, hogy nem volt önre kíváncsi.

- Gondolja?

- Igen. Ha figyelembe vesszük azokat az eseményeket, amik Therese naplójában olvashatók, akkor sok lehetőség is felvetül.

- Például?

- Ha Liz és a naplóban szereplő fiatalember titokban találkoztak, miután Liz hozzámment a lovászhoz, nyilván nem lehetett nyíltan beszélni, cselekedni. Azzal is számolni lehetett, hogy a lányt gyűlölő após tudomást szerez a házasságon kívül született gyerekről, és ha ez bekövetkezett, ki tudja, mit tehetett utána!

- Elvehették volna a gyereket az anyjától!

- Pontosan! S ha ez bekövetkezett, akkor lehet, hogy a fiatalember, a maga apja nem is tudta, hogy Liz halála után hová rejtették el a fiát, hogy ki ne derülhessen a kínos kapcsolat, ami annak a tekintélyes családnak a hírnevét tönkretette volna.

- Ez könnyen lehet! De vajon az ön felesége miért nem beszélt soha erről a dologról? Anyám terhességéről valószínűleg tudott, mert Jacques Flore által állandó kapcsolatban állhatott vele, mint ahogyan az apám is! S ha a terhességről tudtak mindketten, akkor a gyerek születése miatt lett ismeretlen előttük?

- Hát... erről is csak találgatni lehet. Nem tudok most sem másra gondolni, mint amit eddig is mondtam. Én az após kezét feltételezném a dologban! Az édesanyja halála után ön árvaházba került. Nem hinném, hogy az apja adta volna be!

- Miért?

- Mert... ha a szerelméért még arra az áldozatra is képes volt, hogy Lizt más oldalán lássa, és hogy szembeszálljon a saját apjával, akkor nem tudom

elképzelné róla azt, hogy pont a gyerekeit hagyta volna magára!

- Ebben van valami!

- Ugye? De az is lehet, hogy nem él!

- Nem hinném?

- Miért?

A gróf az ügyészre nézett.

- Marseille-ben, az anyám sírjára valaki rendszeresen virágot tetet! Fizet a temetőgondnoksnak, hogy friss virág legyen a síron!

- Tényleg?

- Úgy van! S ez a valaki itt lakik, Párizsban!

- Valóban?!

- Igen! Hogy lehet ez? Az ön felesége meghalt, más rokonról nem tudni! Akkor ki más lehetne, mint az apám!

- Ebben van valami!

- Én is azt hiszem!

- És... az a szándéka, hogy felkutatja az apját?

- Igen. Az a célom.

- S mit mondana neki?

- Nem tudom! - rázta meg a fejét a gróf. - Meg kell ismernem a körülményeket, hogy józan fejjel tudjak ítélni.

- Hát igen!

A gróf felsóhajtott.

- Mindegy! Majd csak kiderül valaha! Ne is beszéljünk róla!

- Rendben, ha nem akarja! - felelt az ügyész, majd ismét felkapta a fejét, mint akinek eszébe jutott valami.

- Most, hogy így beszélgetünk, eszembe jutott valami, amit már tegnap is el akartam önnek mondani!

- Miről van szó?

- Az összeesküvésről!

- Tényleg?

- Igen! Valami nem hagy nyugodni! Az utóbbi időben volt egy olyan érzésem, mintha ezzel az egésszel közlelő találkoztam volna! Sokáig törtem a fejem, hogy mikor és hol éreztem ezt!

- És?

- Ma reggel rájöttem! Amikor a Bousqué-féle kihallgatáson megtudtam, hogy ezt a titkos csoportot felülről pénzezi és irányítja valaki, eszembe jutott egy különös beszélgetés!

- Miféle beszélgetés?

- Egy hivatali beszélgetés.

- Az ügyészségen?

- Úgy van!

- Ez furcsa! Kivel és miről szolt ez a beszélgetés?

Osilly úr jelentőségteljesen a grófra nézett.

- Ez akkor volt, amikor Mercantit holtan találták. Emlékszik az aznap esti beszélgetésünkre?

- Hogyne! Ekkor mondta ön nekem azt, hogy figyeljek, mert valakik be akarnak sározni az Adéle körüli örökbefogadással kapcsolatban.

- Igen. Ekkor árulta el ön nekem, hogy milyen körülmények között fogadta örökbe Adéle-t.

A gróf bólintott.

- Így van! Mintha azt mondta volna ön nekem, hogy valakik azt feltételezik, hogy Adéle némi ellenszolgáltatást nyújtott nekem azért, hogy örökbe fogadjam.

- Igen! - bólintott az ügyész. - S nem is véletlenül jutott ez most eszembe! Amikor a Mercanti féle ügy elkezdődött, ezt a kis bogarat nem akar ki próbálta elültetni a fülemben!

- Kicsoda?

- Laitue úr, a helyettesem! Amikor bent járt nálam, az volt az érzésem, hogy mindent elkövet azért, hogy a bizalmam megrendüljön önben! Arról próbált meggyőzni, hogy Adéle és ön között biztosan volt szerelmi viszony.

- Húha! - nézett nagyot Servier. - Ez érdekes kis epizód!

- Ugye?

- Bizony! És ha ön nem téved, ügyész úr, akkor talán rábukkantunk a díszes társaság egyik magas rangú tagjára, hacsak nem a vezetőjére!

- Úgy véli?

- Igen! Jól gondolom, hogy ha ön távozna a főügyészi székből, akkor Laitue úrnak jó esélye volna azt elnyerni?

- Igen. Mindenképp!

- Akkor ez tiszta ügy!

- Gondolja?

- Gondolom! Nézze! Ha jól feltételezem, akkor ez egy republikánus érzelmű, tisztán politikai ügyben szerveződött csoport. Mivel a jelenlegi hatalomnak két pillérét mi ketten alkotjuk, ezért minket valahogy meg kell gyengíteniük, ha köztársaságot akarnak! Öné az igazságügyi és politikai hatalom, enyém pedig a gazdasági! S ha ez nem elég, a családjaink jó barátságban vannak egymással, s mint az mostanára kiderült, rokoni kapcsolatban is!

- Ebben van ráció! - bólintott Osilly úr. - Csak egyvalamit nem értek! Egy köztársaságnak is szüksége van a gazdasági forrásokra! Nem biztos, hogy hasznukra válna, ha önt maguk ellen fordítanák!

- Ez valószínűleg így is van! Elképzelhetőnek tartom, hogy engem csak eszközként használnának ahhoz, hogy az ön által képviselt hatalom

meggyengüljön azáltal, hogy összeugrasztanak minket! Úgy gondolom, hogy ennek az egésznek a legfőbb célpontja ön! Velem annyira nem mernek ujjat húzni, mert tudják, hogy úgylis elkapom őket! Másrészt később szükségük lehet rám. Azt gondolhatják, hogyha ők kerülnek hatalomra, akkor szükségük lehet a Servier támogatásra! De ehhez el kell érniük azt, hogy mi ketten ne bízzunk egymásban! Hogy a barátságunk megszakadjon! S ha ez megtörténne, hirtelen rengeteg, nyíltan republikánus ember akarna a barátom lenni! Nem tudom, hogy a mostani barátaim közül ki royalista, ki liberális, és ki republikánus. Én pedig szándékosan nem foglalkozom politikával. Én csak úgy élek, hogy a családom és a szeretteim érdekeit tartom szem előtt. A többi nem érdekel egy cseppet sem. Nekem mindegy, hogy milyen politikai beállítottságú a barátom, ha azt látom rajta, hogy tisztességes ember. Én kimászom a slamasztikából a magam erejéből is! De önnek, ügyész úr, vigyáznia kell! Ki tudja, miféle dolgokat szeretnének felhasználni ön ellen!

- Gondolja, hogy így van?

- Igen. Nem lennék meglepve, hogy egy-két héten belül valaki megpróbálna csak úgy burkoltan, de egyértelműen önről valami kellemetlen dolgot közölni velem.

- Ez baj! - sóhajtott az ügyész. - Félek, hogy valami felkészületlenül fog érni!

A gróf az öregre nézett.

- Nem tudom elképzelni, hogy önnel, vagy a családjával kapcsolatban olyat tudnának mondani nekem, ami miatt én elfordulnék önöktől!

- Köszönöm!

- Ne köszönjön semmit, Osilly úr! A tegnap esti beszélgetésre is épp emiatt volt szükség! Önöknek tudniuk kellett, hogy ki vagyok valójában, nekem pedig tudnom kellett, hogy rokonok vagyunk! Ez, ha nem is minden, de elég alap ahhoz, hogy megbízzunk egymásban! Ezzel kapcsolatban nem érhet bennünket meglepetés.

- Hát igen! - mormolta az ügyész.

Ezek után nem szóltak egy szót sem, a beszélgetés véget ért.

Negyvenegyedik fejezet - Carine jelenti

Késő délután, amikor a kastély ideiglenesen ismét kiürült, Carine ismét megtette szokásos sétáját az erdőben. Az erdei út még elhagyott volt, de néhány perc múlva a lány összekötője megjelent.

- Végre, hogy itt van, Carine! - nézett a lányra a férfi. - Már azt hittem, nem

érek ide időben!

- Nem baj! Nekem is meg kellett várni az alkalmat, amíg a gróf és Fernand bácsi elmegy a városba.

- Jól van! Az a lényeg, hogy itt van! Nos, mi új hírekkel tud nekem szolgálni?

- Hát... azt hiszem, egyre nehezebb dolgunk lesz!

- Hogyhogy?

- A gróf és Osilly úr egyre jobban gyanakszik, hogy készül ellenük valami!

- Valóban?

- Igen! Amióta Fernand bácsi kihallgatta Bousqué-t, egyre inkább összeáll nekik a kép! Sejtik, hogy valamiféle politikai jellegű összeesküvés készül ellenük, de konkrétumokat még nem tudnak! De a tegnapi este vacsoránál újabb fejlemények kezdődtek.

- Miféle fejlemények! Beszéljen!

- A két család sejtí, hogy valami olyasmivel akarják megfogni őket, hogy bizonyos kellemetlen dolgokat kiterítenek egymás előtt a másiktól! De ennek a megelőzése érdekében azt a megoldást találták ki, hogy egy családi beszélgetésen vesznek részt, ami arra szolgál, hogy elmondjanak egymásnak olyan dolgokat, amiket eddig nem, különféle titkokat. Így mi nem tudunk rajtuk fogást találni, és nem tudunk nekik olyat mondani a másiktól, hogy ettől összevevesszenek.

- Értem! És miről volt szó ezen a beszélgetésen?

- Épp az a baj, hogy nem tudom! Csak a két család közvetlen tagjai vettek részt rajta. Nekem nem volt rá lehetőségem, mert a mama rám parancsolt, hogy menjünk föl a szobánkba, mert ez a dolog nem tartozik ránk! Én kénytelen voltam ebbe belemenni, mert nem akartam feltűnést kelteni azzal, hogy erősködöm.

- Ez nem jó hír! Hogyan lehetne megtudni valamit abból, ami ott elhangzott?

- Szerintem sehogy! Ez a két család nagyon összetartó! Nem adják ki a másikat soha idegenek előtt!

- Akkor csak ennyi híre van számomra?

- Ennyi! De várjon csak! Nem egészen!

- Nos?

- Nem túl nagy dolog, de amikor a gróf tegnap ezt a beszélgetést kezdeményezte, említést tett egy bizonyos festményről, ami a földszinti kis szalonban van. Ezt a képet maga a gróf hozta valahonnan, és állítólag az édesanyját ábrázolja!

- A gróf anyját?

- Igen! Nem tudok róla mást, csak annyit, hogy Elizabeth-nek hívták, és meghalt, amikor a gróf megszületett.

- Ez különös! És hogy jön ez a mi ügyünkhöz?
- Nem tudom! De mintha valami olyasmit emlegetett volna a gróf, hogy a képnek köze van az Osilly családhoz is!
- Hm! Ez érdekes! Vajon mi lehet a közös pont?
- Nem tudom!
- Nem látta a képet, Carine!
- Nem! Mint említettem, tegnap este a vacsora után felmentünk aludni. A kis szalon ajtaja egyébként is kulcsra van zárva.
- A fene! Pedig jó volna tudni, hogy mi van a festményen! Lehet, hogy az a kép a titok nyitja!
- Ha így is van, én nem tudom megnézni!
- Nem baj, Carine! Amit most mondott, egyelőre az is elég lesz! Aztán majd meglátjuk, hogy hogyan tovább!
- Jól van! Két nap múlva ugyanitt találkozunk!
- Rendben! Viszlát!
- Viszlát!

A beszélgetés rövidre, de lényegre törőre sikeredett. A két ember a jövőn gondolkodva vált el egymástól.

Negyvenkettedik fejezet - Éjszakai látogató

Éjszaka volt. A telihold fénye bevilágított az ablakon, megvilágítva az ágyon fekvő nőt, aki álmatlanul hánykolódott az ágyában. Pilar volt az. Nem szerette a teliholdat, ilyenkor nem tudott aludni. Megunta az ágyban fetrengést, felállt, elhúzta a függönyt a szobájából nyíló kis erkény ajtaja elől, kinyitotta az ajtót, és kilépett a langyos éjszakába. Ott volt egy kényelmes szék is, arra leült. Körbepillantott a kastély mögötti parkon, a sétára alkalmas utakon, és a hátsó kerítés mögötti távoli erdőn. Az éjszaka illatait lehetett érezni a levegőben. Az erdei avar édeskés szaga keveredett a park virágainak illatával. Pilar behunyta a szemét, és mélyen beszippantotta a finom illatokat.

A telihold kerek, sápadt gömbje hideg tekintettel nézett le a tájra. A nő hirtelen megijedt egy macskabagoly távoli, kísértetiesen rikoltó hangjától. Évek óta lakott itt az év egy részében, de ez a kísérteties hang mindig megijesztette. Ám a hang néhány ismétlés után elhallgatott, és néma csend borult a tájra. A szellő egy kicsit feltámadt, néhány felhő úszott el a hold előtt, egy időre sötétségbe burkolva a környéket. Amikor a felhő elvonult, a hold fénye ismét bevilágította a parkot. Pilart ezen az éjszakán különös érzések járták át. Már évek óta élt itt, többnyire tavasztól ősziig, és már

otthon érezte magát. Különös volt ez, hiszen ezek az emberek, akikkel egy fedél alatt lakott, nem voltak a rokonai, mégis úgy tekintett rájuk. Pedig évekkel ezelőtt szívében haraggal jött el Barcelonából, hogy megölje a grófot. Azt a férfit, aki a házába engedte, és aki a nyári időszakban rábízta a gyermekei felügyeletét. Ezt az érzést Pilar nem tudta hová tenni, s ez a kastély is, a kerttel, az erdővel, ismerősként köszöntötte, de sokszor mégis idegennek érezte itt magát. S ez a kettős érzés kicsit torokszorító tudott lenni. Mégis, amikor távol volt, visszavágyott ide. A három gyereket nagyon szerette, és a gyerekek is őt. Ennek igen egyszerű magyarázata volt. Pilar nagyon jól bánt velük, nem volt túl szigorú hozzájuk, de nem is engedett meg mindent. Ha kellett, megfegyelmezte őket. Mindemellett sokoldalú is volt, hiszen a két fiúval még kardozott is, ha kellett, de Olivia lányos érdeklődésében is közreműködött. Így a három gyerek szerette őt, és a szülők is elégedettek voltak vele, nyugodtan rá merték bízni a gyermekeiket. Pilar, a kastély többi alkalmazottjával ellentétben nem a kastély melletti háromszintes házban lakott, hanem fönt, a kastélyban. Ott, ahol a munkaadói is. Rajta kívül csak Baptiste úr, a főkomornyik tehetette ezt meg. A férfi, konzervatív úr lévén, nem nagyon kedvelte Pilar férfias stílusát, hiszen a nő elég sarkosan fogalmazott, és káromkodott is. Ez persze zavarta Baptiste úr fülét, de az évek alatt megszokta, hogy Pilar már csak ilyen. Amikor a nő a gyerekekkel foglalkozott, sohasem beszélt csúnyán, de kicsit szögletes stílusa elég volt ahhoz, hogy a három gyerek tisztelje, és ne nagyon merjen neki ellentmondani. Pilar egy kicsit magáénak is érezte a három gyereket, és örömmel foglalkozott velük.

Ismét behunyta a szemét, és élvezte az éjszakai természet hangjait, illatát, és egész hangulatát. Több percet töltött így el, eggyé olvadva a környékkel. Csöndes elmélkedését azonban valami megszakította. Egy alig hallható, de az éjszakai hangoktól jelentősen eltérő, fémes koppanású hangot hallott. Csak egy pillanatig tartott, de határozott hangját Pilar jól hallotta. Amennyire a sötétség engedte, körülnézett, és megpróbált rájönni, honnan is jött a hang. Néhány pillanat múlva már meg tudta állapítani, hogy határozottan bal felől. Pilar, halkán, nehogy zajt csapjon, felállt a székről, és guggolva, csöndesen az erkény kőkorlátjához osont. A két kőoszlop között kilesett. A telihold miatt elég jól lehetett látni, és észlelhető volt az a mozgás is, ami a kastély hátsó fala mentén látszott. Először nem lehetett jól kivenni, mi az, de amikor az alak a földszinti hallból az udvarra nyíló kőlépcsőhöz ért, a holdfényben fehéren világító kő kiemelte a tiszta feketébe öltözött emberi alakot. A ismeretlen először fellépkedett a lépcsőn a magasföldszintig, ahol a hall üvegajtaja volt. Ám ezt az ajtót rács védte, így nem tudott mit kezdeni vele, körülnézett, majd elindult vissza lefelé, az udvar irányába. Felnézett az emeleti ablakokra, mint aki tájékozódni próbál.

Pilar mozdulni sem mert, nehogy az ismeretlen észrevegye. Így aztán kőrácsok között leselkedve figyelte a behatolót.

A fekete ruhás idegen most a ház nyugati oldala felé osont, egészen az épület sarkáig. Itt egy villámhárító futott a tető felől a földig. A behatoló felnézett rá, és azt méregette, hogy vajon elbirja-e. Végül úgy döntött, hogy akcióba lép. Belekapaszkodott a fémrúdba, és a rögzítő merevítésekre lépkedve, elindult fölfelé. Pilar látta, hogy a behatoló a kis szalon ablaka felé mászik.

- Ez vajon mit akar? - töprengett a nő, majd cselekedett.

Visszament a szobába, halkan becsukta az erkélyajtót, majd kilépett a folyosóra. Egészen a kis szerviz folyosó ajtajához lépett, és bement rajta. Ez a folyosó arra szolgált, hogy a személyzet ne a díszes kastélyon keresztül fűtse a szobákat, hanem a kandallók háta mögül, ami a szobákból nem látszik. Nyár lévén, ez a folyosó most nem volt használva. De Pilar tudta, hogy milyen utakat jár be a folyosó, hogy a szobák kályháihoz, kandallóihoz eljusson. Bár odalenn kicsit sötét és poros volt a folyosó, Pilar mezítláb lopózott végig rajta. Lelépkedett a földszinti részre vezető szakaszig, és a bálterem első kályhája mögötti kis ajtóhoz ment. Itt egy jókora piszkavas volt a falhoz támasztva. Pilar ezt kézbe vette, és visszament a főfolyosóra.

Ügyelve arra, hogy zajt ne csapjon, a lépcsőhöz ment, és leosont a földszintre. A földszinti folyosó ugyanolyan széles és hosszú volt, mint az emeleti, de itt nem a hálószobák, hanem a kastély fő helyiségei voltak, a két bálterem, a nappali, a központi hall, egy irodahelyiség, Amelie öltözője, a nagy szalon, majd a kis szalon. Pilar tudta, hogy a kis szalonhoz kell mennie, mert a behatoló oda indult. Bár a nő sok mindent nem tehetett, mert a földszinti helyiségek ajtajai éjszakára zárva voltak, és csak a családnak, valamint Baptiste úrnak volt hozzá kulcsa. Így aztán Pilar nem is gondolhatott arra, hogy meglepje a behatolót. Csak azt tehetette, hogy megállt a kis szalon ajtaja előtt, fülét az ajtóra tapasztotta, és hallgatózott. Alig néhány pillanat múlva halk csörrenés hallatszott.

- Ez az alak betörte az ablakot! - gondolta Pilar. - Vajon mit akarhat?

A csörrenés után egy ideig csend volt, majd halk motoszkálás, és recsegő hangok hallatszottak. Pilar megpróbált belesni a kulcslyukon, de odabentről csak teljes sötétség fogadta. A behatoló azonban úgy tűnt, hogy gyertyát gyújtott, mert egy halvány fénypont villant fel, ami ide-oda mozgott, majd megállt. A fényben jól lehetett látni, ahogy az idegen megáll a szobában, és a falakat szemléli. Mintha keresett volna valamit. Pilar itt nem tehetett semmit, de tudta, hogy ezután mit kell tennie. A kastélynak minden ajtaja zárva volt éjszakára, de az oldalsó vészkijáráthoz bárki hozzáférhetett. A nő ezt vette célba. Elment a hosszú folyosó legvégéig, és ott lement a hátsó kis

lépcsőn. Ez egy kerek helyiségbe futott le, és itt volt egy oldalsó kijárat. Bár ez zárva volt, de Pilar tudta, hogy a falban lévő, fém kisajtó mögötti fülkében van a kulcs. Ezt kivette, kinyitotta az ajtót, majd kilépett az udvarra. Itt ő is a fal mentén osont végig, ahol alakját a sövénybokrok eltakarták. Elért a kastély épületének a sarkához, és itt kilesett. Csönd volt, semmi mozgás. A nő mellett húzódott az a villámhárító, amin a behatoló felmászott. Pilar óvatosan felnézett. Jól látható volt, hogy a kis szalon ablakán egy férfitenyérnyi lék volt vágva, amin keresztül a behatoló kinyitotta az ablakot, ami nyitva is volt.

- Szóval ott vagy még! - morgott magában Pilar. - Csak gyere le! Megkapod a magadét!

Nem is kellett sokáig várnia. Az ablaknál mozgás látszott, és a fekete ruhás alak elkezdett kimászni. Pilar rögtön visszahúzódott a sarok mögé, és várta, hogy az idegen lemásszon a villámhárítón. A nő látta, hogy a behatolónál nincs semmi lopott holmi, de valamiért csak bemászott a kis szalonba. Így aztán Pilar megvárta, amíg a behatoló leér, és azonnal akcióba lépett. Felemelte a piszkavasat. A mozgásra azonban a behatoló megfordult, és a nő ütése egy kicsit mellément. Az idegen egy tompa kiáltást hallatott és összeesett. A spanyol nő odalépett hozzá, és megnézte. A férfi fején csak egy kis karcolás látszott, de ájult volt az ütéstől.

A hangzavarra azonban mozgás támadt. Az ablakokban és az erkélyeken emberek jelentek meg.

- Mi történt? - kérdezték.

- Mi ez a zaj? - hallatszott máshonnan is.

Végül kinyílt a gróf hálószobájának az erkélyajtaja, és megjelent Servier, valamint Amelie.

- Mi az? - hallatszott a gróf hangja.

- Egy tolvajt fogtam, gróf úr! - felelt neki fölfelé nézve Pilar.

- Á, maga az? Hogyhogy tolvajt fogott?

- Ez a pasas behatolt a kis szalonba! Betörte az ablakot, és bement!

- Értem! Mindjárt lemegyek!

Hamarosan többen is megjelentek az udvaron, lámpással a kezükben. A gróf, Amelie, Baptiste úr, Angelo, Adéle és Sabine volt.

- Mi ez? - kérdezték ismét.

Pilar az érkezőkre nézett.

- Ezt a behatolót fogtam! - jelentette ki.

- Mit csinált vele?

- Lecsaptam ezzel a piszkavassal.

- Remélem, nem ölte meg!

- Á, dehogya! Az ütés kicsit mellément, így csak elájult.

- Szerencsére! Hozzanak vizet! Magához kell térítenünk!

Baptiste úr elment vízért.

A gróf Pilarra nézett.

- Hogy vette észre a tolvajt?

- Nem tudtam aludni. Amikor ilyen telihold van, sohasem alszom! Kiültem az erkényre, és néztem az éjszakát. Akkor vettem észre, hogy ez a férfi már a falnál áll, és ezen a villámhárítón akar felmászni. Lementem a szervizfolyosóra ezért a piszkavasért, majd a kis szalon ajtajához mentem. Mivel az ajtó ott zárva van, nem tudtam bemenni, de hallottam, hogy valaki mászkál ott. Be is lestem a kulcslyukon, de csak azt láttam, hogy a gyertya fényénél keres valamit a szobában. Állandóan felfelé bámult, talán a festményeket nézte.

- S utána?

- Mielőtt még leérhetett volna, lejöttem az oldalsó vészkijáráshoz, kinyitottam a kulccsal, és kijöttem ide, a sarokra. Megvártam, amíg lemászik, és akkor leütöttem.

- Értem! Örülök, hogy résen volt, Pilar! De azért nagyobb baja is lehetett volna ennek az embernek, ha jobban eltalálja! S annak már ön is megitta volna a levét. De most majd megtudjuk, hogy mit akart!

Eközben Baptiste úr érkezett egy vödörnyi vízzel. Angelo lehajolt a betörőhöz, aki most tért magához. Nyakon öntötte a vödör vízzel, és letépte a fejeről az álarcot. A férfi kábultan nézelődött, mire felfogta, hogy hol is van. Láttá, hogy többen állnak körülötte, s megértette, hogy elkapták. A fejéhez nyúlt, ami egy kicsit felrepedt, de a seb nem volt vészes.

A gróf leguggolt hozzá.

- Ki maga? És mit keres a birtokon? - kérdezte az idegent.

A betörő azonban nem felelt.

- Beszélj! - szorította meg a férfi karját Angelo.

Az idegen felkiáltott, de nem volt hajlandó mondani semmit.

- Nem vall a mocsokja! - morgott Angelo.

- Nem probléma! - felelte Servier. - Mivel a kis szalonban nincs semmi érdekes, amit el lehetne vinni, így csak egyvalami érdekelhet!

- A nagy festmény? - nézett a grófra Sabine.

- Azt hiszem! - bólintott Servier.

- De vajon miért?

A gróf távolabb sétált, hogy a behatólag ne hallja a szavait. Sabine követte.

- A festmény nagyon érdekelhet valakit! - jegyezte meg Servier.

- Gondolja?

- Hát persze! Csak azt tudnám, hogy honnan tudhatta, hogy a kép itt van, a kis szalonban? Erről csak mi tudunk!

- Ez igaz. Nem említette véletlenül valahol, valakinek a képet, s ami rajta van?

- Tudtommal nem! Illetve... egy helyen, de azt én kizárnám!

- Miért?

A férfi a nőre nézett.

- Azért, mert erről a képről a galériatulajdonoson kívül csak egy Cassisban lakó parasztember tud, aki először beszélt nekem róla.

- Hát igen! Akkor ő kizárható! - bólintott Sabine.

- Úgy van! De talán mindegy is! Én kikérdezem ezt a pasast, hátha elárulja, mi kellett neki!

A gróf ismét odalépett a férfihoz, aki még nem tudott elmenni, mert a többiek nem engedték. Servier ránézett a behatolóra, aki ijedt tekintettel nézett fel rá.

- Ki maga, és mit akart a házamban? - kérdezte a gróf.

A betörő hallgatott.

- Így is jó! Elvégre nem köteles felelni. De azért... én a maga helyében megfontolnám, hogy hallgatok-e. A maga balszerencséjére a legfőbb ügyész úr éppen a házam vendége, és ha kívánja, szívesen feltesz magának néhány kérdést! Másrészt... a Servier kastélyba betörni nem túl szerencsés dolog! Aki nekem keresztbe tesz, azzal sohasem vagyok kíméletes! Főleg akkor nem, ha a privát életemet zavarja meg! Nem túl kényelmes dolog a börtönben rohadni! Tehát?! Mit akar itt?!

- Semmit! Nem akartam én elvinni semmit! - felelte hadarva a betörő.

- Valóban? Akkor mit akart?

- Hát...

- Gyerünk! Nem érünk rá! Éjszaka van! Ha beszél, elengedem!

- Komolyan?

- Igen!

- Jó! Nekem csak annyi volt a dolgom, hogy bemenjek a kérdéses helyiségbe, aminek a helyzetét megadták nekem, és keressek egy női alakot ábrázoló képet. Ha lehet, jegyezzem le, hogy mit láttam a képen, a lehető legnagyobb részletességgel. Aztán holnap a jelentést le kell adnom!

- Hol?

- A Cochón-ban.

- Gondoltam! Ki adta magának ezt a munkát?

- Nem tudom a nevét! Sohasem tudtam! Évek óta végzek neki kisebb-nagyobb munkákat, de nem tudom, hogy kicsoda!

- Értem! Tehát ez az ember kíváncsi egy női alakot ábrázoló képre az én házamból?

- Igen! Konkrétan a kis szalonban lévő képre kíváncsi!

- S maga honnan tudja, hogy a házamban hol van a kis szalon?

- Elmagyarázták nekem! Kaptam egy rajzot a kastély földszinti helyiségeinek az elhelyezkedéséről, és az ablakokról. A rajz pontosnak

tűnik, így találtam meg az ablakot.

- Értem! És? Megtalálta a képet odafönn?

- Nem!

- Valóban?

- Igen. Én ott nem találtam semmilyen portrét. Van ott két tájkép, egy csendélet, és egy tengert ábrázoló festmény. Ennyit találtam. A többi csak különféle kis dísz, szobrocska, és egyéb dolog. De azok engem nem érdekelnek! Csak a portréra kaptam megbízást.

- Amit viszont nem talált meg!

- Hát nem!

- Akkor most mi lesz magával?

A betörő a grófra nézett, mintegy könyörögve.

- Gróf úr! Ön azt ígérte, hogy elenged, ha beszélek!

- Így is van!

- Akkor elmehetek?

- Tűnjön el! A megbízójának meg azt mond, amit akar! Indulás! Menjen csak arra, amerről jött!

A behatoló egy szót sem szólt, csak elinalt. Fekete ruhás alakja eltűnt a sötétben.

A többiek kissé értetlenül néztek a grófra.

- Miért engedted el, Maximilien? - kérdezte Angelo.

- Miért? Azért, mert nem kapta meg azt, amiért jött. Hogy a megbízójának elmondja-e az igazat, vagy esetleg hazudik neki valamit, az nem érdekel.

- Nem kellett volna átadni a rendőrségnek? - hallatszott Adéle kérdése.

- Nem! Akárki is küldte, biztos, hogy a két nővér képére volt kíváncsi! Ha most a betörőt lecsukatjuk, a megbízók megtudják, hogy rájöttünk a ténykedésükre! Ezt mi, ugye, nem akarjuk!

- Értem! - felelte Adéle. - Csak az nem világos, hogy ki és miért kíváncsi arra a képre! Miért akar bárki is tudni róla?

- Ez talán nem is fontos! - felelte Servier. - Engem inkább az foglalkoztat, hogy ennek a képeknek a híre, és jelentősége hogyan került ki innen!

- Tényleg! Erre nem is gondoltunk! - bólintott Amélie. - Kinek fontos ez a kép egyáltalán, rajtuk kívül?

Angelo a nőre pillantott.

- Talán épp azoknak, akik a két család közé akarnak éket verni!

- Ez igaz, de ez a kép miért olyan fontos nekik?

Sabine a többiekre nézett.

- Csak egyvalamiért lehetnek rá kíváncsiak! Akik tudomást szereztek a kép létezéséről, akkor nyilván azt is tudják, hogy a képen lévő nőknek közül lehet a két családhoz! S nekik ez kell! Egy titok, amit meglovagolhatnak!

- Ez valószínű! - felelte Angelo. - De akkor ki szívárogtathatta ki a kép

létezését? Közülünk valaki? Azt nem tudom elképzelni!

A gróf a fejét rázta.

- A családból senki! Ebben biztos vagyok! Ezt abból is gondolom, hogy a betörőt egy olyan képpel kapcsolatban bízták meg, amin egy nő van!

- Á, értelek! - felelte Angelo. - A megbízó nem tud arról, hogy a festményen nem egy nő van, hanem kettő!

- Pontosan! Tehát aki által a képről tudnak, az az illető nem volt ott a kis szalonban, a szűkebb családi megbeszélésen, hiszen akkor tudnia kellene, hogy a képen két lány látható! Így kiesik a galériatulajdonos is, és a Cassisban lakó öreg is, akiket egyébként sem érdekelne ez a kép. De ők is látták!

- Akkor honnan tudhat bárki is a kép létezéséről? - kérdezte Adéle.

A gróf jelentőségteljesen elmosolyodott.

- Azt hiszem, én már tudom!

- Igazán?

- Igen!

- És elárulja nekünk is, Maximilien?

A gróf a fejét rázta.

- Most még nem! Aki használja az eszét, előbb-utóbb rájön! De ha rá is jön, jobb lesz, ha magában tartja! Holnap a reggelinél minden kiderül! Addig senki egy szót se szóljon!

A társaság nem egészen értette a férfit, de tudták, hogy okkal kéri ezt tőlük. Így aztán a ház lakói visszatértek a szobáikba, és a kastélyra ismét csend borult.

Negyvenharmadik fejezet - Lelepleződés

Az éjszaka történt események másnap, a reggelinél rögtön szóba kerültek. Akik nem keltek föl a zajra, csodálkozva hallgatták a történetet.

- Nem tudom elhinni, hogy ilyen megtörténhetett! - szólalt meg Osilly úr. - Maximilien! Miért nem keltett föl engem is?

- Miért zavarjam meg éjszaka, a legmélyebb álmában? - felelte a gróf. - Amit akartam, azt megtudtam!

- De miért engedte el?

- Mert nem tudott meg semmit! Amilyen bamba volt, nem vette észre a szobában a nagy fali függönyt, ami mögött a kép rejtőzik, és így azt hitte, hogy a kép nincs is odabent! Másrészt, a megbízóinak nem kell tudniuk róla, hogy mi tudomást szereztünk a terveikről!

- Ez igaz! Csak azt nem értem, hogy a képről honnan tudnak?

A gróf felpillantott.

- Hát ez az! A kép létezéséről olyan sokan nem tudnak! A galériatulajdonos, egy parasztember Cassisból, és mi, akik a házban lakunk! Az első két személyt azonnal ki is zárhatjuk! Maradunk mi!

Gheron meglepetten nézett a barátjára.

- Azt gondolja, hogy közülünk valaki beszélt a képről?

- Igen! Azt gondolom!

- Ez... lehetetlen! Miért tenne ilyet bárki is?

Hermine is megszólalt.

- Esetleg véletlenül nem szólt el magát valamelyikünk?

- Kizárt! - felelte Angelo. - Itt senki sem olyan felelőtlen! Másrészt...

- Mire gondol? - kérdezte az ügyész.

- A behatólag egy olyan képet keresett, ami a kis szalonban van, és egy hölgy látható rajta!

- És?

- Ha a kiszivárogtató személy látta volna a képet, akkor tudná, hogy azon a festményen nem egy nő van, hanem kettő!

- Ó, értem már! - felelte Gheron úr. - Tehát akik aznap este látták a képet a kis szalonban, kiesnek a rostán.

- Úgy van!

- Akkor... leszűkül a kör.

- Igen. Pedig a sűgő itt van, közöttünk!

- Gondolja?

- Igen! Olyan valaki, aki hallott a képről, de még nem látta!

Erre a tekintetek Carine és Ines néni felé fordultak. A néni csodálkozva pillantott vissza rájuk.

- Csak nem...? Azt gondolják, hogy közülünk valaki? Ez... ez képtelenség!

- Amikor a városban jártak, nem kotyogták el valakinek véletlenül? - kérdezte Sabine.

- Dehogyan kotyogtuk! - méltatlankodott a néni. - Lehet, hogy sokat beszélek, de erről biztos, hogy senkinek nem szóltam! Egyébként is! Azt sem tudom, hogy miért olyan fontos az a festmény! Mi olyan dolog van rajta, ami mindkét családnak fontos?

- Ezek szerint ön is kiesik a rostán, Ines néni - felelte Gheron.

- Úgy bizony! És te, Carine! - nézett a lányára Ines néni. - Ugye, nem fecsegtél valakinek a képről?

A lány lehajtotta a fejét.

- Ugye, nem? - kérdezte ismét a néni. - Vagy igen? Carine! Nézz rám! Ugye, nem te voltál?

A lány elvörösödött.

- De igen! - bólintott végül. - Én!

- De miért, Carine? - hüledezett Ines néni.

A gróf a lányra nézett.

- Talán előnye származott abból, hogy valakinek beszélt a dologról?

Carine végül felpillantott.

- Én... én csak... egy ideje... vannak republikánus barátaim. Még otthon ismertem meg őket. Először csak jó viccnek tűnt a dolog, aztán végül belekerültem a közepébe. Amikor egy barátom először elvitt a gyűlésükre, még nem tudtam, hogy miféle gyűlésre megyek. Ott aztán kiderült a dolog, és én már nem léphettem ki! Megfenyegettek, hogyha kilépek, vagy bárkinek is beszélek a szervezetről, akkor bajba kerülhetek. Így aztán maradnom kellett. Amikor úgy alakultak az események, hogy a mamával ide utazunk, Párizsba, megkaptam az első feladatomat.

- Mi volt az?

- Azt akarták, hogy jelentést tegyek Fernand bácsi életéről, hogy kik jönnek hozzá látogatóba, vagy ha valami hivatalos dologról beszél, akkor azt is jelentsem le! Ha bármiféle kényes dolgot megtudok, arról is be kell számolnom.

Ines néni teljesen ki volt készülve.

- Carine! Mit csináltál? Szégyent hoztál rám! Szégyellem magam miattad is! A gróf úr volt olyan szíves, és minket is a házába fogadott, holott nem vagyunk neki senkije!

Amelie a néni karjára tette a kezét.

- Ön nem tehet semmiről, Ines néni!

- Az lehet, de akkor is! Carine az én lányom! És... ezek után azt hiszem, nincs jogunk itt lakni önöknél, Amelie asszony! Hogyan is tehetnének?

A gróf a néniére nézett.

- Nem kell menniük sehová! Maradjanak csak itt! Ám ami Carine-t illeti... vele még beszélünk kell!

Gheron az unokahúgára nézett.

- Ezt nem tudom felfogni! - csóválta a fejét. - A saját rokonaid után kémkedsz? Rádásul olyan embereknek, akiket nem is ismersz, és akik ki tudja, mire képesek!

- Sajnálom! Többet nem fog előfordulni!

- Ebben biztos vagyok! - felelte Servier. - Azonban...

- Azonban?

A gróf felnézett.

- Nálam még kaphat egy esélyt, Carine! De ahhoz az kell, hogy azt tegye, amit én mondok!

- Megteszem! - felelte a lány.

- Helyes! Tehát! Kivel, mikor és hol szokott találkozni?

- Itt kint, a Marly erdőben! Egy-két naponta, általában délelőtt tíz óra körül, vagy pedig délután, három óra környékén.

- Honnan tudja, hogy mikor találkoznak?
- Minden találkozó után megegyezünk a következő időpontban.
- És ha nem tud elmenni?
- Erre az esetre van egy második időpont.
- És ha arra sem?
- Akkor a találkozó elhalasztódik a következő alkalomra, ugyanazokra az időpontokra.
- Értem! És kivel szokott találkozni?
- Egy férfival. A nevét nem tudom. Csak vele tartom a kapcsolatot egy ideje.
- Az erdőnek pontosan melyik részén találkoznak?
- Itt, nem messze, annál az elágazásnál, ahol az út kettéválik. A város felé vezető út sötétebb, mint a másik, ott zavartalanabban lehet beszélgetni.
- Értem! Ma van találkozója?
- Igen. Délelőtt tízkor.
- Jól van! Elmegy a találkozóra, és megvárja, hogy milyen instrukciókkal látják el magát!
- És a besurranó férfiről mit mondjak?
- Semmi különöset. Ha kérdezik, mi volt, mondja azt, hogy csak reggel vettük észre a betörést, de mivel nem tűnt el semmi, ezért annyiban hagytuk a dolgot.
- Értem!
- Én most esélyt adtam magának, Carine! Többé ne szúrja el! De hogy a találkozó rendben menjen, mi is ott leszünk Angelo-val, csak nem fognak minket látni! Mindezt persze csak azért, nehogy véletlenül megint átverjen!
- Nem fogom.
- Remélem!

Negyvennegyedik fejezet - Gyűlnek a viharfelhők

Abban az időben, amikor Carine ismét találkozóra indult a megbízójával, a másik ösvényen Servier és Angelo közeledett ahhoz a ponthoz, ahol a bokrok túloldalán futó másik ösvényen sor kerül a találkozóra. A két férfi egy szót sem szólt egymáshoz, attól tartva, hogy az ismeretlen összekötő már a helyszínen van. Így aztán a kérdéses ponthoz érve lassan bementek a fák közé, ahol a sűrű növényzet elrejtette alakjukat.

A bokrok túloldalán, nem messze tőlük, a város irányából egy gyalogos közeledett. Egy polgári ruhát viselő férfi volt, valószínűleg Carine kapcsolattartója. Az ismeretlen megállt, és várt. Angelo némán mutatott arrafelé. Servier bólintott, hogy látja. Egy időre csend lett, csak a madarak

hangja visszhangzott a fák között. Egy életnek tűnt az az idő, amíg várakoztak, hogy a lány megérkezzen. Ez egy idő után meg is történt. Carine tudta, hogy a két férfi itt van valahol, és hallják őt, de hogy hol, arról fogalma sem volt. Épp ezért vigyázott arra, hogy mit mond.

- Jó napot, Carine! - köszönt a lányra az összekötő.

- Jó napot!

- Mi újság a Servier házban? Nem történt valami furcsa dolog mostanában?

- Mire gondol?

- Nem beszéltek valami szokatlan dologról a háziak?

- Az éjjel betörték a kastélyba! Nem tudom, miért, de az az érzésem, hogy maga valami efféleire gondolt, amikor az imént feltette a kérdést.

- Ezt eltalálta!

- Értem! Tehát az a betörés a maguk műve?

- Igen.

- Tulajdonképpen mire volt szükségük? A gróf szerint nem tűnt el semmi!

A férfi bólintott.

- Igen, tudom. Az emberünk már kora reggel jelentkezett.

- És?

- Jelentette, hogy az akciót végrehajtotta, de amiért odaküldték, azt nem találta meg.

- Mi volt az? Talán az a festmény, amiről beszámoltam?

- Úgy van!

- Minek az maguknak? Csak nem foglalkoznak csempészettel is?

- Á, dehogy! A képre nincs szükségünk!

- Hát akkor?

- Nekem fogalmam sincs róla, hogy miért, de a főnöknek határozott utasítása volt, hogy a kérdéses képet nagyon pontosan meg kell nézni, le kell jegyezni, hogy konkrétan mi van rajta, milyen emberalak, milyen háttérrel!

- Ennyi?

- Igen.

- Ezt nem értem. Mi szüksége van a mozgalomnak egy régi képre?

A férfi a fejét rázta.

- Én sem igazán tudom. A főnök azt mondta, hogy ez a festmény kulcsfontosságú! Mint azt maga említette, a kép a gróf anyját ábrázolja, akit Elizabeth-nek hívtak, és köze van az ügyész családjához is!

- És?

- A főnök azt mondja, hogy Osilly úrnak állítólag volt egy Elizabeth nevű sógornője, aki fölöttébb furcsa körülmények között esett teherbe, és szülte meg a gyermekét!

- S ez miért fontos?

- Az esetleges családi kapcsolatok miatt, ami a gróf és az ügyész között fennáll! Ha minden igaz, akkor a gróf anyja, ez az Elizabeth nevű nő, azonos Osilly úr feleségének, Therese asszonynak a nővérével! Tehát a gróf és a maga Fernand bácsikája rokonok!

- Valóban?

- Úgy néz ki. S ez nem akármiért fontos! Elizabeth feleségül ment egy lovászhoz, egy Jacques Flore nevű emberhez. Ám Elizabeth gyermeke nem lehet a férjétől, hiszen a pasas már jóval korábban, több mint egy évvel a gyerek születése előtt otthagya. Így aztán felmerül a kérdés, vajon kitől lett Elizabeth gyermeke!

- És biztos, hogy a gróf az a gyerek?

- Ha igaz a feltételezésünk, hogy a képen látható Elizabeth, aki Servier anyja, rokonságban áll az Osilly családdal, akkor igen! Ekkor ugyanis több furcsaság felmerül! Mint már említettem, Elizabeth asszonynak született egy fia, aki viszont nem sokkal ezután eltűnt. Azt sem lehet tudni, hogy hová, főleg azt nem, hogy mi volt a gyerek neve! Erről semmiféle hivatalos irat nem készült. Legalábbis én nem találtam. Évekkel később felbukkan valahol egy Guillaume de Flore nevű férfi, de róla meg azt nem lehet kideríteni, hogy kik voltak a szülei, s hogy azonos-e Elizabeth fiával. Semmiféle feljegyzés nem található! Eltűnt a hivatalos közül. A névegyezés lehet véletlen is. Bár ő állítólag tudta, ki az anyja, de erről soha nem beszélt. Az a pap is meghalt már, aki ismerte a részleteket.

- S ezt a Flore nevű férfit nem lehetne felkeresni?

- Nem. Ő tizenkét évvel ezelőtt meghalt.

- Akkor ez zsákutca.

- Az lehet! De a számunkra nem ez a fontos! Inkább az Elizabeth fia körüli rejtélyekre kell koncentrálnunk! Az biztos, hogy az 1803-ban meghalt Liz Flore azonos Therese asszony nővérével, mivel mindkettejük családneve Merson volt. Egy angol főúrnak, Lord Paul Mersonnak voltak a lányai. Tehát biztos, hogy testvérek! Azonban itt megint jön egy nagy kérdőjel! Semmi jele nincs annak, hogy Osilly úr és Therese asszony tartották volna a kapcsolatot Elizabeth-tel. Miért? Talán tudatosan? S ennek mi köze van Liz fiának az eltűnéséhez? Ha tudtak Elizabeth terhességéről, és nyilvánvalóan tudtak róla, akkor a szülésről is tudniuk kellett! Miért nem tettek semmit? És hová lett a gyerek? Kinek állt érdekében eltüntetni? Talán ők tüntették el? S ha igen, miért?

- Hát ez érdekes! Mikor is halt meg Elizabeth?

- 1803-ban.

- Akkor Fernand bácsit kizárhatjuk! Ők ugyanis, ha jól emlékszem, 1804-ben házasodtak össze!

- Attól még ismerhették egymást!

- Ez igaz!

- Na, ugye? És minket azért is érdekel ez a dolog, mert a gróf kijelentése, mely szerint az ő anyját Elizabeth-nek hívták, és köze van az Osilly családnak is, akkor ez arra enged következtetni, hogy ő azonos az eltűnt fiúval! S ha ez igaz, akkor hol volt abban az időben, amikor nem tudtak róla? Ki volt az igazi apja? Honnan jött?

- Ez tényleg furcsa. De az a festmény miért segíthet a rejtély kiderítésében?

- A főnök azt mondja, hogy korábban ő már találkozott egy festménnyel, aminek a címe a „Merson nővérek” volt. De azon a képen nem egy nő van, hanem kettő! Therese és Elizabeth! Meg kell tudnunk, hogy a gróf házában lévő festmény azonos-e azzal a képpel!

- És?

- Hát ez az! A tegnapi éjszakai akció nem igazán sikerült! Az emberünk elmondta, hogy abban a helyiségben semmi olyan képet nem talált, amin emberi alakok lettek volna. Csak tájképek meg csendéletek. Lehet, hogy nem jó helyiségbe hatolt be!

- Jó helyre tört be az emberük. A kis szalon ablaka van betörve.

- Akkor meg?

- Hát, nem tudom! Az biztos, hogy azon a bizonyos estén a család tagjai a kis szalonba mentek be! És a gróf állítása szerint a kép ott volt.

- Akkor átvitték máshová.

- Ez könnyen lehet.

A férfi legyintett.

- Talán mindegy is. A főnök azt mondta ma reggel, hogy talán nem is lesz szükség a képre.

- Miért?

- Felvette a kapcsolatot azzal a műkereskedővel, akinek annak idején több régiséget adott el. A kereskedő emlékezett Servierre. Nemrég eladott neki egy képet, aminek a címe ismerős.

- A Merson nővérek?

- Úgy van! S ez mindent világossá tesz! Ha az a kép a gróf birtokában van, akkor biztos, hogy ő Elizabeth eltűnt fia! És innen ered az Osilly családnak fűződő kapcsolat is! Ők bizony rokonok!

- Ez logikus! S ezt hogyan akarják felhasználni a kettejük összeugrasztására?

- Servier még ma is keresi a választ a múlt titkaira. S ha esetleg fény derül arra, hogy Osilly úrnak és Therese asszonynak köze lehetett az ő örökbeadásához, és a nyomok eltüntetéséhez, valószínűleg kitör a botrány!

- Ha igaz a feltételezés, hogy Fernand bácsiék benne voltak!

- Ha igaz!

- És ha nem?

- Arra is van B-terv!
 - Ez nekem túl kacifántos!
 - Nem kell mindent értenie, Carine!
 - Nem is szeretnék többet tudni! Így is lelkiismeret-furdalásom van, hogy efféléket művelek a hátuk mögött.
 - Akinek lelkiismereti problémái vannak, az ne csináljon ilyet!
 - Ha már belekezdtem, akkor nem hagyom félbe!
 - Helyes!
 - És... mondja csak! A maga főnöke honnan tud ennyi mindent ezekről a dolgokról?
 - Olyan helyen dolgozik, ahol hozzáférhet bizalmas információkhoz.
 - Tehát nagy ember?
 - Az.
 - Akkor ezek a dolgok magasra vezetnek.
 - Oda bizony! De aki a jót akar magának, az nem firtatja ezeket a dolgokat! Úgyhogy maga se tegye, Carine!
 - Jól van! Mikor találkozunk legközelebb?
 - Pénteken. A szokott időben!
 - Rendben! Viszlát!
 - Minden jót, Carine! - felelte a férfi, és elment.
- A lány egy ideig nézett utána, majd ő is elindult visszafelé, a Servier kastély irányába.

Negyvenötödik fejezet - A képkereskedő hírei

Délután Servier szinte azonnal Chantilly-be indult, hogy beszéljen azzal a képkereskedővel, akitől megvette a festményt. Miután megtudta, hogy a kereskedő találkozott az összeesküvők vezetőjével, azt gondolta, talán személyleírást is tudna róla adni. Ez járt a gróf fejében, amikor belépett a galériatulajdonos boltjába.

- Jó napot! - köszönt fennhangon.

Egy kis idő múlva a hátsó helyiség felől megjelent a tulaj.

- Jó napot uram! Á, ön az ismét?! Miben segíthetek?

A gróf a férfira pillantott.

- Most nem vásárolni jöttem, hanem információra lenne szükségem!

- Ha tudok, segítek! Mire lenne kíváncsi?

- Arról a képről van szó, amit ön nemrég eladott nekem.

- Á, a Merson nővérek című kép?

- Úgy van!

- Gondoltam!

- Miből?

A férfi kissé furcsa mosollyal nézett a grófra.

- Hát... az a kép már több mint tizenöt éve volt a birtokomban, s a kutyának sem kellett. De most! Az utóbbi időben egyre többen és egyre többször érdeklődnek utána! Mitől lett ez a festmény egyszerre ennyire fontos?

- Ez most lényegtelen! - felelte Servier. - Engem most az az ember érdekel, aki legutóbb kérdezősködött a képről, itt önnél!

- Ó, persze! Legutóbb egy régi kliensem, Laitue úr járt itt, mert visszavásárolta volna a képet!

- Az ügyészhelyettes?

- Ó, bizony!

- Hogyhogy visszavásárolta volna?!

- Ezt a képet 1825. környékén ő adta el nekem! Nem került sokba, így megvettem tőle. De így sem volt túl jó vásár, mert a kép egészen addig nem érdekelt senkit, amíg ön ide nem jött, és meg nem vette.

- Értem! Tehát Laitue úr nemrég itt járt?

- Igen! Ma, korán reggel!

- S egészen pontosan mit akart?

- Egyszerűen csak vissza akarta vásárolni a képet. Én kérdeztem tőle, hogy akkor miért adta el nekem, annak idején. Erre azt felelte, hogy akkor nem gondolta, hogy ez a kép olyan sokat ér!

- És?

- Én mondtam neki, hogy a képet már eladtam önnek!

- A nevemet is említette neki?

- Igen. Nem kellett volna?

- Ez nem fontos. Inkább arra lennék kíváncsi, hogy Laitue úr mondta-e önnek azt, hogy miért olyan értékes számára ez a festmény?

- A képen állítólag van valami, ami nagyon fontos! Hogy mi az, azt nem tudom! Az biztos, hogy nem a képen látható két lány érdekelte őt! Tisztában volt vele, hogy kik láthatók rajta! Valami más miatt akarta a képet!

- Nem mondta, hogy mi miatt?

- Nem. De amikor elmondtam neki, hogy önnek adtam el a festményt, erre láthatóan felfigyelt! Mondtam neki, hogyha érdeklí a kép, akkor keresse fel önt, és egyezzenek meg. De erre nem felelt semmit. Elkészönt tőlem, és elviharzott.

- Jól van! - felelte a gróf. - Csak ennyire voltam kíváncsi.

- Ha bármikor szüksége van bármilyen régiségre, állok a rendelkezésére! - mondta a galériatulajdonos.

Servier nem felelt, csak intett, és távozott.

Negyvenhatodik fejezet - Az újraegyesült család

Ebben az időben Angelo és családja otthon töltötte az időt, kiélvezték, hogy végre újra együtt lehetnek, és hogy az új családtagok is megismerhessék egymást. Ott volt mindenki, aki számított.

Angelo, az édesanyja, apja, felesége, Adéle, és a fiuk, Carlos is.

- Úgy örülök, hogy újra láthatlak, kisfiam! - mosolygott Angelo-ra Helena asszony. - Végre révbe értél, és családod van! Ez olyan szép dolog!

A férfi az anyjára nézett.

- Én annak örülök leginkább, hogy a család végre ismét együtt van! Feleségem, gyermekem, és biztos anyagi helyzetem van. Végre láthatom a szüleimet is! Kell ennél több?

- Ha jól gazdálkodsz azzal, amid van, akkor nem lesz okod panaszra, fiam! - nézett Angelo-ra az apja. - Hiába van sok pénzed, arra tudni kell vigyázni is!

- Ezt én pontosan tudom, apám. Résztulajdonosa vagyok a Servier banknak, és üzlettársa is Maximiliennek. S persze az sem mellékes, hogy a lánya a feleségem! Bár elég furcsa felállás ez, mert Maximilien veje vagyok, miközben egyidős vagyok vele!

- Ez valóban furcsa lehet azok számára, akik nem ismerik a körülményeket! - mosolygott Adéle.

Helana asszony a lányra nézett.

- Azt hallottam, hogy a gróf úr fogadott lánya vagy, kislányom. Ha nem titok, elmesélhetnéd, hogy történt ez!

Adéle az anyósára mosolygott.

- Nem titok. Nyugodtan beszélhetünk róla.

- Kíváncsi vagyok a történetetekre. Úgy tudom, ennek is köszönhetitek azt, hogy egymásba szerettetek.

- Így van! - bólintott Adéle. - Angelo-val mi körülbelül hét éve ismerjük egymást. Ő akkor lett Maximilien titkára, intézője. Akkor még nem voltak társak. Én pedig itt dolgoztam a háznál, mint alkalmazott. Takarítottam, a konyhán a szakács keze alá dolgoztam, és Amelie szobalányaként is alkalmaztak. Egy egyszerű alkalmazott voltam, semmi más!

- És utána? Mi történt?

Adéle felsóhajtott.

- Nekem a szüleim meghaltak. Először apám. Anyám hozzáment egy másik férfihoz, Bousqué úrhoz. De ez a házasság nem volt egy jó döntés. Bousqué úr alkoholista és erőszakos ember. Anyám sem bírta vele, néhány év múlva ő is meghalt. Én pedig ott maradtam azzal a szeszládával. Mivel nem volt pénzünk, ezért én jártam dolgozni, s ami pénzt kerestem, annak a nagy

részét elvette, és mindet italra és nőkre költötte. Alig volt mit ennünk! 1833. nyarán, amikor Amelie Maximilien menyasszonya volt, akkor kaptam meg itt az állást. Ez szerencsére jól fizetett, s így tudtam magamnak félretenni pénzt, de a mostohaapám továbbra is jókora összegeket vett el tőlem, és közben ütött-vert, ha nem adtam neki többet!

- Te jó isten! - sápítozott Helena asszony. - És utána?

- Ez az állapot tartott a következő év tavaszáig. Angelo akkor kezdett felfigyelni rám, és nekem is tetszett! Egyszer kimenőn voltam a városban, amikor találkoztunk, és hosszasan beszélgetni kezdtünk. Rájöttünk, hogy nagyon egyformán gondolkodunk, és jól érezzük magunkat egymással. De a körülmények sajnos sok akadályt állítottak közénk. Angelo addigra már hírnevet szerzett magának Párizsban, a legjobb és legbefolyásosabb intézőként tartották számon. Én pedig csak egy kis szobalány voltam, senki más! Ezt el is mondtam akkor Angelo-nak. Bármennyire is kedvelem őt, sajnos ez a társadalmi különbség közénk áll.

- És mitől változott meg a helyzet?

- Hiába is akartam titkolni, nem tudtam elhallgatni a veréseket, meg a pénzem elszedését, amiért a mostohaapám volt a felelős. Angelo erről beszámolt Maximiliennek, aki megígérte, hogy segít. Megemelte a béremet, és több kimenőt is adott. Amelie pedig adott nekem ruhákat, cipőket, amik jók voltak rám. Így egy ideig könnyebb volt az életem, hiszen itt laktam a Servier-házban, csak nem itt, a kastélyban, hanem a személyzeti épületben, ami ott látható, bal felé. De egy héten egyszer találkoznom kellett a nevelőapámmal, hogy leadjam neki a pénzt, mivel akkor még nem voltam nagykorú, és az ő engedélye kellett ahhoz, hogy dolgozhassak. Ezt az engedélyt persze megadta annak idején, hiszen kellett neki a pénz. De idővel egyre többet akart, mondván, hogy egy grófi házban többet lehet keresni. Az egyik kimenő során épp itt, a kastély nagykapujánál futottam össze vele, és még több pénzt követelt, mint amit adni tudtam volna neki. Amikor mondtam, hogy nem tudok adni többet, akkor nekem esett, és ököllel összevissza vert. Úgy, hogy elájultam!

- Te jó isten! Ez borzalmas! - csóválta a fejét Helana asszony.

- És mi történt? - kérdezte Carlos úr.

- Amikor ez történt, épp arra lovagolt Maximilien, Angelo, és a barátjuk, Antonio Montero úr. Meglátták, hogy Bousqué mit művel, és elkapták. A mostohaapámat bíróság elé állították és lecsukták, aki így elveszítette a fölöttem való gyámsági jogot. Maximilien ekkor úgy döntött, hogy Amelievel együtt ők fogadnak örökbe. Ez meg is történt, s én így lettem jogos viselője a Servier névnek, és kerültem véglegesen a családhoz. Ekkor már annak sem volt akadálya, hogy Angelo-val egybekeljünk! Összeházasodtunk, és azóta is itt élünk!

- Az a fontos, hogy révbe értetek, gyerekek! - mosolygott Helena asszony. - És örülök nektek!

- Mi is örülünk, hogy végre együtt lehetünk! - mosolygott vissza a nőre Adéle.

- A család a legfontosabb a világon! Ezt ne feledjétek! - mondta a nő. Adéle az anyósára és apósára nézett.

- Szinte fel sem tűnt nekem, hogy önök is franciául beszélnek velünk! Honnan ismerik önök ezt a nyelvet?

Carlos úr a menyére nézett.

- Helena évekig egy franciaországi rokonsággal bíró arisztokrata családnál dolgozott, ugyanabban a munkakörben, amiben te is, Adéle! Ott megkövetelték, hogy az alkalmazottak az úri világ nyelvét tökéletesen beszéljék! Mivel a francia számított úri nyelvnek, azt kellett beszélni. Így tanulta meg Helena is. Én pedig... mivel jogász vagyok, és sokféle emberrel kerülök kapcsolatba, több nyelvet is kell tudnom. A spanyolon kívül franciául, angolul, olaszul, és arabul tudok. A német az sehogyan sem megy a fejembe! Képtelen vagyok megtanulni!

- Nem baj! - mosolygott Adéle. - Az a lényeg, hogy mi megértjük egymást!

- Úgy van! Remélem, hamarosan ti is meglátogattok minket Mallorcán!

- Mindenképp! Én is szeretnék végre hajóra ülni! Carlitosról nem is beszélve!

A gyerek, aki eddig figyelmesen hallgatta a beszélgetést, a hajó említésére fellelkesült.

- Mikor utazunk hajóval?

- Hamarosan!

- De mikor?

- Arra azért még várnod kell egy kicsit! - felelte neki Adéle. - A nagypapának egy ideig még itt van dolga, de amikor végez, mi is vele megyünk! Jó lesz?

- Nagyon jó!

- Gondoltam!

A társaság még órákig üldögélt odakint a parkban, a kerti asztaloknál, és hosszan beszélgettek, hogy megismerjék egymást, és végre valóban egy család lehessenek.

Negyvenhetedik fejezet - Bricoler úr

Másnap a gróf Lyon-ba utazott, hogy a rejtélyes család nyomára bukkanjon, akiknél a két lány, Elizabeth és Therese lakhatott. A férfi most pontosan

tudta, hová igyekszik, amiben Therese naplója adott neki támpontot. A napló egyik bejegyzése szerint az említett fiatalúr egyszer összeverekedett Bricoler asszony unokájával, aki megjegyzéseket tett Liz sántaságára és balkezességére. Servier nyomozása a férfi után eredményre vezetett, kiderítette, hogy az illető még él, de már évek óta Lyon-ban lakik. Így aztán célzottan az adott címre igyekezett. Bricoler úr háza a város központjában állt.

A gróf a címre érkezve kiszállt a kocsijából, és bekopogott a nagyajtón. Hamarosan megjelent egy férfi.

- Parancsoljon! - szólalt meg.
- Maximilien de Servier gróf vagyok. Bricoler urat keresem.
- Milyen ügyben?
- Fontos magánügyben.
- Várjon egy percet, kérem! Azonnal szólok az úrnak!
- Rendben!

Az ajtónálló eltűnt, de alig fél perc múlva ismét felbukkant.

- Fáradjon be, uram! Bricoler úr várja önt!
- Köszönöm!

A nagyajtón belépve egy boltozatos átjárón át egy zárt udvarba jutottak. Az épület teljesen körbezárta az udvart, belül árkaodos, fedett külső folyosóval. Innen ajtók nyíltak, és lépcső vezetett az emeleti gangra is. A komornyik az emeletre vezette a gróft, majd megálltak egy ajtó előtt. Az inas kinyitotta a gróf előtt az ajtót. Servier belépett. Egy tágasabb előszoba fogadta, melyből jobbra egy helyiség nyílt, a szemben lévő ablak pedig az utcára nézett. A komornyik eltűnt a jobb oldali ajtó mögött, majd hamarosan ismét megjelent.

- Bricoler úr várja önt! - szólalt meg.

A gróf szó nélkül bólintott, és belépett a helyiségbe. Odabent egy közepes méretű szoba fogadta, szépen bebútorozva, az utcára néző ablak mellett pedig egy díszes asztallal, körülötte székekkel.

Amíg a gróf nézelődött, nyílt a másik ajtó, és megjelent a küszöbön egy hatvanas férfi. Koromfekete haja, és érzelmektől mentes arca volt. Nem volt túl megnyerő.

- Maximilien de Servier gróf úr? - kérdezte.
- Én vagyok.
- Üdvözlöm! Robert Bricoler vagyok! Szeretett volna beszélni velem?
- Igen.
- Milyen ügyben?

A gróf a férfira nézett.

- Egy család után szeretnék érdeklődni, akikről nem túl sokat tudok, de azt igen, hogy ön fiatalkorában ismerte őket! Róluk szeretnék bővebben tudni!

- Parancsoljon! - intett a székek felé Bricoler úr. - Ahhoz, hogy segíthessek önnek, többet kell tudnom!

- Hogyne! - ült le Servier. - Egyéb okok miatt, amikről most nem beszélnék, keresek egy családot, akik az 1800-as évek elején Marseille-ben laktak, és kapcsolatban álltak az önök családjával, mi több, az ön nagymamájával is!

- Több család is szóba jöhet. A nagyszüleim nagyon sok embert ismertek.

- Ezt gondoltam! De ez a család talán emlékezetes lehet az ön számára!

- Hogyhogy?

Servier a férfi szemébe nézett.

- A családnál élt két fiatal angol lány, akiket ez a család magához vett. Egy Elizabeth és egy Therese nevű lányról van szó.

- Ó, igen! Emlékszem! Mit szeretne tudni?

- Mi ennek a családnak a neve, és hol található, mit lehetne róluk tudni?

Bricoler úr a grófra pillantott.

- Azt tudnia kell, hogy én, személy szerint nem voltam túl jó véleménnyel arról a családról!

- Miért?

- Mert összeférhetetlen népség volt! A családfő, Thierry úr egy elviselhetetlen, mogorva ember volt, a fia pedig egy érzelgősködő, szenvedélyes, indulatos fiatalember. Nem bírtam elviselni egyiküket sem!

- Értem! Mi volt ennek a családnak a neve?

- Grasset. A családfő Thierry Grasset úr, a felesége Angélique Grasset asszony, és a fiuk, François.

- Úgy hallottam, hogy önnek volt egy nagyon csúnya összetűzése Grasset úr fiával, François-val. Mi történt?

A férfi bólintott.

- Egy ostobaság miatt. Tudja, egyébként sem voltam valami jó véleménnyel arról a családról, mert összeférhetetlennek tartottam őket. De amikor örökbe fogadták azt a két idegen lányt, nálam örökre elásták magukat.

- Miért?

- Azért, mert egy igazi francia, egy valódi hazafi nem barátkozik angolokkal! Azok olyan hidegvérű, maguknak való emberek! Füttyülnek a világra, és azt hiszik, hogy csak az az igaz, amiben ők hisznek, és amit ők akarnak! S Franciaország már hányszor szenvedett az angolok miatt?

Servier bólintott.

- Önnek csak az volt a kifogása ellenük, hogy angol lányokat fogadtak örökbe?

- Nagyrészt igen. De mint már említettem önnek, ők olyan összeférhetetlen emberek voltak!

- Értem! S mit tud még mondani erről a Grasset családról? Hogyan kerültek

hozzájuk az angol lányok?

- Hogy hogyan kerültek a házukba, azt nem tudom! Hallottam valami olyasmit, hogy egy angol Lord lányai voltak, és a szülők halála után kerültek Grasset úrékhoz. Pontosan nem tudom, hogyan, de nem is érdekel! Sohasem érdekelt!

A gróf bólintott.

- Gondoltam! - mondta. - Beszéljen nekem arról a bizonyos összetűzésről a Francois nevű fiatalemberrel!

Bricoler úr legyintett.

- Semmi különös, csak egyszer becsmérő kifejezést találtam használni a nagyobbik lányra, Elizabeth-re, és ez Francois-nak nem tetszett. Nekem ugrott, és végül verekedés lett a vége.

- Értem! Mit mondott ön, ami ennyire felzaklatta a Grasset fiút?

A férfi vállat vont.

- Hogy pontosan mit mondtam, arra már nem emlékszem. De hogy mit utáltam abban a nőben, azt elmondhatom.

- Hallgatom!

- Az a lány maga volt az ördög!

- Miért? Talán csúnyán viselkedett?

- Azt nem! Viszont meggyőződésem, hogy a Grasset család vagyonára fájt a foga, és ezért elcsavarta a Grasset fiú fejét!

- Ez még nem ördögi dolog.

- Valóban nem. De valamit tudnia kell. Az a lány sánta volt, és balkezes! Én úgy gondolom, hogy ez nem jó jel. Egy ilyen lány hogy tudta magába bolondítani Francois-t, ha nem volt valami boszorkányság a dologban? A fiatalúr számtalan csinos nőt találhatott volna magának, de neki csak ez a kis csúfság kellett! Egy sánta, balkezes nő! El tudja ezt képzelni? Teljesen elvette az eszét az a nőcske! Érte még arra is képes volt, hogy megszöktesse, és otthagya a családját. Emiatt a sánta lány miatt kifordult önmagából, és az apját is maga ellen fordította. S erről csakis az a kis boszorkány tehetett!

A grófban kezdett nőni az indulat, a férfi előítéletes, és undok szövegétől, de tartania kellett magát.

- S aztán mi történt? - kérdezte.

- Túl sokat nem tudok - hangzott a felelet.

- Azért mondja csak el!

- Jó! Ha ragaszkodik hozzá!

- Ragaszkodom!

- Hát jó! Annyit tudok, hogy a végén a családfő, Thierry úr megelégedte a dolgot, és kirakta a lányt a házából. Egy ideig egy zárdában élt, aztán hozzáment egy másik férfihoz. Gondoltam én, hogy így lesz! Azzal, hogy

ugrott a gazdag fiatalúrral való házasság lehetősége, és lemaradt a vagyonról, máris másik férfi után nézett!

- Értem. S mit tud a lány későbbi házasságáról?

- Semmit. Amikor az a férfi, valami lovász, feleségül vette, elköltöztek Marseille-ből. Hogy hová, azt nem tudom.

- S a fiatalúr? Vagy Therese?

- Erről még kevesebbet tudok. Francois az események után végleg szakított a családjával, főleg az apjával, és elköltözött. Hogy utána mi lett vele, azt nem tudom, mert én ebben az időben házasodtam meg, és akkor költöztem ide, Lyon-ba. A Grasset család pedig végképp nem érdekelt.

- És Therese?

- Fogalmam sincs! Állítólag még két-három évig, amíg nagykorú nem lett, Grasset úréknál lakott, de aztán neki is el kellett hagynia a házat. Aztán eltűnt. Ennyi!

- Más nincs?

- Nincs. De miért kérdez a Grasset családról?

- Ez lényegtelen! Az a fontos, hogy megtudtam azt, amit akartam! Úgyhogy távozom is, ha nincs ellenére! - állt fel a gróf.

- Örültem a szerencsének! - nyújtotta a kezét Bricoler úr.

A két férfi kezét fogott. A komornyik kikísérte Serviert a hintójához.

A gróf beült, és elhajatott. A kocsí távoli zörgése végül elhalt a távolban.

VÉGE AZ ÖTÖDIK RÉSZNEK

HATODIK RÉSZ

Negyvennyolcadik fejezet - Magány

Amikor a gróf hazatért a Lyonban tett látogatásáról, úgy érezte, hogy most már egészen közel jutott a rejtély megoldásához. Valahogy fel kellett kutatnia a Grasset családot, de ebbe a kis nyomozásba már nem kívánt belevonni másokat. Ilyen közel a célhoz már felelőtlen dolog lenne, ha belevonna másokat is. Ha túl sokan tudnak egy titokról, akkor annak nagy az esélye, hogy kitudódik. Már így is túl sokan és túl sokat tudtak meg Elizabeth-ről és az elveszett gyermekéről. Servier tartott tőle, hogy a további információk felfedése továbbterjed a rosszakaróik felé. Így aztán eldöntötte, hogy a nyomozás hátralévő részét teljesen egyedül fejezi be. S hazaérve senkinek nem számolt be a Bricoler úrtól hallott új információkról. De mint mindig, most is akadtak új események, amikről beszélhetek. Ezúttal saját házában az ügye gondolkodtatta el az ügyészt, mert a felújítás lassan haladt, és a férfi pénze pedig egyre fogyott. Valamit tennie kellett. Tudta, hogy a teljes felújításhoz nem elég a pénze, az ingatlanokban, bankkötvényekben és részvényekben fekvő pénzét pedig nem akarta erre felszabadítani. A férfi töprengő arccal, szenttelen tekintettel ült a székén. A többiek szinte észre sem vették, el voltak foglalva a maguk témáival.

A szép, napsütéses délutánon a szabadban, a parkbeli fák alatt asztalok, székek, és egyéb, pihenésre alkalmas eszközök voltak kitéve. A ház lakói élvezték a nyári délután kissé lomhán csöndes, de nyugalmas hangulatát. Amióta a kastély így megtelt, érdekesebbnek tűnt az élet. A folyosók már nem kongtak az ürességtől, a kastély, a parkkal együtt életre kelt. Érezte ezt a gróf is, és már előre fájt neki az a gondolat, ha elképzelte, hogy egy nap a barátai, illetve most már rokonai elhagyják a házát. Megint csöndes lesz a kastély. Igaz, amióta a három gyerek megszületett, ez kevésbé volt érezhető, de most, hogy ennyien voltak a házban, a férfi tényleg úgy érezte, hogy nagy család veszi körül. Bármennyire is gazdag volt, Servier mindig is magányosnak érezte magát. Gyerekkorában ez az érzés mindennél erősebb volt, aztán ahogy felnőtt, ez az érzés csökkent. De a sorsa valahogy mindig úgy alakult, hogy a viszonylag jó időszakok után bekövetkezett valami olyan esemény, ami ismét lehúzta a mélybe érzelmileg a férfit. Ha arra az időszakra gondolt, amikor ideérkezett Párizsba, és megismerkedett a többiekkel, furcsa kettős érzés járta át. Az az időszak mozgalmas és eseményekkel teli volt, és sok örömet okozott, ugyanakkor nyomasztóan is hatott a férfira, hiszen ha arra az évre gondolt, olyan volt, mintha csak

tegnap történt volna, holott már hét év eltelt azóta. Amióta Adéle is bekerült a családba, és Angelo-val összeházasodtak, annak is már hat éve.

- Hogy repül az idő! Pedig mintha csak tegnap lett volna! - gondolta a férfi. Amelie mint mindig, most is észrevette a férje révedező tekintetét. Míg a többiek kötetlenül beszélgettek, ő odament hozzá, leült mellé, és megsimogatta.

- Nagyon elgondolkodott, drágám! Talán valami baj van? - kérdezte kedves hangon.

A férfi elmosolyodott, és megsimogatta a felesége kezét.

- Ön mindig észreveszi rajtam, ha valami nyomaszt.

- Hát persze, hogy észreveszem! Ismerem önt, szívem! Úgy ismerem, mint a tenyeremet! Már megint sötét gondolatok kínozzák?

- Igen. Valahogy mindig vissza-visszatérnek, és nem tudok tőlük szabadulni.

- De mi bántja?

- Hát... időnként erősen, és egyre erősebben rám tör valamiféle... magányérzés. Gyökértelennek, és üresnek érzem magam.

A nő átölelte a férfi nyakát.

- Erre semmi oka, drágám! Hiszen mi itt vagyunk önnek! A család! És most már a többiek is!

A férfi felsóhajtott.

- Valahogy... sohasem tudom magam teljesen átadni az örömnak, a boldogságnak.

- De miért?

- Mert... talán azért, mert attól félek, hogyha átadom magam a boldogságnak, akkor elveszítem. Hiába vagyok mérhetetlenül gazdag, csupán csak ez a tény engem nem tesz boldoggá! Gyerekkoromban is magányos voltam, később is. Aztán jött a boldog időszak, amikor megismerhettem önt, és a szüleit. De mielőtt ezt teljesen átélhettem volna, jött a sötétség időszaka számomra. Ez elmúlt ugyan a szabadulással, de a szabadsággal együtt lelki ürességet hozott nekem! Aztán hazajöttem, és eltelt az azóta is legmozgalmasabb év, az 1833-as, és megint eljött a boldogság időszaka.

- Ami azóta is tart! - felelte Amelie.

- Ez igaz, de vajon... elhihetem, hogy ez így is marad?

- Miért ne maradna?

- Mert... az utóbbi időben történt dolgok megint afelé haladnak, amik ezt felborítani készülnek. Talán ez az örök magányossági érzés, és a család nélküli gyerekkorom okozza azt, hogy mindig is arra vágyom, bárcsak egy nagy családom lehetne! S most, hogy a többiek is itt laknak, ez most ahhoz hasonlít, amit valamikor szerettem volna érezni. De... amikor az Osilly ház elkészül, megint kiürül a kastély, és kezdődhetnek az unalmas hétköznapok.

A nő megsimogatta a férje arcát.

- Ha elköltöznek is, ők most már a rokonaink lesznek! S ezen nem változtat az, hogy pár mérfölddel keletebbre laknak!

- Ez igaz! Talán csak én vagyok ilyen érzelgős majom, aki arra számít, hogy akiket szeret, azok örökre vele maradnak.

- A jövő bármit hozhat! - felelte Amelie. - Nem szabad állandóan azzal kelnünk, hogy vajon mikor omlik a fejünkre a plafon, mert akkor az egész életünket fölfelé bámulva tölténénk! Most itt vannak velünk, a barátaink, rokonaink, és jól vagyunk! S most ez a fontos!

- Talán igaza van, szívem! - felelte a férfi. - Meg kell tanulnom úrrá lenni a sötét gondolatokon és érzéseken! Ha ön nem lenne, akkor ez nekem sohasem sikerülne!

- De itt vagyok!

- Ez igaz! - felelte a férfi, és megsókolta a feleségét.

Mint ez a beszélgetés is bizonyítja, egy okos nő többnyire észreveszi, ha az általa szeretett férfit valami nyomasztja. Legyen az házastárs, testvér, esetleg apa. Ez ugyanígy érvényes volt Sabine-ra, aki ezúttal apja savanyú képét szúrta ki.

- Papa! Miért ül ott olyan elgondolkodó arccal? Amióta kijöttünk ide a kertbe, azóta egy szót sem szólt!

A férfi fölnézett.

- Á, csak ezen a házfelújításon töröm a fejem! Sehogyan sem akar összejönni a dolog!

- Hogyhogy?

Osilly úr a többiekre nézett.

- Az a baj, hogy sajnos nincs elég pénz a ház rendbetételére!

- S akkor most mi lesz? - kérdezte Hermine.

- Nem tudom! Az a ház már olyan régi, hogy nekünk már nem érdemes felújíttatni! Annyi pénzünk nincs, amiből az kijönne! Még akkor sem, ha összedobjuk!

- Ez nem túl jó hír!

- Hát nem! Tulajdonképpen csak egyetlenegy lehetőségem van, ami jónak tűnik, és ezzel pénzügyileg is kijönnénk a válságból, de ez azzal járna, hogy oda többé nem költözhetünk vissza.

- Tényleg?

- Igen. Nem tudjuk megtartani a házat! De benne sem lakhatunk!

- Akkor most mihez kezdünk? - kérdezte Sabine.

- Most csak egyet tehetünk! Jelentkezett egy vevő a házra, és szerencsénkre körülbelül háromszoros árat kínált érte, mint amennyit ér!

- Háromszoros árat? - nézett nagyot Gheron. - Hogyhogy?

- Hogy neki ez miért éri meg, nem tudom! Azt mondta, hogy a házat így,

ahogy van, egyben megvenné!

- És mihez kezd vele? - kérdezte Pierre.

- Azt hiszem, a saját ízlése szerint akarja átalakíttatni.

- És? Eladja neki, papa? - érdeklődött Sabine.

- Azt hiszem! Nincs más választásunk! Az a pénz, amit kínál érte, nagyon jó ár! S ha ezt most elszalasztom, akkor lehet, hogy többé nem kapok arra a rossz házra ilyen jó ajánlatot!

- Ez logikus! - felelte Gheron. - S ha eladjuk? Azután mi lesz?

- Én tudom, hogy mi lesz! - hangzott Amelie hangja.

A nő a férjével együtt közelebb lépett, s a többiekre nézett.

- Az lesz, hogy önök itt fognak lakni! Ebben a házban!

- Itt? - csodálkozott Osilly úr.

- Hogyne! Eddig is ezt tették!

- De... eddig is a terhükre voltunk, Amelie! Nem akarjuk zavarni önöket!

- Már miért zavarnának? Egyáltalán nem voltak a terhükre! Olyan jó, hogy itt laknak! Végre pezsgő élet van itt, a kastélyban! Csak nem gondolják, hogy egy ekkora épületben zavarnánk egymást? Egyébként is! Önök a barátaink! Sőt! Most már a rokonaink is! Miért ne élhetnénk itt így, ahogy az utóbbi időben?

- Ezt komolyan gondolja, Amelie? - nézett a nőre Pierre.

- A lehető legkomolyabban! Maximiliennel már beszéltünk róla, hogy milyen nagyszerű lenne, ha itt lennének velünk! Ugye, kedvesem?

A férfi a kivételes ösztönű, és jólelkű feleségére mosolygott.

- Úgy van. Mi pont azt szeretnénk, amit önök szégyellnének kérni. Nekem, személy szerint nagyon jó érzés, hogy velünk laknak! Ha elmennének, ez a ház elnémulna, és ezt az érzést én nem igazán szeretném! Elvégre mi mindig is barátok voltunk! Most, hogy már családi kötelék is van közöttünk, ez még inkább így van! Mi akadály lenne, hogy itt lakjanak? Vagy talán nem szeretnék?

Az ügyész közelebb lépett a grófhoz.

- Ön mindig meglep engem, Maximilien. Magában még sohasem csalódtam. S remélem, a jövőben önnek sem kell csalódnia bennem!

- Az kizárt, ügyész úr!

- Remélem!

A gróf az Osilly család tagjaira nézett.

- Tényleg nem fogadhatják el ezt az ajánlatot? Olyan nagy kérés? Vagy van valami más oka? - kérdezte.

Sabine, aki látta a férfi szemében a szomorúságot, odalépett hozzá, és átkarolta. Úgy érezte, ezt kell tennie.

- Ne féljen, Maximilien! Semmi baj nincs az ajánlattal! Csak... olyan nagylelkű, és talán szokatlan, hogy a családot meglepte. Ilyen ajánlatot még

a közelebbi rokonságban élő emberek sem szoktak tenni egymásnak.

- S ez zavarja önöket?

- Nem zavar. Csak... úgy érezzük, hogy nem tettünk önökért olyat és annyi mindent, hogy ezt az ajánlatot kiérdemeljük.

- Már hogyan tettek volna! - felelte a férfi. - Önök olyan dolgot adtak, személyesen nekem, amit én mindennél többre becslök! A barátságukat, és most már a családot is! Én szeretek önökkel lenni, és örömet érzek, ha a társaságukban vagyok!

Hermine a grófra nézett.

- Még sohasem mondta így el, hogy mennyire szeret minket! Tényleg így érez a családuknak iránt, Maximilien?

- Igen. Ez mindig is így volt. Nem tudom, hogy miért, de a kezdetektől fogva ezt érzem! Amióta először találkoztunk, amióta meghívtak engem Sabine és Pierre esküvőjére. S így van ez most is!

Amelie is folytatta a mondandóját.

- Én sem felejthetem el, hogy évekig önöknél laktam, mint családtag. Én is tartozom ezzel. Másrészt... én is ugyanezeket mondhatom el, amit Maximilien.

- Köszönjük! - felelte az ügyész. - Nagyon jólesik ez a dolog. Tényleg ennyire komolyan gondolják a dolgot?

- A lehető legkomolyabban! - bólintott Amelie.

- És... tényleg nem zavarnánk itt önöket?

- Miért zavarnánk? Ha eddig nem zavartak, akkor ezután sem fognak! Talán nem érezték itt jól magukat?

A férfi bólintott.

- Dehogynem. Nagyon is jó itt. Csak még nem telt el annyi idő, hogy otthon is érezzük magunkat benne.

- Ha itt maradnak, annyi idejük lesz megszokni, amennyit csak szeretnének!

- Nem is tudom. Csábító az ajánlat, és igazán szép gesztus! Mielőtt döntenénk, meg kell kérdeznem a többieket is! - nézett Amelie-re az ügyész. Sabine rögtön tudatta apjával, hogy mit szeretne.

- Én nagyon jól érezném itt magam, papa!

- Ehhez én is csatlakoznék! - mosolygott Hermine.

- És az urak? - kérdezte Amelie.

Pierre a többiekre tekintett.

- Az egész Servier család nagyon jó barátom, és ha tényleg nem vagyunk útban, akkor én szívesen lakom itt!

- És ön, André? - kérdezte Amelie.

- Engem mindig meglep, Maximilien! Egészen eddig úgy gondoltam, hogy ismerem önt. De úgy látszik, tévedtem! Ilyen ajánlatot még soha, senkitől nem hallottam! De nagyon jólesik! Nekem nincs ellenemre!

- Köszönöm! - felelte a gróf. - Ezzel önök boldoggá tettek engem! Világéletemben magányos ember voltam, és egy nagy családra vágytam. Olyan emberek között élni, akik között jól érzem magam!

Egy pillanatig csönd lett, valahogy senki sem tudott szólni. Talán ők maguk sem voltak tisztában vele, de a grófhoz lelkileg legközelebb álló három nő, Amelie, Adéle, és Sabine szinte egyszerre gondoltak ugyanarra, anélkül, hogy akár egy szót is szóltak volna egymáshoz.

A férfi kicsit arrébb állt, külön a társaságtól. Ahogy ott állt, az egykor erősnek és határozottnak látott ember most végtelenül magányosnak, és összetörtnek tűnt. A nők ezt nagyon jól látták, és érezték, hogy Serviernek szüksége van rájuk. A férfi néha túl sokat vállalt, és valahogy mindig azon igyekezett, hogy tegyen valamit azokért, akik fontosak neki. De igazán senki sem tudatta vele, hogy ezt sokra értékeli.

A gróf nagyon furcsán érezte magát. A barátai most sokkal közelebb kerültek hozzá, mint valaha. Eszébe jutott a kis szalonban lógó festmény, rajta az édesanyjával. Mellette a húga, akinek naplójából egy elfelejtett ember sorsába olyan közelről beleláthatott, mint még soha. S az elhunyt édesanyjához a szerető hűg, Therese, és általa a két lánya, Sabine és Hermine volt az egyetlen kapocs. S erre a kapcsolra szüksége volt.

- Sohasem ismertem az édesanyámat - kezdte a férfi. - Bár mindig is vágytam rá, hogy valamilyen módon láthassam, vagy érezhessem őt. Ha nem is ismerhettem, de az a napló, amiben a régi események részletesen le vannak írva, egészen közel hozták őt hozzám. De ha már őt nem tudhatom magam mellett, akkor legalább azok legyenek itt velem, akik az egyetlen köteléket jelentik hozzám!

A gróf szeme sarkából ismét elindult lefelé az a könnycsepp, amit utoljára az édesanyja sírjánál hullatott. A jelenlévők évek óta először, most érezték meg benne a sebezhető embert. S egy emberként tudták, nem hagyhatják magára.

Negyvenkilencedik fejezet - Spekuláció

Abban a bizonyos házban, ahol az összeesküvők mindig is találkoztak, most is összegyűltek. A Servier-házból érkezett új fejlemények az eredeti tervek is megváltoztatták. A csoport vezetője, Laitue úr épp ezt jelentette be. A csoport kevésbé értesült tagjai nem egészen értették a dolgot.

- Mit jelent az, hogy változnak a tervek? - kérdezte az egyikük.

Az ügyészhelyettes a társaságra nézett.

- A terv egyik része okafogyottá vált. Mégpedig az, amelyik Maximilien de

Servier gróf, és Sabine De Frane állítólagos szerelméről szólt volna!

- Miért?

A férfi jelentőségteljesen nézett a többiekre.

- Azért, mert időközben kiderült, hogy a gróf és a két Osilly lány rokonok!

- Rokonok?

- Úgy van! Mégpedig első unokatestvérek!

- Az meg hogy lehet?

- Egyszerűen! Nemrég derült fény arra, hogy Therese d'Osilly asszony a gróf anyjának, Elizabeth-nek a testvére volt!

- Ez valami vicc?

- Egyáltalán nem! Therese asszony eredeti neve Therese Merson, Servier anyját pedig Elizabeth Mersonnak hívták. Mivel Therese asszonynak volt egy korábban elhunyt nővére, akit szintén Elizabethnek hívtak, egyértelmű, hogy ugyanarról a két nőről van szó!

- S ez eddig miért nem volt ismert tény?

- Azért, mert a két család nem tudott egymásról. Csak az utóbbi időben derült fény arra, hogy ez a rokonság létezik!

- És ezt ott mindenki tudja?

- Igen! Ez azt jelenti, hogy Sabine is! Tehát ez a szerelmi szál ugrott! Még akkor is, ha tudjuk, hogy Sabine korábban nem tudott a szülei rokonságáról! Másrészt nincs is egyértelmű bizonyíték a kezünkben arról, hogy Sabine és Servier valaha is együtt lettek volna. S épp ezért nem kockáztathatjuk, hogy bizonyíték nélkül álljunk ezzel elő!

- S akkor most mit lépünk?

Laitue úr elmosolyodott.

- Van azért itt még muníció!

- Megosztaná velünk is?

- Hogyne! Erre a kis sebezhetőségre akkor jöttem rá, amikor a mi kis informátorunk jelentette az új fejleményeket. Mégpedig azt, ami a két család közötti rokonságot fedte fel, és bizonyította! Ez pedig egy festmény!

- Miféle festmény?

- Egy régi kép, van vagy negyven éves, ha nem több! Ez a kép egykor a birtokomban volt, de nem tulajdonítottam neki jelentőséget. A kép címe: A Merson nővérek. Akkoriban ez nem mondott nekem semmit, s ezért tizenöt éve eladtam egy műgyűjtőnek. Ám amióta a mi kis szövetségünk megalakult, a tudomásomra jutott, hogy Osilly úr feleségét is így hívták! Ez akár lehetett volna véletlen is, de ekkor eszembe jutott ez a kép! Mivel egykor nálam volt, a szobában, többször is láthattam a képen lévő két női alakot, a Merson nővéreket. És mostanában döbbszemtem rá, hogy miféle kincs volt a birtokomban egykor!

- Miért?

- Azért, mert a képen lévő két fiatal nő nagyon hasonlít egymásra, és ami a legmegdöbbentőbb, hogy ugyanúgy néznek ki, mint Osilly úr kisebbik lánya, Sabine! Ezért én elmentem a műkereskedőhöz, hogy erről a régi képről érdeklődjek. S ott azt a választ kaptam, hogy a festményt maga Maximilien de Servier gróf vette meg! Mégpedig azzal az indokkal, hogy a képen az anyja látható!

- El is vitte azt a képet?

- Hát persze! S az egyik este megmutatta az ügyész családjának is. Az informátorunk erről nem tudott beszámolni, de valószínűsíthető, hogy a rokoni kapcsolatra ekkor derült fény!

- S ez nekünk miért fontos?

- Mert ez a kép nemcsak arról a két nőről szól! Mint azt a saját nyomozásomnak köszönhetően megtudtam, hogy az idősebbik lány, Elizabeth feleségül ment egy férfihoz, aki azonban a házasság után pár évvel lelépett. A férfi távozása után a nő mégis teherbe esett, és megszült egy fiúgyermeket. Mivel a szülésbe behalt, az egészségesen született fiút el kellett helyezni valahová! De hogy az apja ki volt, és hogy a gyerek hova tűnt, senki sem tudja. Valahová eltüntették, ám ennek sehol sincs nyoma hivatalosan! Semmi papír, vagy bármi olyan, ami a nyomára vezethetne, nem található. Gondoltunk arra is, hogy esetleg egy árvaházban helyezték el, de az abban az időben szóba jöhető intézeteknek nem mindegyikében vezettek nyilvántartást. Ahol pedig igen, ott a kartonok nagyon hiányosak. Rengeteg hiányzik belőlük. Így aztán bármelyik intézményben lehetett!

- És?

- Nem egyértelmű? Ha Servier azt állítja, hogy ő Elizabeth Merson gyermeke, akkor nyilván ő az az eltűnt fiú! Más nem lehet, mert Elizabethnek ő volt az egyetlen gyereke, s mivel a nő meghalt, több nem is lehetett neki. Így viszont felmerül egy másik kérdés! Sőt! Nem is egy, hanem több! Mivel Therese Elizabeth húga volt, nyilvánvalóan tudnia kellett a gyerek körüli szokatlan körülményekről! Így vele együtt Osilly úrnak is! Az első rejtély, hogy ki lehetett a gyerek apja? Elizabeth férje nyilvánvalóan nem! De akkor ki? És amikor megszületett, hová tűnt? Kinek állt érdekében eltüntetni? Hol volt ez a gyerek eddig? S honnan bukkant elő, hogy Maximilien de Servier gróf legyen belőle? S Osilly úr vajon miért nem fogadták örökbe a gyermeket, Elizabeth halála után? Esetleg ők tüntették el, hogy a törvénytelen gyerek léte nehogyan rossz fényt vessen a nevükre? S ha ez utóbbi feltevés igaznak bizonyul, és a grófnak szembesülnie kell azzal, hogy az eddig barátjának hitt ember nem vette magának a fáradságot, hogy őt tisztességes körülmények közé emelje, és felnevelje! Hogy esetleg eldobta magától! Egy ilyen titok igencsak tönkreteheti ezt a barátságot!

- És ha semmi közük hozzá?

- Az majdnem lényegtelen. Nekünk az is elég, ha a dolognak csak a gyanúja él. S ez szépen lassan megmérgezi Osilly úr tekintélyét, talán annyira, hogy le kell mondania, mert a feddhetetlensége meginog! S egy legfőbb ügyésznek teljesen feddhetetlennek kell lennie!

- Így már világos! És most?

- Most nincs különösebb dolgunk! A Sabine-Servier szerelmi szálát elvetjük, helyette most ez utóbbira megyünk rá!

- És a gróf?

- Ebből ő viszonylag jól jöhet ki. Ha végülis kiderül, hogy ő az eldobott gyerek, mindenki együtt fog érezni vele. Főleg, ha azt látják, hogy ez az ember a saját erejéből oda küzdötte föl magát, ahol most van, akkor még inkább fogják tisztelni. S nekünk most ez kell! Nem célunk őt magunkra haragítani, sem pedig megingatni a hatalmát, pénzügyi helyzetét! Szükségünk lehet rá később! Az egyetlen célpont most Osilly úr! Ha ő nincs a helyén, mi nyerő pozícióba kerülünk!

- Most mi a teendő?

- Maguknak semmi! Én majd intézkedem! Úgyis megtudják, mert elég nagy hírverés lesz körülötte.

- Már alig várjuk!

- Azt elhiszem!

A viszonylag rövid ülés feloszlott, mindenki ment a maga dolgára.

Ötvenedik fejezet - Új idők

A nap már lefelé ment, s vöröses korongja különös fénnel borította be a Servier kastélyt. A vacsoraasztal ezúttal az emeleti nagy teraszon volt felállítva, és a társaság ott költötte el a vacsoráját. A langyos este, fényeivel és hangjaival otthonos hangulatot varázsolt a vacsorázók közé. A tücskök kezdtek ciripelni, a madarak lassan elültek, távolról valahonnan kutyaugatás hangját hozta a szél. Hamisítatlan nyári este volt.

- De örülök neki, hogy végül igent mondtak, amikor felajánlottuk, hogy ideköltözzenek! - mosolygott Amélie.

- Most már mi is örülünk neki! - felelte Hermine. - Úgy érzem, hogy az a maradék kis távolság, ami eddig a családjaink között volt, most már végleg eltűnt.

- Ez jól is van így! - bólintott Amélie. - Most már mindenki ide tartozik!

- Most már nyugodtan hívhatjuk a kastélyt mi is otthonnak! - kuncogott Sabine.

- Így van! A közös költségeket együtt álljuk, de a családok a saját életüket a

saját pénzükből fedezik! Ez pont jól van így!

Osilly úr eközben a vejére pillantott.

- André! Mikor ér véget az iskola Christiannak?

- Holnap! - felelte Gheron. - Reggel megyek is érte a kollégiumba. Amióta ebbe a bentlakásos iskolába jár, ritkán látjuk.

- Tudja egyáltalán, hogy már itt laknak? - kérdezte Servier.

- Még nem! - vigyorodott el Gheron. - Semmiről nem tud! Fog is csodálkozni, ha hazafelé jövet nem az Igazságügyi Palota felé fordulunk!

Hermine mosolyogva bólintott.

- Örülni fog neki. Mindig is szeretett ide járni. Egyszer azt is mondta nekem, hogy ha felnőtt, és sok pénze lesz, ő is ilyen házban fog lakni.

- Akkor nem lesz ellenére, hogy itt lakjon - felelte Servier.

- Az biztos, hogy nem! - nevetett Hermine.

- Csak az a baj, hogy a három gyerek még kicsi hozzá, és így nem nagyon fog tudni játszani velük. Mégiscsak tizenöt éves! Pont abban a korban van, amikor a kisebb gyerekekkel nem tud mit kezdeni. Kisgyerekeknek túl nagy, felnőtteknek meg túl kicsi! - mondta az ügyész.

- Ne aggódjon, papa! - mosolygott Sabine. - Christian eddig is jól elvult magában. Itt sokkal nagyobb a ház, a kert, megtalálja ő a maga elfoglaltságát!

- De ha esetleg unatkozik, én a férfias játékokban is benne vagyok! - felelte Pilar.

Adéle felnevetett.

- Ó, Pilar! Tudjuk, hogy még akár kardozni is hajlandó, ha fiús játékokról van szó!

- Hogyne! Nem olyan nagy dolog az. Én egyébként sem vagyok az a tipikus finom hölgy. De hát ezt mindenki tudja.

- Az nem baj, Pilar! - felelte Amelie. - Látom, hogy jól bánik a gyerekekkel, és nekünk ez a fontos!

A gróf megint csak hallgatott. Figyelte az embereket, és megint járt az agya. De Adéle észrevette.

- Maximilien! Úgy ül ott, mint aki némasági fogadalmat tett. Min gondolkozik?

A tekintetek ismét a gróf felé fordultak. A férfi ezúttal nem volt komor, inkább csak eltűnődő. Adéle kérdésére elmosolyodott.

- Hát... csak a világ múlandóságán és gyors változásán járt az agyam. Most, hogy így véglegessé vált a házban lakók személye, teljesen megváltozott a világ. Én legalábbis másnak látom.

- Mitől más? - kérdezte Hermine.

- Talán a bizonyosságtól. Most már ki lett mondva az, amit én valahogy mindig is szerettem volna elérni. De ahogy ez bekövetkezett, rádöbbenem

arra is, amit a mai napig még nagyon sokan nem vesznek észre, vagy ha észreveszik, akkor nem hajlandók tudomásul venni.

- Mire gondolsz? - nézett barátjára Angelo.

A gróf a többiekre nézett.

- Úgy látom, hogy a világ az utóbbi időben nagyon gyorsan változik. S az emberek is megváltoznak. Itt vagyunk mi, az arisztokrácia képviselői, és élünk a magunk kis világában, miközben nem nagyon vesszük észre, hogy a mi világunkon kívül is van világ, csak másmilyen, mint amiben mi élünk. Ez a társadalmi osztály, amiben mi élünk, mára már haldoklik. Ha most csak a családjaink ellen szervezkedőket nézzük, rájöhetünk, hogy a nemesség gondtalan életének már nincs létjogosultsága. Már semmit sem jelent, ha valaki arisztokrata! Bárkivel bármi megtörténhet! S a sorsot nem érdekli, hogy gróftot, herceget, vagy esetleg egy zsellért veszjeit el.

- Miért mondja ezt, Maximilien? - nézett a férjére Amelie.

- Több okból is. Emlékezzenek rá, ahogy az évek alatt jártunk bálókra, Operába, színházba, és egyéb társadalmi rendezvényekre, a körülöttünk lévő emberekkel együtt mind úgy viselkedünk, mintha mi lennénk az emberi faj legnemesebbje, cizellált szavakkal, hajbókolásokkal legyezzetjük a másik hiúságát, s úgy csinálunk, mintha az egész világ értünk lenne. És sajnos ebben az a legnagyobb baj, hogy már egymás előtt, otthon is ezt műveljük. Mindenki, aki az elitnek nevezett osztályba tartozik. Sokszor érzem úgy, hogy jobb lenne egy egyszerű, hétköznapi embernek lenni.

- Miért? - kérdezte Adéle.

- Sok mindenért! Ha nem tartoznánk ebbe az osztályba, akkor megtennék számtalan olyan dolgot, amit szeretnénk, de csak azért nem tesszük meg, mert attól félünk, hogy az elit ezért megszól bennünket, és kivet magából. Pedig valójában semmit sem számít, hogy mások mit mondanak! Az rendben van, hogy a nyilvános eseményeken játsszuk az úriembert és az úrinőt, de otthon ezt miért kell játszanom? Komolyan mondom, lassan egy öregembernek érzem magam, amikor a mai fiatalságot, a húsz éveseket hallgatom. Sokkal közvetlenebbek egymással, mint mi vagyunk, akár a házastársunkkal is! Mi olyan merevek vagyunk, mint egy vasrúd, ami ugyan erős, de hideg. Mi még mindig bele vagyunk ragadva az elmúlt század elavult viselkedésmintáiba!

- Azt hiszem, értem, mire gondol, Maximilien! - felelte Sabine. - Én is ugyanezt érzem sokszor. S ilyenkor mindig valami hiányérzetem van. Valami hiányzik az életemből, annak ellenére, hogy jól élek, és szerető férjem van.

- S mi az, ami hiányzik? - kérdezte Angelo.

Sabine elmosolyodott.

- Hát például az, hogy a rossz beidegződéseink miatt ne kelljen már hét éves

házasság után is még mindig magázódnom a férjemmel! Nem élünk már XIV. Lajos korában! Ha én szeretek valakit, akkor annak oda kell adnom magam, s ne kelljen mindenáron magáznom, mint egy idegent! Csak sajnós a képmutató arisztokrata világ még mindig ezt várja el tőlem! Csakhogy én legszívesebben füttyölnék rá, hogy a sok kifestett képmutató rám akarja kényszeríteni a maradi szokásait! Én annyira szeretném tegezni a hozzám hasonló korú, de ellenkező nemű szeretteimet, barátaimat is! Nemcsak a nőket! Enélkül olyan, mintha idegenek lennénk! De az, hogy még a férjemet is magázom, az már végképp ostobaság. Le kellene szokni erről! Erre gondolt, ugye, Maximilien?

A gróf bólintott.

- Nagyrészt igen. Amelie-vel mi már tizenvalahány éve ismerjük egymást. Egyértelmű, hogy amíg még csak jegyben jártunk, magázódtunk. Ám ez itt, Párizsban, az arisztokraták világában is így maradt. Úgy éreztük, hogy meg kell felelnünk a minket körülvevő osztály elvárásainak. De ma már másként gondolom! Lényegtelen, hogy mit várnak el mások! Ha az nekem nem jó, akkor miért tegyem meg? Épp ezért mondtam azt, hogy lassan már öregnek érzem magam, mert ahogy a tőlem tíz-tizenöt évvel fiatalabbakat hallgatom, ők már egész egyszerűen más világban élnek, mint eddig mi. S ez döbentett rá, hogy a világ nem áll meg a mi kedvünkért! Megváltozik! Ennek a társadalmi osztálynak, amit mi nemességnek nevezünk, már nem sok ideje van hátra. Elavult, és szűklátókörű. Én persze remélem, hogy ez a szűk látókörűség ránk nem vonatkozik.

Pierre a barátjára nevetett.

- Ha az eszébe jutott, hogy vajon szűk látókörű-e, akkor biztosan nem az!

- Ebben reménykedem én is, Pierre!

- Ha még nem késő, akkor lépünk már ki ebből a szűklátókörű szerepből! Elvégre rokonok vagyunk! - mosolygott Amelie.

- Szóval azt javasolják... javasoljátok, hogy igyuk meg a pertut? - kérdezte André.

- Miért ne! - bólintott Pierre. - Én is mindig szerettem volna közületek sokakat tegezni, köztük a feleségemet is, de valahogy sohasem mertem.

- Hát akkor itt az ideje! - mosolygott Angelo.

Osilly úr a többiekre mosolygott.

- Talán megbocsátják, megbocsátjátok nekem, de én már nem tudok változni! Egy másik világba születtem bele, és nehezemre esne mindenkit tegezni! És ha jól gondolom, akkor ezzel Carlos úr, és Helena asszony sincs másképp!

- Rólam nem is beszélve! - pattant Ines néni éles hangja.

- Gondoltuk! - nevetett Sabine.

Carlos úr a többiekre nézett.

- Egy ilyen öreg, megállapodott rókát már nem érdemes tegezni! Elvégre, aki megszokta, hogy mindig magázzák, az már úgy is marad!
- Ez természetes, Carrone úr! - mondta Pierre. - A nejjével szemben pedig egyenesen illetlenség lenne!

A nő elmosolyodott.

- Ó, dehogya! Nem vagyok én úrinő! De már én is megállapodott ember vagyok! A fiatalásgnak azonban még nem esik neheze a változtatás!

- Ha harminc évvel fiatalabb lennék, talán bele is mennék! - felelte az ügyész. - De az én koromban ez már nem jó ötlet.

- Ez érthető, ügyész úr! Elvégre mindannyian fiatalabbak vagyunk! - felelte Servier. - De a tiszteletünk továbbra is megmarad!

- Köszönöm! - felelte a férfi. - De ha erre koccintunk, akkor abból én sem szeretnék kimaradni!

- Helyes! - kuncogott Sabine. - Ki bontja fel a pezsgőt?

- Természetesen a házigazda! - felelte Pierre.

- Én ezt inkább a korelnőkre bízám! - mosolygott Servier.

- Szóval én bontsam fel a pezsgőt? - nézett a többiekre Osilly úr.

- Csakis!

- Rendben! Hol vannak a poharak?

- Itt, a tálcán.

- Akkor vehet mindenki egyet!

A pezsgő kitöltése után a poharak felemelkedtek.

- Igyunk arra, hogy kiléptünk a kötöttségek közül, és egy új világ felé vettük az irányt! - szólt fennhangon Pierre.

- Ez igazán szép ékesszólás volt! - jegyezte meg Gheron.

- Hiába! Előjött az újságírói vénám!

- Kezdjük azzal, hogy szervusztok! - mosolygott Amélie.

- Szervusztok! És egészségetekre! - emelte föl a poharát Angelo.

- Egészségetekre! - hangzott mindenhol, és a poharak koccantak.

Amikor kiitták a pezsgőjüket, letették a poharakat, és leültek.

- Ez is megtörtént! - mosolygott Sabine. - Végre mindenkit tegezhetek!

- Azért nem mindenkit! - szólalt meg Osilly úr.

- Csak majdnem! - kuncogott a fiatal nő.

- De furcsa így! - mosolygott Adéle. - Nehéz lesz megszokni! Főleg nekem!

- Miért? - kérdezte a gróf.

A lány beszélni kezdett.

- Hát... én... itt most már mindenki tudja, hogy ki vagyok, és honnan jöttem. Évekkel ezelőtt én csak egy kis szobalány, egy alkalmazott voltam ebben a házban. S bár Amélie-t, mint nőt, megtanultam, és szoktam tegezni. Olyan, mintha a nővérem lenne, szeretem, és természetes, hogy amióta ide tartozom, mindig is tegeztem. De Maximilient? Még az is furcsa volt, hogy

a keresztnévén szólítsam! Ő egy tőlem elérhetetlen magasságokban lévő, megközelíthetetlen, nagy ember volt. A gazdám! Mostanára már megtanultam őt is félelmek nélkül szeretni, de ez a tegezés olyan hihetetlen! Mintha nem is velem történe! Hogy jut el egy kis kolduslány odáig, hogy Franciaország leghatalmasabb és leggazdagabb emberét tegezze?

- Egyszerűen! - mosolygott Amelie. - Mondd neki azt, hogy „Te”!

A gróf a még mindig tétovázó lányra mosolygott.

- Ne félj! Talán olyan embernek ismersz, akitől félned kell?

- Nem! Csak...

- Vedd könnyedebben a dolgokat! - felelte a gróf. - Egyszerűen csak tedd meg! No?

- Rendben!

- Jó! Kezdjük egy egyszerű kis mondattal! - folytatta a férfi. - Tehát! Szervusz, Adéle!

- Ömmm... hűh... Szervusz, Maximilien! - mondta ki végül a lány.

- Úgy, ni! Csak kimondtad végre! - nevetett Amelie, és átkarolta a lányt.

- Igen! - mosolygott Adéle.

Pierre a lányra nézett.

- Most jön a másik lépcsőfok! A feladat: Hogyan tegezzük a férjünket? Ez a feladat Angelo-ra is vonatkozik, persze a feleségre kivetítve! Nos?

Angelo a társaságra nevetett.

- Ezt inkább mi majd négyszemközt oldjuk meg, az éjszaka folyamán!

- El tudjuk képzelni! - kuncogott Sabine.

- Jaj, Sabine! - nézett a lányára szigorúan Osilly úr.

- Egy szót sem szóltam! - mosolygott a nő.

Angelo a többiekre nézett.

- Ez a kis esemény duplán előnyös! Ez egy jókora pofon lehet az ellenünk szervezkedőknek, akik végig azt remélték, hogy éket verhetnek közénk! Hamarosan úgymint kiderül a rokoni kapcsolat, és ha ez így lesz, akkor megüti őket a guta! Főleg, ha azt is megtudják, hogy most már véglegesen egy fedél alatt lakunk! Az meg aztán a hab lesz a tortán, ha a bálon tegezni fogjuk egymást!

Hermine elmosolyodott.

- Lesz egy kis sápitózás, egy kis fejcsóválás, de ez ellen úgysem tehet senki semmit.

- Már változik a világ, Hermine! - szólt a gróf. - Ma már nem annyira szokatlan ez az „új mód”, főleg a fiatalabbaknak, de az idősebb korosztálynak is meg kell szoknia!

- Hát akkor mi majd megszokatjuk őket! - bólintott Gheron.

- Úgy van!

A beszélgetés most majdnem éjfélig folytatódott, a társaság a végsőkig

kiélvezte az új helyzetet, és egy igazán felhőtlen estét töltöttek el együtt.

Ötvenegyedik fejezet - Az újságcikk

Másnap reggel Servier a belvárosban lévő irodájában dolgozott. Épp befejezte a megbeszélést a pénzügyi osztályvezetővel, amikor a titkára jelentkezett.

- Jöjjön be, Theodore! - szólalt meg a gróf.
- Uram! Itt vannak a ma reggeli lapok, ahogy kívánta!
- Köszönöm! - felelte Servier. - Távozhat!

A titkár kiment. A gróf ismét leült. Lapozgatta az újságokat, különféle pénzügyi, politikai, és közéleti hírek követték egymást. Csupa érdektelen információ, amikkel Servier nap, mint nap találkozott. Már majdnem kedvetlenül tette félre az újságot, amikor megakadt a szeme a „Botrány!” felíraton az egyik ellenzéki lap címlapján.

A férfi összeráncolta a homlokát, és olvasni kezdte az terjedelmes cikket.

„Botrány!

Egy elhallgatott, és eltüntetett törvénytelen gyerek a legfőbb ügyész családjában?

Lapunk egy meg nem nevezett forrásának köszönhetően különös dolgokra derített fényt! Úgy tűnik, Fernand d’Osilly úrnak, a legfőbb ügyésznek a családjában különös, és eddig nem ismert események történtek! Az eddig feddhetetlenségéről ismert főügyész rokonságában egy eddig tisztázatlan furcsaság merült fel, ami további kérdéseket vet föl! Legutóbb bizonyos körökben nyílt titokként kezelt tény vált ismertté, amely Osilly úr családjának eddig nem ismert részleteiről szól. A legfőbb ügyész úr egykori sógornője, egy bizonyos Elizabeth Merson, törvénytelen fiúgyermeknek adott életet! Ám ez a kényes dolog soha nem került ki a nyilvánosság elé! Az anya meghalt, az egészségesen született gyermeke pedig nyomtalanul eltűnt! Valakik gondoskodtak róla, hogy ez az Osilly család számára kellemetlen dolog ki ne derüljön! Joggal fogalmazódik meg a cikk írójában, és az olvasóban a kérdés, hogy vajon hová tűnhetett a gyermek! Hogy az ügyész úrnak, vagy valamelyik rokonának esetleg nem volt-e köze az ügy eltussolásához, és a gyerek eltüntetéséhez! Feltételezhető, hogy Osilly úr tudott a sógornője terhességéről, hiszen a kérdéses hölgy az ügyész úr feleségének, Therese asszonynak volt a nővére! Ám a gyerek eltűnt, és semmi jele annak, hogy Osilly úrék egy percig is foglalkoztak volna vele! Talán nem is állt szándékukban? Mindenesetre az a tény, hogy ez

előfordulhatott, s ennek ellenére senki sem beszélt róla, arra enged következtetni, hogy itt valami rejtélyes, és esetleg kellemetlen dolog történhetett! Lapunk mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy az igazság kiderüljön!”

Servier döbbsen csukta össze az újságot, és dőlt hátra a kényelmes karosszékekben. Alig hitte el, hogy ez megtörténhetett. A férfi érezte, hogy a dolog kezd komollyá válni. Egyértelművé vált, hogy a háttérben szervezkedőknek egyetlen célja van. Tönkretenni és eltávolítani a hatalomból Osilly urat. Servier elhatározta, hogy most már ő is bekeményít. A családját nem hagyhatja bemocskolni! Egyre valószínűbbnek látszott, hogy a dolog mögött Laitue úr, az ügyész helyettes áll, aki szeretné átvenni Osilly úrtól az ügyési hatalmat, hogy a republikánus hívei előtt egyengesse az utat.

- Lássuk, milyen okos és erős vagy, Frederic Laitue úr! - töprengett magában a gróf.

Ismét felállt, és fel-alá kezdett járkálni a helyiségben. Ahogy gondolkodott, ismét eszébe jutott a titkosszolgálati múltja. Azok a dolgok, amelyeket egykor megtanult, egy cseppet sem halványultak el. A gróf ismét érezte magában azt az erőt, amit akkor. S elhatározta, hogy ezeket felhasználja.

Ahogy így gondolkodott, a titkára jelentkezett.

- Gróf úr!

- No, mi az?

- Osilly úr van itt Sabine asszonnyal, és Pierre De Frane úrral!

- Engedje be őket!

A három ember belépett a helyiségbe. Látszott rajtuk, hogy fel vannak dűlva, valószínűleg ők is olvasták már az újságot.

- Távozzat, Theodore! Most ne zavarjon! Senkinek nem vagyok itt! - rendelkezett a gróf.

A titkár kiment, a három vendég pedig közelebb jött.

- Nagy baj van, Maximilien! Nagy baj! Segíts, kérlek! - zihált az idegességtől Sabine.

- Olvasta már az újságot? - kérdezte letörten az ügyész.

- Olvastam! Ekkora aljasságot! De teszünk róla, hogy elmenjen a kedvük tőle! - felelte a gróf, és a fotelek felé mutatott.

- Úljunk le!

A négy ember helyet foglalt. Mind a három jövevény Servierre nézett.

- Most mi lesz? - ráncolta a homlokát De Frane.

A gróf a barátjára nézett.

- Most nem szabad kétségbeesni! Használjuk a fejünket! Mi mindent használhatnak fel az ellenfeleink?

- Ezek szerint sok mindent! - pillantott fel Osilly úr.
- Lehet, de konkrét, kézzelfogható bizonyítékuk nincs! Amivel vádaskodnak, az megcáfolható! S ebben az ügyben most teljesen lényegtelen, hogy ki a gyerek, és hogy él-e! A hangsúly azon van, hogy ön tudott-e a gyerekről, és közreműködött-e az eltüntetésében! Mivel ez teljességgel lehetetlen, úgy kell erre az egészre reagálni, hogy a szervezkedők által kitalált dolgokat kategorikusan cáfolni kell!
- De hogyan? És ki fogja ezt elhinni?
- Okosan kell csinálni! Még a látszatát is el kell kerülni, hogy ön el akarná tussolni az ügyet! Ki kell állni a közvélemény elé, és fel kell őket világosítani, persze csak arról, ami rájuk tartozik! Tartani kell egy sajtótájékoztatót! Azt kell sugározni a külvilág felé, hogy ön nem fél, nincs takargatnivalója, és bátran kiáll, hogy feleljen a kérdésekre!
- Mit mondjak?
- Hát azt, ami ténszerű, és nem lehet belekötni! Ha kérdezik, hogy mit tud Elizabeth-ről, és a gyerekről, akkor felelje azt, hogy hallott róla ugyan, de nem ismerte, mert korábban meghalt, amikor ön megismerte a feleségét. Ő pedig nem beszélt a nővéréről!
- S a gyerek?
- Arról ön soha nem is hallott!
- De ha a szervezkedők Carine által megtudták, hogy ön Elizabeth fia, akkor felvethetik azt is kérdésként!
- Ez előfordulhat! Bár nem túl valószínű! Azért ők is tudják, hogy ha az én nevem is megjelenik az újságban, mint az elveszett gyerek, akkor ezzel ők nem járnak jól! Hiszen erről a tényről ők csak a nálunk lakó emberüktől értesülhettek, hiszen ez máshol nem hangzott el! Azt pedig nem merik megkockáztatni, hogy Carine által eljussanak hozzánk, hiszen a lány több embert is azonosítani tud! Azt az ismerősét, aki őt beszervezte, és a kapcsolattartóját, akivel a Marly-nál találkozgat!
- De a többi dolgot is innen tudták meg!
- Az igaz, de elvileg megtudhatták volna máshol is. Az anyakönyvi kivonatokból jól látható, hogy Elizabeth és Therese Merson testvérek. S az is tény, hogy ön feleségül vette Therese-t. Ezek nem olyan dolgok, amiket ne lehetett volna máshol is megtudni. De azt, hogy én vagyok Elizabeth fia, önkön kívül senki sem tudja! Aki pedig igen, az csak Carine-től tudhatja! S ezért hallgatnak róla!
- És az ön régi személyazonossága?
- Lenyomozhatatlan! Én fiatalkoromban is kerestem a családom nyomát, de hivatalos papíron soha sehol nem szerepelt! Az anyám, és az addig apámnak hitt ember nevét és kilétét Bertran atyától tudom. Ő pedig már meghalt. Az adatoknak nyoma sincs sehol! Még a nyomozó hatóságnál sem, ahol egykor

éltéltek, mert Guillaume de Flore papírjaiban mindig is az szerepelt, hogy szülei nem ismertek. Hivatalosan tehát nem tudható, hogy Guillaume de Flore valójában Elizabeth Merson fia! Ezt csak mi tudjuk! Hogy ez kinek az érdeke, és hogyan készült ez a papír, sohasem tudtam meg! De most jól jön! Hiszen ha a szervezkedők megtudták, hogy én vagyok Elizabeth elveszett fia, akkor arra nem jöhetnek rá, hogy azonos vagyok Guillaume de Florelal, mivel erre sehol, semmilyen irat nem utal! Emellett én nem is vagyok nekik érdekes, valószínűleg nem is akarnak velem kikezdeni! Az egyetlen célpont ön, ügyész úr! S az egyetlen dolog, amit tehet, az az, hogy elmondja azokat a dolgokat, amiket bárki tud ellenőrizni! Elizabeth Merson valóban az ön sógornője volt, de mivel hamarabb meghalt, mint amikor ön megismerte a feleségét, ezért olyan sokat nem tudott róla, és otthon Elizabeth olyan sokszor nem is került szóba. Álljon ki, és mondja el a nyilvánosság előtt, hogy önnek nincs takargatnivalója, bátran vállalja, hogy beszél a dologról! Inkább azoknak van szégyellnivalójuk, akik névtelenségbe burkolózva, gyáván írogatnak! Ha ön elbűjík a dolgok elől, és hallgatásba burkolózik, abból rögtön azt feltételeznék, hogy rejteget valamit! Cáfolja ezt meg, és szólaljon meg a nyilvánosság előtt!

Az ügyész némileg megnyugodott, és felsóhajtott.

- Egy kicsit megnyugtattak a szavai, Maximilien! Bízom önben! Holnap tartok egy sajtótájékoztatót!

- Rendben! És ne feledje! Legyen határozott, és bátran nézzen szembe az újságírókkal! Feleljen nekik nyugodtan, és a vádaskodó hangok el fognak hallgatni!

- És az összeesküvők?

- Túl sok újdonsághoz már nem juthatnak hozzá! Carine-t lelepleztük, s ezt ők nem tudják! Olyan információt csepegtetünk oda nekik, amelyet csak akarunk! Néhány hamis információ, és máris megzavarhatók! Amellett...

- Igen?

- Mint tudja, én egykor titkosszolgálati tiszt voltam, pontosan tudom, hogy lehet hozzájutni úgy információkhoz, hogy arról az érintettek ne szerezzenek tudomást. Másrészt kaptam egy különleges kiképzést is, ami képessé tesz engem arra, hogy általa még ma is képes vagyok olyan információkat eljuttatni a titkosszolgálatokhoz, amivel a szervezkedők nyomára vezetem őket úgy, hogy a szolgálatnál nem jönnek rá, kitől is kapták a fülest!

- De jó, hogy ön mellettünk áll, Maximilien! - sóhajtott fel Osilly úr.

A gróf az örege nézett.

- Ne aggódjon! Elintézzük a dolgokat!

- Köszönöm!

- A barátaimért mindent!

Sabine is felsóhajtott, és a grófra nézett.

- Még ennyi év után is meglepődöm rajtad! Mi mindenre vagy még képes?

- Túlbecsülsz engem, Sabine. Mindenre csak a családomért és az igaz barátaimért vagyok képes.

- Nekünk ez elég!

De Frane is a barátjára nézett.

- Ha segíthetek valamit...

- Mindenképp szólok neked, Pierre! A múltban is mennyi mindent csináltunk végig!

- Az igaz!

Osilly úr felállt.

- Induljunk! Ne zavarjuk itt Maximilient!

- Nem zavartak! A többiek hallottak már a hírről?

- Igen! - bólintott Pierre. - Hermine sírt is!

- A fene! - mérgelődött Servier. - Mindig feldühít, ha ilyen aljas emberekkel találkozik! De teszünk róla, hogy elmenjen a kedvük tőle!

- Csak nehogy bajod legyen, Maximilien! - aggódott Sabine.

- Ne aggódj! Vigyázok én magamra!

- Jó! Mi hazamegyünk! - felelte a nő. - Azt hiszem, ma nem lenne jó kimozdulni otthonról! Nehogy ujjal mutogassanak ránk! S apát nem akarom kitenni ennek!

- Ez okos döntés! - felelte a gróf.

- Te mikor jössz?

- Délután. Itt kell még maradnom! Van egy olyan érzésem, hogy hamarosan látogatóm érkezik!

- Kicsoda?

- Azt hiszem, Frederic Laitue úr! Valószínűleg az újságcikket akarja megtárgyalni velem! Féltő figyelmeztetés az általa úgy tisztelt Servier grófnak, hogy ne barátkozzon Osilly úrral, mert az nem lenne jó! Milyen megható lesz! Az undorító féreg!

- Gondolja, hogy eljön? - kérdezte Osilly úr.

- Biztos vagyok benne!

Az ügyész felsóhajtott.

- Bárcsak túl lennénk ezen az egészen!

- Már nem kell hozzá túl sok idő!

- Remélem!

- Úgy lesz!

A három látogató elkészönt a gróftól, és távoztak. Servier pedig az íróasztala mögötti ablakhoz lépett, és az odalent húzódo szűk kis utcácskát bámulta. Agya villámgyorsan járt, ahogy a terveit szövögette.

Fél óra sem telt el, a titkár máris jelentette Laitue úr megérkezését.

- Tudtam, hogy felbukkansz, te alávaló fickó! - gondolta Servier, majd jelzett a titkárnak, hogy engedje be a látogatót.

Laitue úr belépett, és egy kissé gyanús mosollyal a képén, nyújtotta a kezét.

- Elnézést, hogy zavarom önt, gróf úr, de egy fontos ügyben kerestem fel önt! Bár személyesen nem ismerjük egymást, de én távolról ismerem, és tisztelem önt! S kötelességemnek érzem, hogy beszéljek önnel! Frederic Laitue vagyok, az ön barátjának, Osilly úrnak a helyettese!

- Üdvözlöm! Foglaljon helyet!

- Köszönöm!

A két férfi leült.

- A látogatása egy kicsit meglep, hiszen csak látásból ismerjük egymást! - nézett az ügyészhelyettesre Servier.

- Igen. De amikor rendkívül fontos ügyek indokolják, nyitnunk kell a másik felé!

- Ez igaz! - bólintott a gróf. - A jövetele talán összefüggésben van azzal a cikkel, ami az Observation-ban megjelent?

- Be kell, hogy valljam, igen! Elég döbbenetes írás, és nem tudom mire vélni. Mégiscsak egy közös ismerősünket érinti!

Servier Laitue úrra pillantott.

- Ez a cikk kétségtelenül kellemetlen, de én nem feltétlenül értek egyet mindennel, ami benne szerepel.

- Pedig lehet, hogy komolyan kell venni!

- Komolyan is veszem, de az írás stílusából én arra következtetek, hogy ez a cikk egyértelműen ártó szándékkal született.

- Gondolja?

- Igen. Bár Osilly úr legfelsőbb ügyészként semleges pártállású, sokan mégis azt gondolják, hogy royalista! S egy ellenzéki lap ezt miért ne lovagolja meg?

- Ebben igaza lehet, gróf úr, de... azt nyilván még egy ellenzéki újság sem kockáztatná meg, hogy olyan dolgokat írjon le, amiket valaki csak úgy kitalált.

- Valóban nem! De egy cikket lehet úgy is publikálni, hogy a leírt dolgok esetleg igazak, de a szavak és mondatok úgy vannak kicsavarva, megfogalmazva, hogy azok rossz fényben tüntessék fel a célszemélyt. Itt is erről van szó!

- Ez nyugtalanító! - sóhajtott tettetett aggodalommal Laitue.

- Az! De... egészen pontosan miért is jött, Laitue úr?

Az ügyészhelyettes egy kicsit meghökkent az egyenesen neki szegezett kérdéstől, de válaszolt.

- Aggódok Osilly úr miatt, hiszen a felettesem! S ha őt meghurcolják, az esetleg az egész ügyészségre rossz hatással lehet. Mivel tudom, hogy önök

jó barátok, mertem remélni, hogy közösen találunk valami megoldást erre a helyzetre.

- Talán elképzelése is van?

- Egyelőre nincs! De ha önnek van ötlete, hogyan lehetne megvédeni Osilly urat, akkor nyitott vagyok bármilyen megoldásra.

- Ezt örömmel hallom. Csakhogy először tisztázni kell, hogy ki, és miért robbantotta ki ezt az egészet.

- Gondolja, hogy ki lehet deríteni?

- Valószínűleg!

- És ha... esetleg kiderül, hogy van valami abban, amit a cikk ír?

- Igazságok lehetnek benne, de ferdítések is!

- Talán. De én félek attól, hogy mi lesz, ha kiderül, hogy a cikkben leírt dolgok mind igazak. Ha ez így lesz, akkor csalódnai fogok egy általam eddig tisztelt emberben, Osilly úrban. És ezzel nyilván ön is így lenne!

- Nem hinném.

- Miért?

- Azért, mert én nem tudom elképzelni Osilly úrról, hogy egy tisztességtelen ember lenne.

Laitue úr bólintott.

- Ön nyilván elfogult velem szemben, de lehet, hogy meglepi önt, amit mondok, de én azt is el tudom képzelni, hogy a vádak igazak!

- Igazán? És melyik részére gondol?

- Hát... a gyerek eltüntetésére. Mi van, ha Therese asszony testvérének a gyereket valóban Osilly úrék családjá tüntette el?

- Miért gondolja ezt?

- Mert a tények tükrében lett volna rá okuk! Hiszen ha egy ilyen kínos dolog kiderülne, akkor az Osilly úr karrierjének a végét jelentené!

- Ha igaz lenne! De én nem gondolom, hogy igaz.

- Lehet! - felelte Laitue úr. - Feltehetek egy kérdést, gróf úr?

- Persze!

- Önök Osilly úrral már évek óta barátok. Nyilván sok mindent tudnak egymásról.

- Ez igaz.

- Hallott ön valaha is erről a dologról, amit az újság írt?

- Miért kérdezi?

- Azért, mert ha az ügyész úr erről mélyen hallgatott, akkor nyilván mást sem mondott el!

- Nézze, Laitue úr! Nem gondolom, hogy Osilly úrnak kötelessége lenne beszámolni nekem az élete minden mozzanatáról, még akkor sem, ha barátok vagyunk!

- Ez igaz, de...

- De mi?
 - Az a tény, hogy erről a kínos családi kapcsolatról Osilly úrhallgatott, arra enged következtetni, hogy mégiscsak takargat valamit!
 - Valóban? - nézett Laitue úrra a gróf. - Mondja csak, uram! Ön most azért jött ide, hogy megpróbáljon kétségeket ébreszteni bennem a barátomat illetően?
 - Ó, dehogya! Csak meg szerettem volna osztani önnel, hogy milyen dolgokat kellene tisztázni, ha meg akarjuk őt védeni a támadásoktól!
 - Igazán? Ahhoz képest, hogy félti a felettesét, és az ügyészség tekintélyét, elég sok érvet próbál felvonultatni a bűnössége mellett!
 - Félreérti a szándékaimat, gróf úr! Biztosan rosszul fogalmaztam! Én ezt azért mondtam önnek, hogy megpróbáljak a rágalmozók fejével gondolkodni. Hogy mit tehetnek Osilly úr ellen!
 - Biztos, hogy megpróbálják őt eltávolítani a pozíciójából.
 - Ez valószínű! Megkérdezhetem, hogy ön mit tenne, hogy megcáfolja a vádakat, hogy tisztára mossa Osilly urat?
 - Mivel a cikket még csak ma reggel olvastam, nincs tervem.
 - S ha az ügy komolyabbá válik?
 - Akkor majd meghozom a döntésemet! De addig nem!
 - Biztos, hogy nincs terve, monsieur Servier?
 - Nincs.
 - Pedig jó lenne tudni!
 - Azt elhiszem! De tudja, mit mondok önnek? Amit két ember tud, az már nem titok többé! Ha lesz is tervem, azt megtartom magamnak!
 - Hogyhogya?
 - Az esetleges tervem részleteire a botrányt kirobbantók is nagyon kíváncsiak lennének! Én pedig nem szerzem meg nekik ezt az örömet!
 - Általam hogy tudnák meg?
 - Miért ne tudnák? Ha Osilly úr ellenlábasa esetleg az ügyészségen dolgozna, akkor önnel is kapcsolatba kerülhet, nap, mint nap! Még akkor is, ha ezzel ön nincs tisztában! Véletlenül elszólja magát, és máris az illető tudtára adja, amit tud! Én éppen ezért nem osztom meg önnel az esetleges tervemet! Ezt ne vegye magára! Csak óvintézkedés!
 - Értem! Hát akkor nem is zavarom, gróf úr! Remélem, meg tudja oldani ezt a helyzetet, és tisztázni tudja Osilly urat! Hiszen mindkettőnknek ez az érdeke!
 - Ez kétségtelen! Vizontlátásra, Laitue úr!
 - Viszlát!
- A férfi távozott. A gróf a fejét csóválta.
- Hogy ez mekkora képmutató! Igazi sunyi alak! A hűséges helyettes, aki félti a főnökét, s közben mégis megpróbálja őt bemártani.

A gróf még néhány percig maradt az irodájában, összeszedte a gondolatait, majd ő is távozott. A kocsija elindult a Foret d'Marly felé, hogy utasát hazavigye.

Ötvenkettedik fejezet - Bizalmas beszélgetés

A Servier kastély nagy balkonján két ember állt a korlátnál, és a lemenő nap fényében beszélgetett. Sabine és Servier. A nő szőke haja meglibbent a szellőtől, ahogy a férfira nézett.

- Ez a mai nap elviselhetetlenül lassan telt, és borzalmas volt! - jegyezte meg.

- Elhiszem. Az az undorító újságcikk sajnos megjelent. Most nagyon észnél kell lenni!

Sabine felsóhajtott.

- Félek! Félek attól, hogy mi lesz apával! S mi lesz a családunkkal? Hogy lehet valaki ilyen aljas? Akárki is volt, aki ezt kiszivárogtatta! Nem elég, hogy mi is csak most jöttünk rá a szüleink rokoni kapcsolatára, még ezzel is be akarnak minket mocskolni?!

- Ne aggódj, Sabine! - felelte a férfi. - Nem lesz semmi baj! Én majd teszek róla, hogy ne sározhassanak be titeket!

- Gondolod, hogy tudsz tenni valamit?

- Hát persze! Ha kell, a végsőkig elmegyek, hogy elkapjam azokat, akik ebben benne vannak!

- Csak nehogy neked is bajod essen, Maximilien!

- Tudok én vigyázni magamra!

- Ezt tudom! - válaszolt halkán a nő. - Csak attól félek, nehogy téged is magával sodorjon ez az ügy!

- Semmi olyan dolog nem derülhet ki, ami miatt szégyenkezni kell!

- De ha ránk sütik a bélyeget, mármint a papára, hogy eltüntetett egy gyereket, akkor ezzel rád is rádkerül a bélyeg, mert ilyen emberekkel barátkozol.

- Ó, dehogy! Még mielőtt ez az ügy eltemetné Osilly urat, én egy lépéssel sakkot adok az ellenfeleinknek!

- Hogyan?

- Majd holnap, a sajtótájékoztatón megtudod!

- Számíthatunk valami meglepetésre?

- Hát persze!

- És az segíteni fog?

- Remélem!

Sabine nagyokat sóhajtozott, hogy el ne sírja magát, de végül nem bírta. Alig hallhatóan pityeregni kezdett. Könnyei végigfolytak az arcán. A férfi megfogta a kezét.

- Ne félj, Sabine! Nem kell már sokat várni, hogy vége legyen ennek az egésznek! Csak tartsatok ki! Te is és Hermine is! Apátok ne lássa rajtatok, hogy féltetek! Így is elég feszült, nem hiányzik még neki az is, hogy a lányai miatt kelljen aggódnia!

- De hogyha úgy félek! - sírt a nő, és a férfi karjába omlott.

Halkan, de keservesen zokogott. A férfi felsóhajtott.

- A fene egye meg ezt az ügyet! - gondolta idegesen.

Így álltak még egy ideig, míg a nőben csillapodott a fájdalom. Servier karon fogta, és leültette az erkélyen lévő egyik székre.

- Gyere! Ül le ide! - vezette a sápadt Sabine-t a székhez. - Így ni!

- Köszönöm! - szipogott a nő, és leült.

A férfi a kezébe fogta Sabine arcát, és maga felé fordította.

- Figyelj rám, Sabine! Ha én azt mondom, hogy nem lesz semmi baj, akkor hidd el! Ne ess kétségbe!

- Igyekszem!

- Jól van! - felelte a férfi, és leült a mellette lévő másik székre.

- Ettől az ügytől függetlenül, az utóbbi időben azt veszem észre rajtad, hogy ingadozik a hangulatod. És elég sokszor eszegetsz napközben is.

- Észrevetted?

- Igen. Mondd csak! Nem vagy te terhes?

A nő végre elmosolyodott.

- De, azt hiszem!

- Ez remek hír! Pierre tudja már?

- Még nem. Nem tudom, hogy mikor és hogyan mondjam meg neki. Most itt van ez az ügy is, és... nem tudom, hogyan fog rá reagálni!

- Úgy gondolod, hogy még nem szeretne gyereket?

- Á, dehogya! Tudom, hogy szeretne, de eddig még nem jött össze. Csak azért aggódom, mert nemrég volt egy olyasmi kijelentése, hogy ha születne egy gyerekünk, akkor félne attól, hogy miként kell vele bánni, nem tudná, mit kell vele csinálni, és nem biztos, hogy merne erre vállalkozni!

A gróf Sabine-ra mosolygott.

- Á, ez csak a kezdő apukák félelme! Attól tart, hogy nem tud megfelelni az elvárásoknak, és ezért inkább homokba dugja a fejét. De hidd el, ha a gyerek megszületik, Pierre el lesz olvadva, és mérhetetlenül büszke lesz!

- Ez jó lenne!

- Na, látod!

Sabine megtörölte az összemaszatolt arcát.

- Nem akarom, hogy így lássanak, ezzel a piros szemmel úgy nézek ki, mint

egy nyúl!

- Annyira már nem is látszik!

- Igen?

- Persze!

- Nem vagyok nagyon maszatos? - nézett Sabine Servierre.

- Nem! Csak ne dörzsölgess a szemed, és akkor nem fog látszani semmi!

- Jó! - sóhajtott egy utolsót a nő.

- Szerinted huszonhét évesen nem vagyok én már öreg a szüléshez? - kérdezte a férfit.

- Ne viccelj már! Talán öregnek érzed magad?

- Nem, csak a nők többsége ilyenkor már régen túl van a szülésen. Tizenhat és húsz éves koruk között férjhez mennek, s rövidesen gyereket is szülnék! Van, aki harminc éves korára már három gyerekes anyuka!

- Te is annyit akarsz?

- Á, dehogya! Kettőt szeretnék! Az az ideális!

- Ehhez még nem sok a huszonhét éved!

- Igaz! Csak a Pierre-rel kötött esküvőnk óta eltelt idő olyan hosszúnak tűnik! Húsz éves voltam, amikor hozzámentem, s évek óta nem történik semmi! Már kezdtem attól félni, hogy előbb leszek matróna, mintsem egy gyereket szüljek.

A férfi Sabine-ra pillantott.

- Azt hiszem, lényegtelen, hogy eddig mi történt! Most itt van az alkalom, hogy Pierre-rel boldoggá tegyétek egymást, és legyen egy gyereketek! Ezt az alkalmat nem szabad elszalasztani! Örülj az anyaságnak, mert mindig is ezt akartad! A sors megadta, csak élnetek kell vele!

- Igazad van! - mosolygott végre Sabine.

- Hát persze, hogy igazam van!

- Megnyugtattál. Csak nehogy ez a mostani ügy, és az idegeskedés megártson!

- Ha vigyázol magadra, akkor nem lesz gond! De ha ezt el szeretnéd érni, akkor ne idegeskedj fölöslegesen!

- Megfogadom! Ígérem!

- Helyes!

Ahogy ez a végszó elhangzott, nyílt a terasz ajtaja, és kilépett a balkonra Osilly úr, Amelie és Pierre.

- Jó estét! Megzavartunk egy beszélgetést? - kérdezte Osilly úr.

- Dehogya! - felelte a gróf. - Csak erről a kialakult új helyzetről beszélgettünk.

- Hát igen! - sóhajtott az ügyész. - Én is ezen töprengek már napok óta.

- Van még nekünk ütökártyánk. Nem kell aggódní!

- Remélem, igaza van, Maximilien!

- Holnap mindenképp meg kell tartani azt a sajtótájékoztatót! Hogy minden jól menjen, ahhoz nekem is ott kell lennem!

- El akar jönni, Maximilien?

- Igen! Muszáj! Ha én nem vagyok ott, akkor ezek a kutyák szétszedik önt! Ezt nem engedhetjük meg magunknak!

- Én már tudósítottam a lapomban a holnapi sajtótájékoztató megtartásáról! Ezt sokan olvassák, és biztos, hogy a kíváncsiak mind elmennek! - jelentette ki Pierre.

- Jó, csak aztán ne hogy kudarcot valljak! - felelte Osilly úr.

A gróf az örege nézett.

- Az a fontos, hogy magabiztos legyen, és pontosan azokat a dolgokat mondja el, amikről délelőtt az irodában beszélgettünk!

- Jól van. Azért lefekvés után még megrágom magamban, hogy mit csináljak, ha magabiztosnak és hitelesnek akarok kinézni.

- Ezt jól teszi, ügyész úr. Felkészültnek kell lenni, hogy az ellenfeleink ne találjanak fogást rajtunk!

- Már alig várom, hogy eljöjjön a holnap. Ez a bizonytalanság kikészít.

- Csak nyugalom!

- Rendben! Megyek, előkészülök a vacsorához! - felelte Osilly úr, és visszament a házba.

- Szegény apa! - nézett utána Sabine. - Aggódom miatta! Mégiscsak hatvanhárom éves! Nem hiányzik ez már neki!

A gróf a nőre nézett.

- Ne feledd, hogy mit mondtam neked, Sabine! Az idegeskedés nem old meg semmit!

- Persze, csak mindig elfelejtem!

A férfi visszapillantott rá.

- Menj be, és pihenj egy kicsit! Beszélgetsek egy kicsit Pierre-rel! Van mit megbeszélgetek!

A nő elmosolyodott.

- Igaz! Gyere, Pierre! Már egy ideje szeretnék neked elmondani valamit!

- Nekem?

- Ha téged hívnak Pierre-nek, és te vagy a férjem, akkor igen!

- Tudtommal én vagyok.

- Akkor gyere! - mondta Sabine, és kézen ragadta a férjét.

Kifelé menet még gyorsan odasúgott a grófnak.

- Amelie-nek elmondhatod!

S azzal távoztak.

A grófné mosolyogva nézett a férjére.

- Itt valami titok lappang! Ti nagyon titkoltok valamit!

- Azt gondolod?

- Tudom. Ismerlek. Valami olyan dologról van szó, amit Sabine-nak négy szemközt meg kell beszélnie Pierre-rel. Mit gondolsz erről?

- Talán igazad van!

Amelie a férjéhez lépett, és átkarolta a nyakát.

- Ne csinálj úgy, mintha nem tudnál arról, hogy Sabine terhes!

- Ezt miből gondolod?

- Észrevettem. Hangulatingadozások, ételek, italok kívánása, néha egy kis hányinger. Ezek a terhesség jelei. És Sabine ezt osztotta meg az imént veled!

- Igen.

- Látod! Egy nőnek erre jobb szeme van, mint egy férfinak!

- Talán így van. De én mégis hamarabb rájöttem, minthogy ő említette volna.

- Ez azt jelenti, hogy érzéked van az apróbb jelek megfigyeléséhez.

- Ebben én biztos vagyok! - felelte a férfi, és ölbe kapta a feleségét.

- Jaj, mit csinálsz? - nevetett a nő.

- Most egy kicsit kilépek a grófi szerepből, és könnyedén veszem az életet! - mosolygott a férfi.

- Csak nehogy kivigyél az istállóba, és a szénában, útszéli betyár módjára csillapítsd a természetes ösztöneidet! - kuncogott Amelie.

- Á! Egy gróf ilyet nem csinál!

- Az előbb mondtad, hogy kilépsz a grófi szerepből! - mosolygott a nő.

- De attól még úriember maradok! A szénát meghagyom az útszéli betyároknak, inkább a hálószobát választom!

- Mi történt? Sabine terhessége kedvet csinált neked egy újabb utód létrehozásához?

- Miért ne!

- Biztos vagy benne?

- Biztos!

- Akkor mehetünk! - kuncogott a nő. - De a vacsorán már itt kell lennünk!

- Az még fél óra! Addig végzünk!

- Húha!

A két ember hamarosan eltűnt a balkonról, Amelie nevetése még visszhangzott a kastély folyosóin.

Ötvenharmadik fejezet - A sajtótájékoztató

Másnap délelőtt az Igazságügyi Palota egyik tárgyalójában került sor arra a sajtótájékoztatóra, amire nagyon sokan voltak kíváncsiak, hiszen az említett

cikket rengetegen olvasták. Az újságírókon kívül jelen volt még Sabine, Hermine, Pierre és André. Ők a háttérben húzódtak meg, szerencsére rájuk senki nem volt kíváncsi, mert mindenki az asztalnál ülő Osilly úrra, tanácsadójára, Servier grófra, és a még jelen lévő ügyészhelyettesre, Laitue úrra figyelt. A gróf és Osilly úr tudta, hogy a kakukkfióka ott ül mellettük, de ügyeltek arra, hogy a férfi ne jöjjön rá, hogy ők már ismerik a szerepét. Így aztán az esemény elkezdődött. Amikor mindenki elfoglalta a helyét, Servier gróf felállt.

- Üdvözljük önöket a mai sajtótájékoztón, amely a tegnap délelőtt az Observation, republikánus ellenzéki lap címlapján megjelent cikkel kapcsolatosan kíván választ adni az önök kérdéseire! Az ülésen jelen van az érintett személy, Fernand d'Osilly úr, a legfelsőbb ügyész, valamint helyettese, Frederic Laitue úr! Át is adom a szót az ügyész úrnak!

Osilly úr észben tartotta a gróf tanácsait, és igyekezett magabiztosnak látszani.

- Köszöntöm önöket! Ezt a sajtótájékoztatót azért hívtam össze, hogy minden, az ügyvel kapcsolatos nyitott kérdésre válaszoljak.

Az újságírók szólásra jelentkeztek.

- Tessék! - intett egyiküknek az ügyész.

- Albert Foin, Bouche Ouverte magazin! Mi tud nekünk elmondani a felesége nővéréről, és az önök vele való kapcsolatáról?

Osilly úr a férfira nézett.

- A feleségemnek valóban volt egy Elizabeth nevű nővére, aki 1803-ban meghalt. Erről én csak nemrég szereztem tudomást egy véletlennek köszönhetően. A nejem sohasem beszélt arról, hogy lett volna egy nővére, így engem is meglepetésként ért, amikor megtudtam. Arról meg pláne nem volt tudomásom, hogy gyermeket is szült!

- Mit gondol, miért nem beszélt a felesége önnek a testvéréről?

- Ezt én nem tudhatom. Mivel a nejem már kilenc éve meghalt, így nem kérdezhetem meg tőle. Most a sűrke kabátos úr kérdezhet!

- Julien Prune, Observation! Mit gondol, a sógornője gyerekéről miért nem tud senki? Talán kínos lenne a családnak? És ezért eltüntethették?

- Hogy miért nem tudott senki, köztük én is a gyerekről, annak számtalan oka lehet. Én nem szeretnék találgatni, mert egyrészt felelőtlenség lenne különféle összeesküvés elméleteket gyártani, másrészt pedig egy olyan dolgról beszélünk, ami már majdnem negyven éve történt, és nem hiszem, hogy használható választ kapnánk a kérdéseinkre!

- Ön azt mondta, hogy a felesége nővéréről nemrég szerzett tudomást! Elmondaná nekünk, hogyan?

- Hogyne! Az egyik barátom pár napja vásárolt egy festményt egy galériából. Ezt a képet én megláttam a házában, és meglepődve fedeztem fel

rajta a feleségemet, fiatalkorában, és mellette egy hozzá hasonló hölgyet. A nővére. A kép címe: A Merson nővérek. Mivel a feleségemet eredetileg Therese Mersonnak hívták, a neve, és az egyértelműen rá hasonlító arcképe miatt könnyű volt azonosítani őt a festményen. S én ebből tudtam meg, hogy volt egy testvére is.

- Tudja ezt valamivel bizonyítani?

Az ügyész a grófra nézett. A férfi felállt, és a falnak támasztott, táblaszerű valamit megfordította, és felemelte.

- Természetesen tudom bizonyítani! Itt is van az a kép, amiről beszéltem! - szólt fennhangon Osilly úr.

A gróf felemelte a festményt, hogy az újságírók is láthassák, akik egészen közel is mentek a képhez.

- Láthatják, uraim! Ez ugyan egy olyan kép, ami magánügy, de megmutattam önöknek, hogy efelől ne legyenek kétségeik!

Amikor a zajongás abbamaradt, az ügyész szólította a harmadik újságírót.

- Tessék!

- Alain Lettre, Révolutionnaire. Tehát tagadja, hogy tudott volna a sógornőjéről és az eltűnt gyerekről?

- Igen!

- Mivel tudja bizonyítani, hogy nem tudott a sógornőjéről és az eltűnt gyerekről?

- Mivel ez olyan dolog, amit tárgyi bizonyítékokkal nem lehet bizonyítani, így kénytelenek beérni az adott szavammal! Ugyanis azok a személyek, akik ezt igazolni tudnák, már nem élnek!

- Akkor mégsem bizonyítható, hogy önnek nem volt köze az egész üggyhöz?

- Nem.

Az újságírók összevissza kezdtek kiabálni, egymás szavába vágva.

Ekkor azonban felállt Servier gróf.

- Uraim, uraim! Csendesedjenek le!

A zajongás abbamaradt. A gróf állva maradt, és beszélni kezdett.

- Ahogy a cikk is feltételezte, és amire önök is kíváncsiak lennének, az az, hogy az ügyész úrnak, vagy a családjának volt-e köze a gyerek eltűntetéséhez! Én most nem csak azért vagyok itt, hogy barátom, Osilly úr mellett álljak, hanem azért is, hogy szolgáltatassak önöknek egy egyértelmű bizonyítékot arról, hogy valójában mi lett a gyerekekkel!

Erre ismét zajongás támadt. Mivel a gróf ezt a mozzanatot nem osztotta meg az otthoniakkal, Osilly úr is csodálkozott, de nem mutatta, nehogy az újságírók észrevegyék. A hátul álló többiek is nagyot néztek, nem tudták, hogy a gróf mivel készül. A férfi azonban folytatta.

- Önök feltételezték, hogy az ügyész úrnak, vagy a családjának köze volt a gyerek eltűntetéséhez, de van nálam egy írás, ami megvilágítja, hogyan tűnt

el a gyerek, és tisztázza Osilly urat! Itt van! - emelte föl a papirost Servier. - A levél a marseille-i katolikus plébánia irattárából került elő! Hallgassák meg!

A hallgatóság feszülten fülelt. A gróf olvasni kezdte az iratot.

„ *Kedves Bertran atya!*

Napokon belül várható, hogy megszületik a gyerek. Ennek örülnöm kellene, de sajnos nem tudok. Hetek óta nagyon beteg vagyok, magas a lázam, és már lábra sem bírok állni! Érzem, hogy a szülést már nem fogom kibírni. Napközben is többször elájulok. Érzem, hogy a gyermekemet már nem fogom látni, ahogy felnő. Ebbe bele fogok halni. Ettől ugyan már nem félek, de attól igen, hogy mi lesz a gyermekemmel, ha én már nem leszek! Ezért kérem önt, Bertran atya, hogyha én meghalnék, akkor gondoskodjon a gyermekemről! Találjon neki egy olyan helyet, ahol biztonságban van, és vigyáznak rá! Önre bízom, hogyan dönt! De egyre mindenképp megkérem! Vagy személyesen, vagy pedig írásban tájékoztassa a szerelmemet arról, hogy hol találhatja meg a gyermekét! Tudom, hogy szeretni fogja, és gondoskodik majd róla. Ha az öreg gróf tudomást szerez arról, hogy a fiának gyermeke született, épp attól a nőtől, akit ő ok nélkül mindig is gyűlölt, és megalázott, akkor azzal nagy bajt szabadítok a kedvesemre! S ennek nem akarom őt kitenni, mert szeretem!

Köszönöm a segítségét!

Elizabeth ”

A teremben csend lett. Olyan mély csend, hogy szinte hallani lehetett. A gróf a hallgatóságra nézett.

- Ezek után is azt gondolják, hogy van miről beszélünk?! Akinek van még kérdése, az most szóljon!

Senki nem felelt.

- Senki?

Csönd volt.

- Akkor a sajtótájékoztatónak vége! Viszontlátásra!

Az emberek felálltak a helyükről, és lassan szállingóztak a kijárat felé. Laitue úr felállt, és kissé indulatos, gyors léptekkel távozott. Ahogy elment, a csend még mélyebb lett. A teremben nem maradt más, csak a család.

Ötvennegyedik fejezet - A nyomozás vége

Délután volt. Langyos, és álmos délután. A Servier kastélyt belepte a

sajtótájékoztatón felolvasott levél fájdalmas és komor hangulata. A kertben összegyűlt család tagjai csak néha szóltak egymáshoz, mindegyikük gondolata a magára hagyott fiatal anya körül forgott. Servier csak addig tartotta magát, amíg a sajtótájékoztató tartott. Amikor vége lett, és hazajött, magával ragadta a sötétség komor érzése. Ez a levél, amit csak nemrég kutatott fel, olyan közel hozta hozzá az édesanyját, amilyen közel még sohasem érezte magához. A csendet végül Pierre törte meg.

- Ez a levél hogy jutott hozzád, Maximilien?

A gróf a barátjára nézett.

- Az elmúlt hetekben kutattam fel. Elmentem a plébániára, ahol Bertran atya teljesített valamikor szolgálatot. Mivel ő már húsz évnél régebben meghalt, hozzá lehetett férni azokhoz az irataihoz, amiket a halála után elhelyeztek az irattárban. Ez a levél ott volt. Harminchét éve ott lapult! Az atya nem sokkal azután halt meg, amikor én bekerültem a katonai akadémiára, egyébként sem volt már fiatal. De ez a levél... annyira felzaklatott, ahogy még soha semmi.

- Elhiszem, kedvesem! - fogta meg a férfi kezét Amelie. - Az a levél olyan szomorú!

- Igen. Csak most derült ki számomra, hogy az anyám sokkal elesettebb és magányosabb volt, mint azt valaha is gondoltam. Ez a levél, és a napló egy olyan ember életét fedte föl nekem, aki sokkal jobb sorsot érdemelt volna! De mégis elfelejtették.

- Nem felejtette el őt mindenki, Maximilien.

- Gondolod?

- Igen. A sírjára rajtunk kívül még valaki más is visz virágot.

- Ez igaz. De... ezt sem tudom hova tenni! Ki az, és miért? Ha még emlékszik az anyámra, miért nem áll ide elé, hogy ezt elmondja?

- Talán mert a körülményei nem engedik - felelte Osilly úr.

A gróf a férfit nézett.

- Én olyan körülményt nem tudok elképzelni, amiért az illető ne állhatna elé! Főleg, ha feltételezhetően a valódi apámról van szó! Ez az egyik! A másik dolog, amit nem értek, az az, hogy miért nem jelentkezett soha, még gyerekkoromban sem, ha Bertran atya értesítette őt? Az anyám levele pontosan leírja, hogy az apámat értesíteni kell! Mégsem jelentkezett! Miért?

- Talán mert meg sem kapta ezt az értesítést! - felelte Osilly úr.

- Hogyhogy? Egy katolikus pap csak nincs olyan elvetemült, hogy ezt a kérést ne teljesítse!

- Nem is a pap az, akit ezért esetleg hibáztatni lehet. Elizabeth levele szerint az apát vagy személyesen, vagy pedig levélben kell értesíteni! Ha ez az értesítés levélben történt, az nem jelenti azt, hogy a levél el is jutott az érintetthez!

Sabine az apjára nézett.

- Az öreg gróf, aki gyűlölte Elizabeth-et, hozzájuthatott hamarabb a levélhez, mint a fia!

- Ez nagyon is elképzelhető! - felelte Osilly úr. - Talán épp ez az oka, hogy az apa nem hallott a fiáról!

A gróf az ügyészre nézett.

- Én ott voltam az árvaházban! Ott is kereshetett volna!

- Ez igaz, de az apa hogyan tudta volna igazolni, hogy ő a gyerek apja? Nyilvánvaló, hogy önt nem az apa vezetéknevén anyakönyvezték, hogy megvédjék önt és őt is. Így a valódi apa, ha az árvaházban kereste volna a fiát, semmiféle irattal nem tudta volna igazolni, hogy az ő fia ott lehet! Elképzelhető, hogy kereste a fiát, de az ő családnévvel anyakönyvezett gyereket az intézetben nem találtak! S így elutasították, mondván, hogy itt ilyen családnévű gyerek nincs, így nincs joga hozzáférni a gyerekek adataihoz. Így azt sem tudhatta meg, hogy a születési anyakönyvi kivonaton apaként Jacques Flore van feltüntetve! Mert ha ezt tudja, akkor ebből kitalálhatta volna, hogy ön az ő gyereke, hiszen tisztában volt vele, hogy Elizabeth Jacques Flore-hoz ment feleségül. De a körülmények ezt semmiféle módon nem tették lehetővé. A gyerekről csakis Bertran atya által tudhatott volna, de ha ez az értesítés nem jutott el hozzá, akkor semmit sem tehetett.

- Talán igaza van, ügyész úr. Ezen már késő gondolkodni. Évekkel később pedig az anyakönyvi kivonatom elkallódott valahol. Ki tudja, hová tűnt! Talán jobb is lenne, ha abbahagynám az apám utáni kutatást!

- Nem kíváncsi rá? - kérdezte Osilly úr.

- Nem is tudom. Néha úgy érzem, hogy jó lenne tudni róla valamit, máskor meg elbizonytalanodom, attól féltve, hogy ha megismerném, az illető nem olyan lenne, mint amilyennek elképzeltem.

- Milyen embernek képzeled az apját?

- Hát... amíg nem tudtam, hogy nem Jacques Flore fia vagyok, addig egy katonát láttam magam előtt, hiszen tudtam, hogy Napóleon katonája volt.

- S aztán?

- Amikor kiderült, hogy másról van szó, akkor nem volt apaképem. Csak azóta van, amióta Sabine megtalálta, és megmutatta a naplót. Az apámról emiatt egy fiatalember képe van előttem, aki viszont az ismeretlenség homályába vész. Bár...

- Bár?

A gróf a többiekre emelte a tekintetét.

- Ezt eddig még nem említettem, de most már beszélhetek róla.

- Miről van szó?

- Azt hiszem, megtudtam, mi volt annak a családnak a neve, akiknél

Elizabeth és Therese élt. S így a fiatalember nevét is tudom!

- Tudja a család nevét? - csodálkozott Osilly úr. - És a fiatalemberét is? Honnan tudta meg?

A gróf válaszolt.

- Az ön feleségének a naplója adott támpontot. A naplóban Therese leír egy verekedést, ami a fiatalúr, és Bricoler asszonyság unokája között lezajlott. Felkutattam ezt az unokát! Még él! Lyonban találkoztam vele. Tőle tudom a család nevét!

- És hogy hívják őket? - kérdezte Hermine.

- A család neve Grasset. A családfő, Thierry Grasset úr. Ő az a bizonyos T. úr. Egyetlen fia volt, őt pedig Francois-nak hívták. Ő volt az a fiatalember, aki összezördült az apjával anyám miatt. S ő lehet a valódi apám!

- Kereste ön ezt a Francois Grasset nevű embert? - kérdezte Osilly úr.

- Igen, de eredménytelenül! Elizabeth halála után elköltözött otthonról. Azóta sem találni! Sőt! Ilyen nevű ember nem is lakik Marseille-ben. Máshol persze élhet, de nem kutathatom fel utána az ország összes települését!

- S Thierry úrék?

- Ők sem élnek már. Valamikor 1805. és 1807. között haltak meg.

- Akkor ez zsákutca - felelte Gheron.

- Sajnos! - bólintott Servier. - Éppen ezért döntöttem úgy, hogy most már nem kutatok az apám után. Minden erőmet elviszi, s emiatt nem törődöm eleget a családommal. Ennek véget kell vetni!

- És a virágok az édesanya sírján?

- Már azt sem nagyon érdekel! Aki küldi, hadd küldje! Sem erőm, sem pedig türelmem nincs ahhoz, hogy foglalkozzam vele.

- Bárcsak segíthetnének neked, Maximilien! - nézett a grófra Sabine.

- Kedves vagy, Sabine, de ezt nekem kellett volna megoldanom, ha tudtam volna, de már nincs jelentősége. Ne is foglalkozzunk ezzel a dologgal többet, mert mindenkit leomboz ez az egész! Te is inkább figyelj oda magadra, és a jövődre! Ugye tudod, hogy nem véletlenül kérem ezt tőled?

Sabine elmosolyodott.

- Tudom! És kedves vagy, hogy felhívod erre a figyelmemet, mert még hajlamos vagyok elfeledkezni róla!

- Miről? - kérdezte Hermine. - Van valami, amit mi nem tudunk?

Pierre és Sabine szinte egyszerre bólintott.

- Igen! - mosolygott Sabine.

Pierre a társaságra nézett.

- Örömmel jelenthetem be, hogy gyermekáldás elé nézünk! Sabine állapotos!

- Ó, ez remek hír! - nevetett Hermine, és gratulált a párnak.

- Lesz egy újabb unokám? - kérdezte Osilly úr.

- Igen! - mosolygott Sabine.

André a grófra nézett.

- Te erről tudtál? - kérdezte.

- Igen.

- Mióta?

- Tegnap este óta.

A társaság rossz hangulata eltűnt, és a délutánt bearanyozta a jövődő gyermekáldás. A család újabb tagja útban volt a világra!

VÉGE A HATODIK RÉSZNEK

HETEDIK RÉSZ

Ötvenötödik fejezet - Alak a sötétben

Az Igazságügyi Palota környékén egy rossz ruhát viselő, fején egy ütött-kopott kalapot viselő férfi csellengett. Az egyik utcasarok mögül figyelte a palota kapuját, mintha várt volna valamit, vagy valakit. Mivel a kapunál őrség állt, a férfi nem mert közelebb menni, nehogy észrevegyék, de szemmel tartotta a kaput. Szerencsére ezen a késő estén nem nagyon jártak emberek ezen a környéken, bármennyire is forgalmas és elit környék volt ez. A férfit a sötétség, s még egy út menti fa árnyéka is eltakarta, így nem tűnt fel. Eltelt egy félóra is, de az ismeretlen férfi még mindig ott várakozott. Amint a palota udvarán megjelent egy hintó, az illető feszülten figyelt. A kapu nyílt, az őrség kiengedte a kapun a kocsit. A fogat az utcára kikanyarodott, és elindult az egyik mellékutca felé. Pont arra, amerre az ismeretlen férfi kódorgott. A kopott ruhás idegen elfordult, és sétálni kezdett, mint aki csak úgy arra jár. Szeme sarkából azonban a közeledő kocsit figyelte. Egy névtelen bérkocsi volt, embléma nem volt rajta. Az idegen egy konkrét fogatot keresett, de egy bérkocsiról nem tudta megállapítani, hogy az ül-e benne, akit keresett, főleg nem az este sötétjében. De a szerencse az idegen segítségére sietett. A lassan poroszkáló fogat egyik ablakán félrehúzódott a függöny, és egy férfi hajolt ki rajta. Laitue úr volt.

- Gyorsabban, az ég szerelmére! Sietek, ha nem tudná! - kiáltott rá a kocsisra.

A hajtó megrázta a gyeplőt, és a fogat meglódult. Amikor elhaladt a csellengő férfi mellett, az idegen egy jól időzített ugrással a kocsi hátulján lévő merevítő keresztrúdra vetette magát, és itt kényelmesen elhelyezkedve, vitette magát a kocsival. A macskaköves utcán annyira rázkódott a fogat, hogy a plusz terhet észre sem vették. A férfi a rúdon guggolva utazott, sem a hajtó, sem pedig a kocsi utasa nem vehette észre a hátsó rúdon lapuló alakot. Így aztán az idegen nyugodtan vitette magát. A kocsi a Cité szigetéről a Pont Neuf hídon ment tovább. Hosszú volt az utazás, amíg a kocsi elérte Párizs déli részét. Itt továbbhaladt a ritkuló házak között a külváros felé. Az idegen már sejtette, hogy merrefelé mennek. S talán igaza is volt, mert a kocsi egyenesen Fontianebleau felé haladt tovább. Itt csendes és sötét volt a környék, a vidékies tájon senki sem járt. A kocsi hosszasan haladt előre, és egy jó tíz perces utazás után egy félreeső mellékutcaiba fordult be. Kis idő múlva lassított, s a potyautas sejtette, hogy meg fog állni. Egy jól időzített

ugrással a poros utcán termett, és a bokrok között guggolva fedezékbe vonult, nehogy meglássák. Szerencséjére semmi sem történt, a kocsi megállt a magányos, kerítés nélküli vidéki ház előtt, és utasa azonnal ki is szállt. A fogat eltávolodott, és eltűnt egy kis mellékutcában. Az idegen csak erre várt. Ahogy Laitue úr kiszállt, és bement a házba, a férfi azonnal cselekedett. Átfutott az utca túloldalára, és a házat körülvevő sűrű növényzet mögül hallgatózott. Amikor meggyőződött róla, hogy senki sincs a környéken, aki felfedezte volna őt, közelebb lopózott a házhoz. A ház egyik pinceablakából halvány fény szűrődött ki. A kopott ruhás ember odasomfordált, lehasalt a földre, és fülelt. Hallgatta a pincében elhangzó beszélgetést.

- Jó estét, Laitue úr! - hangzott egy hang odabentről.

- Jó estét, Tailleur!

- Csak mi hárman leszünk, uram? - kérdezte egy harmadik hang.

- Igen. Csak mi. A többiek most az utunkban lennének.

- Ez igaz! Eddig is egy csaholó kutyafalkához hasonlítottak.

A három férfi leült.

- Nos! - kezdte Laitue úr. - Mint tudják, a dolgok megint megváltoztak! A tervünk megint nem jött be! Az az átkozott Servier túljárt az eszünkön! Így már semmi esély rá, hogy összeugrasszuk őt Osilly úrral!

- S akkor most mi lesz?

- Nem tudom! Az ügyünk szempontjából az lenne a legcélszerűbb, ha Serviert intéznénk el! De ez túl kockázatos! Nem igazán merem meglépni.

- Miért?

- Úgy csinál, mintha nem tudná! Egy ekkora hatalmú emberrel én nem mernék nyíltan összetűzni!

- És nem nyíltan?

- A mostani események után már úgy sem nagyon.

Tailleur Laitue úrra nézett.

- Még most is az a terv, hogy a grófort és az ügyészt összeugrasszuk?

- Igen!

- Talán van egy újabb terve?

- Talán!

- Mi az, hogy talán?

- Megtudtam valamit, ami nekünk jól is jöhet, de ugyanúgy fordítva is elsülhet!

- Miről van szó?

- Mint az a sajtótájékoztatón kiderült, a gyereket nem Osilly úr és neje tüntették el, hanem a sógornőjük akarta elrejtetni a rosszindulatú, és gonosz papa elől, aki tulajdonképpen az eltűnt gyerek nagyapja. Ez már kiderült! De van itt még valami!

- Micsoda?

- Megtaláltam annak a családnak a nyomát, akiknél a két nő lakott! S ezáltal a gyerek apjának és nagyapjának kilétére is fény derült!
- És miért jó ez nekünk?
- Hogy miért? Mint azt tudjuk, Servier állítása szerint a nagy festményen látható egyik nő az anyját, Elizabeth Merson-t ábrázolja! Így Servier apja csakis az a férfi lehet, akinek a nyomára akadtam!
- És?
- A részletekbe most nem mennék bele! De a lényeg az, hogy Osilly úr hazudott a grófnak, amikor azt állította, hogy nem volt tudomása Elizabeth terhességéről! Dehogynem volt!
- Tényleg?
- Hát persze! És pontosan tudja, hogy ki a gróf igazi apja, és az összeférhetetlen nagyapát is ismerte! Csak erről valahogy elfelejtett beszélni a barátjának!
- Vajon miért?
- Mert ha ez kiderül, akkor az talán kibékíthetetlen ellentétet okozhat közte, és a gróf között! S nekünk most ezt kell meglovagolnunk!
- Egyértelmű! S lehet tudni annak a családnak a nevről?
- Hogyne! A család neve Grasset! Az apa Thierry Grasset, a fia pedig Francois Grasset!
- Aki a gróf apja!
- Úgy van!
- S róla lehet valamit tudni?
- Persze! Amikor Elizabeth meghalt, a fiú annyira összeveszett az apjával, hogy elhagyta a szülői házat, megszakított minden kapcsolatot velük. Sőt! Ezt addig fokozta, hogy még a nevét is megváltoztatta, nehogy bármi köze is legyen a múlthoz és a gonosz apjához! Az Elizabeth-től született gyerekével pedig nem törődött!
- Ez érdekes! S él még ez az ember?
- Igen, él!
- S ön ismeri?
- Ismerem. S azon gondolkodtam, hogy a Szent-János napi bálon szembesítem az apát és a fiát!
- Komolyan gondolja?
- A lehető legkomolyabban! Ha ez a tervem sikerül, ebből óriási balhé lehet!
- Mikor lesz a bál?
- Pár nap múlva.
- Ön ott lesz?
- Hát persze! Elvégre magas rangú köztisztviselő vagyok! Ott a helyem! Másrészt pedig szeretnék szemtanúja lenni a botránynak!
- De kár, hogy mi nem lehetünk ott!

- Tailleur, maga eljön velem! De maga, Tronc, nagyon feltűnne abban a közegben. Úgyhogy szépen otthon marad, és én majd tájékoztatást adok a következő lépéseinkről!

- Rendben! Nekünk most lesz valami dolgunk?

- Egyelőre nem! Most határozatlan ideig felfüggesztjük a találkozóinkat itt, nehogy felhívjuk magunkra a figyelmet! Aztán eljön a bál, és jöjjön, aminek jönnie kell! Utána pedig majd meglátjuk!

- Akkor... indulhatunk?

- Persze! Nem akarok itt tovább maradni, mint ameddig szükséges!

Az olajlámpa fénye kialudt, a pincére sötétség borult. A három férfi elindult fölfelé. A pinceablaknál lapuló férfi is megmozdult. Ismét a bokrok mögé osont, és onnan figyelt. A három ember feltűnt a ház bejáratánál. Kezet fogtak, majd a másik két alak eltűnt ellenkező irányban, elnyelte őket a sötétség. A melléktucából hamarosan kihajtott a bércocsi, amibe Laitue úr beleült, és elindultak. A bokor mögött leskelődő alak csak erre várt, ismét a hátsó keresztúdra ült, és a kocsi is eltűnt az éjszakában.

Ötvenhatodik fejezet - Servier utolsó terve

Másnap a reggelinél a néhány nap múlva kezdődő bál volt a központi téma. A társaság próbált az ünnepi előkészületekre koncentrálni, az elmúlt hét eseményeit igyekeztek elfelejteni. A négy nő, Amelie, Adéle, Sabine és Hermine magukra vállalták a munka oroszlánrészét. A báli menü összeállítását is ők akarták intézni, így aztán szinte az egész napjuk erre ment el. De ők ezt egy cseppet sem bánták. Élvezték a feladatot.

- Amilyen lendülettel ti dolgoztok, a végén az lesz, hogy nekünk, férfiaknak nem kell csinálnunk semmit! - nevetett Pierre.

- Legalább most majd megláthatjátok, hogy milyen jó lesz a bál, ha mi, nők szervezzük! - kuncogott Sabine.

- Én ennek csak örülök - felelte Pierre. - Nekem egyébként sincs sem kedvem, sem pedig türelmem az efféle készülődésekhez.

- Te csak maradj az újságodnál! - nézett rá a felesége. - Most szükségünk van pozitív kampányra! Elvégre minket vett a szájára az a szennylap!

Pierre elmosolyodott.

- Ne aggódj! Most, hogy kiderült, hogy alaptalanul rágalmaztak, olyan gyorsan behúzták a nyakukat, milyen gyorsan csak tudták. A lehető leggyorsabban le is hozták a cáfolatot, és a bocsánatkérést.

- Ez helyes! De mivel indokolták az előző cikket? - kérdezte André.

- Azzal, hogy névtelen levelet kaptak, és nem ellenőrizték annak a

valóság tartalmát.

- Ez elég átlátszó kifogás.

- Az, de annyira bejiedtek, hogy esetleg per lehet a dologból, hogy amikor bementem a főszerkesztőjükhöz, hogy magyarázatot kérjek, azonnal átadta nekem azt a bizonyos levelet! Mondtam neki, ha megkapom a levelet, nem húzom le őket a lapomban! Az enyémet ugyanis kétszer annyian olvassák, mint az övét.

- Megszerezted a levelet, Pierre? - nézett barátjára csodálkozva Servier.

- Meg bizony! Úgyhogy megvan a corpus delicti!

- Minden elismerésem a tiéd! - felelte a gróf.

- Köszönöm! Reggeli után megmutatom, ha akarod!

- Az jó lesz! Bár sejtem, hogy ki írta, de ha nincs a birtokunkban a kézírása, akkor nehéz lesz bizonyítani, hogy ő volt.

- Az ügyszhelyettesre gondol, Maximilien? - kérdezte Osilly úr.

- Igen!

- Akkor... azt hiszem, meg tudom szerezni a kézírását!

- Hogyan?

- Egyszerűen! A múlt héten kaptam tőle egy levelet, amiben kéri az ügyészség tavalyi alkalmazotti listáját. Ez a papír nálam van. S mivel ez nem tartalmaz sem állami, sem pedig hivatali titkot, semmi jogi akadály, hogy kihozzam a hivatalból, és egy írásszakértő rendelkezésére bocsássam.

- Ez remek hír! Ha a sejtéseim nem csalnak, a két írás egyezni fog, s ezt az írásszakértő is igazolni fogja! S nekünk most ez kell! Egy bizonyíték! Nem sok, de szükséges! - felelte Servier.

Amíg a reggeli zajlott, Amélie a férjére nézett.

- Tegnap délután nem mondtad meg, hogy az este hová mész! Megtudhatnánk, hogy hol voltál késő estig?

A férfi a feleségére nevetett.

- Á! Erről fúj a szél! Meg kell, hogy nyugtassalak, kedvesem, nem nőnél jártam!

- Ezt én nem is feltételeztem.

- Ennek én csak örülni tudok! De hogy a kérdésekre is feleljek, elárulhatom. Tettem egy kis látogatást az összeesküvőknél.

- Hogyan? - csodálkozott Amélie.

A többiek is érdeklődve néztek a grófra. A férfi beszélni kezdett.

- Elmentem az irodába, a bank épületében már nem volt senki. Az irodában átöltöztem, egyszerű, jelentéktelen ruhát vettem föl. Utána elsétáltam az Igazságügyi Palotához, és a sötétben vártam. Hamarosan meg is jelent Laitue úr hintója. Ahogy elhaladt mellettem, felugrottam hátra, a keresztrúdra, ahol nem láthattak meg. S a kocsi el is vitt egy címre.

- Ez elég nagy merészség, Maximilien! - nevetett a barátjára Angelo.

- Tudom! De annyira kíváncsi voltam rá, vajon ki, miért, és hol szövögeti a terveit!

- És?

- A kocsi Fontainebleau-be ment. A külvárosi részen, egy félreeső házhoz hajtott. Mielőtt még megálltak volna, leugrottam a kocsiról, és elrejtöztem a bokrok között. Onnan jól láthattam mindent.

- S nem vettek észre? - kérdezte Hermine.

- Szerencsére nem! A háznál már volt két másik ember is, és a pincében várták Laitue-t. Amikor mindannyian bementek a házba, odaosontam a pinceablakhoz, és hallgatóztam. S elég jól hallottam mindent!

- És miről beszéltek?

- Természetesen a következő akciójukról.

- Mondtak konkrétumokat is?

A gróf elgondolkodott azon, hogy eláruljon-e mindent a társaságnak, végül úgy döntött, hogy mégsem teszi. A titkos társaságban ugyanis kellemetlen dolgokat állítottak Osilly úrról, és a gróf egyelőre nem akarta őt felzaklatni ezekkel a dolgokkal. Úgy gondolta, hogy megvárja azt az időt, amikor kiderülhet, hogy van alapjuk a vádaknak, vagy nincs. Ezért úgy döntött, hogy nem árul el többet, mint amennyi feltétlenül szükséges. Elhatározta, hogy ezentúl teljes egészében maga intézi a nyomozást. De a kérdésre válaszolt.

- A bálon készülnek valami aljassággal.

- Mivel?

- Ezt nem tudni! Laitue még a másik kettőnek sem volt hajlandó elárulni. De egy biztos! A legutóbb meghiúsult akciójuk után megváltozott a tervük. Mostantól már nem ön a célpont, ügyész úr, hanem én! Engem okolnak azért, mert az újságcikkes tervük kudarcot vallott. De én nem vagyok olyan könnyű falat! Ha az ön helyettese eljön ide a bálba, és botrányt csinál, igencsak nagy meglepetés fogja érni!

- Talán te is készülsz valamivel? - kérdezte Pierre.

- Hát persze! Ez egyelőre legyen az én titkom! Majd meglátjátok!

- Mindig is tudtam, hogy csavaros eszed van, most is számítottam valami effélére! - kuncogott Sabine.

- Nézd! Ha az ember nem akarja, hogy az ilyen hátsó szándékú alakok elintézzék, akkor cselekednie kell! S én is ezt fogom tenni! Igaz, hogy Laitue úr olyan helyen dolgozik, ahová még a legmagasabb rangú emberek sem képesek belátni, főleg a titkosszolgálati és állami védettsége miatt. De ez a pasas elfelejti, hogy egykor én is titkosszolgálati tiszt voltam. S pontosan tudom, hogyan kell abba a zárt körbe behatolni, s hogyan lehet ezt névtelenül megtenni! S ha egyszer már hozzáfértem adatokhoz, akkor nincs az az isten, aki megállíthatna abban, hogy valami kis hibát meg ne találnék,

amit Laitue el ne követett volna. S ha egyetlen ilyen talállok, felhasználom! Vagy ő, vagy én!

- Ez kockázatos, Maximilien! - aggódott Amelie.

- Nem kell félned, drágám! Voltam én már ennél rosszabb helyzetben is! És most már pontosan tudom, hogy mit kell tennem, hogy rá ne jöjjenek sem a titkosszolgálatnál, sem pedig az összeesküvőknél, hogy ki borította rá a bilit az ügyészhelyettesre!

- Remélem, ezzel magakadályozod, hogy ezek bármilyen aljasságot tegyenek! - nézett a grófra Sabine.

- Már nincs olyan messze a vége! - felelte a férfi. - Hamarosan kezdődik a bál, és én szeretném, ha egy igazán jó hangulatú este lenne!

- És mi lesz, ha a helyettesem valami nagyon csúnya dologgal készül? Én ettől már előre félek! - sóhajtott Osilly úr.

- Ha valaki megtámad, én visszatámadok! - felelte Servier. - Csakhogy én sokkal nagyobb fogok ütni!

- Jó lenne, ha legalább sejtjenénk, hogy mire készül! - sóhajtott Hermine.

A gróf a nőre nézett.

- Én úgy gondolom, hogy akármit is lépünk, elkerülhetetlen, hogy valamit ne tegyen a bálon! S arra fel kell készülnünk!

- Akkor most mit tegyünk? - kérdezte Angelo.

A gróf a barátjára nézett.

- Semmit. Nekem már megvan a tervem, és ha az írásszakértő szerint a rágalmozó levelet Laitue írta, akkor azonnal lépek!

- Remélem, lesz eredménye! - sóhajtott Osilly úr.

Amelie a társaságra nézett.

- Kinek mi a mai programja? - kérdezte.

- Adéle-lal bemegyünk az árvaházba, mert az igazgató szerint az épület egyik szárnya felújításra szorul. Megnézzük, mi a helyzet! - felelte Sabine.

- Az jó lesz! Legalább nekem nem kell bemennem! Inkább elintézem a báli dekorációért felelős céget! - bölintott Amelie.

Osilly úr a grófra pillantott.

- Én mindenképp bemegyek az irodába, és előkeresem azt a kézzel írt kérelmet, hogy odaadhassuk az írásszakértőnek.

- Remek! Pierre! Ide tudnád adni a levelet, amit az újságtól szerezteél meg?

- Hogyne! Kíváncsi leszek, hogy a két írás egyezni fog-e!

- Egyezni fog! - felelte a gróf. - Mivel tegnap a saját szememmel láttam Laitue-t abban a házban, kétség sem férhet hozzá, hogy ő irányítja a dolgokat!

- Nem lehetne rájuk uszítani a hatóságot? - kérdezte André.

- Milyen alapon? Nincs rá bizonyíték, hogy valami puccsra, vagy forradalomra készülnének. Az pedig nem bűn, hogy egy házban

találkoznak! Mondhatják azt is, hogy kártyapartit tartottak. Másrészt... azzal nem követnek el bűncselekményt, ha csak a republikánus nézeteikről beszélgetnek. Ehhez joguk van.

- Akkor mivel kapjuk el őket?

- Bíz csak rám! Ma úgy állnak a dolgok, hogy ha egy köztisztviselői státuszban lévő, miniszteriumi tisztviselő etikai vétséget követ el, azonnal le kell mondania! Ha ezt nem teszi meg, a miniszter automatikusan eltávolítja! S ez különösen érvényes a magas rangú tisztviselőkre!

- Értem. S ezt mivel támasztjuk alá?

- Először is: Nálunk van mindkét levél, amin feltehetőleg Laitue úr írása olvasható. Az újságnak írt levél már önmagában elég lesz a megbuktatásához, de nekem vannak még sejtéseim arra vonatkozóan, hogy lesznek még itt ügyei! S ezeket én megszerzem!

- Hogyan csinálod? - nézett a férjira Sabine.

- Az én kis „titkosrendőrségem” bármit meg tud csinálni!

- Megbízol bennük?

- Azt nem! Velük csak olyan dolgokat végeztetek el, amiből semmit nem tudnak meg. A dolog oroszlánrészét én végzem, de nem lehetek egyszerre több helyen. Ha a dolgok jól alakulnak, a titkosszolgálat hamarosan vizsgálatot tart a főügyészség belső működését, levelezését, és hivatali ügyeit felülvizsgálva. S ott valószínűleg találni is fognak valamit.

- Ez a vizsgálat érinteni fog engem is? - kérdezte Osilly úr.

- Ez egy kicsit kellemetlen, de igen! Érinteni fogja!

- Remélem, ez csak a hivatali működést érinti ez a vizsgálat! Nem szeretném, ha a magánügyeimbe is vájkálnának!

- Ne aggódjon, ügyász úr! Ez a vizsgálat a foglalkozás körében elkövetett etikai és esetleges büntetőjogi vétségeket vizsgálja.

- Az jó! A hivatali ügyeimmel szerencsére semmi gond nincs!

A gróf felsóhajtott, majd a többiekre nézett.

- Nem tudom, hogy ti mit szóltok hozzá, én arra gondoltam, hogy a szalonban lévő képet kithetnénk a nappaliban. Már semmi okunk rá, hogy eldugjuk!

- Ez jó ötlet! Én támogatom! - mosolygott Sabine.

- Miért ne? - felelte Hermine.

- Ügyész úr?

- Kithetjük! - mondta. - Hamarosan úgyis kiderülne, hogy rokonok vagyunk. S ezt bárki nyugodtan megtudhatja.

- Én is épp erre gondoltam! - felelte Servier. - A bálon már bárki láthatja! S ha megkérdezik, kit ábrázol, elmondhatjuk.

Sabine nevetni kezdett.

- Sokan biztos azt fogják hinni, hogy én vagyok a festményen!

- Ez könnyen lehet! - mosolygott barátnőjére Amelie.
 - Nem baj! Ha megkérdezik, akkor én pedig felvilágosítom őket, hogy kik is vannak ott lefestve!
 - Azt hiszem, lesz majd csodálkozás! - jegyezte meg André.
 - Nem baj! - kuncogott Sabine. - Legalább lesz miről beszélniük!
 - Én csak emiatt a kutyaképű Laitue miatt aggódom! - jegyezte meg Osilly úr. - Nehogy valami csúnya botrányt csináljon!
 - Pedig fog csinálni! - felelte Servier.
 - Gondolja?
 - Igen.
 - Vajon mivel készülhet?
 - Vannak sejtéseim.
 - Megosztaná velünk?
 - Hát... azt hiszem, tudomására jutott a Grasset család neve!
 - Igazán?
 - Igen. S ha minden igaz, ezzel kapcsolatban lesz mondanivalója.
- A gróf jól látta az ügyész elkomoruló képét, de úgy tett, mintha nem látta volna. Számptalan kérdés fogalmazódott meg a fejében, de egyelőre elnapolta őket.
- Bármi is lesz, és bármit is mond vagy tesz a fickó, senki se ijedjen meg! Lehet, hogy kegyetlen szavai lesznek, de nem kell félni! Ha velem ujjat húz, én kicsinálom!
 - Gondolod, hogy valami aljas dologgal készül? - kérdezte Pierre.
 - Igen. Lehet, hogy megpróbál belemocskolni a barátságunkba, családi kapcsolatainkba. Azért szólok, hogy erre készüljön fel mindenki! Ha ez a fickó ki tudta nyomozni a két nővér, és az elrejtett gyerek létét, ki tudja, miféle dolgok jutottak még a birtokába? Lehet, hogy lesz még mondanivalója!
 - De mit mondhatna még?
 - Bármit is mond, a családnak össze kell tartania!
- Sabine a grófra nézett.
- Már előre félek, amikor így beszélsz. A szavaidban benne van, hogy valami csúnya dologra kell készülnünk, és erről te tudsz. Az évek alatt már kiismertelek annyira, hogy ezt tudjam.
- Az ügyész felsóhajtott aggodalmában.
- Én már előre félek attól az estélytől.
- A gróf a férfit nézett.
- Jobban teszi, ha túllép ezen, ügyész úr. Ne feledje, hogy a kutya is először mindig azt harapja meg, akin érzi, hogy fél tőle!
- Az ügyész a tányérjába bámult.
- Attól félek, hogy ez az ember végleg tönkreteszi a barátságunkat.

- Ne féljen! Bármilyen is lesz, kulturált emberek vagyunk, és ha meg is próbálnak minket összeugrasztani, azért vagyunk értelmes lények, és legfőképp barátok, hogy beszélni tudjunk egymással. S ha az estély után még bármiféle nyitott kérdés marad, amiről beszélnünk kellene, akkor én nyitott vagyok erre.

Az ügyész nem válaszolt, a gróf jól látta a férfi arcán az aggodalmat. Egyelőre nem tudta, hogy ezt mi okozza, de érezte, hogy hamarosan kiderül.

Ötvenhetedik fejezet - Titkok és tervek

Servier gróf délután ismét az irodájában volt. Vele volt két barátja, Angelo és Pierre is.

- Mire készülsz? - kérdezte a férfitől Angelo.

- Majd meglátjátok! - felelte Servier. - Ha minden úgy alakul, ahogy gondolom, és az írásszakértő igazolja a levélen és a hivatal lapon lévő írások egyezését, akkor ezt a bizonyítékot a titkosszolgálat legfelsőbb vezetéséhez juttatjuk el!

- Ezt hogyan? - nézett rá Pierre.

- Egyszerűen! Azért kell a titkosszolgálatához eljuttatni az anyagot, mert a rendőrségnek nincs jogosultsága egy ügyészhelyettes után nyomozni, valamint az ügy eljutna Laitue úr fülébe.

- Kezdem érteni!

Servier folytatta.

- A polgári és katonai titkosszolgálatnak korlátlan hozzáférése van bármilyen hivatalos irathoz. Bármikor ellenőrizhetik. Ennek a szolgálatnak több ügyosztálya van, mindegyik más-más területtel foglalkozik. De van egy különleges osztálya is, amelyikről a többi osztályon és szolgálatnál nem tudnak, esetleg csak sejtik, hogy ez a különleges osztály létezik, de biztosat senki nem tud.

- S ez nekünk miért jó?

- Ez a különleges szolgálat arra való, hogy a többi szolgálatot és az azt irányító minisztert is hivatalosan megkerülve, közvetlenül az aktuális uralkodó irányítása alatt működjön. Nekik van a legtöbb jogosultságuk, és a többi titkosszolgálatot is ellenőrzik. Az általuk készített jelentéseken az ügynököknek nem kell feltüntetniük az azonosítójukat, hogy az iratok illetéktelen kézbe kerüléskor ne lehessen őket azonosítani. Az ügynökök egymást sem ismerik. Csak a király és a legfelsőbb köre ismeri őket!

- Ez érdekes! És neked mégis van hozzájuk összeköttetésed? - kérdezte

Pierre.

- Nincs. De nekem nem is kell, hogy legyen velük kapcsolatom.

- Akkor hogyan fogunk nekik bármilyen bizonyítékot elküldeni?

A gróf a barátaira nézett.

- A titkosszolgálat különböző osztályai az iratokon nincsenek konkrét névvel ellátva, hanem mindegyik osztálynak van egy betűkből és számokból álló, hosszú azonosítója. Erről lehet azonosítani, hogy melyik osztály adta le a jelentést, és melyik osztálynak szánja. Ugyanilyen kóddal van ellátva a konkrét ügy is, amiről a jelentés készült. Például más jele van a hivatali visszaélésnek, vagy a köztisztviselő által elkövetett sikkasztásnak, satöbbi. Amikor valaki jelentést készít, akkor az iratot tartalmazó borítékon fel kell tüntetnie az ügy és a saját azonosítóját, az osztályét, amelyekben dolgozik, és amelyeknek a jelentést szánja. Ez a levél először mindig ehhez a különleges ügyosztályhoz kerül, akik elolvassák, és miután lejegyezték, továbbítják a megfelelő helyre. Ám ha úgy ítélik meg, hogy a jelentés olyan nagyságrendű, akkor megtartják maguknak, és ők intézkednek! S nekünk ez azért jó, mert én pontosan ismerem ennek az osztálynak az azonosítóját, és a nevükben bármilyen iratforgalmat lebonyolíthatok! S mivel a különleges ügyosztály tagjainak nem kell feltüntetniük a borítékon a saját azonosítójukat, így kikerülhetünk egy problémát. Mivel egyetlen ügynök azonosítóját sem ismerjük, a jelentésen nem tudjuk azt feltüntetni. De mint tudjuk, a különleges osztály munkatársainak ezt nem kell, sőt, nem is szabad megtenniük! Így aztán a nevükben bármihez hozzáférhetünk és elkerülhetjük a lebukást!

- Ez érdekes! Csak bennem most megfogalmazódott egy kérdés! - nézett a barátjára Angelo.

- Mondd!

- Ha a működés ilyen, akkor nem fordulhat elő például az, hogy egy egyszerű, mezei ügynök, mondjuk, egy másik ügyosztályról saját akcióba kezdjen? Csak ír egy iratkikérő levelet, a borítékon pedig feltüntetni a különleges osztály azonosítóját, így a jelentést megkapja anélkül, hogy bárki is ellenőrizné!

- Ez nem fordulhat elő, ugyanis a különleges ügyosztály azonosítóját más osztályok ügynökei, sőt, még a vezetői sem ismerik! Így nem is tudnak a nevükben jelentést kérni! Ráadásul az ügynökök jelentést nem kapnak, csak feladatot, így a nevükben nem kérhetünk és nem is kaphatunk titkos iratokat.

- Te mégis ismered ezt az azonosítót. Honnan?

- Egyszerűen jöttem rá. Mint tudjátok, minden egyes jelentés először a különleges osztályhoz fut be, akik a megtekintés és lejegyzés után továbbítják csak. Annak idején, amikor én a katonai szolgálatnál dolgoztam,

bizonyos időszakokként voltak ellenőrzések, amit néhány, számunkra ismeretlen ember tartott. Nem tudtuk a nevüket, sem pedig azt, hogy honnan jöttek. Sejtettük, hogy a különleges osztag emberei, de erről nem beszélhettünk! Néhány évvel ezelőtt felfedeztem, hogy bejött egy ember a bankba, és elkérte az egyik biztonsági széf kulcsát. Ezek a széfek egy páncélozott szobában vannak lezárva. Senki sem férhet hozzájuk, és egy fegyveres őr áll napközben előtte. Az a bizonyos férfi, akiről beszéltem, minden nap, mindig ugyanabban az időben érkezett, és mindig ugyanazokat a széfkulcsokat kérte. S én gondolkoztam, hogy honnan ismerem ezt az embert! Rájöttem, hogy azok közül való, akik annak idején az ellenőrzést végezték az egységnél. Akkor is azt gondoltam, hogy a különleges osztály ügynöke, most már biztos voltam benne! Minden nap délután öt körül felbukkant, és több széfből iratokat vett ki, majd a helyükre újakat tett.

- Azok a széfek lennének az iratok továbbításának a helyei? - nézett a grófra Pierre.

- Úgy van! Azokba adják le a jelentéseket, és ugyanoda kapják a választ! Az ügynökök napközben többször is jönnek, elkérik a saját széfjük kulcsát, és oda leadják a jelentésüket.

- Kezdem érteni!

- Ugye? Mivel itt én vagyok a tulajdonos, nálam minden egyes kulcsról van másolat! A páncélszobát csak nappal őrzik, éjszaka nem. Nekem elég volt csak lemennem a földszintre, és kinyitottam a páncélszobát. Odabent ötven széf van, s így elég sok időmbe telt, mire minden széf átvizsgálása után rájöttem, hogy az első tíz széf a szolgálaté. Mindegyik más osztályé! Az ügynökök a saját széfjükbe adják le a jelentéseiket, amit a különleges osztály embere egyenként összeszed, és a válaszjelentéseket pedig a helyükre teszi, mindegyik osztályét a neki megfelelő széfbe. De van két széf, amelyeknek a száma legyen az én titkom. Ez a két széf kizárólag a különleges ügyosztályé. Az egyik széfbe a különleges osztály emberei adják le a jelentéseiket, és kapják a feladataikat. Nekik csak ehhez van hozzáférésük, a másikhöz nincs. A másik széfhez kizárólag a különleges ügyosztály összekötő emberének van kulcsa. A különleges osztály a királyi központi hivatalnak szánt iratokat ide adja le, amit az összekötő fölvesz, és továbbít az udvarba. Nos! Ha eddig tudatok követni, akkor továbbmegyek. Azon az estén, amikor kinyitottam a széfeket, a különleges ügyosztály borítékjáról egyszerűen csak lejegyeztem az azonosítót. Ugyanezt tettem a királyi központi hivatal azonosítójával is. Az iratokat nem néztem meg, nehogy feltűnjön, visszatettem őket a helyükre, és a széfeket is visszazártam. Így megszereztem a két szolgálat azonosítóját.

- Nem kockázatos ez? - kérdezte Pierre.

- Nem. Az iratok érintetlenek. Így senki nem fog tudni semmit!

- Ügyes!

- Így van. Ha az írásszakértői jelentés igazolja a két írás egyezését, akkor erről jelentést írok, azt leadom a királyi központi hivatal széfjébe, természetesen a különleges osztály nevében. Így az ügyben megindul a vizsgálat, aminek valószínűleg lesznek következményei. S nekünk ez kell.

- Ettől függetlenül kiderülhet, hogy a különleges ügyosztály nem adott le a kérdéses ügyben jelentést a hivatal számára! Hiszen a hivatal a különleges osztály fölött áll, és bármikor informálódhat róla! Ekkor mi a teendő? - nézett a grófra Angelo.

- Ez esetünkben nem fordulhat elő! Ugyanis ha találok valami terhelőt Laitue úrról, a hivatal nem fogja megkockáztatni, hogy felfedje mások előtt azt a tényt, hogy a jelentést valójában nem is a szolgálattól kapta.

- Miért?

- Több okból is! A kormányban és a királyi udvarban köztudott tény, hogy Laitue úr republikánus érzelmű, s ezért valahogy szeretnének megszabadulni tőle. De ez nem olyan egyszerű! Laitue urat tulajdonképpen azért is nevezték ki a helyettes ügyészi posztra, mert korábban royalistának tűnt és annak is hitték. Csak közben derült ki, hogy nem így van! A kormány, és a királyi udvar pedig nem akar kínos helyzetbe kerülni, hogy kiderüljön a tévedése. Indokolatlanul meg nem akarják eltávolítani az ügyészhelyettest, mert az túl átlátszó lenne! Mindig is meg akartak tőle szabadulni, de olyan bizonyítékot még nem találtak, amivel indokolni lehetne az eltávolítását! Mert ha találnának ilyet, akkor nem kellene a politikai nézeteire hivatkozva eltávolítani a hivatalból. De ha kapnának egy jelentést, ami bizonyítékokat szolgáltatna Laitue úr ellen, akkor örülnének neki, hogy megkapták! Nem vizsgálnának a különleges osztálynál, mert akkor elindulna a szóbeszéd, hogy esetleg hamis papírokat használtak fel Laitue ellen, és ezzel megkérdőjeleződne az eltávolítása. S ez nekik nem hiányzik. Így aztán csend lesz. A kezükben lesz az egyértelmű bizonyíték, és felhasználhatják. A többi nem érdekes.

- Arra azért rájöhettek, hogy te vagy az egyetlen, aki hozzáférhetett a széfekhez! - nézett Servierre Pierre. - Azt is megtudhatják, hogy Angelo szerezte meg a levelet az újságtól.

- Rájöhettek, de nem tudják bizonyítani. Nem vagyok a titkosszolgálat tagja, így nem tudhatom az azonosítót. Nem ismerhetem az összekötőt, így azt sem tudhatom, hogy mikor jön, és melyik széfeket nyitja ki. Ami pedig Angelo-t illeti, a hamis jelentésben állítólagos ügynökként leírom, hogy a cikket elindító, rágalmozó levélhez Angelo Carrone úr, a Servier bank társtulajdonosa által jutottam hozzá, mivel a nyomozás során megtudtam, hogy az újságtól ő szerezte meg. De nem is fogják ezt firtatni! Esetleg feltesznek néhány kérdést. Én pedig simán lerázom őket, mint kutya a vizet.

Az a tény pedig, hogy a királyi udvar központi pénzügyi forrásainak egy mások által nem ismert részét a Servier bank kezeli, lehetetlenné teszi, hogy bármit is tegyenek ellenem! Az udvar titokban azért helyezte el nálam a pénz jó részét, hogy elkerülje a Nemzeti Bankra, és a központi költségvetésre vonatkozó kötelező, és szigorú előírásokat. Nekik az az érdekük, hogy a Servier bank fennmaradjon! Ma Franciaországban ugyanis nincs olyan bank, amelyik anyagilag és erőforrások tekintetében ezt elbírná! Az állam tehát nem engedheti meg magának, hogy más bankra bízva a forrásai egy részét, különben tönkremenne, és kiderülne, hogy törvényt sértettek!

- Ez esetben te is büntethetővé válnál!

- Ha bizonyítani lehetne, hogy én tudtam róla. De hogyan tudtam volna róla, hiszen a kormányzat egy fedővállalkozást hozott létre a pénz elrejtésére. S ennek a cégnek a nevében helyezték el nálam a pénzt. Én persze erről semmit sem tudtam, tudomásom szerint én csak egy cég pénzt kezeltem. A kormány pedig nem fogja azt mondani, hogy én tudtam a fedőcégről, mert ők ezt nekem egy szóval sem említették, hogy egyetlen zavaró tényező se maradjon! Magamtól jöttem rá! De ezt én nem fogom elárulni senki kedvéért! Úgyhogy ez ismét zsákutca a számukra.

- Elképesztő, hogy te milyen agyafúrt vagy! - nevetett Angelo.

- Ebben a világban csak így lehet fönnmaradni.

- Kezdek rájönni! - bólintott Pierre is.

- És most? - tette föl a kérdést Angelo.

A gróf felállt.

- Mielőtt hazamennénk, ugorjunk be ide szembe a kávézóba!

- Rendben!

- Jól van! Indulhatunk!

A három barát elindult. Servier bezárta az irodáját, és távoztak.

Ötvennyolcadik fejezet - Báli előkészületek

A következő nap a hamarosan megtartandó ünnepségre való felkészülés jegyében telt. Mindenki otthon volt, és az ünneppel kapcsolatos dolgait intézte. A termek és az udvar díszítését a nők vállalták magukra. Különösen Sabine lubickolt ebben a dologban, mert imádta a bálakat, a nyüzsgést. A bált a hagyományok szerint éjszaka tartották, és a parkban ennek a céljából hordozható lámpaszlopokat állítottak fel, a park körül, illetve a kis utcák mentén. Ezek még némán és sötétben álltak, a bál kezdetekor, a sötétedés közeledtével gyújtják majd meg őket. A mulatság a nagy bálteremben, és a

belőle nyíló két másik teremben zajlik majd, de a tervek szerint kinyitják a termék udvarra néző nagy ajtajait is, s a vendégek ki tudnak menni a parkba sétálni.

Amelie és Hermine odabent a termék feldíszítését, az asztalok felállítását, és az egyéb teendők irányítását végezte, odakint az udvaron Adéle és Sabine tette ugyanezt. A tervek szerint a ház a két nap múlva esedékes bála már estére elkészül, csak a vacsorához szükséges felszerelést tartogatják majd az estély kezdetére. A zenekar számára fenntartott, nagyobb fali fülke előtt még be volt húzva a függöny.

- Az asztalokat hogyan állítsuk fel, grófné? - kérdezte az egyik munkás.

A nő végignézett a hosszú termen, és próbálta megbecsülni, hogy vajon mennyi helyre lesz szükség.

- Itt, kétoldalt, a terem hosszanti oldalai mentén állítsák fel az asztalokat, egy sorban! S a nappali ajtaja felőli oldalon is kössék össze! Itt lesz a főhely!

- Igenis, asszonyom!

Hermine közeledett az udvari ajtó felől.

- Várjanak még egy kicsit! - intett a munkásoknak. - Előbb fel kell díszítenünk a termeket, és ha kész, rakhatják a helyükre az asztalokat. Ne piszkoljuk össze a már felállított asztalokat a díszítés során!

- Hová tesszük föl ezt a sok színes szalagot? - nézelődött Amelie.

- Van hová akasztani - állt meg mellette Hermine. - Fenn, a közepén lógó csillárookra végigakasztjuk, keresztben pedig a díszítő oszlopokon lévő gyertyatartók vas-tartórudjára.

- Ez jó ötlet, csak vigyázni kell, hogy olyan helyre kössük, ahol a gyertyák lángja még véletlenül sem érheti! - felelte Amelie. - Egy csillárban van legalább húsz gyertya, a tíz csillárban kétszáz. Ha ez meggyújtja ezt a vékony kis papírszalagot, akkor abból nagy tűz lehet!

- Majd felhívom a munkások figyelmét erre a dologra! - intett Hermine, és elment.

Amelie még egyszer végignézett a nagytermen, majd ő is sarkon fordult, és a nagy ajtón át eltűnt a folyosón.

Az előkészületek odakint is folytak.

- Szerinted milyen távolságra tegyék a lámpaoszlopokat? - nézett Adéle-ra Sabine.

A lány végigpillantott a parkon.

- Nézd! Itt végig mindenütt padok állnak, körben, és a keresztutakon is. Úgy gondolom, hogy az lenne a legcélszerűbb, ha minden pad mellé kivetetnénk egyet. Este ezek elég fényt fognak adni, és aki úgy dönt, hogy leül egy padra, ott fényt is kap.

- Igazad van! - bólintott Sabine. - Csak azt nem tudom, hogy azt a

homokkupacot ott a sarokban, amiben a gyerekek szoktak játszani, hogy lehetne valahogy elrejteni? A vendégek ne lássák!

- Oscarral széthordatjuk a virágágyások feltöltésére.
- Nem fognak a gyerekek ezen megbántódni?
- Nem hiszem! Az utóbbi időben azt mondják, hogy már unják!
- És mit csinálnak mostanában?
- Pilarral különféle játékokat játszanak. Találós kérdéseket is tesz fel nekik, meg különféle gyerekjátékokat.
- Úgy látom, Pilar elég találékony!
- Igen. Úgy tudom, neki nem lehet gyereke, és azért is szeret itt lenni, mert a három gyerekkel kiélheti az anyai ösztöneit.
- Pedig a modora néha kicsit férfias!
- Igen. Száraz és szögletes stílusa van, de szerintem ez csak álca, pont az imént említett dolog miatt!
- Gondolod?
- Igen.
- És Christian vajon mit csinál? A három kicsivel, gondolom, már nem tud mit kezdeni.
- Hermine azt mondja, hogy a fiú teljesen el van ájulva Maximilien könyvtárszobájától, egyfolytában odafönn ül, és a könyveket bújja.
- Még a végén tudós lesz belőle.
- Könnyen lehet.

A kastély felől a gróf közeledett.

- Mi újság, hölgyeim? - szólalt meg.
- Éppen a kerti világítást és díszítést tervezgetjük! - mosolygott Sabine.
- És mire jutottatok?
- Úgy gondoltuk, hogy a lámpatesteket a padok mellé állítanánk. Minden pad mellé egyet.
- Ez jó ötlet! - felelte Servier. - Egy ilyen bálon mindig vannak olyanok, akik időnként kicsit különválnak a bálozóktól, mert egyedül akarnak maradni, vagy négy szemközt akarnak beszélgetni. Ezt odabent elég nehéz megtenni, bármilyen nagy is ez a kastély.

A ház felől ekkor ismét egy ember közeledett. Osilly úr volt. Láthatóan sietős volt neki. Amikor odaért, még lihegett egy ideig.

- Mi ilyen sürgős, ügyész úr? - mosolygott rá Servier.

Az idős ember zihálva nézett a grófra.

- Azért siettem, mert most jött meg az írásszakértő jelentése!
- És?
- Ahogy sejtettük! Megállapította, hogy az újságnak küldött levelet és az ügyészégi kérelmező iratot ugyanaz a személy írta!
- Akkor jól gondoltam! Az ügyészégi levelet egyértelműen Laitue úr írta,

tehát most már bizonyítható, hogy ő áll a rágalmazás hátterében! S ha nem tévedek, ez súlyos etikai vétségnek számít, hiszen a közvetlen munkatársát, felettesét próbálta mások előtt, és a nagy nyilvánosság előtt bemocskolni! Ezt egy köztisztviselő nem teheti meg. S ebből nagyon könnyen eltávolítás lehet! Egy ilyen akcióért megfoszthatják az ügyészségi helyettesi rangjától, és a főügyészségtől is kirúghatják.

- Ez nagyon valószínű! - bólintott Osilly úr. - Ettől függetlenül holnap este még nagy gondot okozhat nekünk!

- Ha így is lesz, mi sem maradunk adósa!

- Én félek!

- Van rá oka?

- Hát...

- Ne mondjon semmit! Talán nem is tartozik rám.

- Ha majd egyszer úgy érzem, hogy itt az ideje, beszélek róla önnek, Maximilien.

- Jól van. Ez most nem számít. Inkább arra fordítsuk a figyelmünket, hogy Laitue-t megleckéztessük!

- Terve is van?

- Hogyne! Pierre-t és Angelo-t már beavattam!

Osilly úr a kastély felé intett.

- Ők is itt vannak már! Várják önt!

- Mindjárt megyek!

- Jól van! Én visszamegyek a házba, szólok nekik, aztán egy kicsit lepihenek.

- Pihenjen! És ne aggódjon!

- Igyekszem!

Osilly úr elment. Sabine utánanézett.

- Vajon mi bánthatja? - kérdezte.

- Ki tudja! Rászakadt egy új rokonság, és hetek óta támadják. Ez sok lehet egyszerre, főleg az ő korában.

- Hát igen! Mondtam már neki többször, hogy itt az ideje visszavonulnia! Most már igazán megteheti!

- Lehet, hogy ő is elgondolkodott már rajta. Úgy érzem, elege van már a hatalmi harcokból, és szeretne végre pihenni.

- Párszor már említette nekem is - nézett a grófra Sabine. - Talán ha ez az ügy véget ér, elszánja magát.

- Úgy érzem, hogy ez meg fog történni.

- Gondolod?

- Érzem.

- Én is érzek valamit! - felelte a nő. - Mostanában szokatlanul csendes, és szomorú! Különösen azóta, amióta Elizabeth levele előkerült. A benne

leírtak nagyon szomorúak, főleg annak a tudatában, hogy azt a levelet a mamád pár nappal a halála előtt írta. Én is megkönnyeztem.

- Tudom! - karolta át a nőt Servier. - Mindig is érzékeny nő voltál, Sabine. Az a levél engem is mélyen érintett, azóta is számtalanszor felcsendülnek a fülemben azok a szavak.

- Megértem. De a papát is mélyen lesújtotta.

- Úgy tűnik! De nem sokáig lesz már fölöttünk ez a sötét felhő! Akármivel is készül ez a nyomorult, elintézem, az biztos!

E szavak hallatán Adéle is közelebb lépett a férfihoz.

- Aggódom, amikor így beszél... illetve beszélsz!

A gróf a lányra mosolygott.

- Mikor szokod már meg, hogy tegeződünk?

Adéle kínosan érezte magát, de nevetett.

- Még mindig elfelejtem néha. Már hat éve, hogy a család tagja lettem, de néha még mindig elgondolkodom azon, hogy ez miként lehetséges. Hogy alakulhatott úgy az életem, hogy egy egyszerű, jelentéktelen parasztlányból egy gróf lánya lettem. Ráadásul tegezem azt az embert, aki évekkal ezelőtt a gazdám volt, és utasításokat adott nekem.

Servier a lány elé lépett, két kezét Adéle vállára tette.

- Ez az ember már nem gazda, hanem pótapa! Még ha nem is olyan öreg! Te pedig a lányom vagy, és én azt szeretném, ha tegeznél!

- Értettem, apuci! Tegezlek! - mosolygott Adéle.

- Ez az! Látod, megy ez! A vendégeknek is látniuk kell, hogy ez a család mennyire összetartó, és egymással mennyire közvetlen! Egyébként is lesz csodálkozás, ha meghallják, hogy nálunk mindenki tegeződik! Mulattatni fognak a meglepett arcok!

Sabine a férfitra nevetett.

- Én szándékosan úgy fogom csinálni, hogy akkor foglak tegezni, amikor többen is hallják! Kíváncsi leszek a reakciójukra!

- Kihívásokat keresel?

- Persze! - felelte Sabine. - De azt hiszem, a táncból most kimaradok! Nem akarok pont a bál közepén háyni!

- Ez érthető! Te csak vigyázz magadra, és a gyerekre!

- Igyekszem! De attól már most félek, hogy a szülés után elhízom. Nem szeretnék dagadt lenni!

- Ne aggódj! Hermine sem kövér! S ha te is örökölted ezeket a jó tulajdonságokat, akkor te sem fogsz elhízni!

- Remélem, igazad van!

- Többnyire az van! Nnna! Ti csak szervezzetek itt, én felmegyek! Pierre és Angelo már várnak! Szervusztok!

- Jó beszélgetést! - köszönt el a férfitől Adéle.

A gróf eltávolodott a két nőtől, fellépkedett a hátsó lépcsősoron, és a nappali nyitott üvegajtáján át belépett az épületbe. Átvágott a szobán, kiment a folyosóra, és elindult az emeleti lépcső felé. A lépcsősor aljánál ott várt rá a két barátja.

- Végre, hogy megjöttél! - nézett rá Pierre. - Kíváncsiak vagyunk rá, hogy mit találtál ki!

- Majd meglátjátok! Gyertek, menjünk fel a könyvtárszobába!

A három férfi elindult.

- Remélem, Christian nincs most ott! - jegyezte meg Angelo.

- Ha ott van, majd megkérjük, hogy menjen ki.

- Szerintem most nincs ott! - felelte Pierre. - Ha jól tudom, kiment sétálni az erdőbe. Egyébként is szeret egyedül lenni. Állandóan a könyveket bújja!

- Az nem baj! - felelte Servier. - Nem árt, ha tájékozott a világ dolgaiban! Úgy láttam, hogy sok útikönyvet, meg térképeket nézeget. Talán kalandokra vágyik!

- Az lehet! - bólintott Pierre. - De hogy ránk milyen kaland vár, arra kíváncsi leszek!

- Mindjárt megtudjátok! - felelte a gróf, és benyitott a könyvtárszobába.

Odabent nem volt senki. Az ajtó bezárása után teljes csend telepedett a helyiségre.

- Ülünk le!

A három barát az íróasztal köré ült. A gróf elővette a papírokat.

- Így ni! Itt is van, ami nekünk kell! Ez itt a rágalmazó levél.

- Mi áll benne? - kérdezte Angelo.

- Elolvassam?

- Igen.

- Jó! Tehát: „Az *Observation* főszerkesztőjének!

Tisztelt főszerkesztő úr! Ne haragudjon, hogy nem fedem fel a kilétemet, de ez feltétlenül szükséges, mert olyan dolgokat tárok fel önök előtt, amelyek elég kényesek, és én nem szeretném, ha a nevem bármilyen módon kapcsolatba kerülne az ügyel. Ez a levél azért született, hogy rávilágítson az egyik közismert, és magas rangú köztisztviselő életének egy korábbi, homályos részletére. Az ügy érintettje Fernand d’Osilly úr, a legfőbb ügyész! Neki, mint magas rangú, közhivatalt ellátó személynek, feddhetetlennek kell lennie, mert azt kell az emberek felé sugallnia, hogy méltó a feladatára. Ez azonban Osilly úr esetében nem feltétlenül van így! Olyan dolog jutott a tudomásomra, ami megingathatja ezt a becsületességet! A homályos ügyről a következőket lehet tudni: Fernand d’Osilly úrnak 1831-ben elhunyt a felesége, Therese asszony. A hölgy lánykori neve Therese Merson. Egy angol főúrnak, Lord Paul Mersonnak a lánya. Ebből kiderült, hogy Therese asszonynak volt egy nővére is, akiről

sem ő, sem pedig Osilly úr soha nem beszélt. Ezt a testvért Elizabeth-nek hívták. Napvilágra került egy újabb váratlan tény, ami az Osilly családdal kapcsolatban számos újabb kérdést vet föl. Elizabeth-nek valamikor a század elején született egy törvénytelen gyereke. Az apa személye nem ismert. Ez a gyerek nem sokkal a szülés után eltűnt, az anya meghalt. Sem a gyermek nevét sem pedig a további tartózkodási helyét nem tudni! Iratok nem tanúskodnak a létéről, semmiféle hivatalos forrásból nem lehet rátalálni! Mivel egy ilyen törvénytelen gyerek Osilly úrra, és családjára nézve végzetes következményekkel járhat, felmerül a kérdés, hogy a családnak nincs-e köze a gyermek eltűnéséhez, illetve eltiűntetéséhez! Lehetséges, hogy a gyerek nem is él? S ha így van, ki tiűntette el? Én úgy gondolom, hogy a gyerek eltávolításában Osilly úr is közreműködött! S ebben az esetben nem méltó arra, hogy a legfőbb ügyészi hivatalt betöltse! Vannak nála erre sokkal méltóbb személyek is! Ott van mindjárt a helyettese, Frederic Laitue úr! Ezt az ügyet nemcsak azért kell nyilvánosságra hozni, hogy egy gazembert leleplezzünk, és a helyére más tegyünk, hanem azért is, mert ez a fordulat az önök újságjának, és főszerkesztő úr, személyesen önnek is sikert hozhat! Az Observation ismert ellenzéki lap, s ha a legfőbb ügyész eltávolításában fontos szerepet játszik, nagyon jól járhat a jövőben! Ha a republikánusok megerősödnek, az Observation hatalmassá válhat! De ehhez le kell mondatni Osilly urat, mert méltatlan a feladatára!
Egy igaz republikánus”

- Ez nem semmi! - rázta meg a fejét Pierre. - És még van pofája saját magát dicsérni, és a legfőbb ügyészi posztra javasolni!
- Mekkora féreg ez a fickó! - szólalt meg Angelo is.
- Az. De most ő fog pofára esni. Már meg is írtam a Királyi központi Hivatal számára a jelentést, arra az esetre, ha az írásszakértő igazolná a két írás egyezését.
- Ez meg is történt.
- Úgy van! Itt van a jelentés! És az enyém is!
- Olvasd!
- Ha kíváncsiak vagytok!

„Jelentés!

Kiadta: Francia Királyi Titkosszolgálat, különleges ügyosztály.

Címzett: Franciaország Központi Királyi hivatala.

Tárgy: Hivatali visszaélés és magas rangú közhivatali személy elleni rágalmozás.

Besorolás: Szigorúan titkos.

Ismertetés: Az elmúlt napokban az Observation nevű, republikánus napilap

hasábjain egy cikk jelent meg, amely a legfőbb ügyész, Fernand d'Osilly úr életének korábbi részleteit tárgyalta, és megpróbálta őt befeketíteni. Osztályunk az ügygel kapcsolatosan vizsgálatot indított. A cikk szerint az ügyész úrnak élt egy sógornője, név szerint Elizabeth Merson. A hölgy egyedül élt, mert férje több mint egy éve eltávozott. Ám ő valamikor az 1800-as évek elején szült egy gyermeket. Hogy pontosan mikor, milyen nemű, és milyen nevű gyermeket, az nem megállapítható, mivel az ügyben nem készültek papírok, és sem az anyakönyvi hivatalban, sem pedig az egyházi intézményeknél nincs nyoma. Az apa kiléte sem ismert. Az biztos, hogy a gyermek megszületett, de nem sokkal a szülés után eltűnt. Az anya meghalt, pár nappal a szülés után. Mivel sem Fernand d'Osilly úr, sem pedig a felesége, Therese asszony nem beszélt erről soha senkinek, az újságban megjelent cikk feltételezésekre bocsátkozva arra próbált utalni, hogy a gyerek eltüntetéséhez Osilly úrnak is köze lehetett, mivel a törvénytelen gyerek híre tönkretelhetne volna család becsületét. Ám ebben az ügyben végül felbukkant egy levél is, melyet a marseille-i Katolikus Plébánia juttatott el Osilly úrhoz, amikor megtudták, hogy az ügyész urat gyanúba keverték. A levelet az ügyben szereplő hölgy, Elizabeth Merson írta, nem sokkal a halála előtt. A címzett egy katolikus pap, név szerint Bertran Gaultier atya. Az atya már nem él. A levélből kiderül, hogy a gyermeket nem Osilly úr tüntette el, hanem a gyermek anyja kívánta úgy, hogy rejtse el, ha ő meghalna. A hölgy ezt azért akarta így, mert szeretne volna elrejtetni a gyermeket a gonosz nagyapa elől, aki bármit megtett volna, hogy azt a gyereket ne kelljen eltűrnie. Elizabeth halála be is következett, így a gyermeket Bertran atya közreműködésével nyomtalanul eltüntették. Mint korábban említettük, nyomtalanul. Azt sem lehet tudni, hogy él e még! Ám a hölgy leveléből bebizonyosodott, hogy a gyermek eltűnéséhez sem Osilly úrnak, sem pedig a feleségének nincs köze. Az ügyben így az újságcikk irányában indult el a nyomozás. Kiderült, hogy a cikk egy névtelen levél útján indult el, amely részletesen és módszeresen próbálta befeketíteni Osilly urat. Ez a levél a szolgálat birtokába jutott. A nyomozás során megpróbáltuk azonosítani a levél íróját. Ez egy másik hivatalos irat útján sikerült. Az ügyészség belső levelezésében találtunk egy iratot, amelyen az írás rendkívüli módon hasonlít a levélben található írásra. Ekkor írásszakértői vizsgálatot végeztünk. A vizsgálat megállapította, hogy a két írás ugyanattól a személytől származik. A levél írója így egyértelműen azonosítható, mert az ügyészségi belső levelezés iratát a szerző aláírta. Ő név szerint Frederic Laitue úr, a főügyészség helyettes vezetője. A jelenlegi jogi körülmények figyelembevételével, ha Osilly úr valamilyen módon eltávolításra kerülne az ügyészség éléről, akkor helyére Frederic Laitue úr kerülne. E tényállás szerint neki oka volt rá,

hogy eltávolíttassa a pozíciójából Fernand d'Osilly urat, amire törvényes úton nem lett volna lehetősége. Tekintettel Frederic Laitue úr utóbbi időkből feltételezett republikánus nézeteire, felmerül annak lehetősége, hogy e rágalmazásnak politikai indíttatása is van. Mivel a vizsgálat megállapította, hogy a levelet Frederic Laitue úr írta, és a levélben önmagát javasolta a főügyészi székbe riválisa esetleges bukása után, így a hivatali visszaélés és magas rangú közhivatali személy elleni rágalmazás ténye egyértelműen megállapítható.

javaslat: Frederic Laitue úr hatalomból való eltávolítása, és közügyektől való örökös eltiltása.

Mellékelve: Elizabeth Merson eredeti levele, Az Observation számára küldött rágalmazó levél, az ügyészségi hivatali kérelem, és az írásszakértői vélemény.

Jelentéstevő: B828-442 Kelt: 1840. június 22.

- Ez szép! - bólintott elismerően Pierre.

- És az aláírás? - kérdezte Angelo.

- Az egy ügynökazonosító.

- És ha egy létező ügynöké?

- Ez az azonosító nem létezik, mert az nem ilyen formátumú. De ezt a királyi hivatalban senki sem ellenőrzi. Nem foglalkoznak efféle részletkérdésekkel. Főleg akkor nem, ha eltávolíthatják a hatalomból a zavaró részletet!

- Tehát...?

- Tehát ezt a levelet egy megfelelően megcímezett borítékban ma este berakom a királyi hivatal széfjébe. Azt holnap veszik ki. Így aztán holnapután, a bál napján már intézkednek is! Ennyi! Lehet, hogy később lesznek hozzám kérdéseik, de azt hiszem, csak azért látogatnak meg, hogy a támogatásukról biztosítsanak.

- Akkor ezzel megvolnánk!

- Meg bizony! Most már csak a báli előkészületekkel kell foglalkoznunk! Én este elmegyek, hogy a jelentést elhelyezzem, aztán jövök. S hogy a bálon mi lesz, azt majd megtudjuk!

A három barát felállt, és elhagyták a könyvtárszobát. A könyvekkel teli polcok magukra maradtak. Némán rejtették magukba mindazt a tudást, melyeket lapjaikon őriztek. Az ablakon át a lemenő nap kicsit szomorú tekintettel nézett be, mint aki azt figyelte, hogy mi történik a Servier házban. De a könyvtárszobában alig lehetett hallani valamit a kastély zajaiból. Az udvar felől halk, női nevetés szűrődött be, az ajtó felől léptek halk kopogása hallatszott, ahogy valaki végigsietett odalenn, a földszinti folyosón. Aztán valami tányércsörgésszerű hang is beszűrődött, ahogy a személyzet az étkező felé tolta a vacsora fogásait szállító kiskocsit. Végül ez a hang is

elhallgatott. A sok titkot rejtő könyvtárszoba elnémult.

Ötvenkilencedik fejezet - A bál előestéjén

A másnap már lassan telt, senki sem csinált semmi különöset, s az elfoglaltság hiánya miatt mindenki hosszabbnak érezte, mint korábban. A gyerekek Pilarral játszottak, Adéle és Angelo az erdőben sétáltak, a gróf az ideje nagy részét a könyvtárszobában töltötte, de délután átadta a terepet az ifjú Christiannak, akit megint elkapott a könyvek iránti szenvedélye. Órákon keresztül képes volt olvasni, s csak akkor hagyta abba az olvasást, amikor szóltak neki, hogy kész az ebéd. De alighogy befejezte az evést, már ment is vissza föl. A többiek egy kicsit megmosolyogták, de örültek neki, hogy a fiú ennyire érdeklődő.

Carine és Ines néni napjai egy kicsit másképp teltek. Amióta Carine részvétele az ügyben kiderült, a néni többnyire szűkszavúan beszélt a lányával. Carine szégyellte magát, és a bűntudata még nem enyhült. Bár az összekötőjével már nem találkozott, úgy érezte, hogy nincs joga itt lenni. A tervek szerint a bál után egyébként is haza készültek menni, így a lány számára addig csak teltek a napok.

Angelo szülei nagyon jól érezték magukat. Carlos úr az elmúlt hetekben annyi emberrel beszélt és annyi üzletet kötött, hogy alig látták a kastélyban. S ahogy teltek a napok, a férfi érezte az egyre növekvő érdeklődést a cég iránt, és elégedett volt, hogy jobban mennek a dolgai, mint gondolta volna. Angelo édesanyja nagyon megszerette a fia családját, unokáját, menyét, és a többieket. Büszke volt a fiára, hogy ilyen messzire jutott. Sokszor órákig tudott beszélgetni a menyével, fiával, és az unokájával. S ezek a pillanatok neki nagyon sokat jelentettek. Bár a hazautazásig még volt hátra három hét, de máris az járt a fejében, hogy végre hazalátogat a fia, magával hozza a családját is, és vele tölthet Mallorcán is egy időt. Az már egyértelmű volt, hogy Angelo és családja Franciaországban marad, de a kapcsolat nem szakad meg a szüleivel, a tervek szerint évente többször is hazalátogatnak hozzájuk Mallorcára. S ez Angelo szüleit végre nyugalommal és elégedettséggel töltötte el.

Osilly úr azonban más volt. Bár most már jól érezte magát új otthonukban, de valami még mindig emésztette őt. Ahogy közeledett a bál, úgy lett egyre zárkózottabb. Ezt érezték a többiek is, de nem faggatták őt. Sabine, kiváló ösztönével megérezte, hogy valami baj van. De nem tudta eldönteni, hogy mi lenne a jobb. Ha tenne valamit, vagy ha nem. Végül nem tett semmit, várta, hogy valami történjen. Felment a szobájába, lefeküdt az ágyra, és

bámulta a plafont, melyre a kerti fák árnyéka vetett különös mintázatot. Úgy gondolta, pihen egy kicsit, aztán majd sétál egyet. Ebben az időben, délután, nagy volt a csend. Amolyan lomha, meleg,

nyári, délutáni csend. A nappaliban csak egy ember volt bent. A nagy karosszékekben ült, és a néhány napja ide kirakott festményt bámulta. Servier volt. A képen lévő két fiatal lányt nézte. Különösen az idősebbik lányt. Az édesanyját. A férfi büntudatot érzett. Ahogy a képet nézte, ismét eszébe jutott, hogy megint kevés időt tölt a legnagyobb nővel, akivel valaha találkozott. Amelie-vel, a feleségével. Már megint összevissza rohangált, intézkedett, de a nejevel már megint kevés időt töltött. Ám a nő ezt csöndesen, de nagy lelki erővel tűrte. S a kép most döbbenetesen rá Serviert, hogy miért történik ez így.

A férfi viszonylag sok időt töltött Sabine társaságában, rengeteget beszélgetett vele. A kép megszerzésekor kiderült, hogy Sabine nagyon hasonlít a két Merson lányra. A gróf nem ismerte az édesanyját, de mindig is vágyott rá. Amióta a képet először meglátta, Sabine-ban akaratlanul is az édesanyját látta, holott a nő tíz évvel fiatalabb volt a grófnál. S ez a láthatatlan szál valamiért összekötötte őket.

A gróf továbbra is a képet bámulta. S ahogy így ült a karosszékekben, eszébe jutott egy beszélgetés, amit nemrég a műkereskedővel folytatott.

- *Arra lennék kíváncsi, hogy Laitue úr mondta-e önnek azt, hogy miért olyan értékes számára ez a festmény?*

- *A képen állítólag van valami, ami nagyon fontos! Hogy mi az, azt nem tudom! Az biztos, hogy nem a képen látható két lány érdekelte őt! Tisztában volt vele, hogy kik láthatók rajta! Valami más miatt akarta a képet!*

Ez a különös beszélgetés eddig valamiért elkerülte a férfi figyelmét, de most ismét felkeltette az érdeklődését. Nézni kezdte a képet, de ezúttal nem a két nővért szemlélte meg. Bár a képen a virágoskert, és a két lány volt a központi téma, de nemcsak ez volt még a képen. Kicsit távolabb a nagy ház egy részlete volt látható, egy nagy ajtóval, s egy emeleti ablakkal. A távolban pedig dimbes-dombos táj, és magas fák, talán nyárfák látszottak. A gróf elmélyülten nézte a képet, amikor halk lépések közeledtek hozzá. A férfi hátrafordult. Sabine volt az.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte a nő a férfit.

- Csak a festményt bámulom.

- Nem láttad már elégszer?

- Azt hiszem, nem!

- Miért?

- Mert amíg meg nem oldom teljesen a családom rejtélyét, nem tudok

megnyugodni!

Sabine a férfi mögé lépett, és megmasszírozta a vállát.

- Túl sokat hajtod magad, és túl sokat gondolkodsz olyan dolgokon, amik nagy terheket rónak rád.

- Lehet, hogy igazad van! Talán hagynom kellene az egészszet, de...

- De?

- Úgy érzem, ez a festmény a kulcs a megoldáshoz!

- Gondolod?

- Nem gondolom, hanem...

- Mi az?

- Gyere csak ide, Sabine! Húzd ide azt a széket, és ülj le ide mellém!

- Jó! - felelte a nő, és leült a másik székbe a férfi mellé.

- Mi baj? - kérdezte valami rosszat sejtve.

A gróf le sem tudta venni a szemét a képről.

- Van valami? - kérdezte ismét Sabine.

- Igen... nézd meg jól a képet! De ne a két lányt, hanem...

- Hanem mit?

- A környezetet! És minden mást, ami nem a nővérekhez tartozik!

- Hát... csak egy vidéki tájat látok dombokkal, egy hátsó birtokkal, és a távolban nyárfákkal. És egy ház részletét. Mit kellene látnom?

- A birtok és a táj nem érdekes. A házat nézd!

- Jó. De nem veszek észre túl sokat! A háznak csak az egyik sarka látszik.

Egy bejárati ajtó, és fölötte egy ablak.

- És még?

- Más nincs...

- Biztos?

- Hát... nem tűnik fel semmi.

- Pedig elég jól észrevehető! A falon, az ajtó mellett! Az a kis ovális alakú címer, benne egy repülő Albatrosz! Látod?

A nő felállt, és közelebb ment a képhez. Egészen közel hajolt hozzá, és úgy próbálta kivenni a falon látható címert.

- Ez... olyan, mint...

- Te is láttad már ezt a címert valahol, ugye? Egy ház falán, ugyanígy az ajtó mellett.

- Igen. Ez... én... nem tudom, hogy... most mit gondoljak! Hogy lehetséges ez? Hogy?!

- Nem tudom. De azt igen, hogy ez már nem változtatja meg a dolgokat. Semmi módon!

- Biztos vagy benne?

- Igen! Mi a jelenben élünk, és nem tudhatjuk, hogy a múltban miféle csúnya dolgok történtek! S hogy a szereplőkben mi játszódhatott le! De a

mamád naplója, és az én anyám levele alapján a helyzet most már teljesen világos a számomra! És neked is így kellene lennie! Ha jól belegondolunk, mi ketten most már végre tudjuk az igazságot!

- Igen.

- Most már tudom, hogy mi ketten miért értjük meg egymást ennyire jól!

- Azt hiszem, én is tudom.

A férfi Sabine-ra nézett.

- És most? Mit gondolsz?

- Nem is tudom. Kavarognak az érzéseim, és nem tudom, hogy most örüljek, vagy sírjak.

- Ezt most még én sem tudom. De hamarosan ki kell derülnie.

- Holnap?

- Azt hiszem.

- Csak aztán nehogy valami tragédia legyen a dologból! Egy ilyen ügy bármit elindíthat!

- Nem lesz semmi baj! Nyugodj meg, Sabine! Én mindig is a családomnak tekintettek titeket, fontosak vagytok a számomra! S ha a holnapi bálon ez a féreg Laitue csinál valami aljasságot, én esküszöm, hogy kibebelem! A holnapi nap lezár egy fejezetet, és én szeretném, ha egy újat nyitna!

- S ez az Osilly család számára jó hír, vagy rossz?

- Ismersz annyira, hogy tudd, mit felelnék!

- Igen! Nem hinném, hogy a mi családunkat a jövőben bárki vagy bármi kettészakíthatná! Te pedig pláne nem!

- Úgy van!

- Akkor... szeretsz még minket?

- Jobban, mint eddig!

- Ennek örülök! Csak még... meg kell emésztennem.

- Nekem is!

A nő a férfit mosolygott.

- Akkor menjünk fel, és mindketten emésszünk egy kicsit! Ha a holnapi napot kibírjuk, akkor már mindent kibírunk!

- Ahogy mondd!

A két ember végül felállt, és elindultak fölfelé. Sabine ismét elnyújtózott az ágyán, és megpróbált aludni egy kicsit, de valahogy nem jött össze.

Servier is így volt vele. Ő az Amelie-vel közös szobájukba ment föl. A nő az ágyon aludt. A férfi állt ott egy ideig, és nézte a békésen alvó feleségét. Ahogy itt aludt előtte, a gróf mérhetetlen szeretetet érzett a csöndes, és az utóbbi időben kissé háttérbe szorult, de mégis nagyon erős Amelie iránt.

Óvatosan, nehogy felébressze, lefeküdt mellé. Nézte őt egy ideig, majd átkarolta. Nem aludt el, csak feküdt az ágyon, érezve maga mellett az élete értelmét, majd átkarolta. Amelie mocorgott egy kicsit, de nem ébredt föl. A

szobában néma csönd lett, olyan csönd, hogy szinte hallani lehetett. De ez a csönd most kellett a grófnak, hogy felkészüljön a holnapi napra.

Hatvanadik fejezet - A bál

Másnap, a bál estéjén a kastély már teljesen kész volt, és a vendégsereg ellepte a kastély termeit, és az udvart. A bált minden évben máshol rendezték meg, ezúttal itt. S néhány kisebb változtatástól eltekintve mindig ugyanazok a vendégek vettek részt rajta. Az újak között volt idén Carine és Ines néni, valamint Helena asszony és Carlos úr. Ők ilyen rendezvényen még nem voltak, kicsit meglepetten nézelődtek jobbra-balra a sok estélyi ruhás nő, és öltönyös, frakkos férfi között.

A gróf a társasághoz lépett.

- Nem kell annyira megijedni! Jöjjenek csak! Egyenek csak nyugodtan a hidegtálakból! Ez itt mindenki számára szabadon hozzáférhető! Egyébként is! Önök itt itthon vannak, és másokkal szemben azt csinálnak, ami jólesik!

- Köszönjük, Maximilien! Csak még nem szoktuk meg az efféle rendezvényeket.

- Ez érthető, Helena asszony! De ne aggódjanak! Nem kell félni semmitől! Angelo és Adéle ott lesz önökkel, hogy ne érezzék magukat egyedül.

- Köszönjük, gróf úr!

- Ne köszönjenek semmit, csak érezzék jól magukat!

A gróf körülnézett, majd elindult kifelé az udvarra. Odakint világotottak a lámpák, bevilágították az esti parkot. A férfi megállt a korlátnál, és kicsit balra, lent meglátta Laitue urat. Egy másik férfival beszélgetett.

- Nna, itt vagy, te féreg! - gondolta magában Servier.

Az ügyészhelyettes meglátta a lépcső tetején álló grófit, és egy fejbiccentéssel üdvözölte. Ám ez a gesztus nem tévesztette meg Serviert, tudta, hogy férfi készül valamivel. Ahogy így gondolkodott, Amelie lépett mellé.

- Tíz perc múlva felszolgálják a vacsorát - nézett a férjére.

- Jól van! Így hamarabb zajlik le az étkezés! Aztán jön a bál! Legalább a táncmulatság idején jobban tudunk figyelni erre a patkány Laitue-re!

- Itt van? - kérdezte a nő.

- Igen! Ott van lenn. Látod?

- Tényleg! Ki az, akivel beszélget?

- Azt hiszem, hogy ez a férfi is ott volt vele a fontainebleau-i ház pincéjében, amikor ezt a mai estét tervezték. Talán Tailleur, vagy mi a neve!

- Akkor itt ma óvatosságnak kell lennünk!

- Igen. De úgy gondolom, hogy nem tudjuk megakadályozni, hogy valami balhét csináljon.
 - Miért?
 - Mert ő is tudja, hogy mi sejtjük az ő szerepét ebben a kis rágalmazásban.
 - Gondolod?
 - Igen. Talán a múlt héten, vagy mikor, bent járt nálam az irodában.
 - Mit akart?
 - Ez az újságcikk megjelenése után, de még a sajtótájékoztató előtt volt. Elmondása szerint csak azért jött, hogy megbeszélje velem a cikket. Sajnálkozását fejezte ki, hogy a felettesét ilyen támadások érték, de közben azt is próbálta felém sugallni, hogy az újsághír esetleg igaz lehet.
 - Igen?
 - Úgy bizony! De én közöltem vele, hogy ahhoz képest, hogy elvileg támogatni jött Osilly urat, elég sokszor próbál meggyőzni a bűnösségéről.
 - Erre mit szólt?
 - Azt felelte, hogy biztos rosszul fogalmazott. Meg valami olyasmit, hogy megpróbál a rágalmazók fejével gondolkodni.
 - Ez az ember ködösít! - jegyezte meg Amelie.
 - Igen! De már nem lesz sok ideje a szervezkedésre.
 - Te már intézkedtél valamit a háttérben?
 - Hát persze!
 - Valami csapda?
 - Nem egészen. Ez a tökkelütött nyomokat hagyott hátra, és ezekből szép kis bizonyíték állt elő. Egy kis trükkel nem volt nehéz ezeket eljuttatni a titkosszolgálatához, és a legfelsőbb királyi szervekhez.
 - Várható, hogy intézkednek?
 - Ha mindent úgy csinálnak, ahogy számítottam, akkor igen.
 - S milyen büntetésre számíthat?
 - Semmi radikálisra! A hivatali visszaélés, és közhivatali személy elleni rágalmazás viszont megállja a helyét. S ezért megfoszthatják a tisztességétől, és elbocsáthatják az ügyészségtől, és esetleg eltilthatják a közügyektől.
 - Bárcsak bekövetkezne már! Osilly úr teljesen kikészül ettől a feszültségtől! Csak tudnám, hogy mi baja!
 - Ma este kiderül.
 - Gondolod?
 - Igen.
- Ekkor a főkomornyik jelent meg.
- Hölgyeim és uraim! A vacsora tálalva van!
 - Induljunk! - mondta Amelie, és a férjével az oldalán, elindult a nagy terembe, ahol az ebédlőasztalok voltak felállítva.
- A vendégsereg a folyosóról, a termekből és az udvarról áramlott befelé. A

zenészek a vacsorához halk zenét szolgáltattak. A főhelyen természetesen Amelie és a gróf ült, mellettük kétoldalt a család és a barátok. A vacsora ízetes volt, és megteremtette az alapot ahhoz, hogy mindenki jól érezze magát.

A vacsora után elindult a zenés-táncos estély, amely teljesen betöltötte a báltermet. A hagyományoknak megfelelően ezen az estén a vendégek kisorsolnak maguk közül valakiket, akik a következő játék szereplői lesznek. Ez a Párbaj! A két ember egyenként kérdéseket tesz föl egymásnak. A kérdésekre az illetőnek őszintén kell válaszolnia. A válaszról az un. bírácoknak kell eldöntenie, hogy elfogadja, vagy nem. Ha a válasz nem elfogadható, vagy a válaszadó nem hajlandó, a kérdésre felelni, fizetnie kell. Az összeg megállapodás kérdése. S ezt a játékot tíz körig folytatják. Az emberek szerették ez a játékot. Eközben több asztalnál is kártyapartit tartanak. Másutt kiteszik a biliárdasztalokat is. Az ital és étel továbbra is szabadon hozzáférhető. A zenekar megállás nélkül játszott a talpalávalót, Carlos úr pedig úgy döntött, hogy megtáncoltatja a menyét. Ugyanerre Angelo és Helena asszony is vállakozott. Sabine, Amelie és Servier oldalt állva nézte őket.

- Milyen boldognak látszanak! - mosolygott rájuk Sabine.
- Örülök neki, hogy végül így alakult! Mindig is ezt szerettem volna elérni!
- felelte a gróf.
- Nem tudom, hogy sikerült ezt összehoznod, de nagyon büszke vagyok rád!
- karolt a férjébe Amelie.

A férfi a feleségére mosolygott.

- Táncolunk egyet?
- Hát persze! Mehetünk!
- Jó mulatást! - szólt utánuk Sabine, majd elindult, hogy megkeresse az apját.

Osilly úr oldalt állt, a terasz üvegajtajánál, és elgondolkodva nézte a táncolókat. Sabine odalépett hozzá.

- Mit áll itt, papa?
- Á, csak nézem a tömeget.
- Az utóbbi időben túl sokat szomorkodik! Ha valami baj van, velem beszélhet róla!
- Nincs semmi baj, Sabine, csak... nagyon rossz érzésem van.
- Nekem is papa, de nem Laitue úr miatt.
- Hanem?
- Ön miatt!
- Miért?
- Van egy olyan érzésem, hogy valamit nem mond el nekem. Miért gondolja, hogy nem érteném meg?

- Tudod... vannak dolgok, amikről az ember soha nem beszél mással. Amit magában kell lerendezni.

- És ha ez a dolog másokra is tartozik?

- Én nem tudom megítélni, hogy másokra is tartozik, vagy csak rám. - Nem tudom, hogy mi a baj, de azt észrevettem, hogy azóta ennyire letört, amióta Elizabeth levelét Maximilien felolvasta a sajtótájékoztatón.

- Jól látod! Az a levél olyan mélyen megérintett, mint még soha semmi. Egy magányos, és sokat bántott fiatal lány írta, aki mindent megtett, hogy a fiát ne bánthassa senki! S a legszörnyűbb az egészben az, hogy az ember tudja, hogy ezután a levél után nem sokkal már nem volt az élők sorában. A gyerek eltűnt, és a jelek szerint az apa nem is tudta, hogy a gyerekét hová rejtették! S ez engem nagyon felzaklat!

- Megértem, papa! De most nincs itt a szomorkodás ideje! Mint tudjuk, az a gyerek boldogan él a családjával!

- De nem ismeri az apját!

- Talán egyszer majd találkoznak!

- Talán!

- Én biztos vagyok benne!

Az öreg nem felelt, csak némán bólintott.

Sabine sóhajtott egyet, és elindult kifelé, a hátsó udvar irányába. Odakint a park mellett, nem messze a lépcsőtől, egy népesebb társaság állt. Angelo, Adéle, Carlos úr, Helena asszony, Hermine, André, Pierre, valamint ott volt Antonio Montero, és felesége Christine. Sabine feléjük igyekezett. Amikor odalépett, elmosolyodott.

- Jó estét a társaságnak! - köszönt.

- Á, Sabine! Ma még nem is láttam! - fordult felé Antonio.

- Annyi vendég van itt, hogy úgy kell kerülgetni őket! Én sem láttam már önt vagy fél éve! Christine-nel találkoztunk már többször! Ön merre járt?

- Többször is hazautaztam Barcelonába a szüleimhez.

- Ők nem jönnek az utóbbi időben?

- Tavalay voltak itt, de az idén nem!

- Olyan régen láttam már őket! - mosolygott Sabine, majd a láthatóan gömbölyödő pocakú Christine-re nézett.

- Látom, lassan közeledik a nagy pillanat!

- Igen! - felelte Christine. - Októberre várható!

- Irigyellek! Te már októberben kezdedbe foghatod a kicsit! Én meg még várhatok legalább jövő januárig!

- Ó! Ön terhes, Sabine? - mosolygott a nőre Antonio.

- Bizony!

- Gratulállok! Hét évi házasság után ennek a pillanatnak is el kell jönnie!

- El! Én már alig vártam! Csak Pierre valahogy mindig mellé célzott! -

kuncogott.

De Frane elvörösödött.

- Jaj, Sabine! Zavarba hozol mások előtt!

- Ugyan már! Mit vagy úgy megijedve? Egy kis vicc senkinek sem árt!

Antonio és Christine mintha csodálkozott volna, amikor ezt a beszélgetést hallgatta.

- Mit hallok? - mosolyodott el Antonio. - Errefelé már dívik az új divat?

- Mire gondol, Antonio?

- Mintha tegeződést hallottam volna!

- Ezt bizony jól hallotta!

- És mikor alakult ez így?

- Hát... talán egy hete!

- S mi történt a múlt héten, hogy ez bekövetkezett? - kérdezte Christine.

- Semmi különös, csak azt gondoltuk, hogy miért ne feledjük már el ezt a maradi szokást! Elvégre házastársak vagyunk! S már nem a Napkirály idejében élünk! Nem fekhettünk le úgy a hitvesi ágyba, hogy magázódunk, mint két idegen! Ezt meghagyjuk a rongyrázóknak!

- Ez igaz! - felelte az olasz fiatalember. - De akkor mi is rongyrázóknak számítunk?

- Hát... tehetünk róla, hogy ez ne így legyen! - kuncogott Sabine.

- Ön benne lenne ebben?

- Hát persze! De mielőtt meginnánk a pertut, arra feleljen nekem, hogy Christine-t is magázza?

- Igen. Az apósomékat ezt nagyon szigorúan veszik.

- Ugyan már! Férj és feleség, s még mindig magázódnak? Nna, ezen sürgősen változtatni kell! Menjünk fel, és igyuk meg a pertut!

- Elég gyorsan rátért a lényegre, Sabine!

- Ismer engem, Antonio! Szeretek a középpontban lenni, és intézkedni! Az önök kapcsolatát is az én segítségemmel rázták helyre annak idején!

- Ez igaz!

- Na, ugye!

Nem messze tőlük ekkor jelent meg a gróf és a felesége. Sabine intett nekik.

- Amélie! Maximilien! Itt vagyunk! Gyertek ide!

A jövevények közelebb léptek.

- Jó estét! - köszöntek.

Antonio a barátjára mosolygott.

- Jó, hogy jöttetek! Sabine éppen az új divatról beszélt nekünk!

- Divatról?

- Igen! - mosolygott Christine. - Éppen arra próbált rávenni minket, hogy felejtsük el XIV. Lajos szokásait.

- Á, már értem! Igaza van! - felelte Servier. - Elvégre sokkal közvetlenebb

így a beszélgetés.

- Előbb engedélyt kell kérnem a feleségetemtől, hogy tegezhetem-e! - nevette el magát Antonio.

- Az engedélyt megadom! - mosolygott Christine.

- Ez úgy hangzott, mintha egy katonatiszt mondta volna - kuncogott Hermine is.

- Néha úgy is viselkedik! - nevetett Antonio.

- Nna! Ez ellen teszünk is mindjárt! - intézkedett Sabine, és intett az éppen arra járó inasnak, aki odalépett hozzájuk.

- No, akkor most mindenki vesz szépen egy poharat! - beszélt tovább a nő. - Aztán koccintunk az új divatra! Persze Carlos úr és Helena asszony is csatlakozhat, ha akar, de nem muszáj, ha nem szeretnék!

- Mi elég régimódiak vagyunk! - felelte Carlos úr. - De azért szívesen koccintunk a társasággal, még ha az új divatot nem is követjük.

- Helyes!

Mindenki kézbe vette a poharát.

- Igjunk az új divatra! Mégpedig arra, hogy rokonok és barátok ne magázódjanak! - szónokolt Sabine. - Szervusztok!

A társaság koccintott, s az áldott állapotban lévő Sabine és Christine kivételével meg is itták a pezsgőt.

- Így ni! Ez is megvolt! Most már senki ne feszélyezze magát! - fejezte be a mondókáját Sabine.

Később mindenki visszament a bálterembe. A gróf a nevelt lányához lépett.

- Felkérhetlek egy táncra? - kérdezte.

A lány rámosolygott.

- Természetesen! - felelte és a kezét nyújtotta.

Csatlakoztak ők is a tánchoz. A zenekar rendületlenül játszott, igencsak megszolgálták a pénzüket.

A lány a férfit nézett.

- Tudod, sohasem gondoltam volna, hogy egyszer sikerül így kibékítened és összehoznod Angelo-t és a családját. Ő mindig is szerette volna meglépni ezt, de valahogy mindig elbizonytalanodott.

- Éreztem én is, hogy ez a szíve vágya. Mivel nem volt elég bátorsága, ezért én egy kicsit rásegítettem.

- Köszönöm a nevében is! És Helena néniék nevében is! Most olyan boldogok! S én is! Látom, hogy Angelo is olyan felszabadult, amilyennek még sohasem láttam!

- Angelo a barátom. Sok mindent köszönhetek neki!

- Most már nem csak a barátod, hanem a családod egyik tagja is.

- Ahogy mondd. Bár már a gyerekek öt évesek, még mindig nevetnem kell arra a gondolatra, hogy harminchét évesen már egy öt éves unokám van.

- Igen! - mosolygott a lány. - Egész jól tartod magad, nagypapi!

- Köszönöm!

A táncoló pár elvegyült a többiek között, s a zene sodró lendülete magával ragadta őket.

Bár a kastélyban javában ment a zene, a tánc, a multság hangjai nem nagyon hallatszottak föl az emeletre. Sabine megállt az emeletre vezető lépcső alján, és fölfelé nézegetett. Nem hallott semmi mozgást.

- Vajon hol lehet apa? - gondolkodott. - Egész este nem lehetett látni sehol.

Ismét hallgatózott, majd elindult fölfelé. Az emeletre felérve körülnézett. Az előtérből jobbra-balra is nyílt egy-egy folyosó, de ott sem volt senki. Sabine tett még néhány lépést, de továbbra sem látott senkit. Az előszobából közvetlenül két ajtó nyílt. Az egyik a gróf dolgozószobája, a másik pedig a könyvtár. A nő először a dolgozószobába nyitott be, de ott minden csendes volt. Ezután a könyvtár következett. Itt Sabine sikerrel járt. A helyiség sötét volt, csak a hold, és az udvari világítás fénye világított be az ablakon. Osilly úr a fotelben ült, és maga elé bámult.

- Papa! Hát itt van? Miért ül itt?

- Csak ülök, és gondolkodom. Most nincs türelmem a sok ember között jópofizni.

- Talán félsz, hogy valami történni fog?

- Igen! S ez meg is fog történni! S akkor nekem végem!

- Dehogyan van vége, apa! Tudom, hogy ön valami súlyos titkot cipel! Nem lenne jó, ha elmondaná nekem?

Az öreg felpillantott.

- Nem tudom. Ez olyan nehéz.

- Köze van Elizabeth nénihez, ugye?

- Igen.

- Sejtettem.

- Miből?

Sabine az apjára nézett.

- Éreztem a viselkedésén. Én nem tudom elviselni, hogy szenvedjen, papa! Miért nem szabadul meg a terhétől?

- Mert... félek, hogy ti is... Hermine és te is eldobtok magatoktól, és azt már nem tudnám elviselni!

Sabine megsimogatta az apját.

- Ó, papa! Dehogyan dobnánk el önt! Hogy gondolhat ilyet?

- Mert olyan dologról van szó, ami... nekem fáj, és félek, hogy más nem érti meg. S ez a dolog nemcsak engem érint, hanem másokat is! S én nem akarom őket megbántani!

Sabine némán nézett az apjára.

- Tegnap este lementem a nappaliba - szólalt meg ismét. - Maximilien is ott

volt. Ült a nagy karosszékben, és a mamáék képét nézte.

- Igazán?

- Igen. Én odaültem mellé, és én is vele néztem. Megkérdeztem tőle, hogy miért bámulja úgy a festményt. Azt felelte, hogy magyarázatot keres a múltra.

- Magyarázatot?

- Igen. Úgy érezte, hogy a kép felfedheti neki a múltat.

- És?

- A képen találtunk egy lehetséges magyarázatot.

- Milyen magyarázatot?

- A háttérben lévő ház bejárata mellett egy címer látható a falon. Egy kis ovális alakú címer, s egy repülő Albatrosz látható benne.

- Értem. És... Maximilien is látta ezt a címert?

- Igen. Ő látta meg először, és mutatta meg nekem.

- És... hogyan viselkedett?

- Nyugodtan. Ugyanúgy, mint máskor. Semmiféle rossz érzést, vagy haragot nem éreztem a hangjában.

Az öreg felsóhajtott.

- Nem tudom, hogy most mit tegyek!

- Én tudom, apa!

- Igen?

- Hát persze!

- Erős lány vagy, Sabine!

A nő megsimogatta az apja kezét.

- Hozzam ide Hermine-t és Maximilient? Hogy csak mi négyen legyünk?

- Megtennéd?

- Bármit, papa!

- Úgy gondolod, hogy ez jó lesz?

- Igen!

- Jól van! Hívd fel őket! Én itt várok!

- Sietek! - felelte Sabine, s azzal távozott a könyvtárból.

A tánc most egy kicsit szünetelt, így a vendégsereg különböző csoportokra oszlott, ahol a baráti társaságok jókat beszélgettek, nevetgéltek. Egy ilyen csoportban volt Pierre, Angelo, André, Antonio, Christine, Hermine, Amelie, Adéle és a gróf. Amikor Sabine megjelent az ajtóban, a szeme őket kereste. Végre meg is látta őket a terem túlsó végében. Elindult arrafelé. Amikor odaért, Pierre a feleségére nézett.

- Merre jártál? Egy ideje téged kereslek.

- Volt egy kis dolgom.

- Az édesapád merre van?
- Fönt pihen.
- Miért nem jön le ő is a bálozók közé?
- Mert nem érzi jól magát. Úgyhogy most hagyjuk őt békén.
- Jól van.

Sabine a nővére és a grófra pillantott.

- Hermine, Maximilien! Gyertek velem!
- Hová? -kérdezte Hermine.
- Ne kérdezz semmit, csak gyere!
- Jó!

A gróf egy szót sem szólt, csak elindult.

- Hová mentek? - szólt utánuk Angelo.
 - Dolgunk van! - szólt vissza Sabine. - Ti maradjatok! Csak mi kellünk!
- S ezzel eltűntek a folyosón.

- Ezek meg hová mentek? - csodálkozott André.
- Nem érdekes! - nézett rá Amelie. - Ha Sabine azt mondja, hogy mi nem kellünk, akkor ezt tartjuk tiszteletben!
- Csak tudnám, hogy mi az, amihez mi nem kellünk!
- Majd megtudjuk.

Odafönn a könyvtárszobában Osilly úr ült némán. Félt, de mégis úgy érezte, hogy meg kell szabadulnia a terhétől. Óráknak tűnt, amíg Sabine visszaért. Odakint a lépcsőn hárman mentek fölfelé.

- Hová megyünk? - kérdezte Hermine.
- A könyvtárszobába! Apa ott van, és vár minket.
- Miért? S miért nem jött le ő is a vendégek közé?
- Ne kérdezz semmit! Gyertek!

A gróf egy szót sem szólt, a tegnap este után már tudta, hogy mi következik. Sabine az ajtóhoz lépett, és benyitott. A többiek követték.

- Papa! Itt vagyunk!
- Jó! Gyertek be!
- Űljetek le ti is! - mondta Sabine.

Mindhárman leültek. Sabine szólalt meg először.

- A papa azért akarta, hogy csak mi négyen legyünk itt, mert olyan dologról szeretne beszélni, ami csak ránk tartozik. Amíg nincs itt az ideje, addig mások előtt ez a beszélgetés legyen titok!
- Jól van! - felelte Servier.
- Rendben! - bólintott Hermine is.

Osilly úr felsóhajtott.

- Sokáig vívódtam magamban, hogy elmondjam-e nektek azt, amiről most beszélni szeretnék. De most már eljött az az idő, amikor már nem lehet elhallgatni. Most, hogy ez a bál elkezdődött, és az az aljas Laitue is eljött,

felveti annak a veszélyét, hogy egy mocskos lépésre szánja el magát, ami ellen én már nem fogok tudni mit tenni.

- Miről van szó, apa? - kérdezte Hermine.

Az öreg rájuk nézett.

- A múlttól. Anyátookról és Elizabeth-ről. Azok a dolgok, amikről az elmúlt hetekben az újság is szólt, azok engem és Therese-t közvetlenül érintettek. Annak ellenére, hogy sohasem beszéltünk nektek Elizabeth-ről, be kell vallanom, én is ismertem őt!

- Ez igaz? - csodálkozott Hermine.

- Igen, igaz. Nagyon közletről ismertem. A menyasszonyom volt! Amikor a férjét halottnak nyilvánították, titokban eljegyeztük egymást.

- De... hogy történt?

Osilly úr lehajtotta a fejét, nem mert a többiek szemébe nézni. De folytatta.

- Tudnotok kell valamit! S ez önt is érinti, Maximilien! Ez a név, amit most viselek, egy felvett név. Nem ez az eredeti nevem! Később változtattam meg. Születésemkor a Francois Grasset nevet kaptam! Az apámat pedig Thierry Grasset-nak hívták! Osilly-nak az anyai nagymamámát hívták.

- Ez... azt jelenti, hogy...? - hebegett Hermine.

Az öreg bólintott.

- Igen. Én vagyok az a fiatalúr, aki Therese naplójában szerepel! Sabine, Hermine! Maximiliennel ti nem unokatestvérek vagytok, hanem féltestvérek! Ő az én fiam! - tette hozzá reszkető hangon az öreg.

Könnyeit viszont már nem tudta visszatartani.

Servier a férfi vállára tette a kezét.

- Tudom!

- Tudja?

- Igen. Tegnap este óta. Az a festmény elárulta nekem.

Az öreg most végképp nem bírta tovább, elsírta magát.

- Ne haragudjon rám! Én nem tudtam, hogy hová tüntették! Évekig kerestem, de sehol nem akadtam a nyomára! Ne haragudjon! - zokogott.

A gróf az öregre nézett.

- Úgyész úr. Én mindig is szerettem és tiszteltem önt. Gondolja, hogy tudnék önre haragudni, a több éves ismeretségünk és barátságunk után? A naplóból és a levélből számomra már kiderült, hogy mi történt akkor pontosan. S én épp azért nem haragudhatok önre, mert pontosan tudom, hogy mi mindent tett az anyámért, és valószínűleg nem tehetett arról sem, hogy engem nem lehetett megtalálni.

- Igen. Mindenütt akadályokba ütköztem!

Sabine átkarolta az apja vállát.

- Papa! Itt senki nem haragszik önre! Olyan rossz nekünk látni azt, hogy csak emészti magát! Nem lenne jobb, ha részletesen elmesélné, hogyan

történt ez az egész?

Osilly úr bólintott.

- Jó. Az egész úgy zajlott, ahogy az anyátok naplójában le van írva. Valóban szerettük egymást, de az apám egy rendkívül gonosz ember volt! Amikor kiderült, hogy Elizabeth-tel szeretjük egymást, mindent elkövetett, hogy kettőnket szétválasszon, és megkeserítse Lizzy életét. Ekkor jött az a felajánlás, amit Jacques Flore, a lovász tett nekem. Bele kellett mennem, hogy ő elvegye feleségül a szerelmemet. Így távol került tőlem, de legalább megszabadult az apámtól. Onnantól kezdve titokban találkoztunk. Ezek rövid idők voltak, de boldogok! Ám egy nap az a pénz, amit az apám Flore úr hallgatásáért küldött havonta, egyszer csak elapadt. Nem jött többé! Jacques egy fenyegető levelet írt az apámnak, ami elsőként az én kezembe jutott. Innen tudtam meg, hogy apám nem ad pénzt Lizzyéknek. Ez a levél most is megvan valahol.

Sabine bólintott.

- Tudom! Olvastam!

- Megtaláltad?

- Igen.

Az öreg folytatta.

- Elhatároztam, hogy én majd segítek nekik. De Jacques megelégette ezt az egész bábszerepet, és lelépett. Beállt a hadseregbe. Soha többé vissza sem jött. Alig telt el három-négy hónap, jött is a jelentés a halálhírérről. Lizzy ugyan nem volt szerelmes Jacques-ba, de megszerette. Afféle testvérként tekintett rá. Le is sújtotta őt a halála, mert ott maradt mindenféle támasz nélkül. Én igyekeztem minél többször meglátogatni, de észrevettem, hogy az apám időnként embereket állított rám. Ezeket sikerült nagy nehezen lerázni. Így ismét szabadon látogathattam. Ebben az egészben Therese segített a legtöbbit! Amikor meglátogattam Lizzy-t, Therese levelét is mindig magammal vittem. Az apám miatt ők ketten sajnos nem találkozhattak, így maradt a levelezés. Ekkor volt egy viszonylag boldog időszak. Hamarosan kiderült, hogy Lizzy terhes. Úgy éreztem, most már végképp nem hagyhatom magára. Ebben az időben kaptam meg első állásomat az ügyészségen, így volt saját pénzem, mert apám egy ideje megvonta tőlem az örökségemet. Úgy éltem, hogy takarékoskodtam. Végül Marseille-ben sikerült vennem egy házat, és Lizzy-t odaköltöztettem. Otthagytam apámék házát, és összeköltöztünk. Apám ettől még jobban haragra gerjedt, és kidobta Therese-t is a házából. Így aztán őt is magunkhoz vettük, és boldogan éltünk hármásban. Szerencsére apám itt már nem zaklatott, és amikor Lizzy hivatalosan is megözvegyült, eljegyeztük egymást. Mivel a hivatalos gyászév nem telt le, az akkor hatályos törvények szerint Lizzy nem mehetett férjhez. Ráadásul eljegyzés

nélkül sem lehetett csak úgy megházasodni. Így aztán csak eljegyzés lett belőle. Úgy terveztük, ha a gyerek megszületik, összeházasodunk. Ám ahogy a szülés közeledett, Lizzy valamitől egyre rosszabbul lett. Nem tudtuk, hogy mi az oka, de állandóan beteg volt. Ám egy nap rájöttünk! Therese véletlenül észrevette, hogy a Lizzy mellé felfogadott ápolónő valamit csöpögtet az italába.

- Te jó isten! - sápadt el Sabine.

- Mi történt utána?

- Feljelentést tettünk! A nőt bevitték a rendőrségre, és kihallgatták. Kiderült, hogy felbérelték, hogy mérgezze meg Lizzy-t.

- Ez szörnyű! - sóhajtott fel Servier.

- Borzasztó volt ezt megtudni! De sajnos ezek után nem történt semmi! A nő nem tudta megnevezni azt az embert, aki felbérelte. Az ügyet hamarosan le is zárták. Therese-zel úgy gondoltuk, hogy az apám keze van a dologban, de erre semmiféle bizonyítékunk nem volt. El is mentünk hozzá, és én felelősségre vontam, hogy ezt hogy merészelte tenni. Végül ordítozás lett a dologból, kis híja, hogy össze nem verekedtünk! Megmondtam neki, hogy soha többé nem akarom őt látni, elmegyek, és még a nevemet is megváltoztatom, mert szégyellem a Grasset nevet. Bár nem volt rá bizonyítékom, a mai napig is úgy gondolom, hogy ő állította le a nyomozást a mérgezési ügyben. Borzasztóan meggyűlöltem ezért. Habozás nélkül el is mentünk. Attól kezdve Therese és én mindent együtt csináltunk! Csak barátok voltunk, semmi más. Amikor én dolgoztam, Therese otthon ápolta Lizzy-t, de bármennyire is megtettünk érte mindent, az állapota nem javult. Az ágyban feküdt, járni sem nagyon tudott már, egyébként is sántított. Azt hittük, hogy az eset után apám végre leáll, de tévedtünk. Ismét észrevettük a kopóit. Nem tudom, hogy mit akart ezzel elérni, de borzasztóan feldühített. Lizzy egyre jobban félt. Rettegett attól, hogy ismét meg fogják mérgezni. S félt, hogy a gyengélkedés és a mérgezés a születendő gyerekünkre is rossz hatással lesz. Azt mondta, hogy már nem mer a házban maradni. Belegondolni sem mertünk, hogy ha a gyerek megszületik, és ez apám fülébe jut, akkor mire lehet még képes. Így aztán úgy döntöttünk, hogy Lizzy-t biztonságos helyre kell vinnünk. Szerencsére voltak barátaink, akik segítettek. A város másik végén, ismerősöknél helyeztük el. Ők vállalták, hogy ápolják. Lizzy arra kért minket, hogy csak ritkán látogassuk, nehogy az apám rábukkanjon. Nehezen, de beleegyeztünk. Therese-zel visszamentünk a Rue Terrusse-n lévő házba, és terveket szövögettünk, hogy a szülés után mi történjen, hol lehetne házat venni, ahol már nyugodtan élhetünk. Amikor a barátainktól hazamentünk, nem sejtettük, hogy közel a baj. Néhány nappal ezután Lizzy-nél beindult a szülés. És mi akkor pont nem voltunk ott! A mai napig is vádolom magam, hogy miért nem tudtam

akkor vele maradni! S már nem tehattünk érte semmit! A szülés után sajnos meghalt. Amikor a barátaink értesítettek minket, már késő volt. Lizzy halott volt. Amikor a házhoz értünk, ott közölték velünk, hogy Lizzy holttestét elszállították, a gyermeket pedig a gyámhatóság vitte magával. Próbáltuk keresni, de sehol nem adtak felvilágosítást. Én hivatalosan nem voltam a férje Lizzy-nek, így maradt egyetlen rokonként Therese. Azt hittük, hogy neki sikerül megtudnia valamit a gyerekről. De a bürokrácia hosszú útvesszőjében az iratok eltűntek. Hogy csak hanyagságból, vagy az apám közbenjárására, arról a mai napig fogalmam sincs! Ráadásul akkor még nem tudtam, amit ma tudok! Nem tudtam Lizzy leveléről, amit nem sokkal a halála előtt a papnak írt, s így nem is kerestem.

- De a levél szerint Bertran atyának értesítenie kellett volna önt! - nézett az apjára Hermine.

- Hát igen! Talán írt is egy értesítést, de mivel mi Lizzy-vel bujkáltunk, nem tudhatta, hol lakunk, s így valószínűleg a régi címemre, az apám házába küldte! S ha az apám kezébe jutott, akkor azt hiszem, az enyészete lett. Az atya nem tudta, hogy a levelet én nem kaptam meg, én pedig egyáltalán nem is tudtam róla, s így aztán nem is beszélünk egymással.

- S ezután?

- Lizzy temetésén csak mi ketten voltunk, Therese és én. Onnantól kezdve egymás támaszai lettünk. Együtt éltünk, együtt sírtunk. A temetés után úgy döntöttünk, hogy elköltözzünk. Azt terveztük, hogy átmegyünk más városba, hogy végre nyugtunk legyen. Apám egy magába zárkózó, mogorva ember lett, és az is maradt élete végéig. Soha nem beszélt erről az ügyről, sem a saját szerepéről, sem az indokairól. Hallgatott, mint a sír. Anyámat viszont nagyon sajnáltam, s csak az ő kedvéért maradtam! Ha ő nem könyörög, hogy maradjak, habozás nélkül elmentem volna. Így aztán maradtunk Marseille-ben. Mivel Therese-nek nem volt hová mennie, s ráadásul már egy ideje egy háztartásban éltünk, úgy döntöttünk, hogy együtt maradunk. Bár nem volt közöttünk szerelem, de egymás támaszai voltunk. Sok mindent együtt csináltunk, együtt mentünk mindenhová. Együtt kerestük a gyerek nyomát, de valaki minden nyomot eltüntetett. A végén már teljesen belefáradtunk. El akartuk felejteni ezt az egész szomorú históriát. Lehet, hogy ez bűn, de egy idő után abbahagytuk a keresést. A barátságunkból végül szerelem lett. Én ekkor változtattam meg a nevemet, és felvettem az anyai nagymamám családi nevét, és a nagyapám keresztnévét. Így lettem Fernand d'Osilly. Therese-zel elkezdtük a saját életünket. Egy ideig Madame Bucher-nál laktunk albérletben, aztán végül vettünk egy saját házat, és 1804-ben összeházasodtunk. Azt a házat, amiben ti is születetek. Amikor apám ezt is megtudta, mélyen magába zárkózott, és engem levegőnek nézett. Én is őt. De már nem volt fölöttünk hatalma! Amikor egy

évvel később Hermine megszületett, elvittük őt hozzájuk, hogy legalább anyám lássa, és kezébe foghassa. Apám ekkor kezdett megenyhülni, ekkor láttam rajta életemben először érzelmeket. De a múlt titkait mélyen magába rejtette, és soha nem beszélt róla. Mi ettől fogva ritkán, de látogattuk őket. Pár évre rá ők is meghaltak. A mi életünk ment tovább. Innen már mindenki ismeri a történet folytatását.

Csend lett. Az öreg felsóhajtott.

- Miért nem tudtam Lizzy-re vigyázni? Nem lett volna szabad egyedül hagynom őt!

Servier nem szólt egy szót sem, csak meredten bámult maga elé. Képzeteiben az anyja képe élt, és most úgy érezte, hogy közelebb áll hozzá, mint eddig bármikor. Sóhajtott egy nagyot, és mint máskor, ismét elindult a szeme sarkából az a könnycsepp, ami végigfolyt az arcán. Sabine látta ezt, és átkarolta a férfit. Hermine is közelebb húzódott, és ő is megfogta a kezét.

Sabine a grófra nézett, és csendesen megszólalt.

- Ne sírj, Maximilien! Mi itt vagyunk neked! Mi vagyunk a családod! Itt van a két húgod, és szeretünk téged!

A férfi a két nőre nézett.

- Köszönöm! - mondta csendesen. - Ez nekem nagyon sokat jelent. De ahhoz, hogy végleg megnyugodjon a lelkem, magam mellett kell tudnom az apámat is.

Az öreg a gróf felé fordult.

- Ha kicsit későn is, de végre eljött az a pillanat, amire egész életemben vágytam. S ha a fiam nem haragszik rám, mert nem álltam mellette, és elfogad engem, akkor én boldogan leszek ismét az apja.

Servier a férfira nézett.

- Nincs okom rá, hogy bármiért is haragudjak önre. Ha nem is tudom önt apának szólítani, és ön sem engem fiának, attól mi még egy család maradunk. S mostantól egy teljesen új élet kezdődhet! Ha van túlvilág, s a két anya lát minket odafentről, akkor hadd lássák azt, hogy az életük nem volt hiábavaló!

Többé egy szót sem szóltak, csak összeölelkeztek. A négy ember végül egymásra talált. Ám a végső harcot még meg kellett vívniuk! De most már érezték, hogy senki sem tud nekik olyat mondani, ami miatt megtagadná egymást. Odalent a zene és a tánc egy időre abbamaradt, több asztalnál kártyáztak, biliárdoztak, beszélgettek. Amelie és baráti társasága várakozott. Nem tudták, hogy Sabine miért hívta el Hermine-t és Maximilient, s nem is titkolt kíváncsisággal nézelődtek a terem ajtaja felé, hátha feltűnnek a többiek. Nem is kellett sokáig várniuk, mind a négyen megjelentek az ajtóban.

- Ott jönnek! - állapította meg Adéle.
- Elnézést a kis távollétért, de fel kellett vidítanunk az ügyész urat! - lépett közelebb a gróf.
- Úgy látom, ez sikerült! - mosolygott Amelie. - Már nem olyan sápadt, mint az utóbbi időben!
- Mivel értetek el, hogy végre lejjön? - kérdezte André.
- Semmi különössel! Csak meggyőztük, hogy a mai napon már nem történhet semmi baj! - felelte Sabine.
- S itt lenn történt valami említésre méltó? - kérdezte Hermine.
- Angelo elnevette magát.
- Igen! Ines néni beült az egyik asztalhoz kártyázni! S most sorra nyeri az urak pénzét!
- Na, ezt megnézem! - nevetett Sabine, és közelebb ment ahhoz az asztalhoz, ahol Ines néni zsugázott.
- A többiek is vele tartottak.
- Ines néni a kártyázókra pillantott.
- No, lássuk uraim, hogy milyen bátrak! Kezdjük is el! Enyém a nyitó lap! Treff kettes!
- Ez az első kör még nem jelent semmit! - felelte egy férfi.
- Az igaz, de hamarosan bekeményítek!
- Sok szerencsét hozzá, asszonyom!
- Köszönöm! Öné a lap, Drouet úr!
- Ezzel a felvétellel még semmi baj nincs! Nincs benne rossz lap!
- Majd lesz!
- Remélem, nem! Káró négyes.
- Káró hetes.
- Káró ász.
- Itt jön a kivégzés, uraim! - mosolygott Ines néni. - Nekem sajnos nincs károm, de van egy pikk dámám!
- Jaj, ne! Akkor én kapom a büntetőpontokat! Biztos, hogy beleteszi!
- Bele bizony! De ne aggódjon, Lemercier úr! Ön egy talpig úriember, és legközelebb megkímélem önt!
- Igazán köszönöm, asszonyom!
- Szívesen!
- Laitue úr, aki szintén az asztalnál ült, egy kicsit rosszallóan nézett Ines néniére.
- Ön nem játszik tisztességesen, asszonyom!
- Valóban?
- Igen.
- Megindokolná, kérem!
- Ön részrehajlóan kíméli Lemercier urat, ellenben engem sorra rossz

lapokkal etet!

- Ez nem csak rajtam múlik, uram! Ha ön megtanult volna jól játszani, akkor most engem simán legyőzhetne! Másrészt Lemercier úr láthatóan igazi úriember, ami önről nem feltétlenül mondható el!

- Eljön még az az idő, madame!

- Lássuk!

- Rendben! Pikk négyes!

- Pikk kettes.

- Pikk hármas.

- Mivel pikk sincs a kezemben, ezért adok önnek egy kőr ászt! - nézett az ügyészhelyettesre Ines néni.

A társaság nevetni kezdett.

- Ez ma önnek nem megy, Laitue úr! - mosolygott a harmadik férfi.

- Ez hihetetlen! - rázta a fejét az ügyészhelyettes. - Nem csal ön véletlenül, asszonyom?

- Na, álljunk csak meg itt, uram! - csattant fel a néni. - Engem ilyennel ne vádoljon senki! Hogy is hívják önt, uram?

- Önt hogy hívják?

- Előbb ön felel, uram!

- Hát jó! A nevem Frederic Laitue. Osilly úr helyettese vagyok.

- Á, most már tudom, hogy ki ön! Azt mondják, agyafúrt ember!

- Igazán? És még miket mondanak rólam?

- Azt hallottam, hogy ugyan nem kártyában, de egész másban ön nagy játékos, uram!

- Igazán? Kifejtené ezt részletesebben?

- Azt csiripelik a madarak, hogy ön többnyire royalista emberek társaságában mutatkozik, de valójában republikánus!

Erre moraj hallatszott a hallgatóság köréből. Laitue úr arc meg sem rezzent, úgy nézett Ines néni szemébe.

- Ezt ön honnan veszi, asszonyom?

- Kilogikáztam! Tudja, én az ön helyébe képzeltem magam, és belegondoltam, hogy mit tennék, ha elő akarnám segíteni a republikánus erők erősödését.

- És mire jutott?

- Arra gondoltam, hogy az első tervem az engem akadályozó erők meggyengítése lenne!

- És hogyan?

- Például úgy, hogy elterjesztenék róla valami undorító pletykát. Tudja, úgy, ahogy az az újság tette nem is olyan rég! Biztos emlékszik rá!

- Igen. És?

- Ha ettől meggyengült, akkor megpróbálnám ellehetetleníteni az illatő

kapcsolatait is! Azokat az erős baráti kapcsolatait, amikre támaszkodni tud!
Tudja, ilyen összeugrasztásra gondolok!

- Valóban?

- Igen! S tudja mit? Én meg vagyok róla győződve, hogy aki azt az újságcikket inspirálta, az is valami effélén törte a fejét!

- Igazán?

- Biztos vagyok benne!

Laitue úr még akart valamit mondani, de ekkor a teremből valaki fennhangon szólalt meg.

- Hölgyeim és uraim! Itt az ideje, hogy elkezdjük a Párbaj nevű játékot!

Erre a kijelentésre taps és ujjongás tört ki. Nagyon szerették ezt a játékot, mert ezen itt többnyire kényes kérdések hangzottak el. A terem közepén körbeálltak az emberek. Angelo beállt a kör közepére.

- Hölgyeim és uraim! Egy kis csendet kérek! Köszönöm! Nos! Mielőtt nekikezdenénk a játéknak, ki kell választanunk a két párbajozót! De akadhatnak önként jelentkezők is!

- Én jelentkeznék, Carrone úr! - lépett előre Laitue.

- Megvan az első játékosunk! Most keressünk neki ellenfelet! Kíván valaki párbajozni Laitue úrral?

- Én megfelelnek? - szólt fennhangon Servier.

- Á! Meg is van Laitue úr ellenfele! Servier gróf úr!

Servier is megállt a kör közepén. Angelo folytatta.

- Nos, hölgyeim és uraim! Most következzenek a bírák kiválasztása! Mint tudjuk, kilenc emberre van szükségünk, hogy a szavazásnál elkerüljük a döntetlen lehetőségét. Négy ember kell az egyik oldal támogatására, négy a másikra, és egy semleges ember, aki egyik oldalt sem támogatja. Mindenki úgy szavaz, ahogy akar, nem kell, sőt, nem is szabad egyeztetniük! Ha a két szavazótábor döntetlenre áll, akkor a semleges bírót önt! Kérjük a bírák jelentkezését.

A gróf mellé végül négy nő, Amélie, Adèle, Sabine és Hermine állt oda. Laitue úr bírái között ott volt Tailleur, egy ügyészégi alkalmazott, egy katonatiszt és egy üzletember.

- Megvannak a bírák! - jelentette Angelo. - Most pedig meg kell találnunk a semleges személyt!

Több ember neve is felmerült, az emberek összevissza kiabálva adták az ötleteket. Végül Lemercier úr lett a jelölt.

- Nos! Megkérdezem a két oldal képviselőit, hogy elfogadják-e Lemercier urat elnöknek?

- Igen! - kiáltotta Sabine.

- Részünkről is rendben! - bólintott Tailleur.

- Jól van! Indulhat a párbaj! Öt-öt kérdés! Sorsolással döntjük el, hogy ki

kezdí a kérdezést! Itt van ez a szalvéta, ebből lecsípek egy darabot, összegyűröm egy kis galacsinná, és a hátam mögött elrejttem a kezemben. Így ni! Jelen esetben a házigazda a kedvezményezett, ő tippelhet, melyik kezemben van a galacsin! Halljuk!

- Bal! - felelte Servier.

- Sajnos nem talált! Így Laitue úr kezdi a kérdezést! Halljuk, uram!

- Rendben! Az első kérdésem a következő: Igaz, hogy ön nem ismerte a szüleit?

- Igen.

- Kérem a szavazást! - szólalt meg Angelo.

- Minden bíró elfogta a gróf választát.

- Nincs fizetés! Most a gróf úr jön.

- Jól van. Igaz, hogy ön republikánus nézeteket vall?

- Nem igaz.

- Kérem a szavazást!

- Négy szavazat elfogadja a választ, öt pedig nem! Így Laitue úr ötven frankot ad a gróf úrnak. Kérem feljegyezni!

A játék folytatódott. Laitue kérdezett.

- Csalta meg ön valaha is a feleségét?

- Nem.

- Ismét öt szavazat a gróf úr mellett, négy Laitue úr mellett! Nincs fizetés! A gróf úr következik!

- Laitue úr! Igaz az az állításom, hogy az Osilly úr ellen az újságban megjelent botrányos cikket az ön által írt rágalmozó levél robbantotta ki?

A kérdésre a hallgatóság felhőrdült.

- Csöndet kérünk! - emelte fel a kezét Angelo. - Hallgassuk meg Laitue úr választát!

- Nem igaz!

- Kérem a szavazást!

A bírák szavaztak.

- Négyen mellette, négyen ellene! Lemercier úr még nem szavazott. Kérjük, jelezze, hogy elfogadja-e a választ!

A közjegyző gondolkodott. Számba vette mindkét férfit, vajon mennyire megbízhatók az ő szemében. Megnézte magának mind a kettejüket. Servier arca nyugalmat és nyíltságot tükrözött. Ellenben Laitue úr arca rángatózott a haragtól. Lemercier úr végül döntött.

- Nem fogadom el a választ.

- Újabb ötven frank a gróf úrnak! Ismét Laitue úr kérdezhet! Tessék!

- Köszönöm! Gróf úr! Igaz az, hogy az újságcikkbén szereplő Elizabeth Merson az ön édesanyja?

- Igen.

A hallgatóság ismét felmorajlott.

- Kérem a bírákat, szavazzanak! Elfogadják a gróf úr választát?

Mindenki elfogadta.

- Köszönöm szépen! Ismét nincs fizetés! Most Servier gróf úr kérdez!

- Laitue úr! Nyomozott, vagy nyomoztatott ön utánam, vagy a családom után?

Ismét zajongás.

- Nem igaz! - felelte az ügyész.

- Kérem, szavazzanak! Igen... megállapítom, hogy Laitue úr választát öt négy arányban a bírák elfogadták! Ön következik, Laitue úr!

- Jól van. Igaz az a pletyka, hogy ön titkos szerelmi viszonyt folytat Sabine De Frane bárónéval, a barátja lányával és a másik barátja feleségével?

A tömeg felmorajlott. Kiabálások és fütyögések kísérték.

- Ez mocsokság! - kiáltott Pierre.

- Mit képzelsz magáról?! Aljas féreg! - fortyogott André is.

A gróf azonban intett a kezével.

- Semmi gond, hölgyeim és uraim. A kérdésre válaszolni kívánok! Nos, Laitue úr! Ön az előző kérdésében azt kérdezte tőlem, hogy Elizabeth Merson az én anyám-e. Erre én azt feleltem, hogy igen! Ebből önnek tudnia kellett, hogy ez esetben Sabine báróné a rokonom! Ennek ellenére ön mégis feltette ezt az utóbbi kérdést! Ebből tehát azt a következtetést vonom le, hogy a kérdését csakis a rosszindulat szülte! De hogy a kérdésére feleljek, természetesen nincs és nem is volt szerelmi kapcsolatom Sabine asszonnyal!

Laitue feje elvörösödött ettől a hatalmas öngóltól.

- Kérem a bírákat, elfogadják-e a gróf úr választát! - szólt fennhangon Angelo.

A bírák szavaztak.

- Köszönöm! Öt-négy arányban a gróf úr válasza elfogadásra került, s így nem kell fizetnie Laitue úr részére! Most a gróf úr kérdez!

- Köszönöm! Az én kérdésem a következő, Laitue úr! Ön néhány kérdéssel ezelőtt arra a kérdésemre, hogy nyomozott, vagy nyomoztatott-e utánam, azt felelte, hogy nem! Most akkor válaszoljon arra a kérdésemre, hogy ha ez igaz, akkor honnan tudta azt, hogy nem ismertem a szüleimet, másodsorban pedig azt, hogy Elizabeth Merson, Osilly úr sógornője az én anyám volt? Ezt ön nem tudhatta, csak akkor, ha nyomoztatott utánam! Tehát a nyomozási kérdésre adott válasza is hamis volt, amit a bírák többséggel elfogadtak. Tehát? Honnan volt tudomása ezekről a dolgokról?

Zúgolódás támadt, és nem is nagyon akart csillapodni.

- Csendet kérek! - kiabált a zajban Angelo. - Kérem Laitue urat, hogy válaszoljon a gróf úr kérdésére!

A férfi tiszta ideg volt, de válaszolt.

- Hallottam valahol, valami pletykát.

- Kérem a bírák szavazatát! ... Köszönöm! Öt-négy arányban a választ nem fogadták el! Az ügyészhelyettes úr ismét fizet, és természetesen fölteheti az utolsó kérdését!

Laitue szeméből vak gyűlölet áradt Servier felé. Végül megszólalt.

- Gróf úr! Ha találkozna az apjával, és kiderülne róla, hogy magára hagyta az anyját, mit tenne, vagy mit mondana neki?

Ismét zúgolódás támadt, de a gróf ismét csendre intette őket.

- Ha találkozna velem, akkor semmi rosszat nem mondanék neki, mert tisztában vagyok vele, hogy nem hagyta magára az anyját, mindent megtett érte, ami emberileg csak lehetséges volt! S ezért én hálás vagyok neki, még akkor is, ha az életét már nem tudta megmenteni! Ez a válaszom!

- Kérem ismét a szavazatokat! ... Köszönöm! Öt négy arányban a forduló ismét a gróf úré! És most övé az utolsó!

- Köszönöm szépen! Az én utolsó kérdésem pedig így szól: Az előző kérdéseimre adott válaszai és a bebizonyosított hazugságai alapján kijelenthető, hogy ön kezdte el a rágalomhadjáratot Osilly úr ellen, és ellenem, azért, hogy ezáltal Osilly urat meggyengítse, s így ön a helyébe léphessen a főügyési poszton?

A hallgatóság ki tudja, hányadszor, felhördült.

- Tudja, monsieur Servier, nekem nincs szükségem arra, hogy őt eltávolítsam a főügyési székéből, mert ezt megtette már ő maga, azzal, hogy eltitkolta a világ, és legfőképp ön előtt, hogy Elizabeth Merson gyerekének valójában ő az apja! Következésképp önnek is! - kiabált dühösen Laitue úr.

A tömeg erre felhördült. Sokan el sem tudták hinni, hogy jól hallották-e, amit az ügyészhelyettes mondott. De Servier nem jött zavarba Laitue úr dühöngésétől, inkább elmosolyodott. Közelebb lépett a férfihoz.

- Eddig is sejtettem, de most már pontosan tudom, hogy mekkora egy patkány maga! Ezzel a kijelentésével ön bevallotta itt, mindenki füle hallatára, hogy Osilly úr bukását kívánja, és kívánta! Ami pedig az Osilly úrral kapcsolatos kijelentését illeti, az a véleményem, hogy a leghitványabb rossz szándék mondatta ki önnel!

Laitue úr odalépett Osilly úrhoz, és rámutatott.

- Lehet, hogy nem hiszi, de ez az ember itt valóban a maga apja!

Ekkor Osilly úr lépett elő, és ránézett a helyettesére.

- Mondja csak! Miért szajkózik újra és újra egy olyan dolgot, amit a gróf úr már régóta tud?! Igen! Itt, mindenki füle hallatára kijelentem, hogy Maximilien de Servier gróf úr a fiam! Ezt vállalom! De erre nem kell őt emlékeztetni, mert pontosan tudja!

Erre zajongás támadt. Amélie, Adéle, Pierre, Angelo, André, és még

néhányan, akik ezt nem tudták, meglepve néztek egymásra.

Ekkor a gróf is megszólalt.

- Így van! Azt nem tudhatom, hogy önök közül ki hogy tekint ezentúl rám, és az apámra, de azt viszont tudom, hogy én maximálisan kiállok mellettük. Akinek ez nem tetszik, most szóljon!

Csend volt.

- Senki?

Ekkor Lemercier úr lépett elő. A szavait a grófhöz intézte.

- Ha nem haragszanak, szeretnék reagálni az imént elhangzottakra! Az én értékrendem szerint az embereket az alapján ítélem meg, amilyenek megismertem őket! Csak ez számít, semmi más! Én csak a magam nevében beszélhetek, s azt mondhatom, hogy önnel, s a családjával, beleértve Osilly úrékat is, nekem mindig nagyon jó volt a viszonyom! Ismerem önöket, és tudom, hogy milyen emberek. S épp ezért azt mondhatom, hogy teljességgel önök mellett állok! S aki jó érzésű ember, az ugyanezt teszi!

- Köszönöm!

A tömeg kezdett mozgolódni. Az emberek anélkül, hogy összebeszéltek volna, mind a gróf mellé, mögé álltak. Laitue úr ott maradt egyedül, még Tailleur sem vállalta, hogy mellé áll. Hogy érdekből, vagy sem, ezt nem lehetett tudni.

Amikor a mozgolódás abbamaradt, Osilly úr lépett elő.

- Köszönjük szépen mindenkinek, hogy mellénk álltak, és nagyon jólesik! Bármennyire is megható ez a kedvesség, ahhoz mégsem elég, hogy én a főügyési székben maradjak. Egy ilyen esemény után nem lenne helyes maradnom. Már nem vagyok fiatal, régen vissza kellett volna már vonulnom. Ezért úgy döntöttem, hogy abbahagyom. Holnap azonnali hatállyal beadom a lemondásomat az igazságügyminiszter úrhoz. Ez elvileg azt jelenti, hogy a helyettesem, Laitue úr kerülne a helyemre. De ha a szemem nem csalt, akkor a vendégek között az igazságügyminiszter urat is látni véltem! S ha ő itt van, úgy gondolom, hogy az iménti események tudatában fog dönteni! De ez engem már nem érint! Én a családommal, a gyermekeim és a barátaim körében szeretnék élni! Köszönöm!

Alighogy ez a mondat elhangzott, két férfi jelent meg a bálterem ajtajában.

- Jó estét kívánunk! Elnézést, hogy megzavartuk a bált, de Frederic Laitue urat keressük! - lépett közelebb az idősebb férfi.

A tömeg szétnyílt, és egy folyosó nyílt közöttük, láthatóvá téve az ügyészhelyettest.

- Frederic Laitue úr! Ön ellen hivatali hatalommal való visszaélés, és magas rangú közhivatalnok elleni rágalmozás gyanúja merült föl! Felszólítom, hogy hagyja el a Servier kastély területét, és kövessen!

- Le vagyok tartóztatva?

- Nincs. De a kihallgatásra kötelező velem jönnie! Amennyiben erre nem hajlandó, felhatalmazásom van arra, hogy kényszerítsem! A kihallgatást a Legfelsőbb Királyi Kormányhivatal végzi! Mivel önt mentelmi jog védi, a vád bebizonyosodásakor nem kaphat leöltendő börtönbüntetést, de a mentelmi jogát elveszítheti, ami egy újabb büntetőügy során már nem védheti önt! A vád bebizonyosodásakor jelen esetben bevonásra kerülhet az engedélye, és eltávolításra kerülhet az ügyészségtől. A vizsgálat lefolytatásának időtartama alatt mindennemű igazságügyi jogosultsága felfüggesztésre kerül. Megértette?

- Igen.

- Akkor kövessen, kérem!

Laitue elindult kifelé. Menet közben a grófra nézett. Szeméből sötét gyűlölet áradt Servier felé. A gróf azonban egy szót sem szólt, de szeméből magabiztosság, és a saját igazának a bizonyossága tükröződött az ügyészhelyettes felé. Laitue végül elfordult, és a titkosszolgálatiakkal elment.

A gróf és Osilly úr egymás mellett álltak. Körülvette őket a család, és a baráti kör.

A vendégsereg sem mozdult egyelőre, csak álltak egy helyben, mintha vártak volna valamire. A gróf végül előrelépett és beszélni kezdett.

- Köszönjük önöknek, hogy mindannyian mellettünk álltak, és megmutatták, hogy ebben a törtető, egymást eltaposó világban van még jó érzés az emberekben! Most, hogy a családom végre együtt van, szeretnék a lehető legtöbb időt velük tölteni! Mi mást kívánhatnék még? Itt van nekem a feleségem, Amelie, a gyerekeim, Adéle, David, és Olivia! Barátom, és egyben vejem is, Angelo! S ami talán egyedülálló a világon, harminchét évesen nagypapa vagyok, az unokám, Carlos, ötéves! Ez már valami!

A hallgatóság hangosan nevetett. A gróf folytatta.

- A létszámellenőrzésnek még nincs vége! Végre rátaláltam a két húgomra, Sabine-ra és Hermine-re, akik mindig is mellettem álltak, s reményeim szerint ez a jövőben is így lesz! Nem feledkezhetek meg két másik barátomról sem, akik emellett a sógoraim is, Pierre De Frane úrról, és André Gheron úrról! S végül, de nem utolsósorban most már itt van az apám is, Fernand d'Osilly úr! Ennél többet az élet már nemigen adhat! Annak külön örülök, hogy annak a két hölgynek, akik testvérek voltak, és sokat szenvedtek, s akiket ott láthatnak azon a nagy festményen, az életük és haláluk nem volt hiábavaló! Kívánom, hogy önöknek is megadasson mindez a jó, ami nekem megadatott! Köszönöm!

Ekkor hatalmas tapsvihár tört ki, ami nem is nagyon akart csillapodni. Végül Amelie hangja törte meg.

- Hölgyeim, és uraim! Most, hogy már a zavaró tényezők elmúltak, azt

javaslom, hogy érezzük jól magunkat, és mulassunk reggelig! Indulhat a zene!

A zenekar újból rákezdett, és a bál folytatódott, sokkal jobb hangulatban, mint előtte. A baráti társaság körbevette a grófot, Osilly urat és a két lányát.

- Most már tudjuk, hogy miről szolt az a beszélgetés odafönn! - mosolygott rájuk Amelie.

- Igen! Beszélünk kellett, nekünk, négyünknek! - felelte Hermine. - Olyasmiről, ami csak négyünkre tartozik. De a vészes idők most már elmúltak! Koncentráljunk a jövőre!

- Úgy legyen! - szólalt meg Angelo.

Sabine elnevette magát.

- Én már teljes erővel a jövőre koncentrálok! S ha ez a jövő eljut odáig, hogy a hasamat megrúgja, akkor tudni fogom, hogy jó irányba tartok!

Amelie Sabine-ra és Hermine-re nevetett.

- Gyertek lányok! Kapjuk el a ház urát, és táncoltassuk addig, amíg össze nem esik!

- Én benne vagyok! - nevetett Hermine.

Sabine cinkos mosollyal bólintott.

- Az én hányingerem is elmúlt, úgyhogy én is belevetem magam a táncba! Nna! Gyere csak, gróf úr! Hadd lássuk, mit bírsz!

- Húha! A három amazon elkap, és felfal! Nem segítenétek a szabadulásban? - nézett a gróf a férfiakra.

- Nem, nem! - nevetett Pierre. - Ezt a csatát egyedül kell megvívnod! S ezzel a három nővel nehezebb dolgod lesz, mint eddig bárkivel a világon!

A jókedv és a tánc a tetőfokára hágott, amely Szent-János esti bálnak indult, de aztán végül egy nagy család újraegyesítő ünnepévé vált. S ezt a családot úgy hívják, hogy Servier család.

VÉGE